

Đại Hành Quyết

Contents

Đại Hành Quyết	1
1. Chương 1 Đồng Gạch Vụn Hoang Tàn Còn Lưu Dấu Máu	2
2. Chương 2 Phong Bảo Xuất Hiện Dị Nhân	9
3. Chương 3 Quái Nhân Kỳ Dị	15
4. Chương 4 Huyết Ấn Ly Kỳ	24
5. Chương 5 Truy Tầm Hung Thủ	32
6. Chương 6 Truy Hồn Lệnh Tiền	42
7. Chương 7 Huyết Tẩy Giang Hồ	52
8. Chương 8 Những Chuyện Đột Biến Không Ngừng	61
9. Chương 9 Cặp Uyên Ương Lạ Lùng	71
10. Chương 10 Một Đêm Đầy Hải Hùng	81
11. Chương 11 Vũ Nội Cuồng Khách	91
12. Chương 12 Âm Ảnh Nghi Ngờ Vô Biên	99
13. Chương 13 Môn Phái Trên Hết	110
14. Chương 14 Bi Thảm Trên Bước Đường Cùng	121
15. Chương 15 Kiếp Đời Cam Khó Vô Biên	131
16. Chương 16 Hết Mưa Rét Lạnh Đến Xuân Sang	142
17. Chương 17 Hận Thù Chồng Cao Như Núi	152
18. Chương 18 Người Thù Gặp Nhau	169
19. Chương 19 Sát Kiếp Trùng Trùng	177
20. Chương 20 Vạch Rõ Chân Tướng	183
21. Chương 21 Quá Khứ Đã Mịt Mờ	190
22. Chương 22 Rất Đỗi Hải Hùng	196
23. Chương 23 Vào Tận Núi Sâu Tìm Cổ Nhân	201
24. Chương 24 Tổ Nữ Phi Kiếm	204
25. Chương 25 Tề Sống Vong Linh	210
26. Chương 26 Phong Độ Của Người Quân Tử	217
27. Chương 27 Thăm Bệnh Chốn Khuê Phòng	225
28. Chương 28 Tìm Thù Trong Phòng Luyện Công	233
29. Chương 29 Dưới Ngôi Cổ Mộ	243
30. Chương 30 Thi Hành Độc Thủ	253
31. Chương 31 Lãnh Huyết Kỳ Trận	276
32. Chương 32 Vong Mạng Lão Nhân	284
33. Chương 33 Vì Nghĩa Mà Tự Quyết	299
34. Chương 34 Công Lực Đã Cùng	308
35. Chương 35 Trận Đại Chiến Chưa Từng Thấy Trong Giang Hồ	318

Đại Hành Quyết

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-hanh-quyet>

1. Chương 1 Đồng Gạch Vụn Hoang Tàn Còn Lưu Dấu Máu

Trước đồng gạch vụn của một lâu đài đổ nát từ lâu có một chàng thiếu niên áo trắng đứng trầm ngâm như mặc niệm.

Chẳng hiểu chàng thiếu niên áo trắng đứng từ bao giờ, chỉ thấy bộ mặt đẹp tuyệt thể hiện lên nét lạnh lùng như tuyết giá, thần tình khản trương.

Chàng thiếu niên áo trắng là ai đây?

Hoàn toàn bí mật!

Chỉ biết lâu đài này đổ nát này trước kia là Phụng Hoàng trang. Cách đây năm năm toàn thể chủ nhân và tráng hán trong nhà đều bị thảm sát rồi đốt cháy rụi đi.

Cuộc thảm biến đó xảy ra vào nửa đêm và toàn gia trang chết sạch nên không biết thủ phạm chính là ai.

Chàng thiếu niên áo trắng đứng trơ như pho tượng cổ mãi cho tới khi vầng trăng lộ dạng soi ánh sáng ngập tràn.

Từ ngàn gió rùng thổi lồng lộng bay phần phật vạt áo của chàng.

Thình lình giữa giờ phút này từ xa có ba chiếc bóng phóng tới, thân pháp lạ lùng.

Nháy mắt ba chiếc bóng ngừng lại cách chàng thiếu niên áo trắng chừng hai mươi trượng.

Dưới ánh trăng xanh vàng vạc cho thấy đó là một thiếu nữ áo đỏ nhan sắc tuyệt vời, cùng hai gã thiếu niên cường tráng, mình vận võ phục, lưng đeo thanh trường kiếm.

Chẳng hiểu chàng thiếu niên áo trắng đã hay có người đến gần mình hay chưa, mà vẫn thấy chàng đứng yên lặng như pho tượng thiên thần.

Thiếu nữ áo đỏ cất giọng như tiếng hạc :

- Chốn này khá vắng vẻ vậy hai vị huynh đài hãy giao đấu một trận thử xem sao.

Gã thiếu niên áo lam nói :

- Nay có một gã lạ mặt đứng đằng kia, Hồng cô nương nghĩ thế nào?

Thiếu nữ áo đỏ đưa mắt nhìn qua phía chàng thiếu niên áo trắng một cái, rồi lạnh lùng :

- Nhị vị huynh đài cứ tự nhiên, mặc kệ gã kia đứng đó chẳng sao.

Chàng thiếu niên mặc áo lam đồng dạc :

- Vậy thì... tiểu đệ xin phiền Triệu huynh thử xem bản lãnh võ công cao thâm đến đâu.

Gã thiếu niên áo tía cười nhạt :

- Lý hiền huynh đã chỉ dạy như thế thì lẽ nào tiểu đệ lại dám bất kính.

Thực ra, hai gã thiếu niên áo lam và áo tía chẳng ai khác hơn là Lý Tử Ngang và Triệu Thế Huy, còn thiếu nữ áo đỏ là Hồng Tiểu Ngọc.

Hai người vì quá say mê sắc đẹp tuyệt trần của Hồng Tiểu Ngọc nên tới đây giao tranh với nhau.

Soạt... soạt...

Khi ấy, Triệu Thế Huy và Lý Tử Ngang đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Trong loạt tiếng quát lồng lộng họ đã ra chiêu. Ánh kiếm lập lòe dưới bóng trăng.

Qua năm mươi chiêu, Triệu Thế Huy có vẻ lấn lướt, càng tấn công đối phương mạnh bạo hơn trước, khiến cho Lý Tử Ngang phải tháo lui liên tục.

Hồng Tiểu Ngọc đứng ngoài không chú tâm vào trận giao đấu mà chỉ đưa mắt nhìn chàng thiếu niên áo trắng.

Thình lình có tiếng thét lên, Lý Tử Ngang vừa bị Triệu Thế Huy chém trúng một kiếm trên vai, máu tuôn xối xả.

Thắng được chiêu đó Triệu Thế Huy thu kiếm lại, trở ra một tràng cười đắc ý :

- Ha ha... Lý hiền huynh đã...

Bất ngờ Lý Tử Ngang phóng kiếm tới trước ngực Triệu Thế Huy làm gã hốt hoảng né qua, nhưng vẫn bị mũi kiếm đâm xéo vào, máu phun ướt cả áo.

Triệu Thế Huy nổi giận hét :

- Người đã thua rồi sao lại còn dám lén ta? Hồng cô nương nghĩ thế nào?

Hồng Tiểu Ngọc mắt vẫn không rời chàng thiếu niên áo trắng đứng đằng kia :

- Chẳng thế nào cả. Hai người hãy nên tự giải quyết với nhau đi, giờ tiểu muội không can dự vào nữa.

Triệu Thế Huy cụt hứng quay qua Lý Tử Ngang quát lớn :

- Lý Tử Ngang, ta phải giết ngươi đây.

Gã vung thanh trường kiếm thi triển liên tiếp tám, chín chiêu hiểm độc, nhát kiếm sau cùng nhằm thẳng bụng Lý Tử Ngang.

Lý Tử Ngang ré lên một tiếng thê thảm, bụng kiếm té quỵ xuống đất, máu ra lênh láng.

Thừa thắng Triệu Thế Huy phóng tới đưa một kiếm vào ngực Lý Tử Ngang để kết thúc tính mạng gã.

Bấy giờ Hồng Tiểu Ngọc mới hét to :

- Dừng tay lại, không được giết nhau.

Tiếng thét của Hồng Tiểu Ngọc như một lệnh truyền kỳ diệu, khiến cho Triệu Thế Huy thu ngay thanh trường kiếm vừa chạm ngực đối phương.

Lý Tử Ngang thoát hiểm gượng gạo đứng lên, xé áo rịt ngang bụng, rồi loạng choạng bước đi, lát sau mất dạng.

Triệu Thế Huy cười đắc chí, bước lại đứng trước mặt Hồng Tiểu Ngọc :

- Hồng cô nương, nay tại hạ đã thắng rồi xin cô nương...

Hồng Tiểu Ngọc vẫy bàn tay trắng như hoa lan rừng :

- Khoan vội đã, nay Triệu huynh đài đã thắng Lý huynh, nhưng hãy còn một người khác.

Triệu Thế Huy cau mày :

- Người khác nào đây?
- Gã thiếu niên mặc áo trắng đứng kia.
- Hồng cô nương muốn tại hạ phải đánh thắng luôn gã đó rồi sẽ cùng giao duyên?
- Chờ khi thắng được gã đó rồi sẽ liệu sau.
- Vậy thì tại hạ thi hành đây.

Nói dứt Triệu Thế Huy tiến lại sau lưng gã thiếu niên áo trắng vẫn còn đứng bất động trước tòa nhà hoang tàn :

- Bằng hữu, tại hạ muốn cùng bằng hữu tranh tài cao thấp xem thế nào.

Thiếu niên áo trắng chẳng có một chút gì phản ứng, vẫn đứng trơ trơ như pho tượng thiên thần.

Triệu Thế Huy nổi giận thét :

- Gã kia, ngươi có điếc hay không, sao không nghe lời ta hỏi?

Bây giờ chàng thiếu niên áo trắng mới quay mình trở lại, để hiện gương mặt đẹp tuyệt vời, nhưng trong hai mắt bắn ra hai hàng kỳ quang sáng rực làm cho Triệu Thế Huy phải tháo lui ba bốn bước.

Lúc này Hồng Tiểu Ngọc cũng đã tới gần trông thấy rõ ràng diện mạo của chàng thiếu niên áo trắng, không khỏi “ồ” lên một tiếng, rồi như đắm say ngơ ngẩn.

Theo thể thường bất cứ ai dùng kiếm cũng đều đeo trên lưng, hoặc ở phía sau, song chàng thiếu niên áo trắng lại cầm tay, hình như sẵn sàng ứng chiến với bất cứ kẻ nào vậy.

Triệu Thế Huy thấy hào khí bừng bừng trên gương mặt đẹp tuyệt thế của chàng thiếu niên áo trắng cũng phải khiếp đảm trong bụng.

Nhưng hiện giờ gã đang như mũi tên trên giàn cung không thể không bắn đi.

Nhất là sắc đẹp mê hồn của Hồng Tiểu Ngọc đã là động lực mạnh mẽ khiến gã chỉ tiến chứ chẳng lùi.

Triệu Thế Huy định thần, tỉnh trí trở lại, nắm chặt chuôi kiếm thi lễ với chàng thiếu niên áo trắng :

- Xin huynh đài cho biết quý danh?

Chỉ thấy môi dưới chàng thiếu niên áo trắng mấp máy mấy cái mà chẳng nghe đáp lời. Chàng chiếu hai luồng nhãn quan sáng rực vào mặt Triệu Thế Huy.

Triệu Thế Huy mím môi rồi đồng dục :

- Tại hạ xin khiêu chiến cùng huynh đài vài mươi chiêu để phân cao hạ.

Tới lúc này chàng thiếu niên áo trắng mới cất giọng lạnh lẽo như tuyết giá :

- Nguyên nhân gì?

Triệu Thế Huy ngập ngừng rồi đáp :

- Hồng cô nương đang tìm người bạn trăm năm với điều kiện là phải có võ công hơn người và phải là một trang thiếu niên đáng mặt anh hùng, vì vậy tại hạ muốn cùng huynh đài giao đấu một trận để phân cao hạ, kẻ nào thắng sẽ được Hồng cô nương chiếu cố.

Đôi mắt của chàng thiếu niên áo trắng như gấn vào mặt Triệu Thế Huy :

- Vậy thì xin miễn chấp, tại hạ thú thật không có một chút hứng thú đối với chuyện giành giật này.

Chợt nghe Hồng Tiểu Ngọc cười lên sảng sặc, không ai hiểu sao nàng lại cười như thế, nhưng dường như nàng có ý chế nhạo Triệu Thế Huy.

Triệu Thế Huy bối rối, tức giận hét to :

- Chẳng hiểu huynh đài có bằng lòng giao tranh với tại hạ hay không, tại hạ nhất định phải thử tài một phen.

Chàng thiếu niên áo trắng nhếch mép :

- Huynh đài thuộc hạng công tử cơm no ấm cất, nhàn rỗi thông dong, còn tại hạ đây phong trần chìm nổi đâu có thời giờ dự vào truyện hoa bướm.

Triệu Thế Huy quát :

- Vậy thì huynh đài chỉ là một tên hèn nhát.

- Còn huynh đài là một vị... công tử anh hùng chăng?

Nói xong chàng thiếu niên áo trắng rũ áo bước đi. Triệu Thế Huy phóng tới chặn lại :

- Huynh đài có đi cũng chẳng sao, nhưng phải nhận lời chịu thua tại hạ mới được.

Chàng thiếu niên áo trắng khinh khỉnh :

- Trên chốn thế gian này chỉ có đàn bà và kẻ tiểu nhân là khó chịu...

Câu nói này đã va chạm đến lòng tự ái của Hồng Tiểu Ngọc, song lạ thay cô gái chỉ cười sảng sặc mà không có phản ứng gì.

Triệu Thế Huy biến đổi sắc mặt :

- Bằng hữu chớ nhiều lời hãy rút kiếm ra cho mau.

Nói dứt gã ra chiêu tấn công một kiếm vào yếu huyệt chàng thiếu niên áo trắng.

Thân hình của chàng thiếu niên áo trắng chỉ thấy lay động một cái là tránh khỏi mũi kiếm độc hiểm kia, chàng lạnh lùng :

- Người chỉ là một kẻ hèn nhát.

Triệu Thế Huy chưa chịu ngưng tay lại huy động trường kiếm đâm vào ngực chàng thiếu niên.

Đợi cho mũi kiếm tới gần, chàng thiếu niên áo trắng mới dùng vỏ kiếm điểm một cái.

Một tiếng kêu ré trầm trọng, Triệu Thế Huy bị gạt bắn ra ngoài một trượng, lão đảo muốn ngã.

Cánh tay cầm kiếm của Triệu Thế Huy buông thông xuống, bộ mặt nhăn nhó như khi ăn phải gừng, cặp mắt hiện lên đau khổ và căm thù.

Thiếu nữ áo đỏ cười thánh thót :

- Triệu huynh, huynh đã thua rồi!

Giọng của nàng rất thanh nhã, ròn rã, nhưng khi lọt vào tai của Triệu Thế Huy thì như một mũi dao sắt đâm xuyên vào tim. Gã gượng gạo đứng vững, nhìn chàng thiếu niên áo trắng căm hờn, sau đó lặng lẽ rời khỏi tòa lâu đài hoang tàn.

Giờ thì chốn ư tịch chỉ còn lại có hai người, Hồng Tiểu Ngọc bước tới nở một nụ cười xinh đẹp như cánh hoa hàm tiếu :

- Tiểu muội tên là Hồng Tiểu Ngọc, còn huynh tên gì?

Chàng thiếu niên áo trắng không đáp nhìn thẳng vào gương mặt Hồng Tiểu Ngọc đẹp mê hồn dưới ánh trăng soi vằng vặc một thoáng rồi lạnh lùng bước đi.

Hồng Tiểu Ngọc lẹ như chớp nhoáng tới ngăn cản trước mặt chàng ta :

- Tiểu muội đã xưng tên rồi. Tại sao huynh đài không chịu nói rõ tên?

Chàng thiếu niên áo trắng lạnh nhạt :

- Tại hạ chưa từng lãnh giáo Hồng cô nương. Xin lỗi tại hạ còn bận việc phải lên đường.

Hồng Tiểu Ngọc sa sầm nét mặt :

- Huynh đài định ra đi như thế này à?

- Hồng cô nương, trong thiên hạ thiếu gì những bậc thiếu niên anh tuấn kỳ tài, tại hạ bất quá chỉ là một kẻ tầm thường thôi, xin cô nương bỏ qua cho.

Hồng Tiểu Ngọc giọng cương quyết :

- Nhưng hiện nay tiểu muội chỉ thấy trên thế gian này có một mình huynh đài đây thôi. Tiểu muội không thể nào chọn ai khác hơn nữa.

- Đó là quyền của cô nương, tại hạ không có ý kiến.

Hồng Tiểu Ngọc ngọt ngào :

- Huynh đài chớ tưởng lầm tiểu muội đi tìm bạn trai kết nghĩa trăm năm, nay xin thú thật chỉ tại vì tiểu muội ghét cay đắng phường ong bướm lả lơi kia nên tìm cách trừ bỏ họ mà thôi.

Chàng thiếu niên áo trắng vẫn lạnh lùng :

- Ấy là chuyện riêng tư của Hồng cô nương, nay cô nương đã kể hết rồi thì tại hạ xin lên đường vậy.

Hồng Tiểu Ngọc kinh ngạc nhìn vào mặt chàng ta :

- Huynh đài, vì sao huynh lại lạnh nhạt với muội như thế?

- Hừ, tại sao tại hạ không lạnh nhạt. Lâu nay tính tình tại hạ như thế.

Hồng Tiểu Ngọc dậm chân xuống đất :

- Quả thật là quái nhân hiếm có trong thiên hạ, nhưng nếu huynh đài không nói rõ tên họ thì đừng hòng rời khỏi chốn này.

Thiếu niên áo trắng thản nhiên :

- Chỉ sợ Hồng cô nương không ngăn nổi tại hạ đó thôi.

- Vậy thì huynh đài cứ tiến thử xem sao.

Thình lình trong giờ phút đó một giọng già dặn nổi lên :

- Bé con, chớ có nên phá phách người ta thái quá như thế.

Hồng Tiểu Ngọc quay sang hướng đó cười sằng sặc :

- Nếu tiểu diệt không nể sư bá là bậc trưởng bối, có thể sư bá bị đòn trước rồi đấy.

- Thật là vô lễ.

Một lão nhân mặc áo dài thấp thoáng xuất hiện ngay đương trường. Chàng thiếu niên áo trắng nhìn kỹ rồi chột cau mày vì đó lại là lão tiền bối mà chàng đã gặp từ trưa, theo chàng như âm hồn đòi mạng.

Hồng Tiểu Ngọc nũng nịu :

- Sư bá đến đây làm gì?

- Hãy để cho công tử ra đi, đừng ngăn cản cậu ấy.

- Nhưng gã chưa chịu khai tên họ, tiểu diệt...

- Đừng lôi thôi, hãy để chàng ta đi cho rồi. Cậu bé, đi đi...

Chàng thiếu niên áo trắng cúi đầu chào rồi lặng lẽ phóng mình đi. Thì Hồng Tiểu Ngọc nhìn theo với bao niềm lưu luyến.

Thiếu niên áo trắng trở thuật khinh công chạy mau về phía quan lộ rồi theo đó đi thẳng. Một lúc sau, có một kỵ mã chạy tới vượt qua chàng. Con tuấn mã quanh tay phải.

Thiếu niên chạy một lúc nữa thì chợt nhận ra trước mặt chàng một bảo trấn đồ sộ hiện ra nhưng vì ban đêm không thấy rõ.

Dù vậy, thiếu niên áo trắng sức nhớ ra đó là Phong bảo, một đại bảo oai trấn miền bắc Trung Hoa này.

Chàng cứ thế tiến tới, một lúc nữa lại nghe phía sau có hai thốt ngựa sải tới như bay.

Không bao lâu sau hai thốt ngựa đã bắt kịp chàng thiếu niên áo trắng, để lộ ra một người đàn ông trạc tuổi bốn mươi, mình mặc võ phục, lưng đeo trường kiếm.

Hai con tuấn mã vượt qua mặt chàng thiếu niên áo trắng rồi gò lại, đồng thời hai cao thủ phóng xuống đất.

Sau khi nhận ra hai cao thủ kia, bất giác chàng thiếu niên áo trắng kêu khổ trong lòng, khe khẽ tháo lui bốn năm bước :

- Đại sư huynh, tam sư huynh...

Vị cao thủ lớn tuổi tiến lên cặp nhãn quang sáng rực chiếu vào mặt chàng thiếu niên áo trắng, buông trầm giọng :

- Đường Thế Dân, nay đã gặp người quả thật là trời đem người lại cho bọn ta vậy. Vậy người hãy quay trở về bảo thọ tội cùng sư phụ cho rồi.

Chàng thiếu niên áo trắng chính là Đường Thế Dân, lạnh lùng :

- Hiện giờ tiểu đệ còn nhiều việc phải làm, sau khi thành công tiểu đệ sẽ trở về phục mạng cùng sư phụ, mặc tình tha hay giết.

Vị thiếu niên mặt mũi âm hiểm quát to lên :

- Đường Thế Dân, nay người định bắt buộc đại sư huynh cùng ta phải ra tay trị tội người hay sao?

Đường Thế Dân vòng tay cung kính :

- Tiểu đệ chỉ khẩn khoản xin nhị vị sư huynh hãy niệm tình huynh đệ tạm thời dung tha cho tiểu đệ lo tròn bốn phận, xong xuôi đệ sẽ trở về cùng nhị vị sư huynh truy tìm thủ phạm. Nếu không xong đệ xin chịu tội tử hình.

Người trung niên cao thủ hòa hoãn hơn :

- Đường sư đệ, không phải ta không còn một chút tình huynh đệ với người, song chỉ vì sư phụ kỷ luật rất nghiêm khắc, nay đã tới đất Bắc này rồi nếu trở về hai bàn tay trắng chắc chắn không khỏi bị gia hình. Xin hiền đệ hiểu cho.

Gã thiếu niên cao thủ cười lạnh lùng :

- Đường Thế Dân, nay người chỉ có hai con đường một là trở về phục mạng, còn hai là... phải trao thủ cấp cho anh em chúng ta. Một trong hai người cứ chọn lấy một.

Đường Thế Dân nhú cặp lông mày thanh tú :

- Nếu sư huynh cứ nằng nặc đòi như thế, chắc chắn tiểu đệ không thể tuân lời rồi.

Một tiếng soạt khô khan, gã thiếu niên mặt mũi âm hiểm đã rút trường kiếm ra khỏi vỏ huy động chớp ngời, quát lớn :

- Hãy tuốt kiếm ra!

Đường Thế Dân trông thấy tam sư huynh của mình quá hung ác, nổi giận trong lòng trợn mắt :

- Tam sư huynh chớ nên bức bách người quá độ.

- Vậy thì người phải chết rồi đây.

Gã thiếu niên mặt mũi âm hiểm chưa dứt lời đã thi triển một chiêu như chớp giạt nhằm yếu huyệt của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân lẹ làng lách mình qua tránh né, nhưng mũi kiếm của gã thiếu niên như rồng thiêng theo chàng như bóng với hình đâm thốc vào ngực, vào cổ họng luôn mấy nhát cực kỳ thần tốc.

Đường Thế Dân chỉ việc tránh né, lẩn quất theo bóng kiếm ảnh chứ chưa ra tay phản kích trả chiêu mà cũng không thèm tuốt kiếm ra khỏi vỏ.

Thi triển liên tiếp hơn hai mươi chiêu không làm gì nổi Đường Thế Dân, gã thiếu niên mặt mũi âm hiểm thét lớn :

- Đại sư huynh, nếu sư huynh có ý dung tha cho gã thì sư huynh sẽ nhận lãnh tất cả hậu quả sau này.

Người cao thủ trung niên bất đắc dĩ phải tuốt thanh bảo kiếm ra lao mình vào vòng chiến.

Tình hình lập tức thay đổi. Hai người đánh một, hơn nữa Đường Thế Dân cứ giữ mãi thế thủ, lại tay không làm thế nào chống lại hai người sư huynh cầm kiếm.

Thêm vài mươi chiêu đó, thành linh một tiếng rú thảm khốc vang lên. Tay phải Đường Thế Dân trúng một kiếm của đại sư huynh máu tuôn xối xả.

Kế tiếp đó, Đường Thế Dân nghe trước ngực một tiếng phập khô rợn rồi cơn đau buốt khiến nội lực rã rời. Bất giác chàng thét run run :

- Tam sư huynh, anh dùng ám khí giết ta.

Đang khi sơ hở, Đường Thế Dân lại bị kiếm của gã thiếu niên mặt mũi âm hiểm đâm trúng lần nữa. Lại có tiếng ré thê lương nổi lên.

Đường Thế Dân liên tiếp bị trúng mấy nhát kiếm và ám khí quá nặng máu ra đầy mình loạng choạng tháo lui về sau.

Gã thiếu niên cao thủ chưa chịu ngừng tay lại triển ra một kiếm vạch trước ngực Đường Thế Dân một làn máu dài, rách cả chiếc áo đang mặc.

Đường Thế Dân ôm ngực lão đảo, gã thiếu niên cao thủ lại huy động thanh trường kiếm định đâm suốt vào ngực chàng.

Người trung niên cao thủ quát to lên :

- Dừng tay!

Gã thiếu niên cao thủ như không nghe gì cứ nhắm ngay giữa ngực Đường Thế Dân đâm thẳng một nhát kiếm.

Nhát kiếm này quả thật mau, mà Đường Thế Dân trong tình trạng bị thương trầm trọng, thật khó mà chống đỡ nổi.

Thành linh một tiếng khô khốc nổi lên, thanh trường kiếm của gã thiếu niên cao thủ bị gạt hất ra ngoài.

Thì ra người xuất thủ chẳng ai khác hơn là đại sư huynh của Đường Thế Dân.

Gã thiếu niên cao thủ giận dữ :

- Đại sư huynh, như thế có ý gì?

Trung niên cao thủ ôn tồn :

- Tam sư đệ, không nên giết Đường Thế Dân, chúng ta hãy đưa gã về cho sư phụ phát lạc.

Huych một tiếng, Đường Thế Dân không đứng nổi nữa ngã lăn xuống đất.

Gã thiếu niên cao thủ hầm hừ :

- Dù thế nào cũng phải phế đi võ công của hắn để khỏi di họa sau này.

Vừa nói gã thiếu niên cao thủ tiến lại, gơ năm ngón tay toan búng vào năm nơi đại huyệt toàn phế võ công Đường Thế Dân.

Thình lình một giọng trầm khàn nổi lên :

- Hãy ngừng tay lại.

Giọng nói rất trầm nhưng nội lực rất thâm hậu, hùng mạnh khiến người nghe phải giật mình kinh hãi.

Xem tiếp chương 2 Phong bảo xuất hiện dị nhân

2. Chương 2 Phong Bảo Xuất Hiện Dị Nhân

Chính trong khi ấy đã thấy văn sĩ trung niên xuất hiện đương trường chẳng hiểu từ hướng nào tới.

Thân pháp của ông ta quả thật kinh người.

Thiếu niên cao thủ vội vàng thu chuồng, sững sờ nhìn vị trung niên văn sĩ.

Trung niên văn sĩ buông trầm giọng :

- Nhị vị có biết đây là chốn nào không?

Hai sư huynh đệ chưa quen thuộc với tình hình võ lâm miền Bắc cho nên ngỡ ngàng không biết phải trả lời ra sao.

Trung niên văn sĩ tiếp :

- Quy củ của Phong bảo trong mười dặm vương không cho phép bất cứ ai được đả thương người khác.

Trung niên cao thủ giật mình :

- Thế ra nơi đây là Phong bảo à?

- Đúng thế, tại hạ là Tổng quản Phong bảo có bốn phận tuần tra ngoài mười dặm, tước danh là Dư Định Tân. Xin hai vị báo danh cho biết.

Trung niên cao thủ tra kiếm vào vỏ thi lễ :

- Tại hạ xin chào Dư tổng quản, xin tha thứ cho sự thất lễ vừa rồi. Tiểu danh tại hạ là Trương Quyền, còn vị sư đệ tên Hạ Hầu Thiên.

Dư Định Tân nhìn Đường Thế Dân rồi hỏi tiếp :

- Còn vị nằm đây tên gì, tại sao lại có chuyện thanh toán lẫn nhau?

Trương Quyền ấp úng đáp :

- Gã tên là Đường Thế Dân, vốn là sư đệ của tại hạ, chỉ vì vi phạm môn quy, nên bọn tại hạ phải dẫn gã trở về phục lệnh.

Dư Định Tân cau mày lại :

- Thế quý vị thuộc môn phái nào?

Trương Quyền đáp :

- Sư phụ tại hạ là Thượng Quan Vũ, biệt hiệu Đồ Long Thủ.

Tổng quản Phong bảo gật đầu :

- Đồ Long Thủ là một kiếm thủ tiếng tăm lẫy lừng bảy tỉnh miền Nam, còn ai không nghe tới tên nữa. Hôm nay được tiếp xúc với chư vị cao đồ đây thật là vạn hạnh.

Trương Quyền nghe đối phương ca ngợi thanh danh của sư phụ mình thì dương dương đắc ý :

- Xin đa tạ lời khen của Tổng quản.

Song liền đó Tổng quản Phong bảo trầm mặt :

- Nhị vị đã vi phạm quy củ của bốn Bảo, theo lẽ thì phải thi hành nghiêm lệnh, song nghĩ nhị vị từ phương xa tới chưa hiểu rõ điều này, hai nữa chư vị là đồ đệ của Đồ Long Thủ nên tại hạ tạm bỏ qua. Vậy nhị vị hãy tự tiện cho mình.

Trương Quyền cười khà :

- Đa tạ công đức của Tổng quản. Tam sư đệ, hãy áp dẫn Đường sư đệ trở về phục lệnh sư môn.

Hạ Hầu Thiên được lệnh sư huynh, toan bước tới đỡ thân hình bất động của Đường Thế Dân.

Thành linh, lão Tổng quản Phong bảo giữ tay ngăn lại :

- Nhị vị cứ tự tiện ra đi, nhưng vị thiếu niên áo trắng này phải lưu lại bốn bảo.

Trương Quyền và Hạ Hầu Thiên đồng ngạc nhiên trở mắt nhìn lão Tổng quản Phong bảo.

Trương Quyền hỏi :

- Vì sao vậy?

- Đây chính là quy củ của bốn bảo, phàm bất cứ người nào bị thương trong chu vi mười dặm thì bốn Bảo phải có bốn phận đưa họ về điều trị, thuốc thang cho tới khi lành bệnh. Còn nếu nạn nhân bị sát hại, là truy tìm cho ra manh mối kẻ thủ phạm để trị tội.

Trương Quyền lạnh lùng :

- Nhưng Đường sư đệ là kẻ phạm môn của gia sư, bọn tại hạ được lệnh sư phụ phải đem gã về.

Lão Tổng quản trầm giọng :

- Đó là chuyện riêng của hai người và Đồ Long Thủ, song quy củ của bốn bảo thì không thể hủy bỏ.

Trương Quyền kinh dị tột độ nhưng vẫn điềm đạm :

- Lão Tổng quản có thể cảm thông cho hoàn cảnh của bọn tại hạ để bọn tại hạ đưa Đường sư đệ rời khỏi chốn này chăng?

Lão Tổng quản lắc đầu dứt khoát :

- Không thể được.

Trương Quyền và Hạ Hầu Thiên thấy đối phương cứng rắn, trong lòng khẩn trương, toan muốn phát động quật ngã lão Tổng quản để dẫn Đường Thế Dân đi, nhưng chưa dám, vì hiểu rõ đối phương võ công cao cường, hai người chưa chắc là đối thủ.

Cho nên hai người đưa mắt nhìn nhau như ngẫm hỏi rồi đứng yên. Trong khi đó Đường Thế Dân từ từ tỉnh lại, mở mắt ra, tự điểm huyết phong bế các vết thương máu đang rỉ rả chảy.

Hạ Hầu Thiên khó chịu :

- Gia sư của bọn tại hạ cũng là một nhân vật có tiếng trong chốn giang hồ nếu Đại tổng quản làm như thế...

Lão Tổng quản buông trầm :

- Chớ nói dông dài, bất cứ ai trong võ lâm, dù là đại kỳ nhân hay đệ khách, hoặc Đại chưởng môn nhân của môn phái đệ nhất giang hồ cũng không thể nào bãi bỏ quy củ của Phong bảo được. Thú thật, hôm nay bốn bảo không bắt tội nhị vị cũng là quá nể nang lệnh sư rồi, chớ có hàm hồ, chỉ e Bảo chủ tới đây tình hình sẽ đổi khác.

Trương Quyền biết chuyện không xong nhẹ giọng :

- Lão Tổng quản, đây là một trường hợp hết sức đặc biệt, có lẽ nào ngài không tìm cách gỡ rối cho bọn tại hạ, khi trở về sẽ bị sư phụ trừng phạt nặng nề hay sao?

- Trừ khi nhị vị đây có đủ tài nghệ đánh ngã được bốn chức thì chư vị có thể tự nhiên mang gã thiếu niên áo trắng kia đi, song có điều trong khi giao tranh, võ công chẳng tư vị bất cứ ai.

Những lời của lão Tổng quản vừa nói với âm thanh vừa hào hùng, vừa oai nghi như đe dọa đối phương khiến cho sư huynh đệ Trương Quyền nhìn thần tình của đối phương trong lòng không khỏi khiếp sợ, e dè.

Hai người hiểu chưa phải là đối thủ của lão Tổng quản, hơn nữa nơi đây lại rất gần Phong bảo, nếu phát động cao thủ ủa tới chắc chắn tai vạ không phải là nhỏ.

Nên Trương Quyền cung tay vái chào :

- Sư huynh đệ tại hạ xin cáo biệt lão Tổng quản và xin hẹn có dịp báo đáp thâm ân.

Nói xong, Trương Quyền phóng ngựa đi, Hạ Hầu Thiên ruổi ngựa theo sau trong khi lão Tổng quản Phong bảo nổi lên loạt cười đắc ý.

Vừa dong ngựa Hạ Hầu Thiên vừa trách Trương Quyền :

- Lúc này đáng lẽ đại sư huynh đừng ngăn cản tiểu đệ, cứ để cho tiểu đệ giết chết gã Đường Thế Dân cho rồi, thì đâu đến nỗi tạo nên rắc rối như bây giờ.

Trương Quyền rùng vai :

- Tam sư đệ biết một mà chẳng biết hai. Như sư đệ đã rõ, quy củ của Phong bảo là đuổi bắt cho kỳ được thủ phạm giết người trong phạm vi của họ, lúc này nếu chúng ta sát hại Đường Thế Dân, thì chắc chắn giờ này sư huynh đệ chúng ta đã bị họ bắt đi rồi. Đừng hối tiếc điều vô ích đó.

Hạ Hầu Thiên than thở :

- Như thế làm sao chúng ta trở về thưa lại với sư phụ cho xuôi chuyện đây đại sư huynh?

- Chúng ta cứ theo chuyện đã xảy ra nói rõ lại với sư phụ rồi tùy người định đoạt.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hạ Hầu Thiên reo lên :

- Tiểu đệ đã có một chủ ý rồi đây!

Trương Quyền quay sang :

- Chủ ý gì, sư đệ?

Giọng nói của Hạ Hầu Thiên chợt trầm lại :

- Đại sư huynh, cứ theo tiểu đệ nghĩ thì chắc rằng sau khi Đường Thế Dân trị thương lành mạnh rồi sẽ được Phong bảo cho ra khỏi Bảo, vậy sao anh em chúng ta không nán lại ẩn trú quanh quất đâu đó chờ gã xuất hiện rồi xuất kỳ bất ý giết gã đi.

Trương Quyền cau mày khó chịu :

- Lời sư đệ sai rồi, khi này chúng ta đã sử dụng ám khí hãm hại Đường sư đệ. Lúc giao tranh, hấn không rút kiếm ra vậy mà chúng ta còn chưa hạ nổi gã, phải dùng tới thủ đoạn và ám khí mới hạ được, chuyện này chắc gã đã rõ trong lòng rồi, sự căm hờn đã lên cực độ. Nếu chúng ta gặp lại gã một lần nữa thì không khỏi bị gã giết chết. Hơn nữa sư đệ cũng biết Đường tam đệ đã học được kiếm pháp vô địch thiên hạ Truy Hồn tam thức thì làm thế nào chúng ta địch lại. Nếu sư đệ khẳng khái đòi hành động ám muội, ta chỉ e hậu quả khốc liệt không sao đo lường được.

Đến đây Hạ Hầu Thiên đành ngậm miệng chứ không sao mở lời được nữa.

Trong một căn phòng trang hoàng đơn giản xinh xắn, Đường Thế Dân đi tới đi lui một mình có vẻ trầm tư, nghĩ ngợi.

Khi ấy, lão Tổng quản tiến vào phòng với bộ mặt tươi tắn :

- Đường công tử, thần tình của công tử đã hồi phục như xưa, vài hôm nữa có thể như bình thường.

Gương mặt đẹp tuyệt thế của Đường Thế Dân hãy còn thoáng hiện nổi uất hận, nhưng chàng gượng tươi cười :

- Mời Đại tổng quản ngồi. Tại hạ nhờ công ơn của Tổng quản, nếu không tính mạng đã chẳng còn. Quả thật tại hạ ghi ơn Tổng quản cả đời. Nay tại hạ cảm thấy đã hoàn toàn hồi phục vậy xin được lên...

Lão Tổng quản xua tay ngắt lời :

- Đường công tử chó nên khách sáo như thế. Bảo chủ của tề chức đây đối với bất cứ ai đều coi như bạn cả.

Song Đường Thế Dân vẫn tiếp lời vừa bị cắt đứt :

- Đại tổng quản, tại hạ chỉ sợ lưu lại lâu quá trong bảo sẽ làm phiền quý vị. Vậy tại hạ xin được cáo từ, sau này xin thù tạc với nhau.

Lão Tổng quản cười khà :

- Đường công tử chó có vội vàng nóng nảy như thế, đợi mai đây Bảo chủ từ xa trở về công tử cũng nên gặp mặt ngài một phen để biết mặt nhau. Có lẽ nào công tử lại ra đi một cách hối hả như thế hay sao?

Đường Thế Dân không còn thốt ra lời nào từ biệt được cả, quả đúng như lão Tổng quản nói có lẽ nào chàng rời khỏi chốn này chẳng một lời từ giả chủ nhân Phong bảo hay sao. Hơn nữa, từ lâu chàng đã nghe qua danh hiệu Phong bảo, và vô lâm đồn rằng Bảo chủ võ công rất cao cường vậy thì chàng cũng nên nán lại để diện kiến đối phương một phen xem sự thật thế nào cho biết.

Nghĩ vậy, Đường Thế Dân vòng tay :

- Tại hạ đành cam thất lễ. Tại hạ nay hãy còn chưa biết cao danh của Đại bảo chủ tòa Phong bảo này, lão Tổng quản có thể nào chỉ giáo cho tại hạ hay không?

Lão Tổng quản tươi cười đáp :

- Tề Bảo chủ gọi là Hồng Diên Niên. Đường công tử từ miền Nam đến chắc ít nghe ai nhắc tới tên tuổi, còn về phương Bắc này thì từ già tới trẻ, từ gái đến trai, từ nam tới nữ ai ai cũng đều nghe tới tề danh của Bảo chủ bởi bình sinh Bảo chủ rất quý trọng anh hùng, hào kiệt bốn phương nhất là các trang thiếu niên giang hồ, nên được người vô lâm chú ý.

Rồi lão Tổng quản nhìn gần vào mặt Đường Thế Dân tiếp :

- Đường công tử, thực tình tề chức không hề có ý muốn tò mò câu chuyện riêng tư của ai cả, nhưng đối với công tử tề chức thấy cần biết qua một điều.

- Điều gì xin lão Tổng quản cứ hỏi?

- Lúc này tề chức có nghe hai vị sư huynh của Đường công tử bảo rằng công tử đã sát hại nhị sư huynh gì đó có thật thế chẳng?

Đường Thế Dân cắn răng, khấn trương lên :

- Nay tại hạ quả thật không biết phải nói thế nào cho rõ câu chuyện. Có điều chắc chắn rằng đây chỉ là một chuyện nhầm lẫn to lớn, mà mãi tới nay tại hạ cũng chưa truy ra thủ phạm sát hại nhị sư huynh.

Lão Tổng quản trầm giọng :

- Câu chuyện như thế nào, công tử có thể nói cho tề chức được biết một phần hay không?

- Có thể lắm chứ.

Rồi Đường Thế Dân đem hết mọi việc xảy ra lúc còn ở tại nhà sư phụ kể lại cho lão Tổng quản nghe, song chàng giấu đi việc mình luyện thành Tam Kiếm Truy Hồn, mà chỉ bảo mình và nhị sư huynh so sánh võ công với nhau thôi.

Lão Tổng quản nhìn thẳng vào mắt Đường Thế Dân, nghe rõ câu chuyện rồi gật gù :

- Cứ theo tề chức đoán thì Đường công tử không đến nỗi tề bạc như thế, nhưng công tử cũng chó nên lấy đó làm ưu phiền, trong cõi thiên hạ chẳng có chuyện bí mật nào giấu diếm lâu ngày được cả, chắc chắn sẽ có một ngày nào đó công tử mình oan trước lệnh sư.

Đường Thế Dân gật đầu biểu lộ sự đồng tình, tuy vậy lòng chàng đâu thể bỏ qua sự ưu tư kia được.

Nhất định trước sau gì chàng cũng phải tìm cho bằng được thủ phạm sát hại nhị sư huynh.

Lúc ấy, lão Tổng quản vừa nói :

- Thôi, Đường công tử hãy nghỉ ngơi cho khỏe, tề chức còn phải đi tìm lão này một chút.

Lão Tổng quản dậm bước đi, sức nhớ một việc quay lại thò tay vào trong túi lấy ra mũi ám khí trao cho Đường Thế Dân :

- Đường công tử, loại ám khí này cực kỳ hiểm độc, nếu mấy hôm trước công tử bị trúng vào hiểm huyết chắc chắn đã chết rồi, nhưng cũng nhờ Khương lão thần y trong Phong bảo cứu chữa, bằng không công tử cũng chưa ngồi dậy nổi đâu. Tề chức thấy sử dụng ám khí như thế không được quang minh chính đại cho lắm nhưng chẳng hiểu món này tự nhị vị sư huynh của công tử sáng chế hay của sư môn?

Ám khí kia là một cây kim thép, chỉ lớn hơn cây kim may áo không bao nhiêu, hai bên có gắn hai chiếc cánh, hình thù giống như cái lưỡi câu hai nanh.

Đường Thế Dân cau mày, không hiểu tại sao tam sư huynh chàng lên học món ám khí này vốn không phải do sư môn truyền dạy.

Hắn đã học ở đâu?

Suy nghĩ mãi Đường Thế Dân cũng không ra lẽ. Chàng lặng lẽ cất món ám khí đó vào lòng. Sau đó, Đường Thế Dân lên giường nằm dưỡng sức vì đã quá suy tư về chuyện xảy ra.

Chàng cố dỗ giấc ngủ, song cứ trằn trọc hoài không sao thiếp đi được. Chàng lại nhớ tới chuyện hàm oan chưa giải của mình, đến chuyện được Dư Định Tân, lão Tổng quản Phong bảo cứu sống rồi sau khi hai vị sư huynh trở lại gia trang báo tin chàng thì hậu quả như thế nào?

Thực ra chàng còn một mối huyết hải thâm thù nên chưa thể trở về phục lệnh sư môn được, chứ không phải chàng muốn chống lại mệnh lệnh của sư phụ.

Không ngủ được, Đường Thế Dân bước xuống đất đi đi lại lại trong phòng vừa nghĩ ngợi viễn vông.

Đột nhiên Đường Thế Dân phát giác một chiếc bóng đen xuất hiện bên ngoài.

Lòng chàng rung động, bóng đen đã bắn mình lên nóc nhà nhanh như một làn khói.

Xem tình hình ám muội này chắc chắn không phải người của Phong bảo rồi.

Vậy là ai?

Là nhị vị sư huynh chàng trở vào đây tìm chàng nữa chăng?

Song theo suy đoán của Đường Thế Dân thì hai vị sư huynh chàng không đủ cam đảm xông vào Phong bảo.

Đang khi đó, chiếc bóng kia lại nhích động thoáng qua cửa sổ rồi thì mất dạng.

Đường Thế Dân nắm chặt chuôi kiếm phóng mình lên nóc nhà như một vì sao, bắn xẹt theo phía sau chiếc bóng đó.

Trong chốc lát Đường Thế Dân đã theo gần kịp chiếc bóng, liền thu hồi thân thủ lại.

Chàng nhận ra chiếc bóng kia đã đứng oai nghiêm trên nóc nhà có vẻ hãi hùng.

Trên gương mặt hắn trù mìn kín một vòng vải đen chỉ thấy nhãn quang sáng rực lóng lánh.

Theo tướng mạo thì người kia không đúng là nhị vị sư huynh của Đường Thế Dân rồi.

Bây giờ hình như người bịt mặt thần bí nhận ra Đường Thế Dân nên hắn nhảy lại xuống đất.

Đường Thế Dân cũng hiểu như thế, nên chàng lắc mình đứng đối diện với người bịt mặt thần bí đó.

Người bịt mặt thần bí đã rút sẵn thanh kiếm sáng ngời cầm trong tay, nhìn gấn vào mặt Đường Thế Dân.

Sau đó hắn cất giọng trầm khiếp :

- Người không phải là người trong Phong bảo này?

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Đúng vậy. Ta là khách của chủ nhân tòa Phong bảo.

Người bịt mặt thần bí cười khà :

- Nếu thế, thì người cũng không nên tham dự vào chuyện riêng tư của thiên hạ làm gì.

Đường Thế Dân cau mày, nghiêm giọng :

- Các hạ xông vào Phong bảo giữa lúc đêm khuya chắc phải có chủ tâm gì. Vậy xin cho tại hạ biết.

Người bịt mặt thần bí cười nghe rợn :

- Lúc này ta đã bảo rồi. Người là khách của Phong bảo thì chẳng nên can dự vào chuyện người.

Đột nhiên Đường Thế Dân tiến tới hai bước, trong tay nắm chắc cả kiếm lẫn võ.

Người bịt mặt cười ha hả :

- Người muốn giao đấu với ta à?

Đường Thế Dân gần giọng :

- Nếu các hạ không chịu nói rõ các hạ là ai, và nguyên nhân nửa đêm xông vào tòa Phong bảo này thì sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

Người bịt mặt thần bí trầm giọng :

- Chớ có điên cuồng, rồi đại, người chỉ là một tên khách quen của tòa Phong bảo, mà lại muốn đem cái mạng của mình thế cho chủ nhân của nó hay sao?

Liền đó người bịt mặt thần bí huy động thanh trường kiếm thi triển ra một chiêu vô cùng hiểm độc, lẹ như vì sao điểm tới yếu huyệt của Đường Thế Dân.

Biết người bịt mặt thần bí là một cao thủ hảo hạng Đường Thế Dân lẹ làng xuất chiêu chống đỡ.

Một tiếng rồn rảng nổi lên, tiếp theo đó có tiếng rú vang lừng.

Người bịt mặt thần bí trúng chiêu của Đường Thế Dân tháo lui mấy bước miệng rú kinh hoàng.

Mới ra chiêu đầu Đường Thế Dân đã nắm chắc phần thắng, khiến cho đối phương không sao khỏi hãi hùng.

Đường Thế Dân buông lạnh giọng :

- Các hạ, vừa rồi đứng ra tại hạ đã nương tay, nếu không chắc chắn các hạ đã chẳng còn mạng sống nữa. Vậy các hạ nên khai thật các hạ là ai, vào đây với dụng tâm gì?

Người bịt mặt thần bí khe khẽ hừ lên lạnh lẽo, rồi với thân pháp lẹ làng bắn vút vào trong ngôi nhà quỷ dị kia.

Đường Thế Dân cũng nhanh hơn chớp bắn theo sau chiếc bóng thần bí nhưng khi tới cánh cửa thì hắn đã biến đi mất dạng rồi.

Đường Thế Dân ngưng bước lại gọi to :

- Các hạ hãy ra đây cho mau, đừng để tại hạ vào tìm sẽ có điều bất lợi cho các hạ.

Thình lình từ phía trong u tối mịt mờ một giọng già dặn như quỷ ma nổi lên rợn cả óc người :

- Nửa đêm kẻ nào dám vào phá phách cấm địa của lão phu.

Giọng nói già dặn khiếp người kia quả thật không phải là người bịt mặt thần bí vừa rồi.

Đường Thế Dân rúng động tâm can, nhưng vẫn điềm tĩnh đáp :

- Vừa rồi có kẻ gian xông vào đây, nên tại hạ vào kiếm.

Giọng quỷ dị kia khê hừ như ma hú, rồi đèn bật sáng lên, thoáng một cái bóng như ma quỷ đứng trước mặt Đường Thế Dân tự bao giờ rồi.

Chẳng hiểu hẳn dùng thứ quỷ pháp gì mà khi hẳn tới gần chàng chẳng hề nghe một tiếng động dù nhỏ đến đâu.

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn kỹ người phát ra âm thanh đó, thì bất giác phải kinh hoàng, hoảng hốt.

Huyết mạch trong người chàng dường như ngưng lại, toàn thân quả thật muốn réo lên.

Trời! Đây không phải là người mà chính là ma quỷ hiện hình về lúc canh khuya!

Qua ánh đèn bạch lạp, Đường Thế Dân nhận ra đó là một quái nhân mặt mũi như cương thi, đầu tóc rối bù, sắc diện xanh xao như cương thi vừa từ trong quan tài bò ra, cặp mắt một lớn một nhỏ, không có lông mày, chiếc mũi như trướng ngỗng lại méo mó kỳ dị, miệng y thật rộng đỏ lôm, lại lòi hai chiếc răng nanh trắng nhớn.

Trong Phong bảo tại sao lại có một quái nhân như thế này, khiến ai trông y cũng phải kinh hồn hoảng phách.

Nếu không nhờ có tiếng người già dặn, chàng đã cho đó là một bóng quỷ hiện hình.

Quái nhân buông trầm xuống :

- Người là ai?

Đường Thế Dân gắng gượng lấy lại bình tĩnh, đáp :

- Tại hạ là Đường Thế Dân, là khách trong tòa Phong bảo.

- Người vào đây làm gì?

- Tại hạ rượt bắt một người chạy trốn vào đây.

Cặp mắt một to một nhỏ của quái nhân trợn lên :

- Nói láo. Nơi đây chẳng có người nào chạy vào cả.

Đường Thế Dân nghĩ đến thanh kiếm trong tay và ba tuyệt chiêu Truy Hồn tam thức có thể đối phó với bất cứ một nhân vật quỷ dị nào.

Quái nhân trầm trầm :

- Hãy vào đây!

Xem tiếp chương 3 Quái nhân kỳ dị

3. Chương 3 Quái Nhân Kỳ Dị

Trong nhà chỉ có một chiếc giường ngủ chứ chẳng còn đồ vật gì khác nữa. Một điều quái lạ là không hiểu người bị mặt vừa rồi đã biến đi từ bao giờ.

Quái nhân cất giọng như quỷ mỵ :

- Tiểu tử! Người bảo có một người chạy vào đây chẳng?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Quả đúng như vậy.

- Thế thì hẳn ở đâu?

Đường Thế Dân quét mắt nhìn qua một cái, rùng động cõi lòng.

Quả thật đây là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Chẳng lẽ người bị mặt là quỷ quái, ma mỵ hay sao?

Một tiếng động khô khan nổi lên, Đường Thế Dân quay lại chỉ thấy cánh cửa lớn đã đóng ập lại. Đó là một cánh cửa bằng sắt, chấn song to lớn.

Quái nhân buông một loạt cười khà :

- Ha ha... Đây là vùng cấm địa của Phong bảo, bất cứ một ai lọt vào đây đều chẳng còn mạng sống trở về, luôn cả Bảo chủ tòa Phong bảo cũng không ra ngoài quy củ.

Đường Thế Dân chấn động tâm thần, sự khiếp sợ lên đến cực độ.

Trong Phong bảo này lại có một tòa nhà cấm địa lù lù như thế, quả thật là một chuyện quái gở.

Đường Thế Dân vô cùng hối hận, nhưng mọi sự đã lỡ rồi, không cách nào cứu vãn được nữa.

Điều đáng khiếp sợ là sự mất tích của người thần bí.

Hai bên giao đấu, người bí mật bị chàng đả thương, vậy tại sao hắn biến mất được?

Đường Thế Dân cố trấn tĩnh tinh thần, để lo đối phó với lão quái nhân trước mắt.

Như biết ý, quái nhân cười khà :

- Đây là gian nhà sắt, trừ khi tiểu tử biết phép ngũ hành, độn thổ, thăng thiên, bằng không chớ có ảo tưởng chạy đi đâu cả.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Các hạ là ai?

Quái nhân cười ghê rợn :

- Từ xưa tới nay chưa có ai dám hỏi lão phu câu đó?

Đến đây tính quật cường của Đường Thế Dân nổi dậy. Chàng bình tĩnh trả lời :

- Vậy thì các hạ định xử trí tại hạ như thế nào?

Quái nhân trợn cặp mắt quái dị :

- Rất dễ dàng. Bây giờ lão phu để cho ngươi được quyền tự quyết lấy mình, như thế là xong.

Đường Thế Dân nắm chặt chuôi kiếm trong tay, bạo gan thét :

- Nếu tại hạ không chịu bó tay tự xử, thì các hạ toan liệu thế nào?

Quái nhân cười cuồng ngạo :

- Lão phu biết ý định của tiểu tử ngươi rồi. Ngươi muốn chống lại lão phu có phải không? Song, tất cả dự tính của ngươi đều hoài công vô ích, chỉ vì gian nhà này làm toàn bằng sắt, lại có nhiều cơ quan bí mật chuyển động, muốn lấy cái mạng nhỏ của ngươi như trở bàn tay.

Đường Thế Dân bốc cao hào khí :

- Cho dù tại hạ có phải chết ở chỗ này, nhưng chắc chắn các hạ cũng không thể nào còn sống sót.

Quái nhân sững sốt rồi cười khà :

- Tiểu tử! Ngươi tin võ công mình cao cường đến thế sao?

Đường Thế Dân sáng ngời cặp mắt :

- Tại hạ thấy cũng có chút hy vọng.

Âm thanh của quái nhân đột nhiên âm trầm như loài quỷ ma từ dưới đất mới chui lên :

- Tiểu tử, dù cho võ công ngươi có cao thâm đến mấy, cũng không thể nào giết chết lão phu được. Thủ pháp của ngươi có nhanh cách mấy cũng chưa mắg một cái ấn tay của lão phu. Nay lão phu chỉ cần ấn nhẹ nơi chiếc giường là tính mạng của ngươi coi như bị hủy diệt. Nói cho cùng, dù công lực ngươi xuất quỷ nhập thần, cũng chẳng làm sao mà vẫy vùng được. Dù một động tác, một cử chỉ là đưa ngươi vào ánh sáng của

tử thần rồi. Còn nếu người cứ đứng đấy thì người tất phải chết đói chết khát. Ở trong tòa bí thất này hàng tháng đến ngày rằm, hoặc mừng một mới có người mang thức ăn đến một lần, mà ngày rằm thì vừa mới qua, lẽ nào người chịu nhịn đói, nhịn khát suốt mười ngày hay sao? Bảo thật, dù lão phu không động thủ người cũng chết đói trong tòa bí thất này một cách dễ dàng.

Tâm thần Đường Thế Dân rung động mãnh liệt, song đã thế chỉ còn sự liều lĩnh mà thôi.

Chàng lạnh lùng :

- Dù sao, tại hạ quan niệm rằng trước sau gì cũng phải chết. Vậy thì tại hạ còn lo sợ điều gì nữa. Chuyện thành bại chốn giang hồ giống như một cuộc đổ bác, không ăn thì phải thua có chi lạ đâu mà các hạ phải hăm he.

Nghe vậy, đột nhiên quái nhân vỗ tay như sấm nổ, rồi buông ra một loạt cười như tiếng còi ma làm chấn động cả tòa bí thất.

Đường Thế Dân sững sờ, chưa hiểu quái nhân có chủ ý gì mà lại vỗ tay và cười như thế.

Đến khi quái nhân dứt cười Đường Thế Dân hỏi :

- Các hạ cười chuyện gì vậy?

Quái nhân chợt hòa hoãn lại :

- Bình nhật lão phu không có ham thích một điều gì cả. Lão phu chỉ thiết món đổ bác mà thôi. Nay người nhắc tới chuyện cờ bạc là nhắc tới đúng sở nguyện của ta rồi, cho nên ta vui thích mà cười, chắc người cũng là một tay sành nghề đổ bác thế thì lão phu cùng người chơi thử vài ván xem thế nào.

Đường Thế Dân nhú cặp lông mày kiếm :

- Đánh bạc bằng cách nào?

Quái nhân trầm giọng :

- Đánh bằng tính mạng.

Lúc này Đường Thế Dân không còn khiếp sợ như trước nữa, dù sao quái nhân kia cũng là một người, chứ không phải ma quỷ.

Chàng lạnh lùng :

- Lấy tính mạng đánh bạc phải không?

- Đúng như vậy!

- Thế các hạ và tại hạ chơi theo lối cờ bạc nào?

- Đổ xúc xúc. Lão phu và người sẽ ăn thua bằng lối cờ bạc đó.

Nói xong, quái nhân thò tay vào túi lấy ra một hộp xúc xúc thật lớn, lại lấy thêm một cái bình bằng sứ đặt trên giường. Lão quái nhân tiếp :

- Tiểu tử! Người biết chơi loại này chẳng?

Đường Thế Dân gật gù.

- Vậy thì, chúng ta ăn thua bằng yêu (số 1) và lục (số 6) nếu trúng mấy số khác kể như bỏ, người nghĩ thế nào?

Đường Thế Dân hỏi :

- Cách ăn thua như thế nào?

- Ai sáu điểm là kẻ đó thắng. Nếu người ăn lão phu thì cứ ung dung tiến ra khỏi tòa bí thất này.

- Còn nếu hai người đồng điểm thì sao?

- Thì sẽ làm lại một lần nữa.

- Còn nếu tại hạ thua các hạ thì sao?

Quái nhân đưa chiếc bình sứ lên :

- Thì người uống một giọt độc được này tự tử là xong.

Đường Thế Dân toát cả mồ hôi lạnh. Khắp trong thế gian này đâu có một cuộc đánh cá nào quái gở lạ lùng như thế.

Đâu có ai cờ bạc mà lấy tính mạng của mình để hơn thua với nhau như lão nhân kỳ dị này.

Đường Thế Dân lại hỏi :

- Còn nếu các hạ gieo được số yêu thì sao?

Quái nhân đảo đôi mắt âm dương lạnh lẽo tợ băng hà nhìn qua Đường Thế Dân một cái rồi đáp :

- Chuyện cờ bạc thì phải công bằng, chẳng ai có thể chiếm phần thưởng phong cho mình cả. Nếu lão phu gieo được số yêu thì lão phu cũng uống mấy giọt thuốc độc trong cái bình rượu kia.

Đường Thế Dân trợn mắt nhìn lão quái nhân kỳ quái :

- Các hạ thua tại hạ cũng uống như thường thật chẳng?

Quái nhân gật gù :

- Tại sao lại không thật.

Đường Thế Dân nói :

- Tại hạ thắng các hạ thì được tự do dời khỏi chốn này một cách an toàn, còn các hạ thua thì vong mạng, đây không phải là một chuyện thiệt thòi lớn lao cho các hạ hay sao? Các hạ có nghĩ như thế không?

Quái nhân nghe vậy vùng cười khà lên :

- Tiểu tử, lời người hay thật, người quả là một kẻ cờ bạc có đạo đức nhân nghĩa hơn người khác. Song lão phu phá lệ như vậy cũng đủ cho lão phu phải chịu hậu quả rồi. Uống vài giọt thuốc độc hãy còn là một hình phạt hết sức nhẹ nhàng đấy.

Quái nhân ăn nói rất thông dong, coi cái chết đối với lão ta chẳng ra cái quái gì cả.

Đường Thế Dân xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, nói với lão quái nhân :

- Tại hạ có một điều thắc mắc trong lòng.

- Tiểu tử cứ nói.

- Nếu tại hạ thua tại hạ uống mấy giọt thuốc độc đó thì là số mạng đã định rồi, song nếu các hạ thua tại hạ chết đi, làm sao tại hạ ra đi yên tâm được.

Quái nhân cười khà lên :

- Ha ha... lão phu là hạng người gì. Người muốn bảo lão phu không dám mở cánh cửa này cho người chạy à. Hãy coi đây.

Dứt tiếng, lão quái nhân thò tay xuống phía dưới nhấn một cái, tức thì nghe tiếng xè xè từ đâu đó không rõ. Tiếp theo những tiếng lịch kịch... tức thì cánh cửa sắt nhấc lên khỏi mặt đất một khoảng.

Đường Thế Dân thấy cánh cửa sắt đã mở thì tâm tình chấn động, vì không ngờ lão quái nhân lại có thể mở cửa như vậy.

Đây chính là một cơ hội bằng vàng cho chàng tháo cũi sổ lồng thoát khỏi vùng tử cảnh này.

Bất cứ là ai trong lúc gian nguy cũng đều úy tử tham sinh, muốn được sống còn trong cõi trời đất. Đường Thế Dân vẫn bằng xương bằng thịt làm sao thoát khỏi điều đó.

Song ý niệm đó lập tức bị dập tắt trong đầu óc của Đường Thế Dân.

Chàng thấy nếu hành động như thế sẽ vô cùng hèn hạ, không xứng đáng là một trang thiếu hiệp giang hồ.

Đường Thế Dân quay lại :

- Vậy thì chúng ta dọn bàn.

Đây quả thật là một dũng khí rất lớn làm kinh dị lão quái nhân không ít.

Sau đó lão quái nhân cười ha hả :

- Quả tình lão phu đã gặp bạn tri âm. Thật là ngàn năm hiếm có đấy tiểu tử, người có đủ tư cách là một tay cờ bạc chân chính, dũng khí hơn người.

Đường Thế Dân ngang nhiên bước lại ngồi xuống đối diện với lão quái nhân rồi bảo :

- Vậy thì mời các hạ gieo trước.

Lão quái nhân vỗ tay :

- Tiền chủ hậu khách, hay hay...

Nói xong, lão quái nhân đưa hai tay bụm lấy hột xúc xắc, xóc lên xóc xuống mấy cái, miệng lầm bầm như van vái một điều gì, giống hệt một tay cờ bạc.

Đường Thế Dân trợn mắt to lên nhìn không hề chớp, đương nhiên đây là trường hợp rất khẩn trương.

Đây là một cuộc đánh bạc có liên hệ đến tính mạng của Đường Thế Dân, làm sao chàng khỏi hồi hộp, phập phồng.

Thua tiền bạc, châu báu còn có thể sắm lại, chứ sinh mạng mà mất đi thì đâu có thể tìm lại được. Hễ thua là phải chết, đâu còn mạng để tiếp tục nữa.

Cho nên, dù là kẻ can trường tốt bạc, song Đường Thế Dân cũng không căng thẳng thần kinh tột độ, mồ hôi chảy đầm đìa.

Đến cả lòng bàn tay của chàng, mồ hôi cũng tháo ra, quả tim đập mạnh, hơi thở nặng nhọc vô cùng.

Lúc ấy, quái nhân cứ xóc hạt xúc xắc trong tay hoài chưa chịu ngưng. Vì mặt mũi lão ta kỳ quái như ma quỷ, cười cũng như khóc mà khóc cũng như cười, quả khó mà đoán nổi tâm tình của lão.

Không hiểu lão quái nhân ung dung hay cũng khẩn trương cao độ như Đường Thế Dân.

Thình lình lão quái nhân gọi to lên :

- Lục!

Sau đó lão ta ném hạt xúc xắc quay vòng tròn trên chiếu, quay nhiều lần rồi mới chịu ngưng hẳn.

Đường Thế Dân không dám thở, cũng không dám nháy mắt, nhìn chăm chăm vào hạt xúc xắc vừa dừng lại.

Suýt nữa chàng bật kêu thành tiếng :

- Trời! Lục.

Quả thật hạt xúc xắc kia phơi bày con số 6 ở trên. Lão quái nhân đã chiếm thượng phong rồi.

Toàn thân Đường Thế Dân muốn run lên, cổ trắn áp lăm mới kềm nổi cơn kích động quá mãnh liệt đó.

Tình hình này, Đường Thế Dân không còn hy vọng gì có thể thắng nổi lão quái nhân nữa, mà chỉ còn thủ hòa mà thôi. Muốn thủ hòa chàng phải gieo cho được con số 6.

Quái nhân gieo được con số 6, cười khà :

- Lão phu đoán đâu có sai.

Rồi lão ta đưa hạt xúc xắc cho Đường Thế Dân.

- Tiểu tử! Bây giờ đến lượt người, hãy cầm lấy xúc xắc mà gieo, nếu được số 6 là hòa, còn dưới số đó thì ha ha... quả thật Diêm Vương đã gọi người thật rồi.

Đường Thế Dân gắng gượng nhận lấy hạt xúc xắc do lão quái nhân trao cho, nhưng chàng không bùm tay như lão quái nhân.

Bàn tay của Đường Thế Dân có hơi run vì đã bị kích động đến cực độ.

Chàng khấn thầm trong bụng :

- Hãy gieo cho được số 6.

Sau đó, Đường Thế Dân cầm hạt xúc xắc ném ngay xuống chiếu.

Hạt xúc xắc quay tròn nhiều vòng rồi sau cùng dừng lại.

Đường Thế Dân trở mắt nhìn.

- Yêu!

Quái nhân hô to tiếng “yêu” rồi trở ra một tiếng cười như quỷ hú giữa đêm khuya.

Bấy giờ mặt mũi của Đường Thế Dân tối sầm lại, choáng váng ngồi không vững, toát lạnh cả toàn thân.

Chàng đã thua lão quái nhân canh bạc này rồi. Và thua bằng tính mạng chứ không phải bằng tiền.

Đường Thế Dân đảo mắt nhìn ra cửa thì thấy bên ngoài trăng sáng vàng vạc...

- Cứ xông ra ngoài đi!

Có tiếng thúc giục ở trong lòng của Đường Thế Dân.

Sự sống hay chết trong thời gian này chỉ cách nhau trong một đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Bản năng sinh tồn nổi dậy mãnh liệt trong lòng Đường Thế Dân.

Với tình hình này nếu Đường Thế Dân thi triển khinh công tuyệt tích vẫn có thể thoát khỏi tòa nhà bí ẩn này một cách an toàn.

Trái lại, nếu võ công của quái nhân quá cao siêu thì đó là số mệnh an bài cho chàng.

Đường Thế Dân cau mày nghĩ ngợi mãi chưa lấy được một quyết định cuối cùng cho con đường sinh lộ.

Chợt trong khi ấy lão quái nhân cất giọng lạnh lẽo như ma từ cõi âm vọng về bảo Đường Thế Dân :

- Tiểu tử! Người chớ nên thất hứa! Nay người đã thua ta rồi, thì hãy nên thi hành theo như đã định.

Đường Thế Dân chợt nổi một loạt cười quái gở làm chấn động cả tòa bí thất của lão quái nhân một cách lạ lùng.

Lão quái nhân ngạc nhiên đưa cặp mắt quỷ dị nhìn Đường Thế Dân :

- Tiểu tử người cười cái gì vậy.

Đường Thế Dân lại cười thêm một loạt nữa mới chịu ngưng.

Quái nhân lập lại câu hỏi :

- Tiểu tử! Người cười gì vậy?

Bây giờ Đường Thế Dân mới đáp :

- Tại hạ có chuyện buồn cười.

Quái nhân trợn đôi mắt quỷ dị sáng ngời :

- Đừng dài dòng, người đã thua thì hãy uống bình thuốc độc này cho rồi.

Đường Thế Dân nhếch mép :

- Chuyện đâu còn đó. Các hạ chớ nên nôn nóng làm gì. Tại hạ sẽ giữ đúng lời hứa mà.

Lão quái nhân vỗ tay :

- Hay! Hay... khí khái. Quả là một trang thiếu niên hào hùng, một đóa kỳ hoa hiếm có của võ lâm.

Rồi lão quái nhân bưng bình rượu độc và một cái chung trao cho Đường Thế Dân :

- Tiểu tử! Uống đi. Bình rượu độc đây này.

Đường Thế Dân tự biết không thể nào từ chối được, than thầm :

- Khổ rồi đây!

Chàng thò tay định cầm lấy cái bình rượu đoạn rót ra thì thành linh nghe có tiếng động ở phía ngoài.

Tiếp đó một giọng đàn ông nổi lên :

- Xin bái kiến thái thượng.

Đường Thế Dân quay lại nhìn thì thấy một người đàn ông đã đứng ở ngoài.

Người đàn ông này chính là Đại tổng quản của tòa Phong bảo, là vị ân nhân của chàng.

Dư Định Tân đứng ngoài cửa chứ không dám xông vào tòa bí thất.

Cho đến bây giờ, Đường Thế Dân mới phát giác có một lần gạch trắng cách chỗ Dư Định Tân đứng chừng vài tấc.

Chính Dư Định Tân không dám vượt qua khỏi lần mức này, Đó là vòng cấm của tòa bí thất của lão quái nhân, Về phần Dư Định Tân đứng ngoài vòng cấm, có vẻ cung kính đối với lão quái nhân vô cùng, Xem thể đủ biết địa vị của lão quái nhân cao tột bậc đến thế nào rồi.

Lúc bấy giờ, Đường Thế Dân khích cảm lạ lùng.

Sự khích cảm này không phải là bi thương, không phải oán hận cũng không phải phần uất, căm hờn, và cũng không phải là gì cả.

Đường Thế Dân muốn gọi Dư Định Tân nói vài lời, nhưng chợt nghe cổ họng mình nghẹn ngào, không thể thốt ra lời được.

Chàng cũng không lấy làm ngạc nhiên vì không hiểu Dư Định Tân gọi lão quái nhân là “thái thượng” là thái thượng gì?

Tại sao Đại tổng quản Phong bảo gọi danh từ đó?

Lão quái nhân này chính thật là ai?

Đường Thế Dân cố dẫn tâm tình xuống, chờ xem lão quái nhân đối phó cách nào đối với Tổng quản Phong bảo.

Lão quái nhân chợt trầm giọng :

- Chưa đến mừng một hay ngày rằm, người đến đây làm gì?

Dư Định Tân vòng tay cung kính :

- Bẩm thái thượng, thuộc hạ vào đây bái kiến thái thượng có một việc.

- Việc gì?

Dư Định Tân chỉ Đường Thế Dân tiếp :

- Bẩm thái thượng! Đường thiếu hiệp chính là người khách...

Lão quái nhân cười lạnh lẽo :

- Lão phu đã biết từ lâu rồi, nếu không là khách làm sao lọt vào Phong bảo được.

Dư Định Tân một mực cung kính :

- Chỉ vì vị thiếu hiệp này là thượng khách...

Lão quái nhân trợn mắt sáng ngời :

- Thượng khách rồi thế nào?

Dư Định Tân như sợ hãi, ấp úng một lúc mới nói :

- Bẩm thái thượng. Thuộc hạ xin thái thượng khoan hồng đối với vị thiếu hiệp thượng khách kia một lần.

Lão quái nhân rống to :

- Câm mồm lại. Như thế ngươi bảo lão phu hủy bỏ quy củ của tòa bí thất này sao?

Dư Định Tân run rẩy :

- Bẩm thái thượng, thuộc hạ không dám phạm thượng, chỉ vì...

- Chỉ vì sao?

- Chỉ vì vị thiếu hiệp kia vừa đến Phong bảo chưa rõ quy củ ở đây nên mới vi phạm vào cấm địa, xin thái thượng tha tội chết cho!

Quái nhân giận dữ phất bàn tay to như cái quạt :

- Chớ có nhiều lời vô ích, quy củ đã an bài, không thể nào thay đổi được. Gã tiểu tử này mặc lão phu xử liệu. Ngươi hãy lui ra mau.

Dư Định Tân run giọng :

- Bẩm thái thượng, đây chính là lỗi của thuộc hạ, chỉ vì thuộc hạ không cho vị thiếu hiệp kia biết trước vùng cấm địa.

Quái nhân buông trầm giọng :

- Lão phu chẳng quản tới chuyện này, có điều luật lệ đưa ra rồi thì không thể nào hủy bỏ được. Chớ có dài dòng thêm nữa.

Dư Định Tân vái dài :

- Bẩm thái thượng, chuyện này lỗi thuộc hạ, thuộc hạ xin thế mạng cho Đường thiếu hiệp, nếu không trọn đời chẳng yên tâm được.

Mấy lời của Dư Định Tân vừa thốt khiến cho Đường Thế Dân cảm kích đến tột cùng. Chàng nói to lên :

- Dư tổng quản, thịnh tình của ngài tại hạ nguyện trọn đời ghi nhớ, đến chết cũng mang theo, song tại hạ xin chịu số mạng này, không thể làm liên lụy đến Tổng quản được.

Dư Định Tân xúc động :

- Đường Thế Dân! Hiền đệ khiến cho ta trọn đời không thể nào yên tâm được.

Đường Thế Dân cắn răng :

- Dư tổng quản, lúc này tại hạ trông thấy có một người lọt vào trong Bảo, tại hạ đuổi theo đến tòa bí thất này thì hấn biến mất. Mong Tổng quản tìm cho được hấn, nếu không hậu quả khó lường.

Dư Định Tân kinh ngạc :

- Quả thật có chuyện này sao hiền đệ?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Quả đúng như vậy!

Quái nhân buông lạnh :

- Câm mồm lại. Ở đây đâu thể xảy ra chuyện này.

Đường Thế Dân khẳng khái :

- Dư tổng quản, ngài hãy yên tâm trở về, tại hạ xin theo số mạng đã an bài.

Nói xong Đường Thế Dân quay lưng đi vào.

Lão quái nhân đứng dậy :

- Quả là một đấng nam nhi chí chí, đáng ngợi khen.

Đường Thế Dân cười cuồng ngạo :

- Nam nhân chí chí à! Ha... ha...

Chàng tự ngạo lấy mình hai chữ nam nhi trong giờ phút tận cùng này.

Người võ lâm vẫn biết không nên lấy một thứ hình thức anh hùng tính làm thử thách, song có khi không thử thách cũng chẳng xong.

Đã biết hai cái danh từ anh hùng, hảo hán suông là không đáng kể, nhưng hoàn cảnh hiện tại quả thật dễ khóc dễ cười.

Đường Thế Dân chua xót trong lòng vô tả. Chàng không sợ chết, mà chỉ sợ sau khi lìa bỏ cõi đời rồi không ai đảm đương chuyện báo cừu tiết hận.

Bấy giờ, Đường Thế Dân đã tới bên giường, thò tay cầm bình rượu độc lên.

Đến đây, cần phải có tinh thần coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của kẻ dũng sĩ mới có thể thi hành được.

Lúc ấy! Dư Định Tân vẫn đứng sững ở phía ngoài tòa bí thất không mở miệng nói thêm một lời nào nữa.

Lão theo dõi từng cử động của Đường Thế Dân.

Cặp mắt của lão quái nhân chợt bắn ra hai tia sáng kỳ dị chiếu thẳng vào mặt Đường Thế Dân, rồi buông trầm giọng xuống :

- Đường thiếu hiệp còn điều gì trối trăn lại hay không?

Đường Thế Dân buông thông :

- Không có!

Lão quái nhân cười khà :

- Thế ngươi không có chút gì lo âu trước giờ lâm chung à?

Câu nói này của quái nhân có vẻ như châm biếm Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân hiểu ý trợn mắt nhìn lão quái nhân cười lạnh lẽo, nhưng không đáp một lời nào cả.

Chàng ung dung mở nắp bình độc được ra, kê lên miệng một cách hết sức tự nhiên.

Lão quái nhân vỗ tay :

- Quả thật anh hùng, đại hiệp sĩ.

Lúc này Đường Thế Dân lại càng bình tĩnh hơn trước, uống đi hết mấy ngụm thuốc độc ở trong bình.

Uống xong, Đường Thế Dân đặt bình rượu độc xuống, rồi đứng sừng sững như một vị thiên thần.

Chàng chờ đợi tử thần đến với mình.

Lúc ấy, lão quái nhân cầm hạt xúc xắc trao cho Đường Thế Dân :

- Tiểu tử! Ngươi hãy ném lại xem sao!

Đường Thế Dân lạ lùng :

- Như thế có ý nghĩa gì?

Lão quái nhân nói :

- Trước khi chất độc chưa phát tác, lão phu muốn người tìm hiểu nguyên nhân của hạt xúc xắc này.

Đường Thế Dân cầm lấy hạt xúc xắc ném xuống chiếu một lần nữa. Hạt xúc xắc quay vòng tròn, sau đó cũng trở lại số yêu.

Đường Thế Dân than thở :

- Âu cũng là do số mạng đã an bài.

Sau đó, Đường Thế Dân than thở :

- Tại hạ lâu này không tin theo số mạng, song đến nay dù muốn dù không thì cũng phải tin rồi.

Lão quái nhân cười lên ha hả, đưa cánh tay áo lên, tức thì trong tay áo lão rút ra một hạt xúc xắc thứ hai.

Hạt này chỉ 6 điểm sau khi lăn đi mấy vòng.

Bất giác, Đường Thế Dân động tâm, cầm hạt xúc xắc đó gieo xuống giường.

Hạt xúc xắc xoay tròn rồi chỉ số 6, như lão quái nhân đã gieo.

Đường Thế Dân sửng sốt chột “à” kên một tiếng.

Khi đó chàng quát to :

- Đây là âm mưu gì. Thật là hèn hạ không đáng mặt anh hùng.

Lão quái nhân cười khà, nhìn Đường Thế Dân bằng cặp mắt thản nhiên rồi nói giọng ngạo nghễ :

- Thiếu hiệp! Hiện giờ ngươi mới biết hay sao?

Đường Thế Dân cháy phừng lửa giận, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, hét lên :

- Hiện nay biết cũng chưa muộn gì.

Xem tiếp chương 4 Huyết án ly kỳ

4. Chương 4 Huyết Án Ly Kỳ

- Ha ha ha... thiếu hiệp hãy coi đây!

Trong loạt tiếng cười đó, đột nhiên từ dưới gầm giường một người đàn ông đứng dậy gọn gàng.

Người đàn ông chính là gã quái khách bịt mặt lúc này.

Đường Thế Dân bị trò đùa này muốn ngất xỉu.

Rõ ràng là cái bẫy đưa chàng vào tròng chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Sát khí tỏa mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế. Đường Thế Dân toan huy động thanh bảo kiếm tấn chiêu.

Lão quái nhân vội hô to :

- Khoan đã!

Lão đưa tay lên phủi một cái, tức thì lộ mặt thật ra, lại là vị danh y trị bệnh cho chàng.

Khiến cho Đường Thế Dân sửng sờ ngừng tay lại, trở mắt nhìn hắn không hề nháy.

Sự tình xảy ra ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi đây.

Còn người bịt mặt chính là Hồ Đại Minh mà Dư Đỉnh Tân đã từng giới thiệu qua chàng một lần rồi.

Người giả quái nhân nhảy xuống đất, vòng tay thi lễ :

- Xin đắc tội với Đường thiếu hiệp. Xin tha thứ cho tại hạ đã dám cả gan đánh lừa thiếu hiệp. Còn bình thuốc độc kia quả thật không phải là độc dược, mà là một thứ rượu có chất bồi bổ chân khí rất công hiệu.

Bấy giờ, Đường Thế Dân trong một cảnh ngộ dở khóc dở cười, không biết phải ăn nói làm sao với họ.

Cái trò đùa này thật táo bạo chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Hồ Đại Minh cười nói :

- Kiểm thuật của Đường thiếu hiệp thật cao minh, rất đáng khâm phục, nếu lúc nãy không nương tay chắc hẳn tính mạng lão phu đã hỏng rồi.

Nói xong Hồ Đại Minh cởi áo ra, chỉ thấy một vết thương trên ngực do lần kiếm vạch một đường khá sâu.

Tuy đây là một trò đùa cợt kết quả chẳng hại gì ai, nhưng có phần quá đáng, khiến Đường Thế Dân mặt đầy sắc giận :

- Trò đùa của chư vị thật khiến ai ai cũng bức mình.

Lúc này, Dư Đỉnh Tân tiến tới sát tòa bí thất, vòng tay thi lễ trước mặt Đường Thế Dân :

- Đường hiền đệ, thật là thất lễ. Nơi đây chỉ là phòng luyện võ công của bốn bảo chứ không phải cấm địa chi hết. Chuyện này chủ trì đều do tại hạ, nay phải xin lỗi với hiền đệ.

Nói xong Dư Đỉnh Tân cúi đầu thi lễ.

Đường Thế Dân chưa kịp nguôi cơn giận, muốn dùng một lời mỉa mai Dư Đỉnh Tân và hai người kia.

Song nghĩ Dư Đỉnh Tân là ân nhân có công cứu mình, Đường Thế Dân dần lòng xuống. Chàng nghĩ thầm...

- Đây cũng là do mình vụng nghĩ. Nếu ta sáng suốt một chút thì đâu có bị đánh lừa đùa cợt như thế.

Chuyện này có nhiều chỗ hở. Trước hết là oai danh của tòa Phong bảo, một vùng thánh địa như thế tại sao lại có một tòa mật thất gọi là cấm địa và có quy củ riêng được.

Một điều nữa, lúc người bị mặt bị chàng đuổi theo, tại sao Phong bảo nghiêm mật như thế mà không có một phản ứng nào?

Đây chính là hai chỗ sơ hở đầu tiên.

Đường Thế Dân nói :

- Thật ra, đáng trách là ở tại hạ ngu si, mê muội.

Dư Đỉnh Tân cười nói :

- Đường hiền đệ. Ngu huynh thấy giờ đây cần phải nói thật cho hiền đệ được biết một cách rõ ràng. Chuyện này vốn đã được Bảo chủ đồng ý, với chủ đích thứ nhất là muốn chứng kiến võ công của hiền đệ xem cao thâm đến mức độ nào, còn hai là...

- Là thế nào!

- Kể đó, Bảo chủ muốn thử thách can trường của hiền đệ, xem hiền đệ gan dạ và quật cường đến bậc nào. Quả thật ngu huynh vô cùng khâm phục, tự thấy chính bản thân cũng không sao làm nổi.

Đường Thế Dân đã rõ ràng mọi việc muốn nói vài lời đùa lại với Dư Đỉnh Tân nhưng thấy không được ổn nên thôi.

Người giả nhân vật bị mặt cười chen vào :

- Đường thiếu hiệp, thành thật mà nói tại hạ rất khiếp sợ khi phải giao đấu để dẫn dụ thiếu hiệp tới đây. Nếu lúc đó thiếu hiệp không có tấm lòng nhân từ, bao dung chỉ e tính mạng của tại hạ đã bị hủy rồi.

Quả đúng như thế, trong khi giao đấu cùng người bị mặt, trong thâm tâm Đường Thế Dân đã có dụng ý tha mạng cho hắn rồi, bằng không chắc chắn lưỡi kiếm của chàng đã kết thúc tính mạng hắn như trở bàn tay.

Dư Đỉnh Tân tiếp lời :

- Đường lão đệ, còn một điều quan trọng cốt yếu là chuyện tam sư huynh của lão đệ tổ cáo lão đệ đã sát hại nhị sư huynh, nên Bảo chủ muốn thử xem tâm địa lão đệ như thế nào, có hiểm như lời nói kia không.

Bây giờ đã rõ lão đệ là đáng thiếu hiệp quang minh chính đại xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, rất trọng đạo nghĩa và danh dự, lời kia thật đã sai rồi.

Những lời nói của Dư Đỉnh Tân khiến cho Đường Thế Dân cảm thấy kích động khôn cùng.

Bao nhiêu buồn phiền bấy lâu nay bỗng chốc tiêu tan trong lòng chàng. Vì chàng nghĩ Bảo chủ hành động rất hữu lý, sự thử thách như vậy nghĩ lại chẳng có gì gọi là quá đáng cả.

Cho nên Đường Thế Dân tươi cười :

- Nếu thế thì chẳng có gì đáng trách cả, chính tại hạ cũng mong sao Bảo chủ hiểu được tấm lòng ngay thẳng của tại hạ là đủ rồi.

Người giả nhân vật bịt mặt vòng tay :

- Đường thiếu hiệp. Hiện tề Bảo chủ đang ngồi chờ ở trong phòng khách, xin mời thiếu hiệp vào gặp người.

Đường Thế Dân đáp lễ :

- Vậy xin chừa vị hướng dẫn, tại hạ cũng mong được gặp Bảo chủ để được bái kiến người một phen.

Sau đó bốn người cùng đi vào phòng khách...

Phòng khách ở sau hậu viên, trên bàn đã thấy thức ăn bốc khói nghi ngút mùi thơm phưng phức. Đường Thế Dân được mời lên ngồi làm thượng khách gần bên Bảo chủ của tòa Phong bảo.

Bảo chủ của tòa Phong bảo này tên là Hồng Viên Niên, ngồi ghế chủ tọa, còn Dư Đỉnh Tân ngồi cạnh bên trái.

Bây giờ Đường Thế Dân có dịp nhìn kỹ thấy vị Bảo chủ này mặt chữ điền, tai to, vừa oai nghiêm, vừa phúc hậu vô cùng.

Vừa xem qua diện mạo đã biết đó là một nhân vật chính phái trong giang hồ.

Bảo chủ tuổi trạc lục tuần, nhưng vẫn còn cường tráng như lúc thiếu thời, ăn nói hoạt bát và hào phóng tốt bậc.

Một lúc, Hồng Viên Niên quét cặp mắt sáng ngời qua phía Đường Thế Dân :

- Đường thiếu hiệp, nay lão phu có một chuyện muốn nói với thiếu hiệp.

Đường Thế Dân đứng dậy thi lễ :

- Xin Bảo chủ chỉ giáo.

Hồng bảo chủ nghiêm trang :

- Đường thiếu hiệp là một đóa kỳ hoa trong giới võ lâm, nay lão phu muốn thiếu hiệp lưu lại bốn Bảo, đảm nhận chức vị Thống lãnh của đội võ sĩ Thuyền Phong, chẳng biết thiếu hiệp có vui lòng hay không?

Toàn thể những con mắt trong buổi tiệc đều hướng về phía Đường Thế Dân chờ đợi chàng trả lời.

Đường Thế Dân nghe xong rung động tận đáy lòng. Đây quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Phong bảo là một đại Bảo đang tiếng lẫy lừng ở miền Bắc Trung Hoa, chức Thống lãnh đội Thuyền Phong đâu phải nhỏ, chàng có thể nhờ đó từ đây danh chấn giang hồ.

Song Đường Thế Dân nghĩ mình là tội phạm của sư môn, đang bị tầm nã, chỉ sợ nhận lấy chức vị đó Phong bảo sẽ bị sư phụ chàng thù nghịch.

Hơn nữa, chàng còn nhiều sứ mạng phải làm, nếu lưu lại đây có khác nào con chim hồng hộc bị nhốt trong lồng son.

Ngẫm nghĩ giây lát, Đường Thế Dân đứng dậy vòng tay thi lễ :

- Bảo chủ chiếu cố đến, tại hạ rất hoan hỷ trong lòng, song tại hạ đã nghĩ kỹ không thể nào đảm đương chức vụ quan trọng này.

Hồng bảo chủ khẽ nhú mào :

- Nói như thế, ý của Đường thiếu hiệp là không muốn đảm nhận chức vụ nhỏ mọn đó phải không?

Đường Thế Dân đáp :

- Không phải tại hạ không muốn nhận chức vụ đó, mà sự thật chỉ vì tại hạ không đủ tài đảm đương.

Hồng bảo chủ hỏi :

- Thiếu hiệp có thể nói rõ nguyên nhân không thể đảm nhận chức Thống lĩnh Thuyền Phong hay không?

Trầm tư nghĩ ngợi một hồi, Đường Thế Dân hòa hoãn :

- Thưa Bảo chủ! Nguyên nhân chỉ vì tại hạ là một tội đồ trong môn phái mang lấy cái án giết hại nhị sư huynh, dù sao hiện nay vẫn chưa minh oan được cho nên tại hạ không dám làm nhục đến thanh danh của quý Bảo.

Hồng bảo chủ thất vọng :

- Đó chỉ là một lý do để chối từ.

- Thưa Bảo chủ! Thực tình là như thế, tại hạ không dám giả dối, vô lễ với Bảo chủ.

Hồng bảo chủ thành khẩn :

- Đường thiếu hiệp. Quả thật bổn Bảo vì mến phục võ công và chí khí hơn người của thiếu hiệp, nên ước sao được thiếu hiệp lưu lại trong Bảo này, để có nhiều dịp đàm đạo cùng nhau cho thỏa lòng tri kỷ. Còn việc thiếu hiệp đảm nhận chức vị Thống lĩnh đội Thuyền Phong đó là sở vọng của lão phu. Ngoài ra, thiếu hiệp vẫn có thể hành động riêng cho mình, chẳng hạn như đi tìm thủ phạm giết chết lệnh sư huynh. Hơn nữa, bổn Bảo đã suy nghĩ kỹ về trường hợp công tác của thiếu hiệp chẳng có gì làm nhục đến tể Bảo cả.

Đường Thế Dân đứng trước tình thế này thật là khó xử, vì Hồng bảo chủ đã tỏ ra rất khẩn khoản mà Phong bảo đã có cái đại ân cứu tử chàng.

Cho nên chàng làm thỉnh, lộ vẻ khó khăn trên gương mặt đẹp tuyệt thế.

Dư Đỉnh Tân chen vào :

- Đường hiền đệ, phải chăng chỉ vì tính quật cường nên hiền đệ không muốn hạ mình với một ai chăng?

Đường Thế Dân quay lại, vòng tay :

- Đại tổng quản dạy quá lời, sự thật võ công của tiểu đệ vẫn còn non nớt, giống như lá cây trong khu rừng trùng điệp, đâu dám sánh cường. Huống chi, tiểu đệ từng mang ơn cứu tử của Đại tổng quản, lại càng không dám có sự thất kính cùng Bảo chủ. Hơn nữa, nay tiểu đệ được Bảo chủ chiếu cố tới, quả thật là một điều vinh hạnh ngoài sức tưởng tượng của tiểu đệ.

Người già khách cười nói :

- Như thế Đường thiếu hiệp nên nhận lời hay hơn, Bảo chủ đã thương mến tài nghệ và hào khí của thiếu hiệp, mà huynh đệ chúng tôi cũng cảm phục khí chất anh hùng hào phóng của thiếu hiệp nữa.

Đường Thế Dân quay sang tươi cười :

- Vậy thì chư vị hãy cho tại hạ suy nghĩ đêm nay, đến sáng mai, sẽ trình sở nguyện cùng Bảo chủ và chư vị được chăng?

Hồng bảo chủ vui sắc mặt :

- Hay lắm! Chúng ta chớ nên ép, để Đường thiếu hiệp có thời gian suy nghĩ. Nay mai thiếu hiệp cho biết ý kiến cũng chẳng muộn màng gì. Hiện giờ hãy nhập tiệc, đừng nhắc đến chuyện đó nữa...

Buổi tiệc vừa tàn thì trời đã gần sáng.

Đường Thế Dân trở về phòng riêng nằm lên giường suy nghĩ. Chàng cảm thấy lòng mình bối rối khôn cùng. Giờ nếu chàng nhận lấy chức Thống lĩnh đội Thuyền Phong, thì có thể nổi tiếng lẫy lừng trên chốn giang hồ. Song sau khi nhận cái chức vụ đó rồi, chàng sẽ mất đi sự tự do và có thể hành động không trung thành cùng chức vụ.

Thật là một điều khó khăn cho chàng.

Vụ thẩm sát Phụng Hoàng trang có thể bị chậm đi trong việc truy tầm thủ phạm.

Chuyện này chẳng xem như tạm được Nhưng còn vụ án của nhị sư huynh là phải gấp rút trong một thời hạn ngắn để minh oan cho mình chứ không thể kéo dài được.

Đường Thế Dân nghĩ mãi đến mỗi mồn thiếp đi trong giấc ngủ.

Khi mặt trời lên cao Đường Thế Dân mới thức giấc. Chàng rửa mặt, thay bộ y phục mới của Phong bảo xong thì thấy cánh cửa xích mở. Một cô gái áo xanh tiến vào, tay bưng một chiếc mâm thức ăn khói nghi ngút.

Cô gái đặt chiếc mâm xuống bàn, dịu dàng :

- Xin mời thiếu hiệp dùng bữa.

Đường Thế Dân ngược nhìn cô gái, bất giác lòng chàng rung động. Vì cô gái đó đẹp như tiên nữ giáng phàm.

Cô gái quá đẹp, nàng đẹp đến nỗi người nhìn cảm thấy mình trở nên thấp hèn. Nhất là đôi mắt của nàng to và xanh như vùng trời thu man mát, chứa đựng tình cảm bao la.

Một thiếu nữ xinh đẹp như thế tại sao lại là một tỳ nữ của Phong bảo?

Đường Thế Dân vô cùng thắc mắc nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi thôi. Chàng nhìn thiếu nữ áo xanh say đắm.

Hình như nàng cũng chấn động tâm thần khi bắt gặp một chàng thiếu niên dung mạo tuyệt thế như chàng.

Lúc hai người còn đang nhìn nhau trân trối bất ngờ có tiếng chân từ đằng xa vọng lại.

Đường Thế Dân giật mình trở về với thực tế. Chàng sợ có người bắt gặp chàng nhìn nữ tỳ xinh đẹp kia nên cảnh giác trong lòng.

Bởi hiện giờ chàng là một thượng khách trong tòa Phong bảo, nếu sơ xuất họ sẽ khinh bỉ chàng.

Đường Thế Dân hỏi thật mau :

- Cô nương tên gì?

Thiếu nữ áo xanh đáp ngay :

- Tiểu muội tên gọi là Linh Hương.

Đường Thế Dân chợt nghĩ tới những ngày trước đây trong những bữa cơm của chàng đều có mặt Dư Đình Tân, tại sao hôm nay vắng bóng lão mà lại để cho thiếu nữ áo xanh này tiếp đãi chàng. Hay họ có dụng ý gì chăng?

Đường Thế Dân hỏi cô gái :

- Linh Hương cô nương, hôm nay Dư tổng quản bận chuyện gì chăng?

Linh Hương cười như đoá hoa hàm tiếu :

- Thưa thiếu hiệp đúng như vậy, Phong bảo hôm nay có đại sự xảy ra.

Đường Thế Dân thẳng thốt :

- Linh cô nương, là chuyện gì vậy?

Linh Hương đang tươi cười chợt buồn thắm :

- Thừa thiếu hiệp, sáng nay có người trong Phong bảo bị ám hại.
- Người nào bị giết hại?
- Vị Chấp pháp trong Phong bảo.

Đường Thế Dân sắc mặt biến đổi thấy rõ, cặp mắt chàng mở lớn lên sáng ngời, kinh dị.

Chàng còn nhớ trước đây lão Chấp pháp Phong bảo họ Mẫn có cùng chàng ăn chung một mâm cùng Dư tổng quản. Người này tuổi tác đã ngũ tuần, tính tình nghiêm nghị ngay thẳng.

Linh Hương buồn bã nói tiếp :

- Lão Chấp pháp bốn Bảo vốn là một vị cao thủ có hạng trong Bảo, được gọi là Thiết Diện Mẫn Tam, thế mà bị giết chết một cách hết sức bất ngờ.

Đường Thế Dân hãy còn bồi hồi :

- Linh cô nương có biết lão Chấp pháp quý Bảo bị sát hại ở đâu hay không?
- Lão Chấp pháp đang ngủ trong Tây viện, chính là căn phòng hành sự của lão, thì bị giết chết.

Đường Thế Dân nghe vậy càng thêm kinh hãi trong lòng, vì trong Phong bảo canh phòng nghiêm mật đến thế mà còn có người lọt vào sát hại một nhân vật cao cấp trong Bảo, thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Đường Thế Dân nhượng cặp lông mày kiếm :

- Trong Phong bảo canh phòng cẩn mật nhường đó, tại sao lại có kẻ lọt vào sát hại lão Chấp pháp?

Linh Hương lắc đầu :

- Điều này tiểu nữ cũng chưa rõ. Bây giờ thiếu hiệp cũng nên dùng chút điểm tâm rồi tới đó xem sao.

Nói xong, Linh Hương bước ra ngoài, dáng đi tha thướt như tiên nữ giáng trần.

Đường Thế Dân nhìn theo bóng dáng kiều diễm trác tuyệt của thiếu nữ áo xanh mà mê đắm cả tâm hồn.

Một lúc Linh Hương đi xa rồi Đường Thế Dân quay về thực tế, thầm trách lấy mình :

- Thế Dân, người như thế thì tự xem mình là một thiếu niên chính đạo hay sao?

Nghĩ xong chàng ngồi xuống dùng một ít thức ăn cho đỡ đói, rồi nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng.

Chàng tiến thẳng tới phía Tây viện nơi mà chàng đã viếng thăm một lần do sự hướng dẫn của Dư Đỉnh Tân.

Dọc đường tới Tây viện chàng gặp nhiều người trong Bảo tới lui tấp nập với sắc mặt trầm trọng vô cùng.

Ai nấy đều khẩn trương tốt độ, chứng tỏ trong Bảo quan hệ đến chuyện lão Chấp pháp bị ám sát đến nhường nào rồi.

Bây giờ trong Bảo tăng cường canh gác cực kỳ nghiêm mật, dù con kiến cũng khó lọt qua nổi.

Đường Thế Dân không gặp bất kỳ sự trở ngại nào vì tất cả cao thủ thuộc hạ trong Bảo đều biết mặt chàng và cũng biết chàng vốn là vị thượng khách của chủ nhân.

Hiện trường xảy ra cuộc ám sát lão Chấp pháp, lúc ấy chỉ có bốn vị cao thủ và Tổng quản Dư Đỉnh Tân mà thôi. Còn bao nhiêu đứng xa xa, mọi người ai lo bốn phận nấy trong tình thế hết sức là khẩn trương, nghiêm trọng.

Đường Thế Dân bước tới trước mặt Dư Đỉnh Tân vái chào. Dư Đỉnh Tân chào trả lễ.

Dư Đỉnh Tân cười chua chát :

- Đường hiền đệ, chuyện xảy ra hôm qua thật ngoài sức tưởng tượng của ngu huynh. Hiền đệ hãy vào đây xem.

Lão dẫn Đường Thế Dân tiến vào đứng trước cửa phòng Chấp pháp, Đường Thế Dân nhìn vào thấy thi hài của Mẫn Tam nằm dưới đất, máu đã đông đặc từ lâu rồi.

Lão Chấp pháp trên người lúc đó chỉ mặc một bộ đồ ngắn, chứng tỏ khi bị sát hại hãy còn trong giấc ngủ say sưa.

Trong sân trường và toàn thể không có một dấu vết gì lưu lại khả dĩ tìm ra thủ phạm.

Riêng thanh trường kiếm của Mẫn Tam còn treo trên tường phía trên giường ngủ.

Đường Thế Dân bước lại gần quan sát thật kỹ nạn nhân thì thấy có một vết thương nơi cổ. Hung thủ đã đâm vào bên yết hầu lão nhân, làm lão chết ngay tại trận, không kịp kêu la.

Đường Thế Dân chấn động :

- Tổng quản, ai là hung thủ trong vụ sát hại này?

Dư Đỉnh Tân gơ tay chỉ lên vách mà không thốt lời nào.

Đường Thế Dân ngược mắt nhìn lên vách, bắt giác trong lòng rúng động.

Thì ra trên vách tường có viết ba chữ bằng máu to tướng như sau: “Đại Hành Quyết”.

Thì ra kẻ hung thủ này chính là nhân vật mang biệt danh Đại Hành Quyết hay sao?

Bắt giác Đường Thế Dân bật thốt :

- Nhân vật nào mang tên Đại Hành Quyết?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Điều này chưa được rõ, từ ngày thành lập bốn Bảo cho tới nay chưa từng nghe tới cái danh hiệu Đại Hành Quyết này.

Đường Thế Dân tiếp :

- Vậy thì về vụ tìm thủ phạm, Tổng quản đã quyết định gì chưa?

Dư Đỉnh Tân thở nhẹ :

- Ngu huynh đang trù liệu, cũng đã nghĩ tới những kẻ trước đây từng thù oán lão Chấp pháp đây. Song có điều khi bị giết lão ta không có một chút phản ứng, chứng tỏ hung thủ vô công cao thâm.

Ngưng lại rồi Dư Đỉnh Tân tiếp :

- Chỉ nhận thấy nơi vết thương, hung thủ chỉ dùng một ngọn đao ngắn sắc bén cực kỳ đâm vào, thật là khó hiểu.

Đường Thế Dân hỏi :

- Sau khi án mạng xảy ra không một ai phát giác được động tĩnh nào hay sao?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Đúng như vậy. Đó là một điều khiến cho ai nấy băn khoăn nghĩ ngợi vì hành thủ kỳ bí của kẻ sát nhân. Điều cần nói trong Phong bảo này từ lâu canh phòng rất là nghiêm ngặt cả ngày lẫn đêm, thế mà thủ phạm vào cũng như ra không một ai phát giác kịp thời, luôn cả dấu vết cũng chẳng có, thì quả thật ngoài sức tưởng tượng.

Đường Thế Dân cau cặp lông mày kiếm nghĩ ngợi giây lát, lại hỏi :

- Đại tổng quản, án mạng này phát sinh từ lúc nào?

- Không rõ vào lúc nào, nhưng khi phát giác thì dấu máu nơi cổ của lão Chấp pháp chưa đông lại, chứng tỏ không bao lâu, theo ngu huynh nghĩ có thể án mạng xảy ra trong khi tiệc chưa mãn, hoặc vừa tan cuộc mà thôi.

- Đại tổng quản, nhân vật nào khám phá trước cái chết của lão Chấp pháp?

- Một võ sĩ tuần phòng có nhiệm vụ trong đêm vừa qua. Khi gã tới đây trông thấy trước phòng lão Chấp pháp Mẫn Tam có một cây thẻ tre ghim vào cửa, gã hoài nghi mở cửa thì thấy án mạng đã xảy ra.

Tới đây Đường Thế Dân có vẻ sửng sốt :

- Cây thẻ tre à! Lạ thật!

Dư Đỉnh Tân gật đầu :

- Đúng như vậy, hiền đệ hãy xem đây, coi có biết lai lịch của vật này không?

Lão thò tay vào lòng lấy cây thẻ tre trao cho Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân đưa tay lấy cây thẻ tre, thấy vật này dài chừng ba tấc, một đầu thì bằng, còn đầu kia nhọn như mũi kiếm, trên mặt tấm thẻ có khắc con số mười tám và tên Mẫn Tam nữa.

Riêng tên Mẫn Tam bôi lên một bệt máu, dĩ nhiên là máu của lão ta sau khi bị giết chết.

Đây quả thật là một hành động táo bạo và khiếp người, đã sát nhân mà còn lưu lại ba chữ “Đại Hành Quyết” trên vách tường và một tấm tử lệnh ghi dấu máu.

Cứ như thế mà hiểu thì nhân vật “Đại Hành Quyết” này sát hại đến mười bảy mạng người, nay mới tới lão Chấp pháp của tòa Phong bảo, một thánh điện bất khả xâm phạm từ trước đến giờ.

Song, điều quái lạ là tại sao hung thủ chỉ ghi ám hiệu mà không dám đường đường chính chính xưng tên họ mình?

Hung thủ sợ oai danh của Phong bảo chăng?

Nếu sợ oai danh, tại sao lại dám xông vào đây nửa đêm hạ sát một nhân vật quan trọng của tòa Phong bảo.

Nhất định phải có một nguyên nhân khác.

Nhưng đây là nguyên nhân gì?

Hoàn toàn bí mật.

Đường Thế Dân nghiêm nghị :

- Đại tổng quản, vậy thì hiện đang trong thời kỳ dò xét hung thủ, hay là đã có kế hoạch đối phó với kẻ sát nhân rồi?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Vụ án mạng này không đầu không đuôi, tuy thủ phạm có lưu lại dấu vết, song vẫn là thứ dấu vết mơ hồ không theo tìm kiếm được, cũng chưa thể suy đoán ra manh mối, cho nên tể Bảo chưa có ý định đối phó nào cả.

Đường Thế Dân trao cái thẻ lại cho Dư Đỉnh Tân, trầm giọng :

- Tại hạ có vài lời muốn nói, không hiểu Đại tổng quản có chịu nghe hay không?

Dư Đỉnh Tân vòng tay :

- Nếu hiền đệ có cao kiến gì xin chỉ giáo cho ngu huynh, ngu huynh sẽ sẵn sàng hành động theo ý kiến sáng suốt của hiền đệ.

Đường Thế Dân quét cặp mắt sáng ngời nhìn lướt qua một cái, trầm giọng :

- Đại tổng quản, phải chăng là trong vụ thẩm sát bí mật này hung thủ chính là một nhân vật trong tòa Phong bảo, mà cái danh từ Đại Hành Quyết cũng như con số mười tám kia chỉ để đánh lừa sự điều tra của quý Bảo?

Cặp lông mày của Dư Đỉnh Tân dựng ngược lên thần tình khẩn trương cực độ, ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu :

- Điều này không phải là không có lý.

Đường Thế Dân tiếp :

- Cứ theo ngu ý của tại hạ thì trong Phong bảo này sự canh phòng cẩn mật, dù cho con chim cũng khó có thể bay qua, vậy thì nếu là một nhân vật từ bên ngoài xông vào, dù cho thân pháp có cao thâm đến đâu cũng không thể lọt vào trong một cách bình yên vô sự được, nhất định phải bị chư vị cao thủ quý Bảo phát giác lộ làng.

Dư Đỉnh Tân chợt “ồ” lên một tiếng. Đường Thế Dân trầm trầm :

- Điều thứ hai, khi bị hạ sát lão Chấp pháp không có một chút phản ứng, mà theo Đại tổng quản thì võ công của Mẫn lão rất cao cường. Đây chính là hung thủ đã xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị, thành linh hạ độc thủ khiến cho Mẫn lão không kịp đề phòng tử thương tại trận.

Dư Đỉnh Tân sáng hai mắt “ồ” lên liên liên, như biểu đồng với lý luận của Đường Thế Dân.

- Còn điều thứ ba, nếu là kẻ ngoài Phong bảo thì làm sao biết rõ nơi ăn chốn ngủ của lão Chấp pháp, chỉ có người trong Bảo mới hiểu được mà thôi. Giả dụ như tại hạ đây đã ở trong Bảo mấy hôm rồi, hãy còn chưa thấu rõ địa hình, đừng nói kẻ từ xa tới.

Dư Đỉnh Tân gật đầu lia lịa :

- Lời của Đường hiền đệ thật chẳng khác nào gió lửa đám mây đen, tất cả đều đúng cả. Kể hung thủ quả là người ở trong Phong bảo từ lâu, nên mới biết rõ hành động của Mẫn Tam, rồi thừa cơ hội tốt ra tay.

Song hung thủ là ai?

Chợt nghĩ một điều, Dư Đỉnh Tân nói :

- Trong Bảo này hầu hết là những người cộng sự lâu năm, nếu đúng là người của nội bộ thì tại sao từ lâu không xảy ra án mạng, đợi tới bây giờ mới ra tay hạ độc thủ?

Quả thật là một chuyện rắc rối vô cùng.

Đường Thế Dân suy nghĩ một chập, lại bàn thêm :

- Theo tại hạ nghĩ chức vụ Chấp pháp của Mẫn lão có thể thỉnh thoảng xử phạt kém công bằng, hoặc vì quá khắt khe nên tạo sự căm thù cho đối phương chẳng. Đại tổng quản thử nghĩ từ xưa đến nay có nhân vật nào trong Phong bảo thù hận lão Chấp pháp hay không?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Để ngu huynh nghĩ lại xem.

Đến đây họ đã thấy một cỗ quan tài do bốn gã võ sĩ Phong bảo khiêng vào. Họ lo việc tẩm liệm lão Chấp pháp Mẫn Tam.

Xem tiếp chương 5 Truy tầm hung thủ

5. Chương 5 Truy Tầm Hung Thủ

- Đường hiền đệ hãy ra đây.

Lão Tổng quản đi trước, Đường Thế Dân lặng lẽ theo sau. Ra đến ngoài hai người dừng lại. Dư Đỉnh Tân trầm giọng :

- Đường hiền đệ, ngu huynh đã nghĩ đến một người.

Đường Thế Dân hăm hở :

- Là ai vậy?

Do dự một chút Dư Đỉnh Tân nói :

- Nói ra thì thấy không có lý gì, song ngoài nhân vật đó, ở trong Phong bảo này không còn một người nào khả nghi trong vụ huyết sát lão Chấp pháp Mẫn Tam cả.

Đường Thế Dân lắng tai nghe Dư Đỉnh Tân nói hết sức trịnh trọng. Bầu không khí có vẻ trầm nặng xuống. Ngưng một chập như do dự trước khi tiết lộ việc hệ trọng, sau cùng Dư Đỉnh Tân tiếp lời vừa dứt đoạn.

- Đường hiền đệ, nhân vật mà ngu huynh vừa nghi tới chính là người trấn giữ Bộ chấp pháp trước đây, danh hiệu là Hàng Long Thủ Châu Côn.

Đường Thế Dân chặn lại :

- Hàng Long Thủ Châu Côn là cừu Chấp pháp à?

- Đúng như vậy. Hàng Long Thủ Châu Côn trước đây từng giữ Bộ chấp pháp trong tòa Phong bảo, tính tình rất ngay thẳng, song có hơi nghiêm khắc một chút.

- Lão Hàng Long Thủ Châu Côn có làm chuyện gì gây méch lòng trong Phong bảo hay không?

- Cách đây hai năm lúc lão Mẫn Tam còn giữ chức thanh tra của bốn Bảo, chỉ vì một vụ án sai lầm do lão Châu Côn sơ xuất bị Mẫn Tam tìm ra, nên lão ta hổ thẹn xin từ chức. Về sau Bảo chủ thấy Mẫn Tam có khả năng nên cho thay thế chức vị Chấp pháp của lão Châu. Có thể vì vụ phát sinh hiềm khích mà lão Châu ẩn giấu trong lòng giờ đây trở lại báo thù chăng?

Đường Thế Dân nhíu cặp lông mày lưỡi kiếm, ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi :

- Đại tổng quản, hiện giờ lão Hàng Long Thủ Châu Côn đang ở nơi nào?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Hiện nay Hàng Long Thủ Châu Côn đang ở một nơi không xa lắm.

- Đại tổng quản có thể cho tại hạ được biết không?

Sau một lúc suy nghĩ, Dư Đỉnh Tân nói :

- Việc này đợi ngu huynh thỉnh thị Bảo chủ, sau đó sẽ cho Đường hiền đệ biết sau. Giờ hiền đệ hãy về phòng nghỉ ngơi.

Đường Thế Dân vòng tay :

- Xin cáo biệt Đại tổng quản.

Sau đó, Đường Thế Dân trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Đường Thế Dân quay về phòng mình rồi, ngẫm nghĩ lại câu chuyện vừa xảy ra.

Chàng tự thẹn lấy mình, cho là mình đã chen vào chuyện thị phi của thiên hạ, một điều xưa nay chàng vẫn kiêng kỵ vô cùng.

Hiện nay trong chốn giang hồ quỷ quyết, xảo trá khôn lường, mặt ngoài là vậy, còn bề trong ai mà hiểu được.

Chính tà không phân minh, vàng thau lẫn lộn, khó mà hiểu nổi trong bóng tối thế sự mờ mịt.

Vậy tại sao mình lại xen vào chuyện của thiên hạ.

Đường Thế Dân thâm tự trách lấy mình.

Dọn dẹp xong, Linh Hương có trở gót lại nhìn Đường Thế Dân, miệng nở nụ cười mê hồn :

- Thiếu hiệp là người phương Nam hay là phương Bắc?

Đường Thế Dân rung động trái tim :

- Cứ theo cô nương nghĩ thì tại hạ là người phương nào?

- Cứ theo tiểu nữ thì thiếu hiệp đây vốn là người từ phương Bắc tới, song âm điệu thì thấy có mùi vị phương Nam, có đúng như thế không?

Đường Thế Dân nghĩ thầm :

- Ắ này tuy là phận nữ tỳ, song cũng rất thông minh, nhận việc không sai.

Chàng hoàn hoãn đáp :

- Cô nương đoán cũng chẳng sai, tại hạ vốn là người ở phương Nam, du học ở phương Bắc lâu ngày, ở lâu tại địa phương nên giọng nói pha mùi Nam Bắc, khó mà nhận rõ quê quán của tại hạ. Song cô nương rất sáng suốt nhận xét chẳng sai lầm.

Dù sao Đường Thế Dân cũng sợ bại lộ hành tung đang theo dõi vụ thảm sát tại Phụng Hoàng trang nên khi thốt ra lời nào chàng cũng e dè cẩn thận.

Chàng không cho biết rõ quê quán của mình để dễ dàng giấu tung tích sau này tầm thù, rửa hận.

Trong khi Linh Hương cười tiếp :

- Tiểu nữ ngờ thiếu hiệp là người chôn nhau cắt rốn tại phương Bắc đấy chứ?

Tâm trường của Đường Thế Dân chấn động, thầm nhủ :

- Ắ! Ắ này ghê thật, sao lại đoán được nguyên nhân.

Chàng trở giọng lạnh lùng :

- Vậy thì cô nương đã sai rồi, tại hạ vốn không phải người sinh tại phương Bắc.

Linh Hương nhìn sâu vào cặp mắt của Đường Thế Dân :

- Thiếu hiệp! Lúc này thiếu hiệp có thấy chuyện xảy ra trong Phong bảo này lạ lùng lắm hay không?

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Chẳng có gì lấy làm lạ cho lắm. Có điều chuyện xảy ra trong đêm qua, tại hạ rất lấy làm kinh dị thể thôi.

Trên đôi môi đang nở một nụ cười chột tắt lịm, nhìn Đường Thế Dân bằng cặp mắt vô cùng sững sốt. Đôi mắt đẹp tuyệt vời của nàng có vẻ khác thường.

Cái nhìn của Linh Hương khiến cho Đường Thế Dân kinh ngạc trong lòng khôn tả.

Tại sao nàng nhìn mình như thế?

Có chuyện gì nàng phải ngạc nhiên đối với mình?

Nàng đã si mê mình hay là có dụng ý khác?

Trong lòng Đường Thế Dân bất giác nảy sinh một mối nghi ngờ khôn tả.

Chàng bật thốt :

- Cô nương! Có chuyện gì vậy?

Cùng lúc ấy có tiếng động ở bên ngoài, Linh Hương giật mình tay bưng lấy mâm trở gót ra ngoài.

Đường Thế Dân nhìn theo bóng dáng kiều diễm của Linh Hương thầm nghĩ :

- Lạ thật! Ắ này có tâm tư gì đây?

Lúc ấy tiếng bước chân đã tới trước cửa phòng, nhìn lại thì đó là Đại tổng quản Phong bảo Dư Đỉnh Tân.

Đường Thế Dân đứng lên đón tiếp :

- Đại tổng quản thân hành đến có điều gì chỉ giáo tại hạ hay không?

Dư Đỉnh Tân tiến vào ngồi đối diện với Đường Thế Dân :

- Ngu huynh đến đây thỉnh ý của Đường hiền đệ.

Đường Thế Dân nhìn thẳng vào mặt Dư Đỉnh Tân :

- Đại tổng quản muốn chỉ dạy điều gì?

- Ngu huynh muốn biết ý định của Đường hiền đệ về việc tậ Bảo chủ đề nghị hiền đệ giữ chức Thống lãnh đội Thuyền Phong. Chẳng hay hiền đệ đã quyết định chưa?

Do dự một chút Đường Thế Dân đáp :

- Hiện nay tại hạ còn đang suy nghĩ.

Dư Đỉnh Tân trầm nhẹ :

- Đường hiền đệ, nếu ngu huynh không làm thì nguyên nhân mà hiền đệ phải do dự trước khi nhận chức Thống lãnh đội Thuyền Phong của tậ Bảo có thể chỉ vì án mạng bí mật của lệnh sư huynh. Đồng thời, hiền đệ cũng lấy làm thắc mắc vì sau khi gia nhập vào tậ Bảo rồi sẽ bị kiểm tỏa trong phạm vi quy củ của tậ Bảo phải không?

Những lời nói của Dư Đỉnh Tân làm cho Đường Thế Dân nhẹ bồng lên, vì đã trúng tâm trạng đương thời của chàng.

Đường Thế Dân gật đầu :

- Đúng là như thế.

Dư Đỉnh Tân tiếp :

- Thật ra, hiền đệ cũng chẳng cần nghĩ ngợi gì cho lắm, nay hiền đệ có gia nhập vào tậ Bảo vẫn giữ được sự tự do của mình, không phải bị lệ thuộc như thế, miễn là hiền đệ đừng công khai lộ diện thì thôi. Đối với sư môn, hiền đệ không bị vượt qua vòng quy củ, còn đối với các sứ mạng thâm kín mà hiền đệ muốn làm, cũng không vì tậ Bảo mà kiểm tỏa được.

Đường Thế Dân sáng ngời ánh mắt :

- Đại tổng quản, có thể như thế được chăng?

Dư Đỉnh Tân gật đầu :

- Ngu huynh có giải bày tâm trạng của hiền đệ cho Bảo chủ chấp nhận.

Ngừng lại, rồi Dư Đỉnh Tân tiếp :

- Nếu một mai, lệnh sư phụ có hay được hiền đệ ở trong tậ Bảo mà kéo tới đây hỏi tội, thì tậ Bảo đã sẵn sàng che giấu hành tung cho hiền đệ rồi. Phong bảo này trong chu vi mười dặm không một ai được xâm phạm, dù cho lệnh sư phụ có bức bách thế nào cũng không thể lọt vào đây. Ngu huynh xin hiền đệ xét kỹ lại, đừng để phụ lòng kỳ vọng của tậ Bảo chủ đã hết sức khẩn khoản hiền đệ đem qua. Hiền đệ nghĩ thế nào.

Tâm trí của Đường Thế Dân loáng lên, sự bối rối trong lòng chàng làm mất đi cả sự bình tĩnh thường ngày.

Lời trình bày của Đại tổng quản Phong bảo quả thật là chí lý, đã nói trúng ngay tim chàng.

Trông thấy Đường Thế Dân sững sờ nhìn mình mà chưa đáp được thì Dư Đỉnh Tân hiểu rõ tâm tính chàng, nên nhếch mép cười.

Sau đó lão ta bảo :

- Đường hiền đệ, trong cõi đời này ai có chí nấy, mỗi người đều có sự tự do của mình, không thể nào cưỡng ép được, giờ ngu huynh xin không nhắc nhở tới chuyện này nữa, hiền đệ suy nghĩ cho thật chín chắn đâu ra đấy rồi cho ngu huynh biết sau cũng chẳng muộn màng gì. Song trước hết ngu huynh có một chuyện phải nhờ tới tay của hiền đệ, chẳng hiểu hiền đệ có hứng không?

Những lời ân cần phóng khoáng của Dư Đỉnh Tân khiến cho tâm tình của Đường Thế Dân xúc động mạnh.

Chàng hỏi lão Tổng quản :

- Có chuyện gì xin Đại tổng quản cứ chỉ giáo, nếu có thể được, tại hạ dù chết cũng chẳng từ nan.

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Chính là cái vụ Đại Hành Quyết vừa rồi.

Đường Thế Dân tiếp :

- Vụ Đại Hành Quyết như thế nào xin Đại tổng quản nói rõ ra.

Dư Đỉnh Tân trầm giọng xuống :

- Ngu huynh muốn cậy nhờ Đường hiền đệ tới gặp Châu Côn một phen.

- Để tìm hiểu xem Châu Côn có đúng là thủ phạm trong vụ thảm sát lão Cháp pháp chăng?

Dư Đỉnh Tân gật đầu :

- Đúng vậy. Đối với lão Châu Côn, Đường hiền đệ hoàn toàn là một kẻ xa lạ chẳng có gì khiến lão nghi ngờ được cả. Giả như lão đúng là thủ phạm thì hiền đệ cũng chỉ trở về đây nói cho ngu huynh biết, bằng trái lại lão không có những tay vào vụ huyết án thì cứ âm thầm mà bỏ qua. Như thế thì lão ta cũng chẳng biết đâu mà thù hận tệ Bảo.

Nghe Dư Đỉnh Tân nói như thế trong lòng Đường Thế Dân nghĩ thật mau :

- Bề nào ta cũng là một kẻ đã chịu ơn bọn họ rất lớn, nay chỉ một truyện nhỏ như thế này mà ta không đáp ứng thì thấy không yên tâm một chút nào.

Nghĩ vậy chàng ứng thình :

- Như thế thì được, tại hạ xin tuân theo lời của Đại tổng quản, nhưng chẳng hiểu tại hạ phải hành động như thế nào?

Dư Đỉnh Tân trầm giọng :

- Cứ theo ngu huynh nghĩ thì hiền đệ hãy nên hành động như thế này, có thể mới chu toàn được. Chì vì tính tình của Châu Côn xưa nay rất cổ quái, ít khi hợp với bất cứ người nào, nên lão chỉ sống một mình, ở về phía tây con đường Trân Lâu, trong một ngõ hẹp, ít khi lão chịu ra ngoài hay đi đâu, mà chỉ ngồi mãi trong nhà thôi.

Đường Thế Dân hỏi :

- Lão Châu Côn có gia thất không Đại tổng quản?

- Lão không có gia thất.

- Rồi khi gặp lão tại hạ nói thế nào?

- Đường hiền đệ tự xưng mình là thân quyến của Mẫn Tam, nay muốn tìm lão kiếm việc làm.

Đường Thế Dân kinh dị :

- Tại hạ tự xưng là người thân của lão Mẫn Tam để làm gì?

- Để xem thần sắc của lão Châu Côn trong lúc đó chuyển biến như thế nào, chắc chắn hiền đệ sẽ nhận ra được vài điều về lão ta trong lúc đó.

Suy nghĩ một chút, Đường Thế Dân hỏi :

- Giả như lão Châu Côn sau khi nghe qua lời tại hạ nói mà thần sắc chẳng hề biến đổi thì sao?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Theo ngu huynh nghĩ thì không thể nào như vậy được, vì bình sinh lão Châu Côn tính tình nóng nảy, sắc diện biến đổi bất chừng. Nếu quả đúng lão ta sát hại Mẫn Tam là tự khắc biến sắc nhanh chóng.

Dư Đỉnh Tân nói :

- Hiện giờ ngu huynh đã sai tên thuộc hạ chuẩn bị hành trang và con tuấn mã cho Đường hiền đệ, nếu xong xuôi thì trước khi bóng hoàng hôn xuống hiền đệ hãy lên đường đến gặp lão ta là vừa. Lợi dụng lúc trời tối, hiền đệ sẽ không bị bọn cao thủ bên ngoài phát giác có thể làm hư cả công việc sắp tiến hành.

Đường Thế Dân gật đầu :

- Vậy thì được, Đại tổng quản hãy yên lòng.

Dư Đỉnh Tân hoan hỉ :

- Mọi việc đều trông cậy nơi Đường hiền đệ. Vậy hiền đệ hãy nằm nghỉ...

Buổi chiều hôm đó trời xanh như tít, cảnh sắc đượm vẻ đẹp nào buồn.

Một kỵ mã từ từ dong ngựa vào thị trấn Trần Lưu, trên lưng ngựa là một gã thiếu niên cực kỳ anh tuấn, nhưng mặt mũi lạnh lùng tựa giá băng.

Vị thiếu niên kỵ mã kia chính là Đường Thế Dân đang trên đường đến lão họ Châu để tìm hiểu thực hư vụ thẩm sát lão Chấp pháp tòa Phong bảo.

Trần Lưu vốn là một thị trấn lớn, đông đúc dân cư, ngựa xe tới lui tấp nập, rất là phồn thịnh tráng lệ.

Đến gần bên thành, Đường Thế Dân xuống ngựa, một tay dắt ngựa, tay kia cầm thanh bảo kiếm ung dung dẫn bước vào thành.

Đang khi Đường Thế Dân tiến vào thành, thành lính có một gã thiếu niên tay cầm cây quạt giấy ngăn bước chàng lại.

Gã thiếu niên hàm hồ :

- Anh bạn! Chắc anh không phải là người ở xứ này.

Đường Thế Dân ngưng bước, quắc mắt nhìn qua gã thiếu niên cầm cây quạt giấy một cái, rồi lạnh lẽo đáp :

- Đúng như vậy. Tại hạ là người từ phương xa tới, chẳng hay hiền huynh làm thế có điều gì chỉ giúp hay không?

Gã thiếu niên áo gấm chột thở than :

- Ở nhà thấy sung sướng, nhàn rỗi bao nhiêu thì khi ra ngoài càng thấy khổ nhục nhằn bấy nhiêu. Hiền huynh đây đại danh là gì?

Đường Thế Dân nghe gã nói toàn là băng quơ, khê hừ hừ một tiếng, rồi dẫn ngựa đi vào thành nội.

Gã thiếu niên áo gấm cản lại :

- Khoan đã! Hãy cho tiểu đệ nói vài câu.

Đường Thế Dân ngưng bước cau mày :

- Hiền huynh có điều gì hãy chỉ giáo mau.

- Tiểu đệ tên là Tưởng Trọng Mưu, xin giới thiệu cùng hiền huynh.

- Tưởng đại ca dụng tâm như thế nào?

- Bình sanh tiểu đệ thích kết nghĩa các anh em hồ hải, nay tiểu đệ muốn được cùng đại huynh kết nghĩa kim bằng, có được chăng?

Đây quả thật là một chuyện vô cùng quái gở ngoài sức tưởng tượng của Đường Thế Dân.

Bởi vì trên cõi thế gian này đâu có một kẻ muốn kết bạn với người khác lại chặn ngang giữa đường như vậy.

Đường Thế Dân khe khẽ hừ lạnh một tiếng, rồi nói với Tưởng Trọng Mưu :

- Xin lỗi hiền huynh nay tại hạ có chuyện trong mình không có thời giờ để kết bạn cùng hiền huynh xin thứ lỗi cho vậy.

Nói xong Đường Thế Dân toan giục ngựa rảo bước.

Tưởng Trọng Mưu thấy thế nhanh tay nắm lấy cườm tay của Đường Thế Dân lại, giọng thành khẩn :

- Đại ca, thật tình tiểu đệ muốn kết nghĩa cùng hiền huynh với tất cả lòng thành kính.

Đường Thế Dân khó chịu giọng hơi gay gắt :

- Song tại hạ đã bảo hiện giờ không có thời giờ kết nghĩa bằng hữu cùng hiền huynh.

Tưởng Trọng Mưu cười khà :

- Đại ca quên người giang hồ có câu rằng tứ hải giai huynh đệ hay sao, nay chúng ta gặp nhau giữa đường đây cũng là cái duyên kỳ ngộ tại sao lại bỏ đi cơ hội tốt này.

Đường Thế Dân càng thêm khó chịu, bực dọc vô cùng, cái gã thiếu niên này không hiểu có điên khùng chi hay không mà lại tỏ ra gần gũi đến mức độ như thế.

Chàng lạnh lùng thốt :

- Tại hạ không muốn nhờ cậy một ai cả.

Sắc mặt của Tưởng Trọng Mưu không hề thấy chút biến đổi, vẫn cản ngang trước mặt Đường Thế Dân, tiếp :

- Đại ca, tánh tình lạnh lùng, ngạo mạn của hiền huynh khiến cho tại hạ càng thêm kính trọng hơn nữa, và do đó tại hạ nhất quyết phải giao kết cho bằng được nghĩa đệ huynh cùng đại ca, bởi đại ca quả thật là một kẻ đại anh hùng, hào kiệt trong đời này.

Bị Tưởng Trọng Mưu nói dài dòng ngăn cản bước tiến, bất giác Đường Thế Dân nổi trận lôi đình.

Chàng trợn mắt :

- Vậy thì các hạ muốn hành động chi đây?

Tưởng Trọng Mưu buông khớp ngựa của Đường Thế Dân ra vòng tay thi lễ trầm giọng xuống :

- Xin đại ca bớt cơn nóng giận, thực tình tại hạ muốn làm quen với đại ca đây cũng chỉ vì nhân qua đại ca là một đấng phi thường trong chốn giang hồ. Ngoài ra chẳng có ý nghĩa chi khác nữa. Nếu đại ca trên đường tới xứ lạ này mà thiếu hụt tiền bạc thì tại hạ xin tình nguyện trao cho đại ca chút ít làm lộ phí, bằng nếu đại ca vì tự hiềm thì tại hạ cho mượn cũng được. Mong đại ca chớ hiểu lầm cái thiện chí của tại hạ.

Đường Thế Dân dịu giọng hơn :

- Huynh đài, tại hạ bình sinh không muốn làm phiền một ai cả, hơn nữa hiện nay tại hạ chưa đến nỗi phải cùng đồ đệ xin tiền bạc của người khác, xin huynh đài tha thứ cho.

Tưởng Trọng Mưu nhìn ngắm Đường Thế Dân một lát lâu, rồi lại nói :

- Tại hạ coi tướng mạo của huynh đài đây quả thật là một đóa kỳ hoa trong đời, khiến ai ai nhìn thấy cũng nức lòng hâm mộ mà thôi. Song có điều chắc huynh đài đang thiếu hụt trên chuyến hành trình này.

Đường Thế Dân trợn mắt :

- Chớ có hàm hồ, do đâu huynh đài lại bảo tại hạ đang túng thiếu phải nhờ cậy kẻ khác?

Tưởng Trọng Mưu nói :

- Nếu huynh đài không túng thiếu thì tại sao huynh đài lại muốn bán thanh kiếm của mình.

Đường Thế Dân giật mình :

- Huynh đài bảo sao? Tại hạ muốn bán kiếm bao giờ?

Tưởng Trọng Mưu trở thanh kiếm trong tay Đường Thế Dân :

- Huynh đài cầm kiếm trong tay, nếu không là muốn bán đi thanh kiếm đó thì còn là gì nữa đây.

Cho tới bây giờ Đường Thế Dân mới hiểu rõ cái nguyên nhân gã thiếu niên ngăn cản bước tiến của chàng.

Một niềm hảo cảm phát sinh trong lòng Đường Thế Dân, vì tấm lòng tốt của chàng ta đối với chàng.

Thủy chung chỉ vì gã thiếu niên nghèo chàng thiếu tiền muốn giúp chàng chút tiền lộ phí.

Trên gương mặt lạnh lùng vô phương của Đường Thế Dân chợt tươi vui trở lại. Chàng cười bảo :

- Tưởng đại ca đã nhận lầm rồi. Thực tình thì lâu nay tại hạ có thói quen bán kiếm làm lộ phí như thế.

Đến đây Tưởng Trọng Mưu cũng hiểu ra vệt “à” lên một tiếng, rồi vòng tay thi lễ :

- Đây chỉ tại vì tại hạ quá hàm hồ không nhận trước, nhìn sau, xin đại ca chớ nên chấp nhứt làm gì. Dám xin đại ca cho tại hạ biết cao danh quý tánh để dễ dàng xưng hô với nhau có được chăng?

Chỉ vì thấy Tưởng Trọng Mưu rất thành nhiệt đối với mình nên Đường Thế Dân không hề giấu diếm.

- Tại hạ tiểu danh là Đường Thế Dân.

Tưởng Trọng Mưu lại thi lễ thêm một lần nữa :

- Xin kính chào Đường đại huynh nay tại hạ ước mong sao được đãi đằng đại huynh một tiệc mọn có được chăng?

Đường Thế Dân đáp :

- Nay tại hạ có việc cần phải giải quyết ngay không thể chậm trễ được, xin chờ khi khác thù tạc cùng nhau.

Tưởng Trọng Mưu chợt nghiêm sắc mặt :

- Đường đại ca, tiểu đệ tuy tên tuổi hèn mọn song cũng có chút cảm tình với anh em hồ hải bốn phương, nơi đây mọi người quen gọi tiểu đệ là Tiểu Mạnh Thường, nhưng thật ra tiểu đệ muốn kết nạp bằng hữu hồ hải chớ đâu muốn gán lấy cái danh hiệu to tát này. Đường đại ca dù gặp cách mấy chẳng bỏ qua chút thời giờ cùng tiểu đệ thù tạc hay sao. Bên trong kia có một tửu quán gọi là Trang Nguyên Lan phía trong rất là thanh tịnh, chúng ta có thể tới đó vừa nhắm rượu vừa đàm đạo với nhau cho phỉ cái tình duyên kỳ ngộ.

Thấy thanh tình của Tưởng Trọng Mưu đối với mình quá thâm hậu như thế Đường Thế Dân khó mà chối từ được.

Cho nên chàng do dự chưa có trả lời cùng hần.

Trong khi tán thối lưỡng nan thì một giọng con gái thanh tao quen thuộc nổi lên.

- Họ Tưởng ơi. Anh đã trở thành một vị Tiểu Mạnh Thường từ bao giờ đấy.

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn qua thấy ả thiếu nữ đã đứng đó chừng vài trượng thì trong lòng rung động lên.

Ả thiếu nữ không ai khác hơn là Hồng Tiểu Ngọc, cô gái áo hồng mà chàng từng gặp tại lâu đài sụp đổ trước kia.

Dưới ánh tà dương bộ áo hồng ửng lên rực rỡ lạ thường.

Sắc đẹp của nàng làm ngơ ngẩn mọi người, có khác nào một vị tiên nữ giáng trần.

Khiến cho Đường Thế Dân lúng túng không biết phải nói như thế nào.

Trong khi Hồng Tiểu Ngọc tiến lại gần nở một nụ cười như đoá hoa hàm tiếu buổi Đông phong.

- Tưởng Trọng Mưu, anh tính gì với chàng dũng sĩ này?

Tưởng Trọng Mưu cũng vừa nhìn thấy, chợt cười lên ha hả :

- Hồng tỷ tỷ, tỷ tỷ nói đùa rồi đấy.

Hồng Tiểu Ngọc trầm mặt xuống :

- Ta không nói đùa với đại ca đâu, quả thật là như thế, ta cảnh cáo cho mà biết, chỉ một ngón chỉ của người đó anh sẽ không thể nào chịu nổi, đừng nói là trêu tới người.

Tưởng Trọng Mưu mặt không đổi sắc, cười nói như thường :

- Hồng tỷ tỷ ạ, thật tình tại hạ muốn thành tâm kết bạn kim bằng cùng Đường đại huynh, chớ cảnh cáo như thế thật... quá đáng rồi.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng :

- Chớ có giả vờ mến tài mến đức kết nghĩa kim bằng. Hừ, anh như con chuột đồng mà lại mừng tuổi chú mèo thành thị. Ta cảnh cáo anh một lần chót anh hãy coi chừng đừng trêu ghẹo chàng nữa.

Nghe vậy Đường Thế Dân đã hiểu rất rõ ràng.

Thì ra một gã thiếu niên ăn mặc sang trọng như một vị công tử hào hoa lại tự xưng là Tiểu Mạnh Thường mà bề trái chỉ là một tên đạo chích như thế quả đáng buồn cười.

Chẳng hiểu gã lưu manh này muốn hành động gì với chàng đây.

Tướng Trọng Mưu đảo cặp mắt xảo quyệt nhìn lên Đường Thế Dân một cái, sau đó kính cẩn hỏi Hồng Tiểu Ngọc :

- Chắc Hồng tỷ tỷ có quen thân cùng Đường hiền huynh này lâu rồi phải chăng?

Hồng Tiểu Ngọc gật đầu :

- Quả đúng như vậy, nay đã biết rồi thì anh nên tự liệu rút lui là vừa. Cuộc kết bạn giả dối này nhứt định không thể nào thành tựu được.

Tướng Trọng Mưu thất vọng :

- Hồng tiểu thư. Tại hạ...

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lẽo :

- Thôi! Chớ có nhiều lời dài dòng vô ích. Ở đây là quan lộ du khách tới lui tấp nập làm thế thấy chướng mắt vô cùng. Ta biết lão huynh cùng gã Triệu Thế Huy cấu kết với nhau, và chính hắn đã sai lão huynh đi tìm kiếm Đường thiếu hiệp đây âm mưu chi đó. Vậy lão huynh hãy gặp lại hắn bảo hắn rằng âm mưu nay đã bị bại lộ rồi, đừng mong gì lừa gạt được Đường thiếu hiệp nữa.

Cho đến bây giờ Đường Thế Dân mới hiểu ra mọi việc bất giác lòng chàng lại rúng động cả lên.

Chàng nhớ lại Triệu Thế Huy và Triệu tử ngay trong đêm nọ tại Phụng Hoàng trang đã vì sắc đẹp mê hồn của Hồng Tiểu Ngọc tranh giành nhau đến gây thương tích cho nhau.

Sau đó Triệu Thế Huy bị chàng điểm trúng huyết đạo, phát sanh thù oán, hôm nay định phục rượu chàng báo thù đây.

Hành động này quả là một việc làm của kẻ tiểu nhân hèn mạt.

Đường Thế Dân giận trong lòng, song vẫn không thốt ra một lời nào cả.

Còn Tướng Trọng Mưu bị Hồng Tiểu Ngọc tố giác sững sờ đứng lạng người trở mắt nhìn cô gái.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng :

- Bây giờ chưa chịu đi còn ở đó hay sao?

Tướng Trọng Mưu bị Hồng Tiểu Ngọc xua đuổi, mặt đỏ như gấc chín, song cũng chẳng dám tỏ ra giận hờn chi cả.

Hắn đưa mắt nhìn qua Hồng Tiểu Ngọc và Đường Thế Dân một cái, rồi lẳng lặng chui vào đám đông mất dạng.

Hồng Tiểu Ngọc nhìn theo Tướng Trọng Mưu đến khi khuất hẳn, rồi lẩm bẩm trong miện như nói tự mình nghe :

- Cái gã này trông bề ngoài thì cũng giống người ta như ai vậy, song bề trong gã thật là hung tàn, độc hiểm như loài sói lang cầm thú.

Đường Thế Dân nghe mấy lời Hồng Tiểu Ngọc nói thì hết sức kinh dị vì chuyện đã xảy ra.

Chàng không hiểu Hồng Tiểu Ngọc thuộc hạng người gì mà xem ra lại có cái tư thế lớn lao như vậy.

Vừa nghĩ Đường Thế Dân vừa dẫn ngựa đi.

Hồng Tiểu Ngọc chặn lại trước mặt thét :

- Đứng lại. Thiếu hiệp quả tình không biết điều một chút nào cả.

Đường Thế Dân ngừng bước :

- Hồng cô nương có điều gì chỉ giáo tại hạ không?

Hồng Tiểu Ngọc dựng cặp lông mày thu nguyệt :

- Ô! Nay Đường thiếu hiệp vẫn còn nhớ đến ta mà gọi như thế. Song có điều đáng trách là tiểu muội đã đuổi kẻ gian tà đang muốn ám hại thiếu hiệp cũng chẳng muốn thốt ra, như vậy thiếu hiệp đã khinh thị tiểu muội quá độ rồi.

Đường Thế Dân đã gặp Hồng Tiểu Ngọc một vài lần và biết đó là một ả thiếu nữ rất kỳ quặc nên không dám tiến vào.

Chàng vòng tay nghiêm chỉnh :

- Vậy thì tại hạ xin tiểu thư tha thứ cho sự sơ suất đó, và xin cảm tạ vừa rồi tiểu thư đã giúp đỡ cho tại hạ.

Hồng Tiểu Ngọc vẻ mặt đang lạnh lùng, chợt bật cười :

- Đường thiếu hiệp. Vậy thì tiểu muội xin đãi huynh một bữa cơm.

Đường Thế Dân nghĩ thầm :

- Lại gặp chuyện rắc rối nữa rồi!

Chàng vòng tay thi lễ :

- Thật là thất lễ với tiểu thư. Nay tại hạ có chuyện gấp phải đi ngay, xin hẹn lại cùng tiểu thư lúc khác thù tạc với nhau.

Hồng Tiểu Ngọc trề môi :

- Chuyện gì mà gấp như thế, đến bữa cơm cũng chẳng có thời giờ ăn được nữa hay sao Đường thiếu hiệp?

Đường Thế Dân nghe Hồng Tiểu Ngọc nói thế không biết nói những lời gì cho suông sẻ cho được, ấp úng mãi.

Song thần tình Đường Thế Dân vẫn lạnh lùng cực độ nên không biết ý chàng ra thế nào cả.

Hồng Tiểu Ngọc chờ một lúc không nghe Đường Thế Dân nói gì, thì nàng chuyển sang mặt khác.

- Đúng rồi! Đường thiếu hiệp là đàn ông lẽ nào để cho đàn bà con gái đãi đằng mình coi sao cho được. Chắc thiếu hiệp muốn đãi tiểu muội một bữa cơm rồi đấy chứ gì? Có phải vậy không?

Đường Thế Dân bối rối :

- Quả thật tại hạ không có thời giờ nhàn rồi? Xin tiểu thư thứ tha cho, sau này gặp lại sẽ hay.

Hồng Tiểu Ngọc chặn lại :

- Đường thiếu hiệp bảo không có thời giờ là vào lúc đêm khuya cần phải nghỉ ngơi, chứ hiện giờ hãy còn quá sớm lại chưa đến ngày giờ phải hành động, thì đâu có gì phải bận tâm, đúng thế không?

Bất giác trong lòng Đường Thế Dân rung động lên :

- Quái lạ! Tại sao ả thiếu nữ áo hồng này biết đêm nay ta sẽ có việc phải hành động và hiện giờ chưa đúng lúc.

Hay đó chỉ là một câu nói vô tình?

Nghĩ thế, Đường Thế Dân đứng lặng suy nghĩ về hành tung kỳ lạ khó hiểu của thiếu nữ áo hồng.

Xem tiếp chương 6 Truy hồn lệnh tiên

6. Chương 6 Truy Hồn Lệnh Tiến

- Đường thiếu huynh! Nay chúng ta đứng giữa đường như thế này trò chuyện, người qua kẻ lại đông đảo thật bất tiện. Vậy thì huynh hãy vào quán đãi muối một bữa cơm có được không?

Chính Đường Thế Dân cũng thấy đứng dọc đường trò chuyện như thế này quả thật là bất tiện vô cùng.

Mà hiện giờ nếu chối từ Hồng Tiểu Ngọc cũng là một chuyện hết sức khó khăn. Dù sao nàng cũng là ân nhân của chàng.

Đường Thế Dân gật đầu :

- Vậy được.

Đang khi trả lời, đột nhiên Đường Thế Dân nghĩ đến cái mỹ danh Hồng Tiểu Ngọc lại cùng họ với Hồng bảo chủ của tòa Phong bảo.

Hồng Tiểu Ngọc có liên hệ gì đến Hồng bảo chủ hay không?

Xem ra lúc nãy Tưởng Trọng Mưu chỉ vì vài câu nói của Hồng Tiểu Ngọc mà sự hải bỏ đi, đủ biết oai danh của nàng không nhỏ.

Hay Hồng Tiểu Ngọc là ái nữ của Hồng bảo chủ?

Đường Thế Dân thấy dự đoán của mình hữu lý, nhìn ngắm vào mắt Hồng Tiểu Ngọc để dò xét về nàng.

Trong khi Hồng Tiểu Ngọc cũng nhìn lại Đường Thế Dân không nháy mắt, ánh mắt nảy ra một thứ tình cảm chan chứa.

Đường Thế Dân chợt hỏi :

- Hồng tiểu thư! Nay chúng ta chọn tửu điểm nào đây?

Hồng Tiểu Ngọc trở tay qua phía trái :

- Đường hiền huynh hãy cùng tiểu muội đến Trạng Nguyên quán, ở đó thức ăn ngon mà lại rất thanh tịnh.

Đường Thế Dân gật gù :

- Hồng tiểu thư chỉ đường cho tại hạ là xong.

Hồng Tiểu Ngọc đi trước, Đường Thế Dân đi sau.

Quán rượu Trạng Nguyên chính là nơi mà gã Tưởng Trọng Mưu đã mời Đường Thế Dân lúc nãy.

Tửu điểm tuy không đồ sộ, nhưng cách bày trí trong quán cực kỳ trang nhã, vừa sạch sẽ, thoáng đãng mà lại vừa yên tĩnh vô cùng.

Hồng Tiểu Ngọc đưa Đường Thế Dân lên lầu.

Trên lầu lúc ấy có một số khách, nhưng toàn là đàn ông.

Hồng Tiểu Ngọc là một nữ khách độc nhất của quán rượu Trạng Nguyên đêm nay.

Đường Thế Dân cũng có chút lục lâm giang hồ, nhưng chưa khi nào chàng thù tạc với một thiếu nữ như đêm nay.

Cho nên chàng vô cùng khó chịu khi phải đối diện với Hồng Tiểu Ngọc, vì đây là lần đầu tiên trong đời chàng.

Riêng Hồng Tiểu Ngọc thì cử động rất khoan thai, tự nhiên, hình như nàng đã lui tới rất nhiều lần rồi.

Nàng coi như trên lầu hiện giờ chỉ có nàng và Đường Thế Dân mà thôi.

Đường Thế Dân nhìn Hồng Tiểu Ngọc một lúc, toan muốn mở lời hỏi xem nàng có đúng là con gái của Hồng bảo chủ hay không, thì nàng đã nở một nụ cười tươi như hoa anh đào rồi nói :

- Đường thiếu huynh, hôm nay là duyên kỳ ngộ mới gặp thiếu huynh đây, sáng mai tiểu muội đã về Hứa Châu rồi. Vậy chúng ta hãy uống vài chung rượu mừng và tiễn đưa nhau.

Trong lòng Đường Thế Dân rung động.

Cứ theo lời nói của Hồng Tiểu Ngọc thì nàng là quả là con gái của Hồng bảo chủ chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Chỉ vì Hứa Châu chính là địa phương của Phong bảo.

Cho nên Đường Thế Dân bỏ qua chuyện xét hỏi nàng như chàng đã nghĩ, chỉ đưa mắt nhìn nàng dò xét.

Trong khi Hồng Tiểu Ngọc tiếp :

- Đường thiếu huynh, vậy thì kể từ sáng mai trở đi chúng ta sẽ có một thời gian xa cách nhau phải không?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Đúng như vậy!

Sự thật chàng đâu có ước hẹn với nàng bao giờ đâu mà nàng lại hẹn hò với chàng như thế.

Tự nàng là một cô thiếu nữ đa tình đa cảm mới thốt ra câu đó làm chàng khó chịu vô cùng.

Song Đường Thế Dân cũng không dám làm buồn Hồng Tiểu Ngọc hoặc có cử chỉ lạnh nhạt đối với nàng.

Chàng chỉ ậm ừ cho qua bữa tiệc đêm nay, sau đó mạnh ai đi đường nấy, thế là xong.

Đường Thế Dân nghĩ như vậy.

Đường Thế Dân ngồi nhìn Hồng Tiểu Ngọc mà ngơ ngẩn chưa gặp một món thức ăn nào cả.

Hồng Tiểu Ngọc cười bảo :

- Sao Đường thiếu huynh không chịu ăn đi, chẳng lẽ gọi thức ăn rồi bây giờ bỏ cho nguội lạnh hay sao?

Đường Thế Dân cực chẳng đã phải gấp thức ăn bỏ vào miệng nhai rồi cùng nhắm rượu với Hồng Tiểu Ngọc.

Hồng Tiểu Ngọc vừa ăn vừa trò chuyện tự nhiên lại tუმ тм miệng cười chứ không e dè chi hết.

Trong khi đó, bên kia bàn gần đấy có vài người ngồi ăn uống quá chén la hét om sòm làm chát cả tai mọi người.

Hồng Tiểu Ngọc nhìn qua cau cặp lông mày thu nguyệt lại, rồi giơ tay ngoắc tên tiểu nhị chạy lại.

Tên tiểu nhị chạy tới trước mặt Hồng Tiểu Ngọc đứng vòng tay thi lễ trông rất là cung kính.

Gã lễ phép :

- Thưa tiểu thư gọi tại hạ có chuyện gì dạy bảo hay không?

Hồng Tiểu Ngọc nói :

- Ta sợ những tiếng ồn ào khó chịu lắm, vậy người hãy bảo bọn họ dọn đi chỗ khác để ta yên tĩnh trong giây lát.

Tên tiểu nhị hết sức cung kính :

- Thưa tiểu thư, tại hạ xin tuân lệnh.

Rồi gã bước lại gần bên kê miệng nói nhỏ với đám thực khách đã quá chén kia. Lạ thay đám thực khách này sau khi nhìn qua Hồng Tiểu Ngọc một cái, rồi tất cả tỉnh rượu hẳn đi. Họ đi theo gã tiểu nhị dọn qua bàn khác, và không còn la lối om sòm như trước nữa.

Cho đến bây giờ Đường Thế Dân mới hiểu rõ mọi việc.

Chàng nhíu cặp lông mày kiếm nghĩ thầm :

- Nào ngờ ả thiếu nữ áo hồng này lại oai thế dường đó, chắc chắn ả là con gái của Hồng giáo chủ rồi.

Đường Thế Dân chợt nhớ tới đêm trăng hôm nọ tại Phụng Hoàng trang hai gã Triệu Thế Huy và Lý Tử Ngang vì giành nhau thiếu nữ áo hồng này mà suýt giết lẫn nhau, lòng chàng thâm khinh bọn thiếu niên hèn hạ.

Hai gã thật là những tên đàn ông háo sắc đàn độn vô cùng.

Còn lúc này thiếu nữ áo hồng đối với Tưởng Trọng Mưu dùng những lời khinh thị, oai vệ đó nói với gã, mà gã cũng chẳng dám trả lời nàng một câu nào lại còn riu riu tháo lui, đủ biết ả này danh vọng tốt đỉnh trong thiên hạ rồi.

Bất giác Đường Thế Dân cau mày lại lấy làm khó chịu vô cùng, vì nay chính chàng đã phải đối diện với cô gái kiêu căng đài các này.

Hồng Tiểu Ngọc bưng ly rượu lên cười bảo :

- Đường thiếu huynh chớ có cau mày nghĩ ngợi làm gì. Hiện giờ chúng ta hãy uống rượu với nhau, rồi còn phải lo công việc nữa.

Trong lòng Đường Thế Dân bất giác rúng động lên, thừa cơ hội đó chàng hỏi nàng :

- Tại sao tiểu thư biết tại hạ đang đi làm công việc?

Hồng Tiểu Ngọc cười tủm tỉm :

- Tiểu muội đâu có biết, chuyện này từ nơi cửa miệng của Đường thiếu huynh nói ra đấy chứ.

Đường Thế Dân thấy miệng lưỡi cô gái áo hồng tài tình như thế biết không thể nói gì được, chợt thở dài cúi đầu bưng ly rượu lên uống.

Hai người im lặng một lúc.

Hồng Tiểu Ngọc lên tiếng trước phá tan bầu không khí lạnh nhạt từ này giờ :

- Đường thiếu huynh, do đâu đối với tiểu muội huynh quá lãnh đạm như thế, một lời cũng chẳng nói ra?

Đường Thế Dân hỏi vặn lại :

- Còn Hồng thiếu thư, do đâu tiểu thư lại nhiệt tình đối với tại hạ như thế.

Hồng Tiểu Ngọc đáp :

- Đây chỉ là tại cái thiên tính trời ban cho tiểu muội.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Vậy thì đây cũng là do bẩm sinh trời đã ban cho tại hạ, tiểu thư còn hỏi làm chi nữa.

Tưởng đâu sau câu trả lời này Hồng Tiểu Ngọc lấy làm khó chịu, nổi giận với Đường Thế Dân.

Nhưng không thế, trái lại Hồng Tiểu Ngọc còn tủm tỉm nụ cười xinh đẹp mê hồn nói :

- Thật là huyền diệu. Từ này tiểu muội cứ ngỡ đâu Đường thiếu huynh lòng gan dạ sắt không bao giờ rung chuyển trước bất cứ cảnh ngộ nào, ai ngờ hiền huynh cũng hào phóng như những chàng công tử thượng lưu đa tình khác. Tiểu muội và hiền huynh như thế mới là thích hợp.

Lời nói của Hồng Tiểu Ngọc có dụng ý sâu xa, nên sau đó nàng buông chuỗi cười lãnh lút.

Đường Thế Dân không đáp câu nói này, cũng chẳng có phản ứng chỉ quay nhìn đi nơi khác.

Hồng Tiểu Ngọc dứt cười, hỏi :

- Đường thiếu huynh chẳng lẽ không có một chút tình cảm nào với tiểu muội chẳng?

Đường Thế Dân nhìn lại :

- Điều này tại hạ chưa có thể trả lời Hồng tiểu thư được.

Hồng Tiểu Ngọc vụt lạnh lùng :

- Muội cũng cần nói rõ cho Đường thiếu huynh biết, tình tình muội từ thừa bé, bất cứ vật gì muội không thích dù sấm sét đầy trời muội cũng nhất định vứt đi, còn nếu muội thích một vật gì chắc chắn muội phải chiếm cho bằng được mới chịu thôi.

Những lời Hồng Tiểu Ngọc vừa thốt ám chỉ như thế nào Đường Thế Dân không cần nghĩ ngợi cũng đã hiểu rõ ràng rồi. Song chàng lại cười nhạt :

- Hồng tiểu thư đang muốn tìm một món đồ chơi đấy chăng?

Hồng Tiểu Ngọc cười theo :

- Đó là thuở bé, còn bây giờ thì khác, nhưng cái tính trời sinh của tiểu muội xưa nay vẫn vậy thôi.

Đường Thế Dân bật cười :

- Cái ý tứ so sánh đó thấy cũng hay hay chứ.

Hồng Tiểu Ngọc tiếp :

- Có điều Đường thiếu huynh đừng bảo rằng muội đem chuyện kia ra so sánh chuyện nọ, mà muội chỉ muốn dùng chuyện xưa để phản chiếu rõ ràng tâm trạng của muội cho huynh biết. Nếu việc gì muội muốn rồi thì dù chết cũng chẳng từ nan mà không đạt thành.

Đường Thế Dân vẫn cười :

- Những lời của tiểu thư rất chí lý, song tại hạ chỉ tiếc là con người không giống như món đồ chơi, chỉ tại con người có máu huyết, có linh tính và cảm nghĩ riêng tư.

Hồng Tiểu Ngọc bình tĩnh như thường :

- Đường thiếu huynh, hiện giờ huynh muốn nói gì thì nói, bảo gì thì bảo muội không hề cãi lại huynh đâu, con đường muội muội cứ đi, nào quản có bao nhiêu chướng ngại quanh mình.

Một thiếu nữ dài các kiêu căng như Hồng Tiểu Ngọc, mà nay lại chịu khuất phục trước Đường Thế Dân, thay đổi cả tính tình khiến cho bất cứ ai cũng phải khích động bồi hồi.

Chỉ tiếc vì hiện tại trong lòng của Đường Thế Dân chất chứa bao nhiêu thù hận, chua chát, đắng cay nên chàng không còn lưu tâm đến tâm tình của Hồng Tiểu Ngọc nữa.

Đường Thế Dân nghĩ :

- Nếu cô gái áo hồng này chính là Tiểu Tú Tử, hôn thê của ta thì thật là diễm phúc vô cùng.

Song chàng lại nhớ lại Tiểu Tú Tử đã bỏ mạng từ lâu rồi, xương cốt nàng đã hóa thành tro bụi nay chỉ còn lại một sự thù hận và bi thương nào nề trong lòng chàng mà thôi.

Chàng phải báo thù cho vị hôn thê để hương hồn nàng được ngậm cười nơi chín suối.

Nay chàng không thể còn một trái tim yêu đối với Hồng Tiểu Ngọc được nữa dù cũng có chút tình cảm đối với nàng.

Bây giờ Đường Thế Dân thấy thời giờ đã tới, còn phải hành động theo sứ mạng mà chàng đã nhận lãnh trong tòa Phong bảo.

Chàng uống cạn ly rượu rồi gọi gã tiểu nhị :

- Hãy tính tiền cho ta.

Tiểu nhị từ đằng kia nghe Đường Thế Dân gọi liền mau chân chạy tới vòng tay thi lễ hết sức là cung kính :

- Nhị vị đã dùng xong rồi à?

Đường Thế Dân đáp :

- Xong rồi. Người hãy tính tiền cho ta trả.

Hồng Tiểu Ngọc cười như đóa hoa xinh :

- Gã không dám tính tiền của Đường thiếu huynh đâu mà bảo.

Gã tiểu nhị xá dài :

- Đúng vậy, thưa thiếu hiệp, nay tiểu thư đã tính trước hết rồi.

Đường Thế Dân hơi sững sốt, nhưng vốn đã biết Hồng Tiểu Ngọc có uy thế trong địa phương này nên làm thình.

Chàng không thể kéo dài thêm thời giờ nữa, liền nói với Hồng Tiểu Ngọc :

- Xin đa tạ tiểu thư trong bữa cơm này, nay tại hạ xin cáo từ tiểu thư.

Hồng Tiểu Ngọc tươi cười :

- Tiểu muội không cần Đường thiếu huynh cảm ơn làm gì, lần sau thiếu huynh đãi trả lại cho tiểu muội là tốt nhất.

Đường Thế Dân tuy không nói ra bằng lời nhưng trong lòng chàng thâm nhủ :

- Giữa ta và nàng là hai thái cực, gặp nhau đây có lẽ rồi chẳng bao giờ gặp lại nữa, làm sao có chuyện ta đãi cơm nàng.

Sau đó Đường Thế Dân ra ngoài chào Hồng Tiểu Ngọc rồi thì hai người chia tay nhau.

Chàng tiến thẳng tới căn nhà của viên Hành pháp...

* * * * *

Trong thị trấn này vào canh một thì nhiều người buôn bán tấp nập bày ra, so với cảnh ban ngày cũng chẳng kém phần náo nhiệt.

Nơi một ngõ tối tăm không đèn đuốc, chợt một người áo trắng xuất hiện. Đó chính là Đường Thế Dân.

Chàng tìm thấy nhà vị Chấp pháp năm xưa của tòa Phong bảo để điều tra vụ án mạng vừa xảy ra.

Cứ theo lời chỉ dẫn của Dư Đỉnh Tân thì căn nhà của Châu Côn, lão Hành pháp cũ rất dễ tìm.

Không bao lâu Đường Thế Dân đã đến nơi.

Do một khe hở cánh cửa Đường Thế Dân ghé mắt nhìn vào trong nhà tối om.

Vì trời tối quá nên chàng không thấy món vật gì cả, hơn nữa nhà lại có bức tường che phía ngoài khó mà nhìn vào tận phía trong.

Đường Thế Dân gõ cửa gọi :

- Nhà có ai không?

Gọi như thế mấy lần vẫn chưa nghe có tiếng trả lời chi hết.

Đường Thế Dân gọi liên tiếp hơn mười lượt cũng chẳng nghe phản ứng từ phía trong.

Chàng lăm bằm :

- Lạ thật, lẽ nào lão Châu Côn không có nhà. Giờ chàng xông pha vào trong nhà lão ta chẳng?

Đường Thế Dân lại nhớ lời Dư Đỉnh Tân dặn dò, hãy ở ngoài gọi tức khắc lão họ Châu sẽ ra tiếp đón.

Bởi vì quanh năm suốt tháng lão ta chỉ ở trong nhà chẳng đi đâu cả.

Một ý niệm khác hiện đến với chàng.

Hay là Châu Côn đã nhúng tay vào vụ máu kia nên đã bỏ nhà đi trốn biệt rồi chẳng.

Cũng có thể lăm chử chẳng phải không.

Vậy thì chàng cũng nên mạo hiểm tiến vào trong xem tình hình thế nào, nếu đứng ở đây chừu mãi biết bao giờ.

Thầm nghĩ như thế xong, Đường Thế Dân phóng mình lên bậc tường cao rồi nhảy xuống đất. Chàng quét mắt nhìn qua một lượt định hướng rồi tiến thẳng vào trong nhà. Trong nhà trình bày rất thô sơ, đơn giản, cánh cửa mở ra có thể thấy đồ vật bên trong. Một ngọn đèn tỏa ánh sáng mờ mờ rọi ra.

Đường Thế Dân bước tới trước cánh cửa gọi to :

- Châu tiền bối có ở nhà không, tại hạ Đường Thế Dân xin vào bái kiến.

Gọi mãi cũng chẳng nghe tiếng phản ứng gì.

Trong nhà vắng lặng như tờ.

Bầu không khí trầm lặng khác thường.

Cho tới bây giờ Đường Thế Dân đoán được đây là một gian nhà bỏ trống không có người ở. Đương nhiên là chàng không thể nào tháo lui được, phải vào trong khám phá xem tình hình thế nào.

Linh giác cho chàng biết trước có chuyện xảy ra trong căn nhà lạnh lùng này.

Đường Thế Dân vận công đề phòng, thính lực cũng được vận đến mức cực độ tinh vi rồi tiến vào trong gian nhà.

Chàng vừa tới ngưỡng cửa cất mắt lên nhìn bất giác thần tình khẩn trương cực độ.

Mồm chàng há hốc định la lên, vì trên ngưỡng cửa có một mũi quai khí cắm ngập trên đó.

Mũi quai khí này giống như mũi quai khí trước căn phòng của lão Chấp pháp của tòa Phong bảo.

Toàn thân của Đường Thế Dân toát đầm cả mồ hôi, chuyện gì xảy ra chàng đã đoán biết rồi.

Đường Thế Dân cố lấy sự bình tĩnh như thường, sao đó thò tay rút mũi quai khí trên ngưỡng cửa Chàng đưa lên nhìn thì thấy có đề số bốn, lại có ghi thêm hai chữ “Châu Côn” nữa.

Trên mũi quai khí kia lại dính vết máu khô vừa chẳng bao lâu.

Không cần nghĩ ngợi thêm Đường Thế Dân hiểu rõ vận mạng của lão Châu Côn như thế nào rồi.

Nay thì sự hoài nghi về lão Châu Côn trọng vụ huyết án tại Phong bảo hoàn toàn tiêu tan trong lòng của Đường Thế Dân.

Chàng đứng lặng người đi một chập khá lâu.

Sau đó Đường Thế Dân đẩy cửa thì chàng ngửi thấy một mùi máu thịt hôi tanh khó tả.

Chợt nhận ra một cái tử thi nằm giữa nhà, không cần nghĩ Đường Thế Dân cũng rõ đó là lão Châu Côn rồi.

Chàng ngơ ngẩn cả người, bàng hoàng mãi chưa biết phải hành động như thế nào cho đúng.

Thình lình trong giờ phút đó, có hai chiếc bóng từ ngoài phóng tới đứng trước cánh cửa căn nhà.

Đường Thế Dân giật mình quay lại nhìn coi thì thấy đó là Dư Đỉnh Tân và vị Tổng giáo luyện của tòa Phong bảo Hồ Đại Minh.

Sau khi đứng trên mặt đất rồi, Dư Đỉnh Tân hỏi vọng vào :

- Đường hiền đệ, chuyện gì vậy?

Giọng nói của Đường Thế Dân khích động :

- Lão Hành pháp Châu Côn bị bọn họ liệt kê vào số bốn.

Hai người chợt “à” lên một lượt.

Hồ Đại Minh tiến vào trước nhất, hần lấy cái búi nhùi đánh lửa đốt cháy sáng rực lên.

Bây giờ trong nhà trông thấy thật rõ ràng mọi sự vật.

Một cảnh tượng khủng khiếp, hiện ra trước mắt hai người.

Tử thi kia quần áo đang hoàng, nằm ngửa dưới đất, đầu nghèo bên trái, mình đầy máu me.

Nơi vết thương trí mạng cũng chính là nơi cổ họng y như lão Hành pháp tòa Phong bảo vậy.

Coi kỹ lại thì máu tử thi chưa đông đặc, hình như chết chưa hơn một giờ. Hiển nhiên hung thủ chỉ tới trước Đường Thế Dân và bọn Dư Đỉnh Tân chẳng bao lâu.

Ba người cùng nhìn lên vách, mấy chữ máu đập vào mắt họ: Đại Hành Quyết!

Cũng lại cái danh từ khủng bố thần bí máu tanh kia.

Cái tên khủng khiếp này là ai?

Trước hạ sát lão Mẫn Tam, giờ lại giết luôn lão Châu Côn, tên Đại Hành Quyết đã có mối thù gì?

Có điều hai người táng mạng đây đều là người của tòa Phong bảo. Một Bảo tên tuổi lừng lẫy chốn giang hồ.

Hung thủ thách thức Bảo chủ tòa Phong bảo chẳng?

Bất giác nói giọng trong niềm khích động :

- hai người đã chết trong tay Đại Hành Quyết, vậy người thứ ba sắp tới là ai đây?

Lúc bấy giờ Đường Thế Dân trao vật quái khí lại cho Dư Đỉnh Tân.

Dư Đỉnh Tân cầm lấy món vật khủng bố máu tanh đó, xem xong cất tiếng run run nói :

- Sự tình xảy ra thật đáng sợ, không thể nào tưởng tượng được.

Ba người trầm lặng một chập rất lâu trong bầu không khí khủng bố trộn lẫn sự huyền bí vô cùng.

Phong bảo vốn là một đại Bảo đứng vào địa vị Tứ Bá Võ Lâm nơi phương bắc này mà lại bị gây thương tổn đến những nhân vật quan trọng trong Bảo thật là chuyện phi thường.

Đại Hành Quyết là ai? Nhân vật thần quái kia mặt mũi ra sao, có mối ân cừu gì cùng Phong bảo, lại thi hành độc thủ đối với người trong Bảo một cách hải hùng đường đó.

Điều này khiến cho ai ai nghĩ tới cũng phải rùng mình ghê sợ mà không sao dự đoán nổi.

Bọn Dư Đỉnh Tân lặng lẽ một hồi, không thốt ra một lời nào cả.

Bí mật bao trùm.

Ba người mỗi người theo đuổi một ý tưởng riêng biệt nhưng cùng chung hành tung thần quái của Đại Hành Quyết.

Chợt nhân quang của Hồ Đại Minh từ từ dời lại quét nhìn trên gương mặt đẹp tuyệt thế, nhưng lạnh lùng như tuyết sương của Đường Thế Dân.

Trong mắt của Hồ Đại Minh tia ánh sáng hoài nghi về gã thiếu niên lạ mặt từ xa tới này.

Bởi vì xảy ra cùng một lúc hai vụ huyết án bí mật dị kỳ.

Hai vụ án này xảy ra đúng lúc Đường Thế Dân xâm nhập vào trong tòa Phong bảo không mấy ngày.

Và trong thời gian thật ngắn đã có tới hai nhân vật trong Phong bảo bị sát hại.

Làm sao người của Phong bảo như Hồ Đại Minh không hoài nghi Đường Thế Dân cho được.

Dư Đỉnh Tân thấy vậy biết Hồ Đại Minh đã phát sinh nghi ngờ Đường Thế Dân nên lên tiếng :

- Đường hiền đệ, hung thủ đã động thủ trước chúng ta chỉ một bước, chớ có nghĩ ngợi thêm chi cho nhiều nữa. Điều ta cần biết sau khi tới trấn Trần Lưu này hiền đệ nghĩ ngơi chốn nào?

Nghe Dư Đỉnh Tân hỏi như vậy, Đường Thế Dân hiểu ngay mình đã bị họ nghi ngờ thật rồi.

Song trong lòng chàng rất là trong sạch nên chẳng có một chút gì lấy làm khó chịu cả.

Chàng thản nhiên đáp :

- Sau khi tới thị trấn Trần Lưu này rồi, tại hạ tới tửu quán Trạng Nguyên dùng cơm, rồi sau đó mới đến nhà lão Châu Côn mới phát giác ra sự tình như thế.

Đường Thế Dân chỉ nói dùng cơm chứ không nói dùng với ai cả, chàng không muốn kẻ khác bị liên can.

Đương nhiên cũng do sự ngập ngừng của chàng trong khi nói mà họ càng thêm nghi ngờ.

Dư Đỉnh Tân chỉ gật đầu mà không nói.

Hồ Đại Minh hỏi :

- Hiện giờ chúng ta phải làm thế nào?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Lão Châu Côn dù sao cũng là nguyên Hành pháp của Phong bảo. Nay lại bị giết trong căn nhà này chẳng một ai thân thiết cả thì hiển nhiên chuyện tống táng lão chúng ta phải đứng ra đảm nhận. Vậy thì Hồ tổng giáo luyện và Đường hiền đệ hãy trở về Phong bảo bẩm hộ lại cùng Giáo chủ câu chuyện vừa xảy ra tại căn nhà này đừng bỏ sót một chi tiết nào cả. Còn tề chức thì tình nguyện lưu lại nơi đây lo chuyện chôn cất lão Châu Côn đồng thời nghe ngóng coi tình hình thế nào, sau đó sẽ trở về Bảo sau.

Đường Thế Dân lúng túng :

- Dư tổng quản, nay tiểu đệ cũng phải quay trở về Phong bảo nữa hay sao?

Dư Đỉnh Tân gật đầu :

- Đúng như vậy. Cứ như tình thế này thì Đường hiền đệ cũng nên trở về Phong bảo một phen.

Người thông minh khi nhận ra lời nói của Dư Đỉnh Tân tất phải hiểu đã có cái hàm nghĩa riêng rồi.

Chính thật Đường Thế Dân đang bị họ hoài nghi dính líu vào trong vụ huyết sát thảm khốc và bí mật này.

Một thiếu niên thông minh như Đường Thế Dân lẽ nào không hiểu ý nghĩa sâu xa đó.

Chàng cười cay đắng :

- Vậy thì được, tại hạ xin đi theo Hồ đại nhân trở về Phong bảo. Nhưng chẳng biết đến bao giờ khởi hành?

Trầm ngâm nghĩ ngợi một chập, Dư Đỉnh Tân đưa cặp mắt sáng ngời nhìn Đường Thế Dân :

- Chúng ta hãy cùng ngồi lại bàn chuyện với nhau đến sáng mai Đường hiền đệ trở về Phong bảo cũng chẳng muộn gì.

Ba người vừa kịp ngồi xuống thì chuyện cũng vừa xảy ra.

Phía ngoài kia chợt có tiếng gõ cửa cộc cộc, tiếp đó lại còn có nhiều tiếng xô xao nữa.

Bọn Dư Đỉnh Tân đều là những cao thủ nổi tiếng trong chốn võ lâm, nhưng trong hoàn cảnh hiện thời cũng như con chim bị nã, thấy cần câu cũng phải giật mình.

Ba người đưa mắt nhìn nhau một cái như dò xét ý định giữa nhau.

Đường Thế Dân nói :

- Hãy ra coi chuyện gì đã.

Chàng đứng lên trước, Dư Đỉnh Tân và Hồ Đại Minh đứng theo sau. Ba người cùng đưa mắt nhìn ra xem thử chuyện gì.

Bất giác bọn họ cùng rúng động cả lên.

Trước cửa đã trông thấy một người đàn ông vạm vỡ mình trần trùng trực vai khiêng một chiếc quan tài sơn đỏ.

Phía sau có mấy cái lồng đèn, đề chữ pho khá to, sau nữa lại có hai lão thầy chùa mang trống mõ bên mình.

Dư Đỉnh Tân cau mày hết sức lạ lùng trước câu chuyện xảy ra, nhưng lão chưa đoán được thể nào cả.

Lão Tổng quản thốt giọng sang sảng :

- Chuyện gì đây?

Một người trong bọn khiêng quan tài sơn đỏ tiến tới trước mặt Dư Đỉnh Tân vòng tay :

- Các hạ có phải là chủ nhân trong gia đình này không?

Dư Đỉnh Tân gật đầu đáp đối :

- Đúng như vậy, có chuyện gì đây?

Người kia cười nói :

- Vậy thì quả đúng rồi. Chúng tôi là bạn thân của ông chủ tiệm hòm, được ông ta nhờ đến đây trao cái món này, đồng thời đi tìm hộ hai vị sư tụng niệm nữa, nay đã có đủ cả rồi, xin các hạ tiếp thu.

Câu chuyện có vẻ vô cùng bí mật khiến cho Dư Đỉnh Tân nhất thời sững sốt cả người lên.

Hồ Đại Minh lạnh lùng :

- Ai bảo các vị tới đây?

Người kia nghe hỏi như thế lấy làm kinh dị trợn mắt nhìn Hồ Đại Minh một chặp mới nói :

- Lạ thay, đâu phải là một chuyện đùa giỡn, nếu không có người tới điều đình mua hòm và nhờ rước thầy tụng đám thì làm thế nào bọn tại hạ ra công nhọc sức đang đêm hôm tăm tối đến đây.

Những lời của gã kia làm cho cả bọn Dư Đỉnh Tân dở khóc dở cười đứng lặng cả người.

Dư Đỉnh Tân là người giàu kinh nghiệm hơn cả, nên mời bọn kia vào.

Người kia theo vào truyền cho đồng bọn đặt chiếc quan tài sơn đỏ nằm ngoài sân.

Vừa bước vào trong người kia kinh ngạc :

- Ô, sao mà không giống làm lễ tang nghi một chút nào cả vậy?

Dư Đỉnh Tân trở tay vào xác chết :

- Các hạ nhìn thử xem.

Người kia nhìn qua liền hải hùng lên :

- Bị giết chết à? Quả thật tội nghiệp.

Dư Đỉnh Tân tiến lên trầm giọng :

- Ai bảo các vị tới đây xin cho biết rõ?

Người đàn ông trong bọn kia trợn mắt, há mồm như kinh dị một lúc thật lâu.

Sau đó hấn ngập ngừng :

- Đây là câu chuyện gì? Tại sao lại... quái lạ như thế?

Dư Đỉnh Tân cười gượng :

- Xin chư vị chớ có ngạc nhiên gì cả. Thú thật là nạn nhân nằm chết kia chỉ là một kẻ cô độc, còn chúng ta đây là bạn thân của hắn, chuyện làm kia cũng có thể đó là hành động của những người bạn thân khác của hắn mà bọn chúng ta vừa đến không hề hay biết cũng không chừng. Vậy thì chư vị cũng nên nói rõ là ai đã

tới gặp chư vị và nói với chư vị như thế nào để rồi chư vị khiêng cái quan đến đây, cùng rước thêm hai vị sư tăng nữa?

Người đàn ông ngẫm nghĩ một lúc đáp :

- Chuyện này thật là quái dị. Nay chúng tôi cũng xin thuật lại cho các hạ được rõ. Nguyên khi cửa hàng của chúng tôi vừa đóng lại thì thành linh có người tới gọi, thương lượng với chúng tôi giá cả, đặt cỗ quan tài trả tiền trước và cho địa chỉ này nhờ chúng tôi mang đến, lại còn rước hai vị sư tăng đây để tụng niệm cầu siêu cho vị nằm chết kia nữa. Chúng tôi là người buôn bán, lại được trả tiền sòng phẳng nên nhận lời khiêng cỗ áo quan và đón thầy đến đây, không ngờ lại gặp chuyện quái lạ kỳ dị như thế này.

Những lời nói của người đàn ông kia càng làm cho bọn Dư Đỉnh Tân kinh ngạc vô cùng.

Đây nếu không phải là hành động của nhân vật Đại Hành Quyết thì còn là ai nữa.

Xem thế đến nay hẳn đã quá lộng hành chẳng còn coi ai ra gì nữa cả.

Dư Đỉnh Tân đưa mắt nhìn qua Đường Thế Dân và Hồ Đại Minh một cái như ngẫm nói lưu tâm.

Sau đó hẳn bảo người đàn ông :

- Ô, như thế đến nay câu chuyện đã rõ phần nào rồi. Bạn ta có nhiều người thân tới quý tiệm đặt hàng đây. Nhưng lúc người kia đến đặt hàng vào lúc nào các hạ có còn nhớ hay không?

Người đàn ông ngẫm nghĩ đáp :

- Người nọ vào cửa hàng chúng tôi đặt cỗ quan tài cách đây chừng hơn một giờ, chỉ vì chúng tôi bận phải đi tìm sư tăng tụng niệm nên tới đây có hơi trễ nải một chút.

Một giờ trước khi án mạng xảy ra.

Có lẽ nào hung thủ đi dặn trước rồi mới tới đây hạ sát lão Châu Côn.

Vì theo tử thi thì nạn nhân chết cách đây không lâu, chưa tới một giờ bằng có lẽ máu vẫn còn tươi chưa đông đặc lại.

Dư Đỉnh Tân lại hỏi :

- Các hạ, người đặt hàng kia dáng dấp ra thế nào?

Người đàn ông đáp liền :

- Tại hạ thấy đó là một ả đàn bà tu hành.

Hồ Đại Minh trợn mắt :

- Người đàn bà tu hành à?

Người đàn ông gật đầu :

- Đúng như vậy. Người đặt hàng kia là một ả đàn bà tu, có trả tiền cho tại hạ trước khi đem vật đó về đây.

Dư Đỉnh Tân nhíu cặp lông mày rậm lại :

- Các hạ có nhớ dáng bộ người đàn bà kia thế nào chẳng?

Ngẫm nghĩ một lúc người đàn ông đáp :

- Tại hạ không nhớ rõ gì về hình dung của người đàn bà kia, chỉ thấy ả là một người đàn bà bình thường trên đầu có đội một mảnh vải, còn gương mặt thì chỉ lộ nửa phần mà thôi. Ngoài ra chẳng còn nhớ gì nữa.

Dư Đỉnh Tân, Hồ Đại Minh và Đường Thế Dân đưa mắt nhìn lẫn nhau như dò hỏi người đàn bà kia là ai.

Quả là một ả đàn bà thần bí.

Song chẳng lẽ như thế người đàn bà thần bí có vẻ sư nữ kia lại là nhân vật khủng bố máu tanh.

Ả chính là nhân vật Đại Hành Quyết vừa làm chấn động trong chốn vô lâm từ hôm qua.

Xem tiếp chương 7 Huyết tẩy giang hồ

7. Chương 7 Huyết Tẩy Giang Hồ

Riêng về phần Đường Thế Dân thì chẳng thêm nghĩ gì cả. Bởi vì tình hình võ lâm miền Bắc xưa nay chàng chưa rõ gì, làm sao suy nghĩ cho được.

Còn Đại Hành Quyết là đàn ông hay đàn bà, Đường Thế Dân cũng không nghĩ nhiều chi cho bận lòng. Bởi vì hắn với chàng chưa từng có ân oán giang hồ, cũng chẳng hề biết mặt nhau.

Có điều Đường Thế Dân nghĩ thủ đoạn của nhân vật Đại Hành Quyết kia quả thật hiểm độc, trò đùa của hắn cũng đạt tới mức tinh vi ghê rợn vô cùng.

Người đàn ông bán quan tài không thể đứng yên chờ đợi được liền ứng thanh nói :

- Thưa chư vị anh hùng, hiện giờ trời cũng gần khuya rồi, nếu chư vị anh hùng muốn huynh đệ chúng tôi bắt tay vào việc, lo chuyện tẩm liệm vị kia thì xin nói cho sớm một chút. Chúng tôi sẽ mau lẹ lo một giờ là xong, bằng nếu chờ cửa thành đóng lại thì phải đợi cho tới ngày mai mới tiến hành công việc được. Chúng tôi là những người dân lương thiện làm ăn nghèo khổ, chỉ vì chút ít tiền bạc nuôi vợ con nên mới chịu cực khổ thế này.

Dư Đỉnh Tân hỏi :

- Vị nào đào huyệt đâu?

Người đàn ông chủ trì tang ma đáp :

- Hắn đã đi rồi.

- Vị đó đi đâu?

- Hắn ra chỗ Hoàng Thổ lo chuyện đào huyệt để chôn cất vị anh hùng bạc số kia.

Dư Đỉnh Tân trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Vậy thì đêm nay xin miễn sự tăng tụng niệm rùm beng làm gì náo động cả vùng này vô ích. Chư vị hãy giúp mỗi người một tay khiêng cỗ quan tài ra dốc Hoàng Thổ chôn cất cho mau. Tất cả những tiền mai táng và mộ bia hãy để chúng ta lo liệu, có thể còn thưởng thêm một số cho các vị đem về cho vợ con. Như thế có được chăng?

Người đàn ông chủ trì việc tống táng kia nghe Dư Đỉnh Tân hứa cho thêm tiền thì vô cùng hoan hỷ.

Hắn gật đầu :

- Chúng tôi xin cảm ơn chư vị anh hùng hào hiệp.

Nói xong hắn giục bọn người cùng hắn khiêng tử thi của Châu Côn tẩm liệm vào cỗ quan tài.

Trong khi bọn kia lo tẩm liệm tử thi thì Hồ Đại Minh bước lại gần Dư Đỉnh Tân thì thầm :

- Dư tổng quản, tại hạ có một phương cách khiến cho nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết kia xuất hiện.

Dư Đỉnh Tân sáng ngời đôi mắt :

- Phương cách ấy như thế nào?

Hồ Đại Minh kê miệng vào tai Dư Đỉnh Tân thì thầm mấy câu thật khẽ không một ai được rõ.

Dư Đỉnh Tân trợn mắt :

- Có thể như thế được hay sao?

Hồ Đại Minh trầm giọng :

- Chắc có thể làm cho nhân vật khủng bố kia xuất hiện được chứ chẳng không. Cứ theo như thế có thể hẳn là đàn bà, mà đàn bà thì lòng dạ hẹp hòi tự đại. Nếu tại hạ đoán chẳng sai thì hiện nay người đàn bà thần bí đó hẳn còn chưa rời khỏi chốn này, chắc là còn lẩn quất trong bóng tối để xem kỳ công sáng tạo của mình.

Dư Đỉnh Tân gật gù :

- Cũng có thể như thế lắm chứ chẳng không đâu. Chúng ta thử xem nếu không hiệu quả thì mai lên đường trở về Phong bảo cũng chẳng muộn màng gì. Vậy thì cứ cứ hàng tống táng phải chăng?

- Đúng như vậy... Vào giữa đêm cử hành đám tang ma là một chuyện ly kỳ nhất trên cõi thế gian này.

Song Dư Đỉnh Tân đã quyết định rồi nên đám chôn cất cứ tiến hành theo thời khắc đã định.

Một chuyện hết sức quái gở là trong đám tang có hai chiếc lồng đèn to lớn đi phía trước.

Trên hai chiếc lồng đèn này có đề ba chữ máu: Đại Hành Quyết!

Các người đưa đám không một ai để tang cho nạn nhân cả, lại cũng không kèn không trống rìng rang như những đám tang khác thông thường trong thiên hạ.

Đoàn người đưa ma lặng lẽ ra ngoài thành.

Lúc này trời đã khuya, người đi thừa thốt nên cũng chẳng ai còn thức để mà tò mò.

Tới cửa thành Dư Đỉnh Tân sai người lo lót chút ít tiền cho người giữ cửa, liền đó cửa thành mở ra.

Cách ngoại thành chừng vài dặm là khoảng đất Hoàng Thổ, đó là một bãi tha ma rộng lớn.

Bãi tha ma này chôn cất những người chết bất đắc kỳ tử, gần hoàng hôn hoặc đêm khuya thanh vắng những người dân yếu bóng vía chẳng một ai dám đi ngang, vô chỗ này.

Vầng trăng khuya lạnh như tuyết giá, tỏa sáng mơ hồ, chiếu trên những ngôi mộ hoang trông thật hãi hùng.

Có một ngôi mộ sụp một bên lở ra chiếc quan tài bằng ván, thêm vào những bầy đom đóm tắt chiếu đậu gần đó tạo thêm vẻ ghê rợn của vùng tử địa hoang vu.

Đây quả chẳng khác nào một thế giới của loài ma vậy.

Một lát sau, bọn người đưa ma đã tới bãi đất hoang lạnh Hoàng Thổ.

Nơi đây có một dãy huyệt đã được đào sâu từ bao giờ. Bọn người hạ quan tài xuống đó.

Họ lặng lẽ đắp mộ lên cao, không ai nói với ai lời nào, vì nơi đây âm khí quá nặng nề.

Vun ngôi mộ xong, bọn họ cắm hai chiếc lồng đèn đề chữ Đại Hành Quyết lên đầu mộ.

Ánh sáng mờ ảo của hai chiếc lồng đèn tang ma chiếu dưới ánh trăng lạnh lùng trông càng thê lương khủng bố.

Mấy chữ máu nổi bật lên như tử thần đang chờ đón tiễn đưa những linh hồn thể nhân qua cõi khác.

Lúc bấy giờ, Đường Thế Dân, Dư Đỉnh Tân, Hồ Đại Minh đã âm thầm chia nhau ẩn núp ba nơi khác nhau trong bãi tha ma.

Trên dọc đường đưa quan tài tới huyệt không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cả.

Xem thế cũng biết nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết là người không dễ dàng gì dẫn dụ. Đây lại là một chuyện càng đáng kinh sợ hãi hùng hơn nữa.

Sương giữa trời khuya làm ướt cả áo quần ba người núp ba vị trí khác nhau.

Nửa đêm trên bãi tha ma sắc mùi tử khí âm hồn khiến cho con người càng thêm khó chịu phập phồng.

Bọn Đường Thế Dân, Dư Đỉnh Tân, Hồ Đại Minh nhẫn nại chờ xem chuyện lạ có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết sẽ xuất hiện trong giờ tới đây là người ra sao?

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ :

- Lúc này người đàn ông chủ trại hòm bảo rằng nhân vật Đại Hành Quyết là phái nữ, vậy là mối hiềm nghi của Phong bảo về ta không cần giải thích đã rửa sạch đi rồi. Ta chẳng còn phải lo ngại điều này nữa.

Bộp... Bộp...

Ý niệm của Đường Thế Dân chưa kịp chấm dứt thì thành linh nghe hai tiếng khô rợn nổi lên. Trong hai tiếng bộp bộp đó thì hai chiếc lồng đèn đề chữ Đại Hành Quyết phụt tắt.

Biết sắp có biến cố xảy ra, nhân vật khủng bố kia xuất hiện, Đường Thế Dân khẩn trương tinh thần. Máu huyết trong người chàng cơ hồ ngưng chảy, hơi thở đọng lại, chàng mím chặt môi vận công.

Cặp mắt của Đường Thế Dân gắn ngay hai chiếc lồng đèn phụt tắt đó, trong khi thính lực vận đến cực độ nghe ngóng quanh mình chờ biến cố đột khởi bất cứ lúc nào.

Đồng thời Đường Thế Dân thò tay vào lưng đặt ngay chuôi thanh trường kiếm để kịp thời rút ra khỏi vỏ. Chàng chờ nhân vật Đại Hành Quyết xuất hiện xem hắn thuộc giống người gì lại ghê tởm dường đó.

Song cũng là một chuyện quái lạ.

Một chập khá lâu trôi qua.

Vẫn chưa thấy người khủng bố máu tanh kia xuất hiện, bãi tha ma vẫn im lìm.

Đường Thế Dân kinh dị tốt độ trầm nghĩ :

- À, hắn đã dùng thứ thủ pháp gì có thể bắn tắt hai chiếc đèn trên ngôi mộ? Hiển nhiên phải là kẻ võ công cao thâm siêu việt giang hồ mới có thể từ xa bắn tắt hai chiếc đèn như vậy.

Bầu không khí trong bãi tha ma bây giờ lại càng thấy khủng bố, ghê rợn hơn trước.

Tuy hiểu rõ nhân vật Đại Hành Quyết kia chắc cũng là loài người như những người khác, nhưng trong khung cảnh thế giới loài ma này, họ tưởng tượng hắn chỉ là một oan hồn đòi mạng. Bởi vì trên cõi thế gian này, người sợ ma quỷ là một định lý bất di bất dịch.

Dù cho kẻ nào gan dạ cách mấy, võ công cao siêu tới đâu, ở trong bầu không khí này cũng phải khiếp người.

Bọn Đường Thế Dân, Dư Đỉnh Tân, và Hồ Đại Minh là ba nhân vật võ lâm can trường đầy đủ nhưng trong khung cảnh này cũng không khỏi hồi hộp bàng hoàng.

Nhất là Hồ Đại Minh hình như trong lòng của hắn có cái gì sợ hãi từ trước nên càng ghê sợ hơn nhiều. Cặp mắt hắn lảo liên nhìn về phía ngôi mộ Châu Côn vừa an táng, trong khi tay hắn cầm sẵn thanh kiếm. Hắn sẵn sàng chiến đấu với kẻ thù bất cứ lúc nào.

Dư Đỉnh Tân cũng khẩn trương tốt độ, hai là xạ nhãn nhìn chăm chăm về phía ngôi mộ. Hắn đợi chờ nhân vật quái gở thần bí khủng bố kia xuất hiện. Hơi thở cơ hồ ngưng đọng lại.

Thành linh trong lúc đó, Một loạt tiếng lanh lảnh ré lên phá tan bầu không khí nặng trĩu nghẹt thở của bãi hoang vu.

Tiếng ré này không giống người, tựa hồ như loài ma quỷ từ dưới mộ đưa lên khiến ai ai cũng phải rùng mình, rợn tóc gáy.

Thanh âm lạnh lùng vang trên bãi tha ma thật lâu, vọng từ bốn phía.

Đường Thế Dân can trường tốt bụng, tuy hơi sồn dạ nhưng vẫn gấp lên :

- Hãy tới đó xem sao.

Nghĩ chưa kịp dứt chàng đã thi triển thân pháp kỳ tuyệt nhắm hướng phát ra tiếng ma quái phóng tới.

Dư Đỉnh Tân thấy rõ cũng đồng thời phóng mình theo để hỗ trợ Đường Thế Dân.

Chỉ có Hồ Đại Minh không phóng theo hai người.

Chợt nghe tiếng thất thanh của Hồ Đại Minh khiến Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân quay mình trở lại.

Nơi Hồ Đại Minh ẩn núp là một đám cỏ hoang phía sau một ngôi mộ cao khá kín đáo, Dư Đỉnh Tân và Đường Thế Dân đồng loạt phóng mình đến nơi, đáp xuống đứng hai bên Hồ Đại Minh. Hai người quét mắt một lượt xem chuyện gì xảy ra mà Hồ Đại Minh lại kêu quái gở như thế.

Qua ánh sáng mập mờ của ánh trăng soi, chỉ thấy bộ mặt của Hồ Đại Minh biến đổi khác thường.

Tuy không nhận rõ màu da của hắn nhưng với cặp mắt thất thần cũng đủ rõ hắn vừa gặp điều gì chẳng lành xảy ra. Đồng thời toàn thân Hồ Đại Minh rung động không ngừng, phải vịn lấy ngôi mộ mới khỏi ngã.

Dư Đỉnh Tân kinh hãi xê mình lại nhìn coi Hồ Đại Minh có bị thương tích gì không.

Trên mình Hồ Đại Minh chẳng thấy có thương tích gì hết mà cứ run lên bần bật.

Dư Đỉnh Tân khích động :

- Hồ giáo luyện, chuyện gì xảy ra?

Hồ Đại Minh hãy còn kinh sợ đến chết điếng cả người nên chưa thể hé môi trả lời được.

Hắn đưa mắt nhìn quanh như đang tìm ai vậy.

Đường Thế Dân biết đã có chuyện chẳng lành xảy ra cho Hồ Đại Minh, quét mắt nhìn quanh.

Chàng cố tìm một bóng dáng thấp thoáng đâu đó là chàng sẽ bắn mình tới lập tức.

Song toàn thể bãi tha ma hoang vắng tiêu sơ, không thấy chiếc bóng nào thoáng hiện cả.

Tâm trường Đường Thế Dân khẩn trương, chờ xem Dư Đỉnh Tân hỏi Hồ Đại Minh.

Dư Đỉnh Tân chờ cho Hồ Đại Minh lấy lại được phần nào sự bình tĩnh, bấy giờ mới hỏi :

- Hồ giáo luyện, sự thật chuyện gì vừa xảy ra?

Hồ Đại Minh không đáp, chỉ giơ cánh tay lên, run run như vừa bị chứng thương hàn.

Hắn đưa tới trước mặt Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân.

Hai người lấy mắt nhìn qua coi Hồ Đại Minh đang nắm món vật gì trong bàn tay của hắn.

Sau khi nhận ra món vật dưới ánh trăng lạnh lẽo như tuyết sương, bất giác Đường Thế Dân kêu lên :

- Quái khí!

Thật vậy, bàn tay của Hồ Đại Minh đang nắm một món quái khí khủng bố máu tanh.

Chính món quái khí từng giết chết Châu Côn và vị Chấp pháp của Phong bảo vừa rồi. Nay quái khí thần bí khủng bố này lại nằm trong bàn tay của Hồ Đại Minh, câu chuyện đâu có giản dị được.

Hiển nhiên khỏi nói cũng biết quái khí kia là dấu hiệu tử ảnh của nhân vật Đại Hành Quyết rồi!

Nhưng tại sao Hồ Đại Minh lại có món quái khí này trong tay?

Đường Thế Dân khích động :

- Lão giáo luyện, hắn có hiện hình ra không?

Hồ Đại Minh lắc đầu :

- Không, chẳng thấy ai cả.

Dư Đỉnh Tân hỏi :

- Thế tại sao món quái khí kia lại ở trong lòng bàn tay của Hồ giáo luyện?

Hồ Đại Minh lắc đầu :

- Không hiểu tại làm sao cả. Lúc này tặc tử thấy trong người có hơi lạ, hình như có một cái gì, đưa tay lên sờ vào lưng thì mới phát giác món quái khí này.

Đường Thế Dân lạ lùng :

- Lạ thay, chẳng lẽ món quái khí này lại là của lão tiền bối Châu Côn nay lọt vào tay Hồ giáo luyện?

Hồ Đại Minh lắc đầu :

- Không đúng vậy, đây là cây quái khí mới.

Lão trao món quái khí cho Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân nhận món quái khí đưa dưới ánh trăng soi chiếu nhìn xem có gì lạ chẳng.

Chỉ thấy trên mặt món quái khí kia có đề số 17, Hồ Đại Minh, Tổng giáo luyện của Phong bảo.

Đường Thế Dân rung động toàn thân, kêu lên :

- A, nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết nữa đây.

Thật là câu chuyện ngoài sức tưởng tượng của mọi người, không ai có thể tin như thế được.

Bởi vì một nhân vật cao cấp trong tòa Phong bảo, võ công cao cường như Hồ Đại Minh mà đến cả món vật cài vào người từ bao giờ chẳng hề hay biết quả là một chuyện phi thường.

Nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết đã dùng thủ pháp gì giết món quái khí vào mình Hồ Đại Minh?

Không lẽ Đại Hành Quyết chỉ là một bóng ma ẩn hiện phi thường không thể nào trông thấy?

Khiến cho mọi người ai ai cũng khiếp sợ trước sự xuất quỷ nhập thần của nhân vật khủng bố máu tanh kia.

Nay Hồ Đại Minh đã bị món quái khí ghi số mười bảy, dĩ nhiên đó là lời báo hiệu hành hình của Đại Hành Quyết.

Vị lão Chấp pháp của Phong bảo còn không thoát khỏi tử vong thì Hồ giáo luyện làm thế nào tránh khỏi cái chết như hai người trước.

Song nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết sẽ lấy mạng của Hồ Đại Minh như thế nào.

Tại sao đối phương cứ mãi tìm giết những bậc cao danh trong Phong bảo?

Quả thực là câu chuyện dị thường.

Hễ cái chết trong một trận giao tranh khốc liệt nào đó vẫn còn đủ can trường nhìn thấy một cách thần nhiên.

Còn cái chết đến từ từ đây về khủng bố thần bí quái đản như thế này thật khiến cho ai cũng phải run sợ.

Đường Thế Dân nhìn qua một lượt món quái khí rồi trao sang cho Dư Đỉnh Tân :

- Tổng quản hãy nhìn xem.

Dư Đỉnh Tân nhìn trên món quái khí, một chấp thờ dài :

- Quả thật không thể tưởng tượng được. Nếu là người có võ công thủ pháp kỳ diệu tới đâu cũng không thể nào gỡ trò chơi quái đản đến mức độ này.

Nếu đúng như thế thì khắp trong giang hồ này, nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết kia muốn giết bất cứ người nào há chẳng như thò tay lấy đồ trong túi hay sao.

Những lời của Dư Đỉnh Tân càng khiến cho Hồ Đại Minh run rẩy hơn nữa, tia mắt của hắn quét nhìn tứ phía.

Lão sợ nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết có thể xuất hiện bất cứ lúc nào và sẽ ra tay thần tốc.

Chẳng những Hồ Đại Minh sống trong tình trạng hãi hùng không ngớt mà luôn cả Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân cũng bàng hoàng trong lòng, bốn mắt cứ quét nhìn tứ hướng.

Tâm trường của họ khẩn trương đến tột độ.

Qua một chấp chợt Dư Đỉnh Tân cất giọng trầm trầm nói với Hồ Đại Minh :

- Hồ giáo luyện, đối phương đã gửi món quái khí để dọa hiền huynh, như vậy theo tiểu đệ thì hiện giờ hiền huynh đã có thể biết nhân vật khủng bố kia là ai rồi. Có phải như vậy chăng?

Hồ Đại Minh lắc đầu :

- Quả tình tiểu đệ chưa hiểu làm sao cả, nhân vật nào có thù oán với tiểu đệ và đây là chuyện ân oán giang hồ từ bao giờ.

Dư Đỉnh Tân nói :

- Từ trước đến giờ hiền huynh và lão Hành pháp có một mối oán thù gì sâu xa hay không? Hiền huynh hãy nghĩ thật kỹ lại xem.

Ngẫm nghĩ một lúc Hồ Đại Minh lắc đầu :

- Tiểu đệ nghĩ không ra rồi. Trước nay tiểu đệ đâu có ân oán giang hồ nào đến phải thâm cừu như thế?

Dư Đỉnh Tân chợt nói :

- Vậy có lẽ nào nhân vật khủng bố bạo tàn Đại Hành Quyết kia bày cách giết người để tiêu khiển?

Đột nhiên Hồ Đại Minh quát lên như thú dữ bị thương :

- Đại Hành Quyết! Người vốn thật là người hay ma, hãy xuất hiện cùng ta giao đấu trăm chiêu.

Một người đã tới lúc kinh hoàng tột độ thì thường có cái biểu hiện điên cuồng, quái gở như Hồ Đại Minh.

Chính Hồ Đại Minh trong tình trạng tâm thần hốt hoảng rồi phát sinh ra như thế đó.

Lạ thay.

Thình lình trong thời khắc đó, một loạt tiếng cười lạnh lùng như quỷ mỵ nổi lên.

Loạt cười kéo dài một chập, song vẫn không sao định hướng được phát ra từ phía nào.

Đồng thời thanh âm quỷ mỵ kia vốn thật là nam hay nữ cũng chẳng thể nào nhận ra được.

Bấy giờ trên hoang địa tha ma đâu đâu cũng là ngôi mộ trùng trùng điệp điệp cũng không thể phát giác nơi ẩn núp của giọng cười quỷ dị rợn tóc gáy kia.

Hắn là người hay ma và đang ẩn núp vị trí nào.

Hồ Đại Minh giống như người đã cười trên lưng cọt nhảy xuống chắc chắn bị cọt tha nên trông ra có vẻ liêu lĩnh hơn trước.

Hắn trừng cặp mắt sáng ngời vào màn đêm như muốn chọc thủng bầu u tối để tìm nhân vật vừa phát ra giọng cười quái gở đó.

Hắn thét to :

- Đại Hành Quyết! Nếu người có gan dạ thì hãy mau xuất hiện cùng ta giao đấu trăm hiệp, cứ ẩn núp mãi trong bóng tối sao đáng gọi là anh hùng cao thủ.

Thanh âm giọng cười kia đã dứt hẳn từ lâu rồi chẳng còn nghe tăm dạng tiếng gì nữa cả.

Giọng nói của Hồ Đại Minh dội vào vách rền đi nhưng chẳng thấy có phản ứng chi hết.

Dư Đỉnh Tân tiếp theo lời nói của Hồ Đại Minh :

- Bằng hữu, chẳng hạn bằng hữu là phái nam hay phái nữ, nhân vật như thế nào trong chốn giang hồ thấy cũng nên xuất hiện đường đường chính chính thương lượng với nhau, chứ sao lại lẩn mặt trong bóng tối, hử chẳng là kém sự quang minh sao? Tại hạ muốn biết bằng hữu đã có cự thù gì với người trong bốn bảo, tại sao theo hăm hại mãi như thế?

Nhưng mặc cho Dư Đỉnh Tân nói gì thì nói, giọng quỷ mỵ kia biệt đi từ lâu không đáp.

Chờ một chập không thấy trả lời, biết có hỏi nữa cũng vô ích, Dư Đỉnh Tân nói :

- Thôi chúng ta hãy rời khỏi chốn hoang dại này. Chúng ta hãy lấy sức ba người hợp lại xem đối phương hành động như thế nào cho biết.

Quái gở làm sao.

Những lời này tuy nhỏ song hình như bị người thần bí khủng bố kia nghe lọt vào tai.

Hắn cười lên lạnh lẽo như ma quỷ chốn Âm ty hiện về, nhưng giọng cười đã xa hơn lúc trước.

Lần này hình như Đường Thế Dân nhắm được phương hướng của đối phương, nắm chặt thanh trường kiếm phóng mình về hướng đó.

Song khi chàng tới nơi thì tuyệt nhiên chẳng thấy một chiếc bóng nào.

Đường Thế Dân thất vọng vô cùng.

Chàng cùng Dư Đỉnh Tân quay vào trong.

Đêm càng khuya.

Cảnh vật đó đây lặng lẽ như tờ nhưng bầu không khí khẩn trương tột độ.

Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân luôn luôn túc trực bên cạnh Hồ Đại Minh không rời một bước.

Hai người canh chừng nghiêm ngặt, sẵn sàng đối phó với nhân vật khủng bố bất cứ lúc nào.

Thỉnh thoảng ba người đưa mắt nhìn nhau mà chẳng thốt ra lời nào cả.

Phần Hồ Đại Minh là nạn nhân sắp tới của nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết nên thần tình căng thẳng cực độ.

Cặp mắt của hắn trừng trừng nhìn ra bốn phía không ngớt, đồng thời vận thính lực tinh vi nghe ngóng.

Rồi đây trong những giờ phút sắp tới không biết lúc nào hắn có bị lưỡi dao thần bí nọ đâm vào cổ họng của hắn cũng hun hút như những nạn nhân vừa rồi chẳng.

Sau đó nhân vật quái gở khủng khiếp kia có dùng máu của hắn viết lên vách tường ba chữ đỏ Đại Hành Quyết chẳng?

Hồ Đại Minh cảm thấy hiện giờ vũ trụ tuy mênh mông lớn rộng, non sông tuy bát ngát bao la nhưng không có chỗ an toàn cho hắn dung tẩm thân nhỏ bé này.

Từ Mẫn Tam cho đến Châu Côn đều chết một cách bí mật và ở nơi có thể gọi rằng rất an toàn.

Vậy mà hai người kia cũng không tránh khỏi, với hắn đâu có thể bảo bất khả xâm phạm được.

Cuối cùng rồi thì trời cũng mờ mờ sáng.

Một đêm dài đầy hãi hùng, ghê sợ đã trôi qua.

Vẫn chưa thấy gì cả!

Nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết đã sai lời hẹn rồi chẳng?

Hoặc vì sự canh phòng quá cẩn mật của bọn Dư Đỉnh Tân mà hắn không tài nào xuất hiện thi hành thủ đoạn?

Hồ Đại Minh nhẹ nhõm trong lòng, Dư Đỉnh Tân bước lại nói :

- Hồ giáo luyện, như vậy là một đêm đã trôi qua.

Hồ Đại Minh chỉ khe khẽ gật đầu mà không đáp lời.

- Đường hiền đệ, hãy ngồi đây với Hồ giáo luyện, ngu huynh ra kia dắt mấy con ngựa tới sẵn trước cửa, lát nữa chúng ta sửa soạn lên đường cho sớm.

Đường Thế Dân gật đầu :

- Xin tuân lệnh Đại tổng quản.

Nhưng chẳng hiểu nghĩ sao đó, Hồ Đại Minh lắc đầu, vội vã nói với Dư Đỉnh Tân :

- Không cần cho lắm, chờ trời thật sáng chúng ta cùng tới tàu đất ngựa ra lên đường cũng chẳng muộn màng gì.

Dư Đỉnh Tân nghe Hồ Đại Minh nói như thế thì hiểu ngay dụng tâm của hắn như thế nào rồi.

Chỉ vì tấm lòng hoài nghi của Hồ Đại Minh đối với Đường Thế Dân chưa dứt trong lòng.

Hắn cho Đường Thế Dân chính là nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết và hết sức để tâm theo dõi từ hôm qua.

Song Dư Đỉnh Tân hiểu rõ Đường Thế Dân. Cứ theo lão, nếu Đường Thế Dân quả là nhân vật Đại Hành Quyết thì Hồ Đại Minh đã mất mạng từ đêm qua rồi. Nhưng hiện giờ Hồ Đại Minh đã nghi ngờ Đường Thế Dân quá sâu sắc thì làm thế nào lão cãi lại cho được. Vì vậy Dư Đỉnh Tân làm thỉnh thoảng nói năng chi.

Riêng Đường Thế Dân thì không nghĩ ngợi đến chuyện này vì chàng cho mình đường đường chính chính.

Chàng chợt bảo :

- Vậy thì tại hạ cần đi một chút.

Trong bụng Hồ Đại Minh vốn nghi sẵn Đường Thế Dân, nên nhất cử nhất động của chàng hắn vẫn lưu tâm.

Hắn hỏi chàng :

- Đường thiếu hiệp đi đâu vậy?

- Tại hạ ra ngoài kia một chút, nghe bụng có hơi đau.

Nói xong thì Đường Thế Dân đi. Bấy giờ Hồ Đại Minh mới bày tỏ tâm sự mình với Dư Đỉnh Tân :

- Dư tổng quản, tiểu đệ vẫn còn thắc mắc hoài nghi mãi đây.

Dư Đỉnh Tân hỏi :

- Phải chăng Hồ giáo luyện hoài nghi gã Đường Thế Dân này là nhân vật Đại Hành Quyết?

Hồ Đại Minh gật đầu :

- Đúng vậy.

- Nguyên nhân nào Hồ giáo luyện lại nghi Đường thiếu hiệp?

- Nguyên nhân những vụ án xảy ra liên tiếp đều nhằm lúc phát sinh gã Đường Thế Dân tới Phong bảo, như vậy chẳng phải gã thì còn là ai vào đây nữa.

Dư Đỉnh Tân nói :

- Lúc tối người quản lý trại hòm khia từng bảo có một nhân vật tới đặt hàng. Đó là một người đàn bà che khuất nửa mặt không thể nhìn ra, như thế làm thế nào bảo rằng Đường thiếu hiệp.

Hồ Đại Minh ngẫm nghĩ gật đầu đáp :

- Chuyện này cũng chẳng khó khăn gì, nếu gã Đường Thế Dân muốn hành thủ bí mật, giết người vô tung tích để còn tiếp tục thêm thì gã có thể là đồng lõa với ả đàn bà kia. Á nọ ở phía ngoài hành thích, gã ở trong làm nội ứng có tiện lợi không?

Dư Đỉnh Tân hỏi :

- Nói như thế hiện nay Hồ giáo luyện quả quyết Đường Thế Dân chính là nhân vật thần bí Đại Hành Quyết đó chẳng?

- Tại hạ chỉ còn trong vòng hoài nghi cần phải theo dõi cho chính xác trước khi kết luận sau cùng.

- Vậy còn giọng cười lạnh lùng trên bãi tha ma đầy gò mả hồi đêm qua. Hồ giáo luyện ó thể cắt nghĩa như thế nào?

Hồ Đại Minh vừa nhìn chừng chừng ngoài cửa phòng, vừa ngẫm nghĩ. Sau đó trả lời câu hỏi của Dư Đỉnh Tân :

- Cứ theo tại hạ nghĩ thì gã Đường Thế Dân này thừa lúc chúng ta lưu tâm, gã gắn món quái khí trên lưng của tại hạ, chờ cho đến lúc ra ngoài bãi tha ma tại hạ mới vô tình phát giác, rồi khi tại hạ hét lên thì giọng cười của đồng bọn gã ả núp đầu đó phát ra để tạo thêm vẻ thần bí run sợ cho tại hạ vậy. Như thế có thể bảo rằng từ trước tới nay những vụ huyết án xảy ra gã đều có mang đồng lõa theo bên mình đầu đó để hỗ trợ.

Dư Đỉnh Tân cười nhạt :

- Như thế, đã chứng tỏ Hồ giáo luyện quả quyết cho Đường Thế Dân là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết rồi chứ còn gì nữa.

Hồ Đại Minh lạnh lùng :

- Giấy mỏng không thể nào bọc được lửa mà chẳng có ngày cháy phừng lên, chuyện này nay mai sẽ ra sự thật.

Trong khi nói những lời này đột nhiên bộ mặt Hồ Đại Minh hiện lên nét quái dị. Chỉ vì hắn thấy bụng mình đau nhói lên.

Dư Đỉnh Tân nhận thấy ngạc nhiên hỏi :

- Hồ giáo luyện thế nào?

Hồ Đại Minh nhăn mặt :

- Tại hạ nghe bụng có hơi đau.

Dư Đỉnh Tân nín không nổi bật cười thành tiếng.

Hồ Đại Minh đã mang danh là nhân vật quan trọng trong Phong bảo mà bị Đại Hành Quyết đe dọa đến luôn cả đau bụng cũng chẳng dám ra ngoài bờ bụi, nghĩ thật buồn cười.

Đây là một chuyện lạ trong võ lâm.

Sau đó Dư Đỉnh Tân nghiêm nghị :

- Trên kia là chỗ nào, vậy để bản chức theo Hồ giáo luyện đứng phía ngoài canh chừng cho.

Nói rồi Dư Đỉnh Tân tiến đi trước, Hồ Đại Minh theo sau. Dư Đỉnh Tân đứng ngoài canh phòng rất nghiêm ngặt. Hắn ngại nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết xuất hiện bất ngờ giết chết Hồ Đại Minh.

Phòng cầu ở phía trên góc cửa nhưng phải quanh qua cái góc cửa ấy mới vào trong được.

Hồ Đại Minh nghe trong bụng đau quặn thắt, tiến đi thật nhanh vào phía trong cửa.

Chợt trông thấy một tên tiểu nhị tay ôm chiếc mền lớn đang bước qua ngạch cửa, chạm vào người Hồ Đại Minh.

Hai người đụng nhau một cái.

Hồ Đại Minh nổi giận nói :

- Gã này sao to gan như thế...

Đột nhiên khi thét đến đây, Hồ Đại Minh cảm thấy huyết đạo trên mình tê liệt. Những lời nói tiếp theo không còn nghe được nữa, đồng thời thân hình đã như khúc gỗ rồi. Song thần trí của Hồ Đại Minh hãy còn tỉnh táo minh mẫn như biết chuyện không lành sắp xảy đến cho mình rồi.

Tâm trường hắn khủng khiếp song chẳng biết phải đối phó cách nào vì đâu còn đụng đây được nữa.

Trong khi ấy Dư Đỉnh Tân đứng phía ngoài chẳng hề hay biết chi cả, chỉ thấy tên tiểu nhị ôm chiếc mền mà thôi.

Lão Tổng quản đầu có lưu tâm tới chuyện nhỏ nhen này, vì trong khách điểm tiểu nhị tới lui là chuyện thường tình.

Cùng giữa thời khắc đó.

Một con dao sáng ngời từ trong chiếc mền nơi bàn tay gã tiểu nhị nhanh nhẹn đâm ngay vào giữa yết hầu Hồ Đại Minh.

Còn tên tiểu nhị thì cũng vờ nói lí nhí gì đó vài câu rồi bước ra ngoài.

Sau đó gã biệt dạng luôn.

Xem tiếp chương 8 Những chuyện đột biến không ngừng

8. Chương 8 Những Chuyện Đột Biến Không Ngừng

Ở xa trông tới hình như hần bị cái gì đó hấp dẫn đứng nhìn mà chẳng còn bước đi được nữa vậy.

Qua một chập khá lâu, Dư Đỉnh Tân đứng phía ngoài không nghe Hồ Đại Minh động tịnh chi hết thì lấy làm quái lạ.

Lão Tổng quản gọi to :

- Hồ giáo luyện sao đứng trơ trơ như thế?

Huych!

Tức thì Hồ Đại Minh ngã ngửa xuống đất.

Máu từ cổ phun thành vòi.

Dư Đỉnh Tân vội phóng mình vào thì chẳng có bóng dáng nào cả.

Dư Đỉnh Tân vừa kinh hoàng vừa sửng sốt chưa biết câu chuyện xảy ra như thế nào.

Đúng lúc đó.

Đường Thế Dân đang từ phía ngoài kia tiến vào toan mở miệng hỏi Dư Đỉnh Tân.

Chợt trông thấy Hồ Đại Minh nằm dưới đất nơi cổ đầy máu me thì chàng khựng lại.

Chàng cũng thẳng thốt cả người, thờ thần hết nhìn Hồ Đại Minh tới nhìn Dư Đỉnh Tân mà chẳng thốt ra lời.

Ngờ đâu nay nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết lại đạt được ước vọng của hần rồi.

Dư Đỉnh Tân cất giọng trầm trầm :

- Đường hiền đệ, hãy mang thi hài của Hồ giáo luyện vào trong phòng, đừng cho khách lạ trông thấy bất tiện.

Đường Thế Dân đã sửng sốt đến ngẩn người không còn nghĩ được nữa cả chỉ việc vâng lời Dư Đỉnh Tân bồng thi thể của Hồ Đại Minh vào trong phòng.

Đi được mấy bước gặp ngay hai người khách từ phía trong phòng bước ra tới chỗ vết máu.

Hai người này nhận thấy đồng thanh :

- Ô, máu...

Dư Đỉnh Tân tiến tới trợn cặp mắt sáng ngời nhìn hai người khách kia, lạnh lùng bảo :

- Hai vị bằng hữu, đây là câu chuyện của giang hồ chứ có rước lấy tai họa vào mình. Tốt hơn hết là hai vị nên câm lặng đừng có nói gì và đi nơi khác là an toàn.

Hai người khách kia nghe Dư Đỉnh Tân nói thế dạ dạ tái xanh cả mặt bỏ đi luôn.

Dư Đỉnh Tân lại sợ có người khác nhận ra liền thò tay vào lòng lấy một cái bình nhỏ ra, mức nước, bỏ vào một thứ thuốc đem dội ngay chỗ có vết máu.

Cũng là một chuyện quái lạ, sau khi lão Tổng quản tưới nước ấy rồi, thì dòng máu vừa đông đặc kia bỗng tiêu tan đi đâu cả.

Nhìn qua chẳng hề lưu lại một dấu vết nào.

Lúc ấy, từ phía ngoài có một tên tiểu nhị bước vào.

Ngó thấy Dư Đỉnh Tân xối nước trên nền gạch, gã tiểu nhị này nhìn qua một cái, rồi cau mày hỏi :

- Quý khách làm gì mà xối nước chỗ này?

Dư Đỉnh Tân trầm giọng :

- Chớ có dài dòng, người hãy ra ngoài kia bảo viên quản lý lập tức vào đây cho ta bàn chuyện.

Tên tiểu nhị sợ hãi vòng tay :

- Xin vâng l nh quý khách.

Gã tháo lui ra ngoài tìm viên quản lý khách điểm nói lại chuyện Dư Đỉnh Tân muốn gặp.

Viên quản lý khách điểm vốn đã rõ Dư Đỉnh Tân là Đại tổng quản của tòa Phong bảo đầu dám chậm trễ tiến vào trong thì lễ :

- Bẩm Đại tổng quản có điều chi chỉ bảo tại hạ?

Dư Đỉnh Tân nghiêm nghị :

- Ta nhờ các hạ mua cho một cỗ quan tài, chọn loại thật tốt, rồi chuẩn bị một cỗ xe ngựa sẵn sàng cho ta.

Viên quản lý sững sốt :

- Bẩm Đại tổng quản vị nào...

Dư Đỉnh Tân nói mau :

- Hồ giáo luyện của bốn Bảo đem qua mắc chứng bệnh nặng từ trần, nên phải chở gấp về Phong bảo. Các hạ hãy gấp lên.

Viên quản lý khách điểm nghe qua liền biến hẳn thần sắc.

Chỉ vì hắn đã lớn tuổi, lịch lãm giang hồ, nên hiểu ngay đem qua có đại biến xảy ra cho Hồ Đại Minh chứ không phải đơn giản như lời Dư Đỉnh Tân vừa bảo.

Song, viên quản lý không dám hỏi thêm câu nào, chỉ cung tay :

- Xin vâng lệnh Đại tổng quản.

Thốt xong, viên quản lý tháo lui lo việc mua sắm quan tài.

Bấy giờ Dư Đỉnh Tân mới buông tiếng thở dài, rồi đóng cửa phòng lại cẩn thận.

Đường Thế Dân hỏi :

- Đại tổng quản, sự tình xảy ra như thế nào?

Dư Đỉnh Tân chậm rãi đem câu chuyện từ đầu chí đuôi thuật lại cho Đường Thế Dân nghe một cách rõ ràng tỉ mỉ.

Đường Thế Dân khích động không ngớt. Chàng vùng nói :

- Đại tổng quản, nếu lúc này Tổng quản đuổi bắt hung thủ thì có lẽ đã gặp rồi, theo chỗ tại hạ suy đoán nhân vật khùng bố đã giả tiểu nhị trà trộn trong mấy người khách từ ngày qua.

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Cứ theo lão phu nhận thấy thì nhân vật Đại Hành Quyết kia đâu có cái gì đáng gọi là một kẻ thần bí võ công siêu phàm đúng với danh từ nó. Sự tình xảy ra cho thấy chẳng qua hấn làm càn may mắn được việc, rồi chuyện càn thối phồng to lên thế thôi. Sự thật lúc này lão phu chậm đi một bước, nếu không thì có lẽ... hấn khó mà tẩu thoát khỏi khách điểm này.

Những lời vừa rồi của Dư Đỉnh Tân có vẻ hết sức gắng gượng cố làm cho chuyện xảy ra bớt tầm quan trọng của nó.

Đường Thế Dân tuy hiểu như vậy, nhưng trong hoàn cảnh này, đối với địa vị của chàng và sự ngờ vực của Phong bảo, chàng thấy cũng không nên bàn nhiều mà làm gì, biết đâu Dư Đỉnh Tân lại chẳng hoài nghi chàng.

Cho nên Đường Thế Dân lắng qua chuyện khác :

- Lạ thay! Có điều khiến cho mọi người đều khó hiểu.

Dư Đỉnh Tân trầm giọng :

- Chuyện gì khó hiểu đây Đường hiền đệ?

Đường Thế Dân nói :

- Nếu sự tình như thế thì nhân vật giết chết Hồ giáo luyện đây đúng là nhân vật Đại Hành Quyết rồi chẳng?

- Có thể bảo như thế!

- Vậy thì nhân vật khùng bố đó đã tính toán thế nào mà biết cả chuyện tại hạ ra đi. Hồ giáo luyện đau bụng vào trong cầu, để ôm chiếc mền đi qua vờ chạm nhằm hấn rồi ra tay hạ sát. Điều này quả thật là ghê sợ?

Trầm ngâm một chập nghĩ ngợi, Dư Đỉnh Tân bàn :

- Theo thiên ý của ngu huynh thì nhân vật Đại Hành Quyết kia đã trá hình làm khách đến ngụ tại khách điểm này, sau đó hóa trang thành tên tiểu nhị, chờ dịp ra tay hạ sát Hồ giáo luyện. Có thể chuyện đau bụng vào trong cầu của Hồ giáo luyện cũng là một việc ngẫu nhiên đối với hấn mà thôi, bằng không hấn cũng tìm một cơ hội khác hành động. Tóm lại: hấn đã truyền đi cái món quái lĩnh kia chưa đạt được mục đích là chưa chịu ngưng tay. Đương nhiên, nếu ở trong khách điểm này mà bất thành thì đường từ đây về Phong bảo, chúng ta khó mà liệu trước được chuyện bất ngờ.

Đường Thế Dân quét cặp mắt sáng ngời công lực nhìn qua thi thể Hồ Đại Minh, rồi lại tiếp :

- Chuyện này quả thật không thể nào nghĩ cho ra, vì nó ngoài sức tưởng tượng rồi liên tiếp trong vòng mấy hôm đã có tới ba nhân vật lớn trong Phong bảo táng mạng như nhau.

- Tại hạ chỉ sợ e... sợ e còn...

Dư Đỉnh Tân hiểu ý nghĩ của Đường Thế Dân chợt buông tiếng thở dài rồi bảo chàng :

- Có thể lắm. Nhưng hiện giờ chỉ còn cách là chúng ta nên trở về Phong bảo rồi mọi chuyện gì sẽ tính sau. Không chừng nhân vật bị hành quyết sắp tới... chính là... ngu huynh cũng chưa biết chừng.

Chẳng hiểu sao đó, Đường Thế Dân nói :

- Đại tổng quản, chuyện này đã rõ như ban ngày rồi, vậy thì tại hạ có một lời yêu cầu.

- Đường hiền đệ yêu cầu chuyện gì đây?

- Tại hạ có việc cần phải lên đường vậy xin Đại tổng quản chuyển đạt lời cáo biệt của tại hạ lại với Bảo chủ.

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Đường hiền đệ, theo ý của ngu huynh thì hiền đệ chớ nên ra đi trong lúc này.

Đường Thế Dân hỏi :

- Vì sao vậy?

Dư Đỉnh Tân trầm giọng :

- Hiền đệ, chỉ tại vì chuyện tuy thế nhưng chưa có rõ ràng gì, mà mọi việc xảy ra liên tiếp sau khi hiền đệ xuất hiện tại tòa Phong bảo, nếu hiền đệ đi thì làm thế nào Bảo chủ khỏi sanh nghi được. Nên theo ý ta thì chúng ta hãy trở về Phong bảo một chuyến thỉnh ý của Bảo chủ cho hợp tình hợp lý. Hơn nữa đối với hiền đệ Bảo chủ rất quan trọng, có thành tâm muốn giao kết với hiền đệ, nếu hiền đệ bỏ ra đi trong hoàn cảnh rắc rối, khó khăn này, thì chắc chắn sẽ không khỏi phật lòng Bảo chủ. Hiền đệ nghĩ xem có đúng như thế hay không?

Đường Thế Dân lặng trầm nghĩ ngợi một lúc, rồi gật đầu nghe theo lời của lão Tổng quản.

Sự thật dù trong bụng chàng hiện giờ không muốn như thế cũng không có cách nào hơn được.

Hơn nữa đúng như lão Tổng quản bảo hiện chàng là cái mục tiêu bị nghi ngờ vì từ khi chàng đặt chân tới vùng Phong bảo thì án mạng xảy ra liên miên, như thế chàng làm sao khỏi bị nghi ngờ được.

Đường Thế Dân cũng muốn thừa dịp này thăm dò vụ Phụng Hoàng trang bị thảm sát năm xưa coi kẻ nào là thủ phạm, nhưng vì trang viện hoang tàn này lại gần tòa Phong bảo nếu thiên hạ biết chàng có liên hệ tới Phụng Hoàng trang chỉ sợ e có chuyện không hay.

Đường Thế Dân lại nghĩ tới chuyện Bảo chủ tòa Phong bảo muốn trao chức Thống lãnh đội Thuyền Phong cho chàng, giá nếu chàng giữ chức vụ này mà đi tra xét vụ án Phụng Hoàng trang thì thật là nhứt cử lưỡng tiện vô cùng đây.

Nghĩ tới đây trong lòng Đường Thế Dân rúng động lên.

Chàng nghĩ thầm :

- Thế thì tưởng ta cũng nên nhận chức vụ Thống lãnh đội Thuyền Phong trong tòa Phong bảo cho rồi.

Tuy nghĩ như thế nhưng chàng không có nói ra cho Dư Đỉnh Tân biết đợi khi trở về Phong bảo rồi sẽ hay...

* * * * *

Ước chừng lối buổi trưa ngày hôm đó, một chiếc xe ngựa chở cỗ quan tài bốn bên phủ kín, từ từ tiến ra khỏi thành.

Phía sau chiếc xe ngựa chở quan tài có hai người cỡi cặp tuấn mã cùng đi song song với nhau.

Hai người kỵ mã chính là Dư Đỉnh Tân và Đường Thế Dân hộ tống thi hài của Hồ Đại Minh trở về Phong bảo.

Cả Dư Đỉnh Tân và Đường Thế Dân tuy đi sát bên nhau song hai người im lặng chẳng ai nói với ai một lời nào cả.

Chỉ vì mỗi người trong lúc này đều mang tâm sự riêng, sắc mặt trầm nặng khác thường.

Đi mãi cho tới lúc hoàng hôn.

Thành Khai Phong đã xuất hiện phía trước mặt bọn Dư Đỉnh Tân rồi.

Mặc dù đối với người thì hãy còn tráng kiện có thể đi tiếp nữa, song cặp ngựa đi trọn ngày cũng đã mỗi mòn.

Dư Đỉnh Tân bảo người đánh ngựa chở cỗ quan tài :

- Bằng hữu, hãy cho xe tới khách điểm trước kia nghỉ ngơi trong giây lát.

Rồi Dư Đỉnh Tân hướng dẫn cỗ xe ngựa đó tiến tới khách điểm bên đường.

Đường Thế Dân sợ có sơ suất nên theo sát bên lưng Dư Đỉnh Tân đề phòng mọi sự biến cố xảy ra.

Xe ngừng lại trước khách điểm. Một tên tiểu nhị từ trong chạy ra tươi cười chào đón.

Dư Đỉnh Tân nhảy xuống ngựa, Đường Thế Dân cũng phòng xuống thật nhẹ nhàng.

Tên tiểu nhị đưa ba người vào trong. Ở đây cũng có quán rượu và có vài món thịt rừng.

Dư Đỉnh Tân, Đường Thế Dân và người phu xe nghe bụng đói gọi mấy món ra và rượu hâm nóng ăn uống.

Trên con đường này đã gần Phụng Hoàng trang nên Đường Thế Dân nghĩ tới chuyện huyết sát bí mật kia. Chỉ trong một đêm toàn gia trang Phụng Hoàng trang bị tiêu diệt dưới bàn tay độc ác của kẻ thù bí mật mãi tới nay còn chưa rõ tên họ bọn sát nhân là gì.

Cùng toàn thể gia trang vị hôn thê của chàng tên Tiểu Tú Tử cũng mất tích.

Chắc hẳn nàng bị vùi thây dưới đồng tro tàn rồi.

Một thảm cảnh đau thương bậc nhất trên trần gian khiến cho Đường Thế Dân càng nghĩ tới càng bùi ngùi rơi lệ.

Vì hồi tưởng chuyện xưa nên Đường Thế Dân ngần ngại không tiếp tục ăn uống nữa.

Dư Đỉnh Tân đang nhấp chung rượu chợt phát giác Đường Thế Dân lộ vẻ buồn thì hỏi :

- Đường hiền đệ, hiền đệ có tâm sự gì không vui thế?

Đường Thế Dân giật mình, lắc đầu :

- Không có gì Đại tổng quản, tại hạ chỉ nghĩ tới số mạng của mình sao quá khắt khe.

Dư Đỉnh Tân đặt chung rượu xuống bàn :

- Đường hiền đệ chớ có buồn nản làm gì. Là người võ lâm thì sự tao ngộ của cuộc đời khác với người thường, hiền đệ chớ nên nghĩ ngợi quá nhiều làm gì cho lao tâm tổn trí, chúng ta hãy uống cho cạn, đường còn xa phải tiến tới đích.

Nói xong Dư Đỉnh Tân nâng chung rượu lên ngang mày rồi ghé vào mồm uống một hơi cạn sạch.

Đường Thế Dân cũng bưng chung rượu lên uống theo lão Tổng quản.

Chợt chàng nói :

- Đại tổng quản, hiện giờ tại hạ có một câu chuyện này muốn thỉnh giáo Tổng quản đây?

Dư Đỉnh Tân cười bảo :

- Đường hiền đệ chớ có dùng ngôn từ khách sáo như thế, có chuyện gì cứ đem ra bàn bạc với nhau.

Đường Thế Dân hỏi :

- Cứ theo lời Đại tổng quản cho biết thì lúc Hồ giáo luyện bị giết, người không ngã máu không chảy, mãi tới lúc sau này máu mới tuôn ra và thấy mới ngã xuống phải chăng?

Dư Đỉnh Tân gật đầu :

- Quả đúng như vậy.

- Vậy thì đối phương công lực thế nào dùng thủ pháp gì máu không chảy, người chẳng ngã vậy.

Đến đây Dư Đỉnh Tân giật mình “à” lên một tiếng :

- Đây chính là một điểm lợi hại nhất của đối phương. Trước hết hấn chế ngự Hồ giáo luyện bằng cách điểm huyết đạo cho chẳng còn động đậy được nữa, rồi sau đó ra tay hành động. Cho nên kẻ bị giết không tài nào la lên được nửa tiếng cũng chẳng thể chảy máu ra để mà phát giác. Võ công của hấn quả nhiên phải cao thâm cực độ rồi.

Đường Thế Dân băng khuâng :

- Đại tổng quản, các hạ có thể suy đoán được lối thủ pháp kia gọi là gì hay không?

Trầm ngâm nghĩ ngợi giây lâu Dư Đỉnh Tân chậm rãi đáp :

- Cứ theo tình hình nạn nhân bị hại mà suy đoán thì đó là một thứ võ công điểm huyết vừa không cho cử động được toàn thân vừa bế tắc cả các đạo huyết quản trong người không cho máu chảy ra, lối này nếu không phải là Thiên La Tử thì đâu còn thứ gì nữa.

Đường Thế Dân lặp lại :

- Thiên La Tử à?
- Phải đấy, chính là Thiên La Tử.

Đường Thế Dân hỏi :

- Đại tổng quản, có thể chúng ta do căn cứ nơi chỉ pháp hãm hại Hồ giáo luyện mà tìm thủ phạm chăng?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Không thể dự đoán như thế được.
- Vì sao vậy?
- Vì Thiên La Tử là một lối võ công đã thất truyền từ lâu lắm rồi, không thể nào truy ra nguồn gốc của nó.

Đường Thế Dân suy tư một chập rồi nói :

- Song theo tại hạ nghĩ thì vẫn có thể truy tầm ra thủ phạm trong vụ sát nhân này.
- Hiền đệ truy tầm bằng cách nào?
- Vì nếu thủ phạm biết sử dụng lối Thiên La Tử thì trước sau gì hắn cũng lộ diện trong chốn giang hồ, tại sao chúng ta không thể truy tầm được hắn.

Dư Đỉnh Tân gật đầu :

- Đường hiền đệ có lý. Nay đã có kẻ biết sử dụng lối chỉ pháp thất truyền từ bấy lâu nay kia, thì chắc chắn kẻ đó đã học được lối võ công ấy. Hắn đã sử dụng giết người bằng thủ pháp đó thì trước sau gì chúng ta cũng tìm ra manh mối chứ chẳng không đâu. Ta lại nghĩ có thể một nhân vật nào đó mai danh ẩn tích, may mắn gặp được lối chỉ pháp này rồi đem nó truyền lại cho nhân vật Đại Hành Quyết, hắn mới giở thủ đoạn giết người.

Đường Thế Dân gật đầu :

- Đại tổng quản chí lý.

Chính trong lúc đó xa xa đưa tới loạt tiếng võ khí chạm nhau nghe đến lạnh cả người.

Trong loạt đao kiếm chạm nhau lại còn có cả giọng thét lãnh lốt của nàng con gái nữa.

Dư Đỉnh Tân nhìn ra ngoài bầu trời đen thẫm lăm lăm :

- Chốn này lại còn có ai tranh đấu với nhau đây.

Trong lòng Đường Thế Dân vốn rất buồn bực từ nãy cũng muốn có cái gì biến cố giải khuây.

Nay nghe vậy chàng đứng lên :

- Đại tổng quản hãy ở đây, tại hạ đến đó coi chuyện gì xảy ra họ lại xung đột nhau đây.

Không chờ Dư Đỉnh Tân đáp lời Đường Thế Dân rút thanh trường kiếm cầm tay bắn mình ra cửa sổ.

Chàng như mũi tên vừa buông khỏi giàn thân pháp quả nhiên cao thâm tột bậc giang hồ.

Giờ này trăng chưa lên, cỏ cây cảnh vật toàn thể đều chìm trong bóng tối của đêm dài.

Trên một bãi cỏ, đã thấy có mấy con ngựa đều cột dưới gốc cổ thụ, có bốn người mặc áo choàng đen đang bao vây người áo trắng tấn công vô cùng dữ dội từ bốn hướng.

Người áo trắng ung dung đón đỡ một cách nhàn hạ như chẳng có gì là quan tâm lắm vậy.

Vừa nhận ra bốn người áo choàng đen Đường Thế Dân đã nhận ra đó là bốn võ sĩ trong tòa Phong bảo rồi.

Chắc là có chuyện gì xảy ra đây.

Còn người áo trắng kia thì cũng chẳng có yếu kém gì, nên bốn tên võ sĩ chưa thể áp đảo được.

Đường Thế Dân phóng mình lên cành cổ thụ gần nơi cách sân trường chừng mười mấy trượng nhìn xuống. Bây giờ chàng mới nhận thấy người áo trắng kia vận phục giống hệt như chiếc áo dài trắng của chàng. Nhưng vì đêm tối chàng chưa nhận ra gương mặt của người vận toàn trắng kia thôi.

Chỉ có điều người vận toàn trắng thân hình nhỏ thó như nàng con gái vậy.

Trên giang hồ xưa nay người mặc đồ trắng ít thấy bởi vì hành tung có thể lộ liễu bất cứ lúc nào.

Người nào vận đồ trắng phải là kẻ gan lì lập dị, hoặc là bậc cao thủ võ công cao cường tột độ.

Đường Thế Dân nghĩ không hiểu người mặc toàn trắng kia là ai lại cả gan gây sự với bốn võ sĩ tòa Phong bảo như thế.

Tuy chàng chưa trông thấy người đó là thù hay bạn nhưng vì sự vận phục của hắn giống chàng nên ít nhiều trong lòng chàng cũng sanh ra một niềm hảo cảm đối với hắn.

Đường Thế Dân ngồi trên thân cây cổ thụ nhìn gần vào từng động tác của gã áo trắng kia.

Chàng cố nhìn cho kỹ dung mạo gã coi có quen thuộc hay là không.

Tuy trong tầm tối không thể nào nhận diện được, song Đường Thế Dân cũng thấy mập mờ đó là một gã thiếu niên anh tuấn.

Đồng thời suýt nữa Đường Thế Dân đã bật à lên một tiếng u quái gở.

Chỉ vì người vận toàn trắng kia lối võ công sao mà giống hệt như môn phái của sư phụ chàng.

Hắn là ai đây?

Tại sao qua ánh sáng mờ mờ dường như chàng chưa quen thân với gã thiếu niên kia một lần nào.

Đường Thế Dân nhớ rõ trong bọn đồng môn của chàng không có một gã thiếu niên nào như thế cả.

Vậy thì gã là ai?

Đây quả là một chuyện vô cùng quái lạ.

Tuy trong giang hồ có nhiều môn phái, võ thuật bao la như biển rộng trời cao, nhưng mỗi môn phái đều mỗi khác chẳng có môn nào giống được môn nào.

Thế tại sao toàn bộ võ công kiếm thuật của gã thiếu niên áo trắng kia lại giống y hệt môn phái chàng.

Càng nhìn Đường Thế Dân càng bàng hoàng trong lòng chẳng phút giây nào yên cả.

Chàng ước sao trăng lên để nhìn tận mặt gã thiếu niên áo trắng kia coi là ai đây.

Trong khi ấy.

Thình lình gã thiếu niên áo trắng thét lên :

- Nếu bọn ngươi không chịu tháo lui thì bắt buộc ta phải hạ độc thủ, chừm ấy đừng trách ta sao không báo trước.

Tiếng thét lạnh lạnh này lạ thay sao giống như giọng con gái chứ không phải đàn ông.

Bốn gã võ sĩ áo đen chợt cười khà lên.

Một trong bốn gã này bảo :

- Tiểu huynh đệ, giọng nói của ngươi thật là ngọt ngào, êm tai chẳng khác một cô con gái chút nào cả.

Chúng nó huy động bốn thanh trường kiếm tấn công gã thiếu niên áo trắng kia càng ác liệt hơn trước nhiều.

Cách thi triển kiếm pháp của bốn gã võ sĩ áo đen tòa Phong bảo này rất là linh động, nhanh lẹ khác thường.

Chỉ vì bọn họ là những cao thủ trẻ tuổi luyện tập thuần thực rất giỏi về lối tấn công theo tập thể.

Bốn người võ sĩ áo đen phen này quyết đánh ngã gã thiếu niên áo trắng kia nên đã dốc toàn lực giao đấu.

Gã thiếu niên áo trắng nổi giận thét :

- Bọn ngươi muốn chết cả à!

Theo tiếng thét lạnh lạnh cả sân trảng đỏ, gã thiếu niên áo trắng liền thi triển ra một chiêu cực kỳ hiểm độc.

Có tiếng nổ nổi lên lồng lộng.

Một tên võ sĩ áo đen lao đảo bước ra khỏi sân trảng.

Hình như tên võ sĩ này đã mang thương tích trong mình rồi.

Còn lại ba gã võ sĩ, tuy thấy đồng bọn đã bị thương song không hề có rối loạn một chút nào cả.

Trái lại ba người chặn biến chiêu thức, càng tấn công gã thiếu niên áo trắng khốc liệt hơn trước nữa.

Song gã thiếu niên áo trắng thân thủ rất cao cường, ung dung đón đỡ ba làn chiêu của đối phương thật tài tình.

Từ nãy giờ Đường Thế Dân ẩn mình trong cành cổ thụ nhìn xuống bãi cỏ rộng nhận thấy tất cả mọi việc xảy ra.

Chàng nhận thấy rõ ràng lúc nãy gã thiếu niên vận toàn trắng kia thi triển một chiêu Bài Vân Trục Nguyệt gây thương tích cho một trong bốn tên võ sĩ tòa Phong bảo.

Đây là chiêu thức sở học của sư môn, tại sao gã thiếu niên áo trắng này lại biết sử dụng nó?

Gã chính thật là ai?

Trong sư môn, ngoài nhị vị sư huynh và con trai của sư phụ đã chết rồi không còn ai là nam đệ tử nữa.

Vậy có lẽ nào chỉ trong vòng thời gian ngắn ngủi, từ lúc chàng bỏ trốn đi cho đến nay sư phụ lại có thể thu nạp môn đệ và tập luyện võ công tài tình đến như thế sao?

Không thể như vậy được, dù cho là bậc kỳ nhân cũng không thể truyền dạy cho môn đồ thuần thực võ công mau chóng đến thế.

Gã này đúng là đồng môn phái chứ chẳng còn gì nữa.

Hay là gã thiếu niên áo trắng kia chỉ là môn đệ của sư huynh, hay sư đệ gì đó của sư phụ chàng.

Nhưng có điều từ nào đến giờ Đường Thế Dân chưa từng nghe qua sư phụ chàng nói đến trường hợp tương tự như thế cả.

Bấy giờ vầng trăng đã lên cao.

Ánh sáng tràn ngập khắp cả trong rừng.

Những bộ mặt trên sân trảng dần dần hiện ra.

Đường Thế Dân nhìn kỹ bộ mặt gã thiếu niên áo trắng kia, chợt khê khê nhú cặp mày kiếm lại. Chàng nhớ hình như có quen với gã.

Song nhất thời Đường Thế Dân chưa nhận ra gã thiếu niên áo trắng kia là ai, đã gặp ở đâu.

Thình lình trong giờ phút đó.

Có tiếng thét lạnh lạnh nổi lên chấn động cả sân trường.

Liền đó, có chiếc bóng diễm kiều như chim từ đằng kia phóng tới sân trường.

Chiếc bóng rớt ngay bên cạnh gã thiếu niên mặc toàn trắng.

Dưới ánh trăng cho thấy đó là một thiếu nữ cực kỳ diễm lệ, mình vận theo lối cung phục màu vàng.

Thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời sau khi đứng vững trên sân trường day sang gã thiếu niên áo trắng tủm tỉm cười.

Gã thiếu niên áo trắng khó chịu :

- Còn theo ta làm gì nữa?

Ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời cười lạnh lạnh :

- Văn đại ca! Em theo Văn đại ca đến đây để giúp anh một tay thu thập những tên ác ôn này có được không?

Gã thiếu niên áo trắng lạnh lùng :

- Chuyện của tại hạ, mặc tại hạ lo liệu thu xếp cô nương còn dự vào chuyện của tại hạ làm gì.

Ả thiếu nữ áo dài nhần nại :

- Nhưng bọn nào khi muốn làm hại Văn đại ca, thì tiểu muội phải ra tay hành động, không thể để chúng hỗn láo được.

Văn đại ca là ai?

Khiến cho trong lòng Đường Thế Dân lại càng thêm ngờ vực, băng khuâng khôn tả.

Nay đã thấy thiếu nữ áo vàng xuất hiện, Đường Thế Dân càng thêm chú ý xuống sân trường xem sự tình sắp tới ra sao.

Lúc bấy giờ.

Ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp tuyệt vời kia chỉ với hai bàn tay không ung dung tiến tới trước mặt ba gã võ sĩ Phong bảo.

Ả cười lạnh lạnh :

- Sao chưa chịu rút lui cho rồi!

Hai cánh tay áo rộng theo cung phục của ả thiếu nữ áo vàng xinh đẹp đó giở lên, hất ra một lượt.

Tức thì chuyện lạ xảy ra.

Mấy tiếng ré thảm khóc nổi lên...

Hai tên võ sĩ lập tức bị bắn tung ra khỏi sân trường như cánh diều bị đứt dây.

Huych... huych...

Hai tiếng động mạnh rung rinh cả mặt đất.

Một tên té xuống rồi nằm luôn chưa có đứng dậy được, còn một tên thì văng mất thanh trường kiếm, loạng choạng gượng dậy, thật lâu vẫn chưa đứng vững trở lại.

Trên vai tên võ sĩ này máu đào phún ra hiển nhiên thương tích cũng khá nặng nề.

Gã thiếu niên áo trắng thấy thế nói với ả thiếu nữ xinh đẹp như tiên nga giáng phàm kia :

- Ta đã bảo từ lâu, chuyện của ta chớ xen vào. Nay chắc hẳn muội muốn biểu diễn võ công cho thiên hạ xem à?

Thân thủ của ả thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời quả nhiên khiến cho mọi người đều khiếp sợ.

Song ả với dáng điệu ung dung kiêu diễm nhếch nụ cười mê hồn như đóa hoa xuân :

- Văn đại ca tiểu muội chỉ sợ là sợ...

Gã thiếu niên áo trắng ngất ngang :

- Hiên muội sợ chuyện gì? Sợ ta không thắng nổi bọn người kia phải chăng.

Ả thiếu nữ áo vàng nhỏ nhẹ :

- Tiểu muội sợ huynh đài mệt sức nên mới ra tay.

Gã thiếu niên áo trắng lạnh lùng :

- Tư Đồ Mỹ, nay ta nói cho hiền muội biết kể từ này về sau xin chớ có quẩn vào chuyện của ta nữa.

Thì ra gã thiếu nữ áo vàng xinh đẹp như tiên nữ kia tên là Tư Đồ Mỹ. Ả vội nói giọng dịu dàng :

- Văn đại ca đừng nói như thế, bất cứ chuyện gì của anh em không thể nào đứng yên mà nhìn được.

- Vì sao vậy?

Tư Đồ Mỹ mỉm cười :

- Kìa. Văn đại ca sao đối với em lại hằn học như thế. Thật tình chỉ tại vì em... yêu anh mà ra.

Gã thiếu niên áo trắng giậm chân xuống đất :

- Tư Đồ cô nương, đã nhiều lần ta bảo với cô nương chớ có đeo đuổi theo ta như hình với bóng nữa. Đàn ông con trai trong cõi đời này còn biết bao nhiêu trang tuấn tú tài ba, cô nương vẫn có thể tìm tình yêu ở một người khác có phải hơn không.

Những lời này thốt ra nửa như sỉ nhục, nửa như gay gắt khiến bất cứ cô gái nào cũng phải khó chịu.

Song đối với Tư Đồ Mỹ hình như coi không có chuyện gì đáng gọi là sỉ nhục cả, trái lại còn tủm tủm cười :

- Nhưng trong cõi đời này tiểu muội chỉ thương yêu có một mình Văn đại ca đây mà thôi, tiểu muội không còn có thể yêu ai được nữa. Anh Thượng Quan Văn tại sao anh lại vô tình với em đến thế hở anh?

À, giờ thì rõ gã thiếu niên áo trắng tuấn tú kia tên là Thượng Quan Văn.

Nghe tới danh hiệu này bất giác trong lòng của Đường Thế Dân rung động lên.

Chàng trầm nghĩ :

- Gã áo trắng kia họ Thượng như thế đã trùng họ với sư phụ mình. Vậy hẳn chính là ai đây?

Trong khi chàng ở trên cành cây đại thụ nghĩ ngợi thì dưới sân cỏ giọng nói của gã thiếu niên áo trắng lạnh lùng vô phương :

- Tư Đồ Mỹ, em yêu anh, nhưng trái lại anh không hề yêu em bao giờ, vậy thì em còn yêu anh làm chi nữa.

Tư Đồ Mỹ khẽ hừ lạnh leo một tiếng rồi hỏi gã thiếu niên áo trắng :

- Thượng Quan Văn, theo anh nhận thấy bộ mặt của em xấu xí lắm hay sao anh chê như vậy?

Gã thiếu niên áo trắng thản nhiên :

- Đúng vậy. Hiền muội xấu vô cùng, làm sao yêu cho được.

Ai cũng tưởng Tư Đồ Mỹ nổi giận song trái lại cô gái đã cười sảng sặc lên :

- Thượng Quan Văn, em rất thích câu nói này của anh, xưa nay hầu hết những gã thanh niên gặp em đều ca ngợi em đến quí cả hai gối, khiến em bắt ghét họ, nay đâu có ngờ lại có anh dám chê em xấu xí vô cùng đến đây đủ thấy sự nhận xét của em không phải tệ.

Gã thiếu niên áo trắng vùng thở dài :

- Quả thật hiện giờ anh không còn có thể làm thế nào đối với em được nữa. Em là một thiếu nữ quái gở vô cùng.

Tư Đồ Mỹ cười sảng sặc :

- Thượng Quan Văn, em cũng cảm thấy hơi khó xử với anh đây.

Hai người lời qua tiếng lại giống như cặp nhân tình trò chuyện giỡn cợt với nhau, khiến cho chẳng một ai hiểu gì cả.

Lúc này bốn võ sĩ Phong bảo đều bị thương không thể đánh nhau với hai người kia được nữa.

Một tên võ sĩ gượng gạo quát :

- Nay hai người đã có tài đánh bọn ta mang thương tích thì thấy cũng nên lưu lại danh hiệu sau này sẽ tính.

Tư Đồ Mỹ nghiêng mặt qua tên võ sĩ Phong bảo :

- Bọn người chó la hét om sòm. Hôm nay bọn cô nương chỉ gây thương tích cho bọn người mà không sát hại cũng đủ rõ ta nể danh hiệu Phong bảo như thế nào rồi. Còn bọn người không biết tên bọn cô nương, đó chỉ tại vì kiến văn hẹp hòi của bọn người. Hãy trở về hỏi lại Bảo chủ của bọn người là sẽ rõ ngay tên tuổi của ta.

Chợt một tên võ sĩ Phong bảo khác la lớn :

- Phải chăng cô nương đây chính là Độc Thủ Tiên Cô?

Tư Đồ Mỹ cười lạnh lẽo :

- Cũng cho là người nói đúng. Bọn cô nương tạm gọi là Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ đây.

Hai tên võ sĩ tòa Phong bảo nghe vậy liền đổi sắc dưới bóng trăng chẳng thốt thêm lời nào nữa.

Chúng xê mình lại gần hai tên võ sĩ bị thương đỡ chúng đứng dậy rồi bồng xốc lên rồi khỏi sân trường.

Hình như bọn võ sĩ tòa Phong bảo đã kinh hồn hoảng phách khi nghe tới tên Độc Thủ Tiên Cô.

Trên cảnh cổ thụ Đường Thế Dân trông thấy và nghe rõ mọi việc xảy ra dưới sân tr ng.

Chàng hết sức ngạc nhiên không hiểu lai lịch của Độc Thủ Tiên Cô như thế nào, hành tung ra sao mà bọn Phong bảo lại tỏ ra kinh hồn lạc phách đến chừng đó.

Trái lại Độc Thủ Tiên Cô, đối với thiếu niên áo trắng mang tên Thượng Quan Văn lại chi u chuộng như vậy?

Sự tình quả nhiên kỳ dị khôn cùng.

Đối với Độc Thủ Tiên Cô, thủ pháp hiểm độc đường đó mà lại khuất phục Thượng Quan Văn thì thủy chung chỉ vì chữ “tình” mà ra chứ chẳng còn sự gì mầu nhiệm hơn nữa.

Song kỳ thật thì diện mạo của Thượng Quan Văn rất anh tuấn bất cứ một cô gái nào trông thấy đều si mê cả.

Đường Thế Dân không ngớt suy nghĩ, thần trí vẫn theo dõi dưới sân trảng những chuyện lạ sắp tới.

Xem tiếp chương 9 Cặp uyên ương lạ lùng

9. Chương 9 Cặp Uyên Ương Lạ Lùng

Bất giác chàng kêu à khe khẽ một tiếng thầm nhủ :

- Đúng rồi. Nếu gã Thượng Quan Văn này không phải sư muội của ta là Thượng Quan Văn Phụng thì còn là ai nữa đây?

Bởi vì nếu đem bớt đi chữ Phụng thì còn lại là Thượng Quan Văn chứ còn gì nữa.

Nàng cái nam trang đây!

Đường Thế Dân nghĩ ra điều này trong tâm trường chấn động lên không ngớt.

Quả thật chẳng sai chút nào vì cái diện mạo đó đúng là Thượng Quan Văn Phụng sư muội của chàng rồi.

Vậy thì cũng chẳng trách tại sao Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ lại chẳng si mê cái dung mạo anh tuấn của sư muội chàng.

Một thiếu nữ kiêu diễm như tiên nga giáng thế nay giả trang làm thanh niên thì sự anh tuấn quả đã tột bậc rồi.

Đường Thế Dân cảm thấy vô cùng kích động khi đã nhận ra vị sư muội kiêu diễm của mình nay lên miền Bắc này.

Chắc phải có nguyên cớ gì quan trọng đây chứ chẳng không đâu.

Nếu tính ra hai vị đại sư huynh và tam sư huynh hãy còn ở dọc đường nàng cũng vừa cất bước ra đi, nên hiện nay mới tới địa phương này.

Hay là Thượng Quan Văn Phụng cũng đang trên đường tìm kiếm chàng như nhị vị sư huynh đây?

Có thể như thế lắm chứ chẳng không đâu.

Song Thượng Quan Văn Phụng kiếm chàng với tính cách gì?

Nhị vị sư huynh chàng vốn là anh ruột của Thượng Quan Văn Phụng, chẳng rõ nguyên do nào chết đi trong lúc giao tranh với chàng, khiến cho chàng bị sư phụ nghi oan nhốt vào trong lao xá.

Chàng được Thượng Quan Văn Phụng nửa đêm tới mở lao xá bảo chàng trốn đi nếu không sư phụ sẽ phải hành hình chàng.

Thượng Quan Văn Phụng chỉ vì tình yêu mà không muốn chàng bị chết đi giữa tuổi thanh xuân như thế.

Song hiện giờ chàng vẫn là hung thủ sát hại nhị vị sư huynh, chưa có cách nào gỡ được.

Và dù sao Thượng Quan Văn Phụng cũng là em gái của nhị vị sư huynh chàng, làm thế nào không nhớ mối thù anh.

Có thể hôm nay nàng tha cho chàng song ngày mai nàng gặp chàng vẫn là kẻ tử thù.

Hướng chi chính bản thân chàng không thể nào thương yêu Thượng Quan Văn Phụng được, vì trong trái tim chàng đã có Tiểu Tú Tử, dù nàng nay đã chẳng còn trên cõi đời.

Đó là sự thật không thể chối cãi.

Giờ trong cảnh ngộ này chàng có nên gặp mặt Thượng Quan Văn Phụng một lần nữa hỏi xem nàng đi đâu trên miền Bắc này chăng?

Quả thật là một chuyện khó xử vô cùng.

Đường Thế Dân nhớ trong lúc chàng tới báỉ sư chỉ mới vừa mười tuổi, chàng và Thượng Quan Văn Phụng sống bên nhau như bóng với hình, diện mạo, hình dung đều tuấn tú, kiêu diễm như nhau.

Ai nấy cũng cho rằng khi lớn lên chàng và nàng là một cặp uyên ương đẹp nhất trong cõi thế gian này.

Nào ngờ sự đời không giản dị, tạo hóa vốn đã bày ra những cảnh đoạn trường không sao đo lường được.

Nay chàng và nàng phải chia tay.

Rồi nay gặp lại giữa đường, có thể nàng đi tìm chàng.

Nếu không gặp mặt nàng thì trong lòng chàng cắn rứt không yên vì chưa hiểu nàng tới đây với sứ mạng gì?

Nhưng nếu sau khi gặp nàng lại bảo chàng hãy trở lại sư môn thì chàng tính lẽ nào đây?

Càng nghĩ Đường Thế Dân càng thấy khó chịu trong lòng khôn cùng, mồ hôi tháo ướt đầm mình.

Phía dưới sân trường Tư Đồ Mỹ hỏi Thượng Quan Văn Phụng :

- Văn đại ca, sao đại ca lại gây chuyện với bọn Phong bảo kia làm gì?

Thượng Quan Văn Phụng cười lạnh lùng :

- Tại sao ta gây chuyện à? Hừ cũng chỉ vì ta... mặc áo trắng nên mới có chuyện này.

Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ ngạc nhiên :

- Đại ca mặc áo trắng có liên hệ gì đến bọn chúng đâu mà chúng lại gây sự với đại ca?

Thượng Quan Văn Phụng lạnh lùng :

- Nàng chớ hỏi thêm dài dòng nữa. Ta bực mình rất nhiều rồi, không biết thì thôi chứ đừng hỏi.

Đến đây Đường Thế Dân chợt nghĩ ra mọi chuyện chắc có lẽ Thượng Quan Văn Phụng mặc áo trắng giống tạc như chàng nên khi gặp bọn võ sĩ tòa Phong bảo hỡi han, hai bên gây sự với nhau rồi nảy sinh ra trận đấu vừa rồi.

Chẳng hiểu nàng đã hay chàng là thượng khách trong tòa Phong bảo hay không?

Sự nhần nại của Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ kia thật là đáng khen ngợi, khi nghe Thượng Quan Văn Phụng nói thế nàng cũng chẳng hề nổi giận, sắc mặt vẫn bình thường lại hỏi :

- Văn đại ca, muội xin hỏi từ trước đến giờ đại ca đối với các cô gái khác có hung hăng như đối với muội không?

Thượng Quan Văn lắc đầu :

- Chỉ đối với hiền muội mà thôi.

Độc Thủ Tiên Cô cười sằng sặc :

- Vậy thì tốt lắm. Muội rất lấy làm thích thú khi Văn đại ca hung tợn hùng hổ đối với chỉ một mình muội thôi.

Tình yêu quả thật là mù quáng. Độc Thủ Tiên Cô, đâu có ngờ Thượng Quan Văn Phụng cũng cùng là nữ lang như mình nên thương yêu một cách điên cuồng chẳng cần hiểu rõ sự thật.

Thượng Quan Văn Phụng buông tiếng thở dài :

- Nay ta không còn thời giờ nói chuyện dài dòng với cô nương nữa. Ta còn phải lên đường.

Độc Thủ Tiên Cô hỏi :

- Vậy thì tiểu muội có thể đi theo Văn đại ca hay không?

Thượng Quan Văn Phụng gay gắt :

- Tư Đồ Mỹ cô nương, hiền muội quyết theo ta tới cùng hay sao?

Độc Thủ Tiên Cô cười lạnh lạnh :

- Đại ca giận muội rồi đó sao Văn đại ca. Thật vậy, đại ca càng giận gương mặt càng dễ yêu làm sao ấy.

Thực ra, Thượng Quan Văn Phụng vốn là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt vời nay hóa trang ra nam nhi hiển nhiên cực kỳ tuấn tú hiếm có trong đời làm sao Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ không sanh lòng thương yêu điên dại cho được.

Thượng Quan Văn Phụng thấy Độc Thủ Tiên Cô quá hiền thì tức giận đến phải bật cười :

- Tư Đồ Mỹ, giờ muội nhứt định thương yêu ta và muốn ta cưới muội làm vợ phải không?

Lời này thốt ra từ nơi cửa miệng của người đàn ông thấy hơi quá đáng, nhưng nay Thượng Quan Văn Phụng thì chẳng có gì phiền hà quái gở chi cả, trái lại còn khiến cho Độc Thủ Tiên Cô mừng rỡ khôn cùng.

Nàng hấp tấp hỏi :

- Văn đại ca, nay đại ca hồi tâm chuyển ý định muốn cưới muội làm vợ hay sao?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu :

- Đúng như vậy.

- Tại sao giờ anh quyết định như thế?

- Vì ta rất thích muội.

- Đại ca thích muội những gì đâu?

- Thích muội ở chỗ xấu xí như Trư Bát Giới, lại thêm mặt chay mày đá, lì lợm nhất trên đời.

Độc Thủ Tiên Cô chợt hiểu cười sằng sặc :

- Đại ca nói thật phải không Văn đại ca. Sự thật nếu huynh bảo em mặt chai mày đá thì muội sẵn sàng nhận lấy không hề cãi lại nửa lời, song huynh lại cho muội xấu như Trư Bát Giới thì theo muội không đúng hẳn như thế. Điều này tại anh cố nói cho em giận đây.

Thượng Quan Văn Phụng đáp :

- Đúng vậy, ta nói xấu đây chỉ tại vì muội mặt chai mày đá, lì lợm vô phương không hề biết xấu hổ.

Độc Thủ Tiên Cô vẫy tay :

- Lý luận rất hay. Quả thật là hay, Thượng Quan Văn, nay em càng thêm thương yêu anh hơn nữa chứ chẳng hề giận anh đâu. Vậy anh có chịu cưới em làm vợ không?

Thượng Quan Văn Phụng tức giận :

- Nếu em khẳng khăng muốn cưới anh làm chồng thì quả thật em là một cô gái có mắt không trông, trọn đời hối hận.

Độc Thủ Tiên Cô nào hiểu câu nói có hàm nghĩa sâu xa của Thượng Quan Văn Phụng nên quả quyết :

- Em được anh cưới làm vợ dù có chết cũng không màng đừng nói tới là hối hận. Miễn từ nay em được đi theo bên anh mãi mãi hành đạo trong chốn giang hồ có đôi với nhau là đủ rồi.

Thượng Quan Văn Phụng cười thất thanh :

- Tư Đồ Mỹ, quả thật em liều lĩnh đến thế sao?

Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ gật đầu :

- Quả thật là như thế. Ở nơi anh có cái đặc sắc hơn người khiến cho em thương yêu anh thành thật.

- Ta có cái đặc sắc gì đây?

Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ tiếp :

- Theo chỗ tiểu muội biết từ lâu, thì trên thế gian này hầu hết những người đàn ông gặp em đều chạy theo quỳ dưới chân em xin xỏ tình yêu, dù em có bảo chết cũng dám ngã xuống chết ngay, chỉ có một mình đại ca đối xử với em như thế mà thôi. Nhưng riêng em lại thích cái tính tình quái gở của đại ca.

Người nói ra chẳng thấy gì lấy làm thỏa mãn trong lòng, chỉ có kẻ nghe qua thật dễ khóc dễ cười.

Mà thật vậy, Thượng Quan Văn Phụng thủy chung cũng chỉ là một nữ nhi như Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ thì làm sao có thể yêu nhau như tình chồng vợ được.

Chỉ tại vì cô gái hóa trang nam nhi nên Tư Đồ Mỹ hiểu lầm mà đeo đuổi ráo riết đến thế.

Đường Thế Dân đứng trên cành cây nghe hai người trò chuyện với nhau cũng thấy ngẩn ngơ đến muốn phì cười.

Song chàng cũng không thể nào ngờ được Độc Thủ Tiên Cô lại có cái tánh tình quái gở dường đó.

Ả này chỉ thích những người đàn ông bạc đãi, hung hãn với mình chứ không chịu như người đam mê, chịu chuộng.

Chàng theo dõi câu chuyện giữa hai người phía dưới sân tràng xem kết cuộc ra thế nào.

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt :

- Giả như ta không yêu thương hiền muội mà ta bảo rằng yêu thì hiền muội nghĩ thế nào?

- Đại ca muốn làm thế nào cũng được, em vẫn tin anh không hề giả dối bao giờ, song đối với người khác thì lại có khác.

- Hừ, có phải chỉ vì cái danh hiệu Độc Thủ Tiên Cô quá khiếp người của em mà thiên hạ không ai dám nói dối với em chăng?

Tư Đồ Mỹ cười sảng sặc :

- Cái danh hiệu đó chỉ đối với bọn giang hồ, nhưng với anh thì không thể nào nhất được, như thế cũng đủ rồi.

Thực ra chỉ tại vì Thượng Quan Văn Phụng là người từ miền Bắc tới đây chưa hiểu rõ về Độc Thủ Tiên Cô nên mới dám đùa cợt như thế, nếu là người địa phương chắc đã có khác rồi.

Còn Đường Thế Dân chẳng am hiểu về người nữ giai nhân tuyệt sắc khét tiếng giết người này nên chẳng lo ngại gì cho ả sư muội của mình cho lắm.

Thượng Quan Văn Phụng trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi Tư Đồ Mỹ :

- Nay hiền muội cương quyết đi theo ta phải chăng?

Tư Đồ Mỹ gật đầu :

- Đương nhiên như vậy rồi.

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu :

- Được. Nhưng em phải nghe theo lời anh.

Tư Đồ Mỹ mừng rỡ :

- Đương nhiên là như vậy rồi. Em sẽ nghe theo lời anh dù anh có bảo chết em cũng dám chết nữa, song em biết anh không đành tâm nỡ bảo em chết đâu. Có đúng thế không?

Nói xong, Tư Đồ Mỹ dựa vào người Thượng Quan Văn Phụng như dựa vào lòng tình nhân.

Thượng Quan Văn Phụng lạnh lùng :

- Cũng chưa hẳn như vậy, chỉ vì không chừng chẳng biết trong giờ phút nào đó anh bảo em phải chết.

Tư Đồ Mỹ lắc đầu :

- Chuyện tới lúc đó sẽ hay.

Thượng Quan Văn Phụng nói :

- Ý tứ của em nghĩa là chừng anh tới lúc bảo em phải chết thì em không thềm làm theo lời anh chứ gì?

Tư Đồ Mỹ lắc đầu :

- Không phải vậy, ý tứ của em hiện giờ là hôm nay trăng trong gió mát, cảnh vật hữu tình chúng ta có đôi bên nhau tất cả đẹp tuyệt vời trong mắt, em không muốn nhắc tới chuyện xui xẻo đó. Song tới khi anh bảo chết thì nhứt định em không hề cau mày một cái đừng nói chối từ.

Thượng Quan Văn Phụng nói :

- Tốt lắm. Nay ta cần nói với em một điều này.

- Điều gì anh cứ nói.

- Ta từ miền xa tới đây muốn tìm một người.

Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ nhướng cặp lông mày thu nguyệt :

- Tìm người à? Người đó như thế nào?

Thượng Quan Văn Phụng giơ ngón tay lên trở vào chiếc áo trắng đang mặc của mình :

- Người đó mặc áo trắng như anh vậy.

Tư Đồ Mỹ cười :

- Mặc áo trắng như anh, dáng mạo như anh, đẹp trai hào hùng giống hệt anh như vậy phải chăng?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu :

- Quả đúng vậy.

- Có cái biệt hiệu gì không?

Ngẫm nghĩ sao đó Thượng Quan Văn Phụng lúc lắc đầu :

- Không biệt hiệu gì cả.

- Có thể gọi là gì đây?

- Đường Thế Dân!

- Đường Thế Dân này là giống gì của Văn đại ca?

- Là sư huynh.

- Thế à. Tại sao Văn đại ca lại từ miền Bắc tới miền Nam này tìm Đường Thế Dân?

- Đương nhiên là phải có chuyện ta mới đi tìm sư huynh. Nhưng em có gặp qua một người nào hình dạng như thế chưa?

Tư Đồ Mỹ lắc đầu :

- Chưa có lần nào, song nếu Đường Thế Dân nếu quả thực có mặt trong vùng này chắc chắn em tìm ra.

Nghe Thượng Quan Văn Phụng nói đi tìm mình, bất giác Đường Thế Dân rung động cả tâm thần.

Chẳng hiểu sư muội chàng làm theo sứ mạng của sư phụ đến gặp chàng áp giải về sư môn hay tìm để có ý gì riêng biệt khác.

Tình hình chứng tỏ Thượng Quan Văn Phụng chưa từng gặp nhị vị sư huynh của chàng một lần nào cả.

Nếu không chắc chắn nàng đã biết chàng trú ngụ tại trong tòa Phong bảo kia rồi.

Song nếu nay mai nàng được Độc Thủ Tiên Cô tìm ra tung tích chàng chohay chàng ở tại Phong bảo thì sao?

Hiện chàng có nên gặp mặt nàng chăng?

Đường Thế Dân băng khuâng trong lòng khôn xiết vô tả.

Ngay trong lúc đó phía dưới sân cỏ Thượng Quan Văn Phụng bảo Độc Thủ Tiên Cô :

- Vậy thì ta cùng hiền muội lên đường cho sớm.

Trên cành cây Đường Thế Dân nhủ thầm :

- Chẳng quản sự tình trong sư môn coi có chuyện xảy đến hay không.

Lúc trước Thượng Quan Văn Phụng đã tự tay mở cửa ngục thả mình ra ít nhiều nàng cũng còn tình cảm, có lẽ nào nàng lại tìm ta mà bắt hay sao.

Hoặc sau đó vì bị sư phụ phát giác nàng cũng vì sợ tội mà bỏ trốn đi cũng chưa biết chừng.

Đang trầm tính trong bụng và muốn bắn mình xuống sân tràng ngăn cản Thượng Quan Văn Phụng lại thì phía sau lưng chàng có tiếng nói trầm trầm thật khẽ :

- Đường hiền đệ chớ có nên gặp cái nàng kia làm gì.

Đường Thế Dân giật mình quay ngoắt lại thì thấy một người đứng trên cành cây cách chàng chừng một trượng.

Qua ánh trăng cho thấy người kia chính là Dư Đỉnh Tân, Tổng quản của tòa Phong bảo.

Chàng bước sang bên Dư Đỉnh Tân hỏi thăm :

- Dư tổng quản, lai lịch của nàng Tư Đồ Mỹ kia ra như thế nào?

Dư Đỉnh Tân buông trầm giọng xuống :

- Cái lai lịch của nàng kia rất là khủng khiếp. Đường hiền đệ có lần nào nghe đến danh hiệu Võ Lâm Vương Mẫu chăng?

Đường Thế Dân gật gù :

- Tại hạ từng nghe qua rồi, có phải cách đây khoảng ba mươi năm về trước trên núi Thái Sơn Võ Lâm Vương Mẫu từng một gây làm chấn động quần hùng khiến cho cuộc đại kiếm hội cứ mỗi năm một kỳ phải ta rã đi từ đó chăng?

Dư Đỉnh Tân nói tiếp :

- Đúng vậy chẳng hề sai, chính thật là lão bà Võ Lâm Vương Mẫu đã làm náo động chốn giang hồ.

Đường Thế Dân rúng động :

- Vậy thì ả Độc Thủ Tiên Cô kia...

Nói tới đây chợt chàng nhìn xuống sân tràng tìm bóng Độc Thủ Tiên Cô và Thượng Quan Văn Phụng.

Nhưng hai nàng đã ra đi từ bao giờ rồi chàng chẳng hề hay biết chi cả.

Đường Thế Dân tiếc rẻ khôn cùng, vì mãi lo chuyện trò với Dư Đỉnh Tân mà quên đi người sư muội của chàng.

Bây giờ muốn gặp lại nàng cũng chẳng còn được nữa rồi.

Song chàng vẫn nghĩ nay Thượng Quan Văn Phụng đã tiến lên miền này và đang muốn tìm chàng thì trước sau gì chàng cũng gặp lại cũng chẳng không.

Thăm nghĩ vậy chàng tạm yên lòng phần nào.

Đường Thế Dân lại hỏi Dư Đỉnh Tân :

- Đại tổng quản, cô gái áo vàng mang tên Độc Thủ Tiên Cô lúc này vốn là con gái của Võ Lâm Vương Mẫu chăng?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Đường hiền đệ đã lầm rồi, lúc Võ Lâm Vương Mẫu đại náo trong dãy núi Thái Sơn lúc đó lão bà cũng đã gần sáu mươi tuổi rồi, tính tới nay đã thập tuần thì lẽ nào bà lại có một ả con gái còn trẻ tuổi đến như thế được...

Độc Thủ Tiên Cô vốn thật là cháu gái của lão bà.

Đường Thế Dân chợt “à” lên một tiếng lại tiếp :

- Nếu quả như thế thì đáng sanh thành của ả Độc Thủ Tiên Cô kia cũng là những nhân vật cao thủ tốt bụng giang hồ rất khó trị rồi đây?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Cũng không đúng như thế. Độc Thủ Tiên Cô chỉ là một cô gái mồ côi cha mẹ từ thuở nhỏ.

Đường Thế Dân lại “à” một lần nữa :

- Thế thì cha mẹ nàng đã chết sớm vì ân oán cùng bọn giang hồ chăng?

Dư Đỉnh Tân vẫn lắc đầu :

- Không phải như thế đâu. Chuyện này quả thực không nên can dự vào làm gì, nhưng nay hiền đệ muốn biết thì ta cũng chẳng quản ngại mà thuật cho hiền đệ được rõ phần nào.

Nghe câu chuyện khá ly kỳ, Đường Thế Dân phăng tới :

- Xin Đại tổng quản nói cho tại hạ nghe thử.

Dư Đỉnh Tân quét cặp mắt sáng ngời nhìn chung quanh coi có ai rình rập hay không, rồi buông trầm giọng xuống :

- Ngu huynh nghe giang hồ đồn đại với nhau rằng Độc Thủ Tiên Cô chỉ là một đứa con hoang, chẳng biết cha là ai, mẹ nàng sanh nàng ra thì lúc đó bà ta đã bốn mươi tuổi rồi, không hiểu nguyên nhân gì bà ta tuyệt tích luôn không còn ai biết nữa. Nàng được bà Võ Lâm Vương Mẫu vốn thật là nội tổ của nàng đem về nuôi nấng tới trưởng thành truyền dạy võ công tuyệt thế hiểm độc bậc nhất giang hồ, nên chẳng một ai dám đá động tới nàng. Nàng biết giết người từ lúc vừa mười hai tuổi và từ đó đến nay không biết bao nhiêu kẻ đã chết thảm dưới bàn tay kiều diễm của nàng.

Nghe những lời Dư Đỉnh Tân vừa kể bất giác Đường Thế Dân rung động cả tâm tình lên.

Chàng hết sức lo ngại cho Thượng Quan Văn Phụng vì gả dạng con trai đùa cợt tình yêu với nữ độc thủ kia.

Nếu một ngày nào đó bị bại lộ, chắc chắn Độc Thủ Tiên Cô không bao giờ dung tha mạng sống của sư muội chàng.

Vì vậy Đường Thế Dân không yên dạ chút nào cả.

Chàng ngấm ngấm suy nghĩ, thế nào rồi chàng cũng tìm cách gặp lại Thượng Quan Văn Phụng một lần.

Chàng sẽ tìm lời cảnh giác nàng và cho biết cái lai lịch ghê gớm của Độc Thủ Tiên Cô.

Đến đây chàng lại nhớ tới Hồng Tiểu Ngọc, về cái tính quái gở và sắc đẹp tuyệt vời của ả này.

So với Độc Thủ Tiên Cô thì sắc đẹp của Hồng Tiểu Ngọc không thua kém chút nào và tánh nết cũng quái dị như nhau.

Từ lối ngang ngược, đến cách lả lơi cũng như sự yêu đương cuồng dại thật không khác chút nào.

Làm như Hồng Tiểu Ngọc và Độc Thủ Tiên Cô là hai chị em song sanh vậy.

Lúc ấy chợt Đường Thế Dân lại nhớ tới một chuyện vừa rồi lại hỏi Dư Đỉnh Tân :

- Đại tổng quản, mới rồi Tổng quản có bảo Độc Thủ Tiên Cô không có cha, nhưng sao nàng lại có cái danh hiệu là Tư Đồ?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Độc Thủ Tiên Cô theo họ mẹ, nên lấy tên là Tư Đồ Mỹ như Đường hiền đệ đã nghe thấy lúc nãy vậy.

Đường Thế Dân chợt nói :

- Đại tổng quản người thư sinh áo trắng lúc nãy gây thương tích cho mấy người trong tòa Phong bảo vốn là ai đây? Tại sao hắn dám đương nhiên đánh nhau với võ sĩ quý Bảo như thế.

Dư Đỉnh Tân khó chịu trong lòng vô cùng :

- Đường hiền đệ chưa biết người thư sinh áo trắng hay sao?

Đường Thế Dân nghĩ thầm :

- Hiện giờ ta thấy không nên giấu diếm cái gì, sợ sau này bại lộ hấn cho rằng ta không thành thật với hấn.

Nghĩ như thế nên Đường Thế Dân buông trầm :

- Đại tổng quản, tại hạ hoài nghi vị thiếu niên áo trắng kia.

Dư Đỉnh Tân hỏi :

- Đường hiền đệ hoài nghi chuyện gì đây?

- Tiểu đệ hoài nghi hấn chính là... sư đệ của tiểu đệ.

Dư Đỉnh Tân sửng sốt :

- Như vậy à. Sao hiền đệ không truy ra coi có đúng như thế hay không?

- Tại hạ đã chắc tám phần rồi, song chỉ vì lúc nãy có Độc Thủ Tiên Cô nên tại hạ chưa dám lộ diện nhìn sư đệ.

Dư Đỉnh Tân gật đầu :

- Đường hiền đệ dè dặt cũng phải, nhưng hấn đi tìm ai đây hiền đệ có biết chăng?
- Có thể gã đi tìm tại hạ.
- Hấn có tìm tới Phong bảo hay không?

Đường Thế Dân đáp :

- Chỉ tại vì gã sư đệ không có đi chung với nhị vị sư huynh của tại hạ hôm nọ nên chẳng rõ gì. Có lẽ là gã không biết tại hạ đang có mặt trong tòa Phong bảo nên mới táo tác đi tìm như thế.

Dư Đỉnh Tân gật đầu :

- Thế cũng được.

Rồi lão Đại tổng quản trở tay ngoài vệ đường bảo Đường Thế Dân :

- Đường hiền đệ mọi chuyện hôm nay xin tạm gác lại sau này sẽ liệu toan, giờ đã có người dẫn ngựa đến cho chúng ta rồi, vậy hiền đệ hãy cùng ta trở về Phong bảo. Riêng cỗ quan tài của Hồ giáo luyện thì đã có bốn tên võ sĩ tề bảo lo liệu rồi.

Đường Thế Dân buông trầm :

- Xin vâng lệnh Tổng quản.

Hai người như cặp chim đại bàng tung cánh bắn vọt tới bên đường chỗ cặp tuấn mã đang chờ.

Rồi thì Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân phóng ngựa đi trước, phía sau bốn tên võ sĩ lục tục đưa cỗ quan tài trong chiếc xe song mã nhắm hướng tòa Phong bảo thẳng tiến...

* * * * *

Trưa hôm đó Đường Thế Dân lại hướng tòa Phong bảo.

Vì bận lo đám tang của Hồ Đại Minh nên Dư Đỉnh Tân chưa nói gì với chàng.

Sau ba đêm ngày nghỉ ngơi trong Bảo.

Đường Thế Dân đã suy nghĩ thật nhiều chức vụ Thống lãnh đội Thuyền Phong mà Bảo chủ muốn trao cho chàng.

Đến hôm nay là ngày thứ ba mà chàng cũng chưa quả chắc rằng có nên nhận hay không.

Cho nên bên ngoài trông ra Đường Thế Dân rất là nhàn rồi nhưng kỳ thật trong lòng chàng rối rắm không giây phút nào yên.

Hãy còn nhiều chuyện chàng chưa giải quyết làm sao yên lòng cho được.

Đường Thế Dân chợt lại nhớ tới ả nữ tỳ cực kỳ xinh đẹp Đinh Hương kia với cặp mắt tuyệt vời đầy thần bí.

Đinh Hương có cái hành tung quái dị khác thường, ả nữ tỳ mà tư chất như một thiếu nữ đài trang.

Khiến cho Đường Thế Dân không muốn nhắc tới cũng phải nghĩ ngợi về nàng.

Chợt trong lúc ấy có tiếng chân bước vào.

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn ra coi đó là ai.

Đinh Hương!

Đúng vậy, người vừa xuất hiện vào phòng chàng chính là nữ tỳ xinh đẹp Đinh Hương.

Mấy hôm rồi không thấy bóng nàng đâu cả.

Giờ đột nhiên nàng lại đến với chàng khiến cho chàng nghe trái tim mình đập mạnh.

Nàng đến đây vào đêm khuya có chuyện gì chăng?

Đinh Hương tiến vào đứng trước mặt Đường Thế Dân, nở một nụ cười mê hồn khiến cho chàng ngây ngất :

- Xin mừng Thống lãnh vừa nhận chức.

Đường Thế Dân cũng cười theo :

- Chẳng có chi đáng mừng cả.

Đinh Hương đảo đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn quanh phòng rồi hỏi Đường Thế Dân :

- Tiểu nữ có thể ngồi trong phòng này hay không?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Xin cô nương cứ tự nhiên cho.

Đinh Hương ung dung nhìn chiếc ghế đối diện với Đường Thế Dân rón rén ngồi xuống.

Dáng điệu nàng thấy đáng yêu làm sao ấy.

Đường Thế Dân tiếp :

- Từ hôm tại hạ trở về tòa Phong bảo tới nay chưa gặp cô nương một lần nào cả, nay không ngờ cô nương lại đến thăm.

Đinh Hương che miệng cười :

- Thống lãnh muốn gặp lại tiểu nữ à?

Vừa hỏi cặp mắt long lanh tình tứ của Đinh Hương nhìn qua Đường Thế Dân khiến cho chàng không khỏi bàng khuâng.

Chàng ấp úng đáp :

- Tại hạ hỏi như vậy thôi. Hôm nay cô nương tới đây vào đêm khuya chẳng hiểu có chuyện gì không?

Đinh Hương nói :

- Tiểu nữ vốn chỉ là nữ tỳ trong Bảo này xin Thống lãnh hãy gọi ngay tên cho đúng nghĩa.

Đường Thế Dân hổ thẹn :

- Vậy là tại hạ gọi cô nương là Đinh Hương cho tiện. Chẳng hiểu đêm nay Đinh Hương tới tìm tại hạ có chuyện gì hay không?

Đinh Hương đáp :

- Tiểu nữ tới đây để hỏi Thống lãnh một câu.

- Hỏi một câu à?

- Dạ, chỉ có một câu thôi.

Đường Thế Dân nhìn Đinh Hương không nháy mắt mà trong lòng rung động lên.

Chàng nghĩ thầm :

- Ô, ả này tới đây muốn hỏi ta chuyện gì, sao có vẻ thần bí như thế? Ắt thuộc hạng người gì?

Tuy là nghĩ vậy song Đường Thế Dân vốn đã có cảm tình với Đinh Hương ngay từ buổi đầu nên không có thắc mắc lâu.

Chàng hỏi lại :

- Câu chuyện gì đây hở Đinh Hương?

Xem tiếp chương 10 Một đêm đầy hải hùng

10. Chương 10 Một Đêm Đầy Hãi Hùng

- Tiểu nữ nay chẳng quản sự hiềm nghi về nam nữ vào đây lúc đêm khuya, xin hỏi Thống lãnh một câu, như thế Thống lãnh cũng đủ rõ là quan trọng như thế nào rồi.

Đường Thế Dân bắt giác nghe trái tim đập mạnh, mắt trợn lên nhìn thẳng vào mặt Đinh Hương như dò xét.

Chàng cũng trầm giọng theo Đinh Hương :

- Đinh Hương hỏi câu gì quan trọng xin hãy nói cho tại hạ rõ.

Đôi mắt đẹp tuyệt vời nhưng cũng thần bí vô song của Đinh Hương nhìn gấn vào mặt Đường Thế Dân.

Trong khi nàng lạnh hơn :

- Thống lãnh, quý danh của Thống lãnh sự thật không đúng là Đường Thế Dân đâu.

Bất giác sau khi nghe lời này Đường Thế Dân đã phải giật mình, thót lên một cái.

Chàng run run hỏi Đinh Hương :

- Đinh Hương tại sao cô nương lại biết như thế?

Đinh Hương vẫn nhìn gấn vào mặt Đường Thế Dân như để dò xét biến chuyển trên bộ mặt của đối phương.

Nàng tiếp :

- Thống lãnh, câu nói vừa rồi của Thống lãnh chứng tỏ ngài đã nhìn nhận rồi phải chăng?

Bấy giờ Đường Thế Dân cổ trắn tĩnh tĩnh thần trở lại, dùng giọng thần nhiên hơn trước.

- Đây cũng tạm cho là tại hạ nhìn nhận phần nào đi. Nhưng tại sao Đinh Hương lại biết như thế?

Đinh Hương trầm giọng xuống :

- Thống lãnh, Thống lãnh chớ có tìm hiểu tại sao tiểu nữ lại biết sự bí mật của Thống lãnh như thế. Vậy thì cái tên thật của Thống lãnh gọi là gì Thống lãnh đã biết chưa?

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ một chút rồi đáp :

- Song cái tên của tại hạ hiện giờ không phải là tên giả, Đinh Hương hỏi để làm gì?

Đinh Hương rất là lạnh trí chợt nói :

- Nói như thế chắc rằng Thống lãnh có một cái tên riêng.

Lời nói của Đinh Hương như là quyết định không hề có ý muốn tìm tòi, hay dò thăm gì nữa cả.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Đinh Hương, chuyện ấy hãy bỏ qua đi, nay dù cho tại hạ có một cái tên riêng biệt nào khác, cũng chẳng cần phải nói ra làm chi.

Đinh Hương cười lạnh lãnh :

- Thống lãnh định giấu tiểu nữ chẳng?

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Tại hạ không biết gì cả. Đinh Hương nên bỏ đi chuyện dài dòng đó.

Đinh Hương chợt trừng đôi mắt đẹp thần bí.

- Thống lãnh, ngài đã không chịu nói rõ tên họ thật của mình thì tiểu nữ mạo muội nói ra vậy.

Đường Thế Dân rúng động nhìn ngay vào mặt Đinh Hương :

- Đinh Hương nói tại hạ tên gì?

- Nhất Lang, có sai không?

Đường Thế Dân bắt giác phải đứng phắt dậy trở mắt to lên tỏ sự kinh hoàng khôn tả.

Cái tên Nhất Lang này chính là cái nhũ danh từ thuở bé của chàng, sau nhập đạo cùng sư phụ mới đặt cho danh hiệu là Đường Thế Dân.

Song nguyên do nào Đinh Hương lại hiểu thấu một cách tận tường như thế.

Nàng chỉ là một nữ tỳ trong Phong bảo tại sao lại có cái kiến thức sâu rộng dường này.

Và tại sao nàng lại theo dõi chàng từng ly từng tý hành động lẫn tung tích như vậy?

Đường Thế Dân thắc mắc hồi hộp trong lòng khôn tả.

Một ý niệm khác đến với chàng.

Đêm nay Đinh Hương đột nhập vào phòng riêng của chàng hỏi về tung tích có ý đồ gì đây.

Tự nàng muốn tìm hiểu hay kẻ bí mật nào đó khiến nàng dò thăm chàng như vậy.

Và hậu quả của nó ra thế nào?

Đường Thế Dân buông trầm :

- Đinh Hương tại sao cô nương lại biết như thế?

Bây giờ đến lượt Đinh Hương nhìn Đường Thế Dân bằng cặp mắt vô cùng sững sốt.

Tình hình đột nhiên có vẻ quái dị, thần bí vô cùng.

Khiến cho Đường Thế Dân nhận ra nhưng chẳng làm sao hiểu nổi tâm trạng của đối phương ngồi trước mặt mình.

Tại sao Đinh Hương sau khi biết chàng đúng thật là Nhất Lang lại sững sờ như thế?

Trong lòng Đường Thế Dân hết sức nghi ngờ theo dõi từng cử chỉ biến đổi trên gương mặt đẹp như cánh hoa xuân của Đinh Hương.

Giây lâu chàng khẽ hỏi :

- Đinh Hương cô nương có nghe lời tại hạ hỏi không? Tại sao cô nương lại biết rõ như vậy?

Đinh Hương không có đáp lại câu hỏi của Đường Thế Dân, hình như cô gái ngây cả người đi rồi.

Cặp mắt của nàng chợt phát ra tia sáng kỳ dị đáng khiếp khiến cho ai nhìn qua cũng rùng mình.

Một luồng sát khí nổi bật lên trên gương mặt Đinh Hương.

Đường Thế Dân lại càng thấy sự bí mật bao trùm cả câu chuyện giữa chàng và nữ tỳ xinh đẹp này.

Chắc phải có chuyện gì bí ẩn ghê gớm lắm.

Thình lình Đường Thế Dân thét :

- Có nghe lời ta hỏi không?

Mép môi của Đinh Hương nhích động đáp giọng mơ hồ như vừa trải qua cơn ác mộng quá hãi hùng :

- Nghe rồi!

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Đã nghe thì hãy trả lời cho mau.

Đinh Hương ấp úng :

- Tiểu nữ chỉ nghe... họ nói như thế.

Đường Thế Dân nghiêng răng :

- Chuyện này do ai nói?

Đinh Hương như bồi hồi :

- Nếu tiểu nữ không chịu nói ra danh tánh người đó thì Thống lãnh định lẽ nào?

Thần tình của Đường Thế Dân càng thấy nặng trĩu hơn trước, giọng nói càng thêm lạnh lùng :

- Đinh Hương! Nếu cô nương không chịu nói ra kẻ đó, thì có thể từ đây cô nương sẽ gặp chuyện không may.

Đinh Hương chợt nhắm hai mắt lại :

- Vậy thì Thống lãnh hãy hành động đi.

Đường Thế Dân nhìn Đinh Hương đẹp tuyệt vời như nàng tiên đang mơ ngủ, mà trong lòng dịu xuống.

Trải qua một chập.

Thần sắc của Đinh Hương từ từ sáng sủa hơn, giây lâu đã lấy lại được sự bình thường.

Đôi mắt nàng long lanh, trên môi điểm một nụ cười :

- Thống lãnh! Không ngờ chuyện này lại gây sự phiền phức cho ngài, song dù có nói ra đây cũng chẳng sao.

Đường Thế Dân nhíu mày :

- Sự thật như thế nào?

- Đây chỉ là trong lúc vô tình tiểu nữ nói ra thôi.

- Người ấy là ai?

- Thượng Quan Văn Phụng gì đó, Thống lãnh có quen biết không?

Bất giác trong lòng Đường Thế Dân rung động :

- Thượng Quan Văn Phụng à!

- Đúng chẳng hề sai.

Lời này thốt ra khiến cho Đường Thế Dân cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng một phần nào.

Quả thật như thế, nhũ danh của chàng chỉ có sự muội là Thượng Quan Văn Phụng được biết mà thôi.

Cho nên khi Đinh Hương bảo thiếu nữ kia tiết lộ thì chàng tin ngay đúng là sự thật.

Song cái thần tình quái gở vừa rồi của Đinh Hương cũng khiến cho Đường Thế Dân băn khoăn không ít.

Tại sao Đinh Hương lại có cử chỉ đó?

Trong chuyện kia có điều gì huyền bí hay chăng?

Đường Thế Dân buông lạnh :

- Đinh Hương thực ra một người có danh tự có biệt hiệu trong cõi thế gian này rất là tầm thường, chẳng có gì trọng đại cả. Chỉ vì cái sắc diện quái dị của Đinh Hương biểu hiện trên gương mặt lúc nãy khiến cho ta không khỏi phải nghi ngại trong lòng. Hơn nữa cô nương lại tới phòng ta đàm đạo vào lúc đêm khuya ta càng phải kinh ngạc hơn. Tại sao như thế cô nương?

Đinh Hương lãnh đạm :

- Đó chỉ tại vì tiểu nữ cố tâm vào trong lúc đêm khuya thôi, chứ ngoài ra chẳng có một dụng tâm chi hết.

Đường Thế Dân chau mày :

- Tại hạ chỉ sợ e trong câu chuyện này không phải đơn giản như cô nương vừa mới nói.

Đinh Hương nghiêm chỉnh :

- Thống lãnh muốn nghi ngờ đó là quyền của Thống lãnh nhưng sự thật là như thế, tiểu nữ không có cách nào nói hơn được nữa.

Tới đây Đường Thế Dân cũng không thể nói thêm những lời gì hơn nữa tuy trong lòng hãy còn ngờ vực không yên.

Song chàng cũng không thể vì câu chuyện này mà tạo thêm những điều phiền phức đối với ả nữ tỳ xinh đẹp dễ thương này.

Hơn nữa Đinh Hương đã tiết lộ chính Thượng Quan Văn Phụng nói ra nhũ danh chàng thì đâu còn gì chàng bắt bẻ nàng thêm nữa.

Cho nên Đường Thế Dân dịu giọng :

- Sau đó ngoài câu chuyện ấy Đinh Hương còn nghe Thượng Quan Văn Phụng nói gì khác hơn nữa không?

Đinh Hương lắc đầu :

- Tiểu nữ không nghe gì thêm nữa.

Đường Thế Dân nhìn thẳng vào gương mặt xinh đẹp tươi như hoa hàm tiếu của Đinh Hương :

- Đinh Hương nghe câu chuyện này tại nơi nào?

Đinh Hương không chút do dự :

- Thượng Quan Văn Phụng nói tại thành Khai Phong trong một khách điểm chỉ vì lúc ấy tiểu nữ ở phòng cạnh bên.

- Thượng Quan Văn Phụng nói với ai?

- Với một thiếu nữ đẹp.

- Thiếu nữ đẹp nào Đinh Hương biết tên không?

- Độc Thủ Tiên Cô.

Trong lòng Đường Thế Dân bất giác rúng động.

Câu chuyện này hoàn toàn đúng sự thật như đã diễn biến trước mắt chàng Thượng Quan Văn Phụng đi chung với Độc Thủ Tiên Cô tới thành Khai Phong vào thuê khách điểm tiết lộ điều này.

Đường Thế Dân chợt nghĩ tới tư cách đường hoàng phóng khoáng của Thượng Quan Văn Phụng mà lòng nao nao.

Nàng là phận gái mà nay dám dối gạt một ả nữ ma đầu xinh đẹp khét tiếng giang hồ, nếu chẳng may bị bại lộ hành tung thì thật là tai họa bằng trời vậy.

Đường Thế Dân lại hỏi :

- Đinh Hương, họ đang ở khách điểm nào?

Đinh Hương đáp ngay :

- Hai người trú ngụ tại Thạch Vân khách điểm.

Đường Thế Dân nghĩ thầm :

- Thạch Vân khách điểm. Ta có nên gặp sư muội hay không.

Lúc ấy Đinh Hương chợt đứng dậy :

- Chỉ có bấy nhiêu thôi, giờ tiểu nữ xin cáo lui Thống lãnh.

Đường Thế Dân ngăn lại :

- Khoan đã, Đinh Hương chỉ vì câu hỏi như thế mà vào đây à?

- Đúng thế, chỉ có vậy thôi.

Nói xong Đinh Hương đứng dậy bỏ ra ngoài tức thì.

Đường Thế Dân nhìn theo chiếc bóng yêu kiều của Đinh Hương đã khuất ngoài cửa vừa nghĩ ngợi viển vông. Nhưng chàng cũng không thể nào tìm ra manh mối cho được cái nguyên nhân tại sao Đinh Hương vào đây chỉ nói một chuyện đó.

Chuyện nhũ danh của chàng có liên quan gì tới Đinh Hương hay không mà nàng lại quan tâm đường đó?

Nàng có cái âm mưu gì chăng?

Không thể có như thế được.

Vì điều ấy chẳng có liên hệ gì trực tiếp với nàng cả.

Song là thế nào?

Trí óc của Đường Thế Dân quay cuồng mãi vẫn không sao nghĩ cho ra lẽ.

Lúc này đêm đã về khuya.

Đường Thế Dân không còn buồn ngủ nữa.

Chàng ngồi trên giường suy nghĩ miên man.

Đối với Thượng Quan Văn Phụng từ trước sự thật chàng không hề có tình yêu, nhưng tình cảm giữa chàng và nàng trọn đời không thể nào quên đi được.

Nhưng nàng đối với chàng là tình yêu nồng nàn tha thiết vô cùng.

Cũng chỉ vì yêu thương chàng mà Thượng Quan Văn Phụng đã lén sự phụ nửa đêm tháo cũi sổ lồng cho chàng.

Đây quả thật là một mối thâm tình suốt đời cho đến chết chàng vẫn không sao quên được.

Nếu từ thuở bé chàng không có đính hôn cùng Tiểu Tú Tử thì chắc chắn chàng đã yêu nàng rồi.

Chàng và Thượng Quan Văn Phụng sánh đôi với nhau thật một cặp vợ chồng tuyệt diệu trên cõi đời này.

Nay sự muội chàng đã chẳng quản đường xa lên miền Bắc với mục đích tìm chàng cũng là chuyện đáng lo âu.

Thân gái dặm trường, bao nhiêu cạm bẫy trong giang hồ đang giăng sẵn chờ nàng rơi vào.

Sau cùng Đường Thế Dân lấy một quyết định :

- Vậy thì ta cũng nên gặp sự muội một lần để có nhiều lời nói với nàng chứ không thể làm thinh được.

Nghĩ tới đây Đường Thế Dân cảm thấy yên lòng vừa muốn tắt đèn lên giường nằm ngủ.

Chợt chàng nghe có tiếng gõ cửa thật gấp.

Đường Thế Dân lên tiếng :

- Ai gọi đó?

Giọng khàn khàn đáp bên ngoài :

- Tại hạ Hà Văn Hạo.

- Có chuyện gì chăng?

- Bảo chủ đang ở trong nội sảnh chờ Thống lãnh, bảo Thống lãnh hãy vào cho ngài nói chuyện rất gấp.

Thần tình của Đường Thế Dân rúng động lên.

Chàng nói vọng ra :

- Được ta sẽ đến ngay.

Trong lòng Đường Thế Dân chợt ngờ vực khôn cùng. Có chuyện gì mà Bảo chủ lại cho mời chàng vào lúc đêm khuya.

Có phải là chuyện của chàng chăng?

Có đúng sư muội chàng vừa được Độc Thủ Tiên Cô chỉ điểm chàng làm Thống lãnh tòa Phong bảo rồi tìm tới?

Nghĩ đến đây trong lòng Đường Thế Dân càng khẩn trương hơn nữa.

Chàng vội vàng thay y phục dạ hành, mở cửa bước ra ngoài tiến tới hậu viện.

Nơi mà Bảo chủ có nhiều cơ mật phải trải qua những chỗ canh gác thật nghiêm mật, nhưng tất cả nay đều do nơi Đường Thế Dân coi sóc, chàng đi qua dễ dàng.

Giây phút đã tới trước cửa phòng, Đường Thế Dân lên tiếng :

- Tệ chức Đường Thế Dân xin vào diện kiến Bảo chủ.

Phía trong có tiếng trả lời :

- Thống lãnh hãy vào trong.

Trong sảnh đường hiện giờ chỉ có Hồng bảo chủ và Đường Thế Dân mà thôi. Bọn võ sĩ đã lui ra ngoài tất cả.

Bầu không khí nghiêm lạnh vô cùng.

Hồng Diện Niên trở tay vào ghế :

- Thống lãnh hãy ngồi xuống đó.

Trái tim của Đường Thế Dân đập mạnh không ngừng. Chàng hồi hộp vì không hiểu chuyện gì sắp xảy đến cho mình đây.

Chàng cung kính :

- Thưa Bảo chủ, có chuyện gì gấp rút chỉ giáo tại hạ chăng?

Hồng bảo chủ trầm giọng :

- Đường thống lãnh, có món vật này đây, Thống lãnh hãy xem trước đi rồi chúng ta sẽ đàm đạo cũng không muộn.

Vừa nói Hồng bảo chủ vừa rũ tay áo rút ra một mảnh giấy đỏ là một lá thư viết chữ rất khéo, những lời như sau :

“Hồng Diện mến!

Tối mai vào lúc canh ba, hẹn với các hạ đến ngôi cổ mộ, để cùng dứt khoát câu chuyện giữa chúng ta. Nếu muốn khỏi lây vạ cho nhiều kẻ khác trong Phong bảo thì các hạ nên đến dự một mình.

Đại Hành Quyết cần ký”.

Đọc xong lá thư này bất giác trong lòng của Đường Thế Dân rung động lên mở to cặp mắt nhìn Hồng bảo chủ không ngớt.

Hồng bảo chủ trầm lặng khác thường, chưa thốt ra lời nào cả.

Đường Thế Dân bưng nhẹ :

- Bảo chủ! Lá thư này làm sao Đại Hành Quyết tổng đạt đến đây? Ai đã trao cho Bảo chủ?

Hồng bảo chủ trầm trầm :

- Cách đây trước một trống canh bản tọa đang ngồi trong phòng chợt nghe có tiếng gọi tên ta, sau khi thức dậy đi ra thì đã gặp lá thư này, ta đọc và ra đây, kể gọi Thống lãnh đến.

Đường Thế Dân lại càng kinh hãi.

Đại Hành Quyết ra vào Phong bảo dễ dàng như chỗ không người, thân pháp quả nhiên khiếp người.

Sau khi hạ sát ba nhân vật trong Bảo, nay hắn lại tìm tới Bảo chủ đòi đi phó hội một mình tại ngôi cổ mộ thật là một chuyện phi thường ngoài sức tưởng tượng của thiên hạ rồi.

Đường Thế Dân thi lễ :

- Xin Bảo chủ hãy thứ lỗi cho sự kiểm soát không chu đáo của tại hạ, để sơ sót cho thủ phạm lọt vào đây gây kinh động như thế.

Hồng bảo chủ đưa tay khoác khoác lắc đầu :

- Cũng không đúng như vậy, câu chuyện này thực ra không có gì liên hệ đến Thống lãnh cả, dù có bố trí thế nào, phòng thủ mật nhiệm tới đâu cũng không sao ngăn cản được hắn đến đây.

Đường Thế Dân lo lắng :

- Bảo chủ. Tình hình như thế, Bảo chủ có biết Đại Hành Quyết thuộc hạng người như thế nào chăng?

Hồng bảo chủ lắc đầu :

- Không được rõ gì.

Đường Thế Dân sanh ra ngờ vực trong lòng vô cùng, nhìn Hồng bảo chủ không hề nháy mắt.

Chàng chợt hỏi :

- Theo ý của Bảo chủ, đối phương Đại Hành Quyết đây thuộc về kẻ thù như thế nào Bảo chủ có rõ chăng.

Hồng bảo chủ trầm ngâm một chập rồi đáp :

- Hiện giờ bản tọa chưa thể nhớ ra được Đại Hành Quyết thuộc kẻ thù gì của bản Bảo, song đợi khi gặp mặt có lẽ sẽ hiểu ngay.

Đường Thế Dân cau mày :

- Như thế Bảo chủ định phó hội chăng?

Hồng bảo chủ gật gù :

- Bản tọa không thể không đi.

Đường Thế Dân lại tiếp :

- Bảo chủ sắp đặt cuộc phó hội như thế nào đây.

Hồng bảo chủ không then là một Bảo chủ của một Đại bảo trong giang hồ nên rất bình tĩnh :

- Bản tọa chỉ đơn thân, độc mã đến ngôi cổ mộ kia phó hội, không có dự định một điều gì cả.

Đường Thế Dân sửng sốt :

- Vậy thì Bảo chủ quá mạo hiểm đấy!

Hồng bảo chủ hào hùng :

- Là người võ lâm thì không có một ngày nào là không ở trong sóng gió. Nay đối phương đã có thư đến mời bản tọa, chẳng quản là thù hay bạn với nhau hoặc hiểu lầm nhau, thế nào cũng phải dứt khoát cho xong. Tuy rằng lão phu bất tài, bất tướng song cũng có một chút địa vị ở chốn võ lâm, nếu nhút nhát, yếu hèn không chịu phó hội, há chẳng để mặc cho giang hồ chê cười, lưu tiếng đời đời sao.

Những lời của Hồng bảo chủ thốt ra khiến cho Đường Thế Dân vô cùng kích động, hào khí tỏa mờ trên gương mặt của chàng.

Chàng cất giọng quả cảm :

- Bảo chủ, tại hạ có một đề nghị với Bảo chủ.

Hồng bảo chủ hỏi :

- Thống lãnh đề nghị điều gì đây?

- Tại hạ xin theo hộ vệ Bảo chủ.

Hồng bảo chủ lắc đầu :

- Không cần!

Đường Thế Dân ái ngại :

- Thế thì Bảo chủ truyền cho tại hạ vào đây có điều gì chỉ dạy hay không?

Hồng bảo chủ trầm nặng xuống :

- Câu chuyện này hiện nay trong Phong bảo hãy còn chưa một ai biết rõ và sự thật thì bản tọa cũng chẳng mong gì một người nào được biết làm gì.

Đường Thế Dân ngạc nhiên :

- Vậy thì Bảo chủ...

Hồng bảo chủ cắt ngang :

- Mục đích của bản tọa gọi Thống lãnh vào đây là muốn giao phó cho Thống lãnh một sứ mạng quan trọng.

- Sứ mạng quan trọng như thế nào?

Giọng nói của Hồng bảo chủ càng trầm lạnh hơn :

- Sứ mạng đó là nếu quá trưa ngày kia bản tọa chưa trở về trong Bảo thì Thống lãnh cứ bí mật thảo luận cùng Dư tổng quản ngầm ngầm lo mọi chuyện trong Bảo, tuyệt đối đừng tiết lộ cái tin của ta ra ngoài.

Trong tâm trường của Đường Thế Dân rúng động lên không ngừng.

Chàng biến cả sắc mặt :

- Bảo chủ, hành động như thế không có suy nghĩ cho thật cặn kẽ hay sao?

Hồng bảo chủ nghiêm trầm :

- Cũng không đúng như thế, sự thật thì bản tọa đã suy nghĩ rất nhiều rồi nên mới quyết định như thế.

Đường Thế Dân khẩn trương lên :

- Bảo chủ, tại hạ có...

Hồng bảo chủ khoát tay :

- Thống lãnh hãy nhận lãnh sứ mạng này, vậy hãy trở về phòng an nghỉ rồi qua trưa mai sẽ liệu toan.

Thống lãnh hãy nên ghi nhớ lời ta dặn.

Đường Thế Dân thở dài :

- Hỡi ơi! Ngôi cổ mộ ở tại hướng nào đây thưa Bảo chủ?

Hồng bảo chủ đáp :

- Ngôi cổ mộ ở phía Tây thành Khai Phong không xa lắm, tất cả người trong địa phương đều biết ngôi mộ này.

Rồi lão vẫy tay :

- Thống lãnh hãy nhớ điều sau cùng của bản tọa căn dặn đây: Nếu trưa ngày kia, chưa thấy lão phu trở về thì Thống lãnh và Dư tổng quản hãy bắt đầu thực hiện những lời bản tọa đã bảo, trước đó đừng cho một nhân vật nào dù thân tín biết cả. Còn một điều nữa là nhớ ra tay giúp sức lão phu, sanh bình ta rất trọng khí nghĩa, ta đã hứa phó hội đơn phương thì ta phải đi một mình xem thế nào.

Người võ lâm chính đạo thường hay trọng chữ tín và chữ danh, coi sự chết sống nhẹ tựa lông hồng.

Giờ đâu có thể nói những lời gì để cho Hồng bảo chủ nghe theo được nữa vô ích.

Cho nên chàng vòng tay buồn bã :

- Tại hạ xin cáo lui.

Rồi Đường Thế Dân trở ra ngoài với cõi lòng trầm nặng hơn bao giờ.

Về đến phòng riêng, Đường Thế Dân leo lên giường nằm gác tay lên trán suy nghĩ viển vông.

Cặp mắt chàng mở thao láo không tài nào nhắm đi cho được, đồng thời trái tim như có tảng đá ngàn cân treo trong đó.

Chàng đã ăn lộc của Phong bảo thì phải hết dạ trung thành với chủ nhân của nó chứ sao.

Dù Bảo chủ đã căn dặn như thế nhưng chàng làm sao yên tâm cho được.

Song Hồng bảo chủ lại không muốn cho chàng chen vào chuyện riêng tư ân oán giang hồ của lão ta.

Hơn nữa lão nhân lại dặn chàng cần phải giữ kín chuyện này không nên để lộ ra ngoài.

Xem như thế này chỉ có một mình chàng âm thầm lo liệu đối phó với cuộc phó hội mà thôi.

Cái chỗ lạ lùng là Hồng bảo chủ đến nay vẫn chưa biết kẻ thù Đại Hành Quyết là ai cả.

Cứ theo số thứ tự trong hàng ngũ địch thủ của Đại Hành Quyết thì nạn nhân không phải là ít đâu.

Mắn Tam liệt kê vào con số mười tám.

Còn số tới mười chín là nhân vật nào?

Đường Thế Dân cứ nghĩ ngợi hoài không tài nào thiếp đi trong giấc ngủ được.

Chàng nhớ tới hành tung thần bí của Đại Hành Quyết, Đường Thế Dân càng nghe lạnh cả người.

Thủ đoạn lẫn thân pháp và võ công của hắc quả thật quỷ thần vô lượng khó có trong cõi thế gian này.

Nhưng nhân vật thần kỳ bí mật máu tanh đó là ai?

Đàn ông hay đàn bà?

Suy nghĩ mãi cho tới trời gần sáng Đường Thế Dân thiếp đi trong giấc ngủ hời hững...

* * * * *

Sáng hôm ấy.

Trong Phong bảo vẫn bình thường như xưa.

Không một ai hay biết gì tới câu chuyện đêm qua giữa Hồng bảo chủ và Đường Thế Dân cả.

Cho nên họ vẫn cười cười nói nói như thường.

Chỉ có một mình Đường Thế Dân tâm trường lúc nào cũng khẩn trương đến cực độ.

Chợt chàng nảy ra một ý niệm.

Đường Thế Dân nhủ thầm :

- Lạ thay, theo lẽ ta là người mới vừa nhậm chức Thống lĩnh trong tòa Phong bảo hiển nhiên uy tín đối với Bảo chủ phải còn kém hơn những nhân vật lâu năm như Dư tổng quản hay các người khác, nhưng tại sao Hồng bảo chủ lại không trao sứ mạng cơ mật nặng nề có liên hệ tới sự tồn vong của Phong bảo cho một nhân vật kỳ cựu, mà lại giao cho ta?

Đây là nguyên nhân gì?

Ngẫm nghĩ hoài chàng vẫn chưa phăng tìm ra manh mối.

Đường Thế Dân vì ý nghĩ này cứ thắc mắc bức dọc trong lòng mãi không một phút nào yên.

Nhưng thủy chung chàng vẫn không thể nào tìm ra câu giải đáp cho suôn sẻ được.

Đường Thế Dân lại nhủ thầm :

- Hay là ta cứ đem câu chuyện này nói với Dư tổng quản rồi ta và lão ta tìm một phương cách gì giải nguy cho Bảo chủ.

Ý nghĩ thật hay nhưng Đường Thế Dân lại nghĩ nếu thế sẽ phạm vào điều cấm của Hồng bảo chủ.

Đem qua Hồng bảo chủ từng căn dặn chàng không được nói ra câu chuyện này với bất cứ một ai cả.

Chàng làm sao dám tiết lộ trước đây.

Còn nếu chàng giữ kín chuyện này ngày sau Bảo chủ có mệnh hệ gì thì chắc chắn chàng bị Dư tổng quản và nhiều người trong Bảo trách cứ chàng nặng nề.

Đằng nào cũng không yên cả.

Đây quả thật là một mối khổ tâm cho chàng tốt độ.

Vì quá tư lự lo buồn nên Đường Thế Dân đem rượu ra uống một mình để giải khuây.

Sau bữa cơm rồi Đường Thế Dân vẫn bồn chồn lo sợ đứng ngồi chẳng giây phút nào yên cả.

Sau rốt, Đường Thế Dân đã quyết định xong xuôi.

Chỉ vì sự an toàn của Hồng bảo chủ, nhứt định chàng phải tới ngôi cổ mộ để xem tình hình diễn ra như thế nào.

Nếu cần chàng sẽ xuất hiện giải nguy cho Hồng bảo chủ chứ không thể ngồi yên mà nhìn người vào chỗ nguy vong một cách đơn độc được.

Đồng thời, Đường Thế Dân cũng biết bộ mặt thật của nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết như thế nào nữa.

Chàng nhận thấy mình hành động như thế là rất đúng chẳng có gì sai lạc cả.

Ngôi cổ mộ kia chắc là một nơi tất cả người dân bản xứ đều biết rõ, chàng tới đó hỏi thăm sẽ ra manh mối.

Thành Khai Phong cách đây có gần năm mươi dặm nếu muốn đi thì phải lên đường cho sớm.

Cho nên Đường Thế Dân mới viện lẽ rằng mình cần phải đi gặp sư đệ, rồi cưỡi ngựa lên đường.

Tuy rằng hôm nay mục đích của chàng chỉ vì sự tồn vong của Hồng bảo chủ, nhưng sự thật trong thâm tâm của chàng muốn gặp lại người sư muội kiều diễm của mình.

Trên con đường tới Khai Phong là quan lộ, ngựa chạy rất nhanh Đường Thế Dân định đến thị trấn sớm chừng nào càng tốt chừng ấy, vì chàng còn có thể tìm Thượng Quan Văn Phụng, và sau đó nghỉ ngơi chờ trời sụp tối sẽ đến ngôi cổ mộ.

Chàng đến thành Khai Phong thì mặt trời đã về chiều ánh tà dương còn đậu trên những tàng cây cổ thụ.

Đường Thế Dân gặp người dân trong thị trấn liền hỏi qua ngôi cổ mộ thì được cho biết là ở cách đây khoảng mười dặm về hướng Tây.

Chàng yên bụng, định tới Thạch Vân khách điểm gặp Thượng Quan Văn Phụng trước rồi sẽ toan liệu mọi bề.

Trước nhất chàng cũng muốn hiểu sư muội của mình hãy còn chung chạ với Độc Thủ Tiên Cô hay không.

Nếu còn, chàng sẽ tìm cách bí mật ra hiệu cho Thượng Quan Văn Phụng tới một nơi nào đó rồi trò chuyện chứ không thể để cho Độc Thủ Tiên Cô nhận thấy sẽ có điều phiền phức cho hai người.

Tâm nhiệm của Đường Thế Dân chưa chấm dứt chợt nghe một giọng lạnh lạnh trầm trầm bên tai.

Đường Thế Dân nghe qua giọng trầm trầm này bất giác trong lòng rung động, dừng ngựa lại.

Chàng đưa mắt nhìn qua thì thấy người gọi giật đó chỉ là một ả đàn bà đang đứng bên vệ đường.

Ả đàn bà tuổi trạc chừng năm mươi trợn cặp mắt sáng ngời nhìn chàng như làn điện chớp.

Bấy nhiêu cũng đủ biết người đàn bà này công lực cao thâm tốt độ rồi chứ chẳng phải hạng tầm thường.

Sự tình quá đột ngột khiến cho Đường Thế Dân ngẩn ngơ chưa biết người đàn bà kia định làm gì.

Hơn nữa chàng nhận kỹ từ trước đến giờ chàng chưa từng quen biết người đàn bà này một lần nào cả.

Tại sao ả lại đón đường chàng nơi đây?

Đường Thế Dân vẫn còn ngồi trên lưng ngựa vòng tay thi lễ :

- Nữ tiên bối có điều gì chỉ giáo hay không?

Người đàn bà kia lạnh lùng :

- Ta chờ người ở đây cũng đã lâu rồi, cũng may sao lại gặp được người ở đây.

Đường Thế Dân lại rung động trong lòng thêm một lần nữa.

Người đàn bà trợn mắt :

- Hãy xuống ngựa đi rồi đàm đạo.

Xem tiếp chương 11 Vũ Nội Cuồng Khách

11. Chương 11 Vũ Nội Cuồng Khách

- Nữ tiên bối có chuyện gì chỉ giáo?

Về mặt của người đàn bà thần bí kia thấy trầm nặng khác thường, thấp giọng bảo :

- Tiểu tử, ta cảnh cáo ngươi hãy nên xa lánh chốn giang hồ này càng xa càng tốt.

Đường Thế Dân kinh hãi trong lòng khôn tả, chiếu cặp mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt người đàn bà thần bí kia.

Chàng nhủ thầm :

- Ô, chẳng lẽ người đàn bà bí mật này lại là... nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết?

Chàng khích động :

- Nữ tiên bối tại sao như thế?

Người đàn bà thần bí tiếp bằng giọng nói như kẻ bề trên chỉ bảo kẻ bề dưới :

- Tiểu tử, lia càng xa càng hay, từ phút giây này chớ có để cho ta trông thấy mặt ngươi một lần nào nữa.

Đường Thế Dân lấy lại sự bình tĩnh :

- Nữ tiên bối tại sao như thế?

Người đàn bà thần bí cười lạnh gáy :

- Tại vì ta muốn để cho ngươi được sống thêm ít lâu.

Bất giác Đường Thế Dân nổi cơn thịnh nộ vì câu nói quá ngạo mạn kiêu căng của người đàn bà thần bí.

Chàng lạnh trảm xuống :

- Nữ tiên bối có biết ta là ai không?

Người đàn bà thần bí ngược ngạo :

- Ta chẳng cần biết ngươi là ai, hữu danh hay vô danh tiểu tốt, ta chỉ bảo ngươi phải cấp tốc rời khỏi chốn này là vừa.

Đường Thế Dân cũng chẳng chịu kém :

- Tại hạ cũng muốn biết nữ tiên bối là ai, rồi mới có thể phúc đáp những chuyện khác được.

Người đàn bà thần bí trẻ môi :

- Người không cần hỏi thêm làm gì, và người cũng chưa đủ tư cách để hỏi đến danh hiệu của ra.

Đường Thế Dân nổi giận trợn mắt hừ lạnh lùng lên một tiếng, toan muốn phóng trở lên ngựa không thèm nói chuyện nữa.

Người đàn bà thần bí kia vai không lay động, thậm chí cả đầu gối cũng chẳng co lên, ngay thẳng thân hình như pho tượng sà một cái thẳng tới chắn ngang trước mặt Đường Thế Dân.

Bà ta cất giọng lạnh lẽo như ma mị :

- Hãy nghe cho rõ đây: Lần sau nếu người cãi lệnh ta còn có mặt trong thành Khai Phong này thì chớ mong còn mạng sống trở về. Người đã nghe rõ chưa?

Thân pháp vừa rồi của đối phương khiến cho Đường Thế Dân bất giác phải kinh hãi trong lòng.

Quả thật ít khi trông thấy trong chốn giang hồ một nhân vật võ công cao thâm như thế.

Song những lời nói của người đàn bà thần bí vừa qua làm lòng chàng khó chịu vô cùng.

Đây là ý nghĩa gì?

Phải chăng người đàn bà thần bí này chính thật là... nhân vật Đại Hành Quyết gây án mạng vừa qua.

Nếu không thì tại sao bà ta lại có những hành động bao trùm bí mật đến như thế.

Một ý niệm cho Đường Thế Dân sáng rực lên.

Đó là chuyện chàng vừa mới nhậm chức Thống lãnh của tòa Phong bảo.

Hay là Đại Hành Quyết nghe tin đó rồi tới đây cảnh cáo chàng trước khi hành tử?

Có thể cũng bị liệt vào số nạn nhân như lão Hành pháp, Chấp pháp và Hồ Đại Minh?

Cũng có thể như thế lắm chứ không.

Trong lòng Đường Thế Dân đã nghi ngờ người đàn bà thần bí này đến sáu phần.

Chàng cất giọng trầm trầm :

- Nữ tiên bối nên nhớ cho từ xưa đến nay tại hạ chưa từng để cho bất cứ một ai uy hiếp mình cả.

Người đàn bà thần bí hừ lạnh :

- Đây không phải ta uy hiếp người, mà chính là lời cảnh cáo trước khi có sự bất hạnh đến với người.

Đường Thế Dân nghiêm trọng :

- Nếu nay nữ tiên bối không chịu nói rõ lai lịch của mình, mà lại thốt ra những lời vu vơ như thế, thì tại hạ không dám lãnh giáo ở nơi nữ tiên bối nữa. Tại hạ bắt buộc xin cáo từ, hẹn gặp lại khi khác.

Nói xong Đường Thế Dân toan phóng mình lên lưng ngựa thì người đàn bà thần bí đã khoát tay :

- Đứng lại!

Đường Thế Dân dừng bước, nhìn người đàn bà thần bí bằng cặp mắt vô cùng khinh khỉnh :

- Nữ tiên bối còn chuyện gì chỉ giáo hãy nói ra luôn cho, tại hạ không đủ thời giờ viễn vông được nữa.

Người đàn bà thần bí nói :

- Người sắp phải ân hận rồi đấy.

Đường Thế Dân nhú cặp lông mày kiếm :

- Sợ e không đến nỗi như thế.

Người đàn bà thần bí trợn mắt sáng ngời :

- Nơi đây không tiện đàm đạo với nhau, vậy tiểu tử ngươi hãy theo ta ra ngoài quan lộ là hơn.

Vừa nói người đàn bà thần bí tự mình bắn đi ngay trước không cần phải nhìn lại phía sau.

Ba ta trở ra ngoài quan lộ.

Đường Thế Dân giận trong lòng thầm nhủ :

- Dù ả là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết nhưng ta há sợ ả mà không theo một phen xem sao.

Nghĩ như vậy chàng thót lên lưng ngựa phóng chạy theo phía sau lưng người đàn bà thần bí đó.

Ra ngoài quan lộ cả hai tiến về khu rừng cách đó chừng bốn năm dặm.

Lát sau đã tới khu rừng.

Người đàn bà thần bí tiến vào trong rừng trước không thèm ngó nhìn Đường Thế Dân.

Hình như bà ta tin rằng chàng phải theo vào đó vậy.

Đường Thế Dân xuống ngựa dắt vào trong cột vào gốc cây đại thụ.

Chàng rút thanh trường kiếm cầm trong tay đề phòng biến cố rồi theo hướng người đàn bà thần bí đi vào.

Cặp mắt sáng ngời của Đường Thế Dân quét nhìn lại hai bên đề phòng có cuộc mai phục sẵn sàng ứng phó.

Chàng vừa nghĩ :

- Đối phương này nếu không đúng là nhân vật chánh cồng Đại Hành Quyết, thì cũng là đồng đạo của hắn, sẵn đây ta cũng nên giao tranh với hắn biết đâu là màu sắc của võ công để hắn khinh thường người trong chốn giang hồ này.

Khi đó Đường Thế Dân đã tiến vào bãi cỏ chung quanh có nhiều cây tùng lá xanh um.

Đã thấy người đàn bà thần bí đứng lại chờ chàng.

Đường Thế Dân tiến tới đứng trước mặt người đàn bà thần bí cách khoảng chừng vài trượng.

Người đàn bà thần bí nhìn chàng buông trầm giọng xuống :

- Tiểu tử, đây là lần cuối cùng ta muốn biết ngươi có chịu rời khỏi chốn này hay không?

Đường Thế Dân bình tĩnh :

- Ít nhất lão tiền bối cũng phải nêu ra nguyên nhân để tại hạ suy nghĩ có nên thi hành theo lời nữ tiền bối không cái đã.

Người đàn bà thần bí ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp :

- Như vậy cũng được, nếu nay ngươi muốn biết rõ nguyên nhân tại sao ta bắt buộc ngươi như vậy thì hãy nghe đây: Cũng chỉ tại vì ngươi đã phá hoại cuộc hôn nhân của kẻ khác nên ta buộc ngươi phải rời khỏi chốn này.

Bất giác Đường Thế Dân đã ngơ ngác cả người, vì chưa hiểu ra làm sao cả.

Chàng phá hoại cuộc hôn phối của ai đây?

Nếu như thế đối phương đâu phải là nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết.

Như vậy sự dự đoán của chàng vừa rồi đã không đúng.

Song người đàn bà thần bí này là ai?

Tại sao đương nhiên gây sự với chàng?

Đường Thế Dân hỏi :

- Những lời của nữ tiền bối tại hạ nghe chẳng hiểu gì cả.

Người đàn bà thần bí nổi giận trợn mắt lên :

- Sức nhẫn nại của ta có hạn. Nếu người cứ mãi giả vờ không chịu hiểu thì chớ có trách ta sao hành động hiểm độc với người. Người hãy sửa soạn công lực để bảo tồn cái tiểu mạng của người là vừa.

Nói xong người đàn bà thần bí gơ năm ngón chỉ bén nhọn như gươm vồ Đường Thế Dân.

Chiêu thức cái vồ này của bà ta thật là huyền diệu khiến cho đối phương khó mà tránh né đi cho được.

Đường Thế Dân thấy năm ngón chỉ phong quái gỡ bất giác trong lòng phải rung động và kinh hoàng.

Với công lực của sư phụ chàng truyền dạy quả thật không thể nào chống đỡ nổi.

Lẹ như chớp Đường Thế Dân thi triển ngay chiêu thứ nhất của Truy Hồn tam chiêu nghênh đón.

Chiêu này lấy thủ làm công rất huyền ảo, đồng thời cũng hiểm độc vô song.

Sự độc hiểm của nó là Đường Thế Dân theo thế kiếm thuật tay trái cầm vỏ kiếm, tay phải chỉ rút ra nửa phần thanh trường kiếm thôi, rất kỳ dị chưa từng thấy trong chốn giang hồ.

Tuy lưỡi kiếm không tuốt ra khỏi vỏ song nếu người đàn bà thần bí khi tiến chiêu nếu không thu hồi tự khắc sa vào cái lưới rập của Đường Thế Dân giăng sẵn.

Song sự thần tốc về thân thủ, mau lẹ về kinh nghiệm giang hồ và phản ứng tuyệt vời của người đàn bà thần bí quả nhiên đạt đến mức độ kinh người.

Khi cái vồ của người đàn bà thần bí vừa còn cách Đường Thế Dân chừng năm tấc chợt thấy thế kiếm thuật dị kỳ của đối phương liền thu hồi trở lại nhanh chóng.

Cốp!

Một tiếng khô rợn nổi lên sân trường.

Thân lưỡi kiếm vừa lộ ra nửa phần của Đường Thế Dân cũng vừa nấp trở lại trong vỏ kiếm.

Cách sử kiếm của chàng tài tình quái lạ ngoài sức tưởng tượng của người đàn bà thần bí.

Thần tình của người đàn bà thần bí cực kỳ kinh hãi trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Đường Thế Dân.

Giây lâu bà ta hỏi :

- Tiểu tử, đây là kiếm pháp gì.

Đường Thế Dân lạnh trầm :

- Kiếm pháp là kiếm pháp chứ còn gì nữa mà hỏi, hãy thối lui là sống, bằng tiến lên là vong mạng.

Mặt mày người đàn bà thần bí nhăn nheo lên, chợt tháo lui trở lại hai bước.

Bà ta buông trầm :

- Tiểu tử hãy coi đây!

Người đàn bà thần bí chợt cong mình lại như con tôm, hai cánh tay đưa ra trước, bàn chưởng công lại nửa phần một hình thù vô công vô cùng quái lạ.

Trong bụng Đường Thế Dân ái ngại lên.

Xưa nay trên chốn giang hồ chưa có lần nào chàng gặp một đối thủ lại có lối võ công kỳ dị như thế.

Đường Thế Dân không hiểu đối phương định dùng thế độc gì hạ thủ chàng trong chiêu này đây.

Chàng nhủ thầm :

- Ô, vậy thì ta thi triển đệ nhị chiêu trong Truy Hồn tam kiếm xem thử ả làm gì cho biết.

Nghĩ như thế rồi Đường Thế Dân nắm chặt vỏ kiếm và thân kiếm chờ đợi người đàn bà thần bí triển chiêu.

Nếu người đàn bà thần bí ra chiêu tức khắc chàng thi triển tuyệt kiếm đối phó liền.

Sân trường ngưng đọng đến ngạt thở.

Hai bên sắp lâm vào trận sanh tử đấu với nhau.

Một bên là người đàn bà thần bí vô công quái gỡ, còn một bên là trang thiếu hiệp cương cường bậc nhất giang hồ.

Chính trong khi ấy.

Một giọng cười quái lạ chợt từ đâu đưa tới, tiếp theo đó có giọng khàn khàn nổi lên :

- Ha ha... tuy nhân mạng không đáng gì cho lắm, nhưng cũng không thể tự ý giết người một cách vô lối như vậy được. Lão bà Hộ Giá, xin lão bà thấu hiểu chiêu thức quái gỡ đó đi.

Bất giác trong lòng Đường Thế Dân rung động lên.

Danh từ Hộ Giá nghĩa là gì?

Như thế chứng tỏ người đàn bà thần bí này là lão Hộ Giá chứ chẳng còn nghi ngờ chi nữa.

Nhưng lão bà hộ giá cho ai?

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn qua hướng vừa phát ra giọng trầm khàn gọi bà Hộ Giá đó.

Người đàn bà thần bí chợt thét lạnh lạnh :

- Người là ai?

Thanh âm trầm khàn quái gỡ kia nổi lên :

- Vũ Nội Cuồng Khách!

Sắc mặt của người đàn bà thần bí kia chợt biến đổi rất là nhanh chóng, chợt cất giọng căm hờn :

- Lão Vũ Nội Cuồng Khách điên cuồng kia, nay ngươi muốn chen vào chuyện ân oán của thiên hạ à?

- Ha... ha... ha...

Đường Thế Dân nghe đến bốn tiếng Vũ Nội Cuồng Khách thì cau cặp lông mày lười kiếm lại.

Vũ Nội Cuồng Khách thuộc hạng người gì?

Chàng suy nghĩ thì chợt nhớ có lần chàng đã nghe tới cái danh hiệu Vũ Nội Cuồng Khách này rồi.

Trong giới võ lâm có một nhân vật cao thủ tột hạng tên là Vũ Nội Cuồng Khách, tánh tình thật quái gỡ, điên loạn bất chừng, hay dự vào những chuyện thị phi của võ lâm.

Nay lão nhân điên kia đã xuất hiện tại cánh rừng này trong khi trận đấu giữa chàng và người đàn bà thần bí tới hồi khốc liệt.

Người đàn bà thần bí hừ lạnh lẽo :

- Vũ Nội Cuồng Khách, gan dạ hãy xuất hiện cho mau, đừng núp trong rừng thi hành độc thủ thấp hèn.

- Ha... ha... ha...

Sau loạt tiếng cười quái thành linh thấy một chiếc bóng từ trong rừng loạng choạng bước ra.

Chiếc bóng này coi lại là một vị quái nhân kỳ dị chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Đó là một lão nhân đầu sói, còn lại tóc rối nùi như ổ quạ, đi chân không, râu mọc đầy mép, mình vận áo lam dài kéo lên giắt tới bụng.

Trong tay lão quái nhân này cầm cây trượng bằng mây cong queo khó coi, hai chân bước thấp bước cao, lão đảo tiến tới trước mặt người đàn bà thần bí kia.

Sau đó lão quái nhân đứng lại nhìn người đàn bà thần bí cười khà :

- Ha... ha... ha... ha... ha...

Người đàn bà thần bí định thần nhìn kỹ quái nhân rồi buông trầm giọng thét lên :

- Muốn phát khùng điên thì hãy đi nơi khác mà phát khùng, chốn này nay không có chuyện của lão đâu.

Một lão quái nhân từ trong bụi tiến ra.

Dáng lão đi lảo đảo như người say rượu triền miên không bao giờ ngớt vậy.

Đường Thế Dân nhìn qua lão nhân đó bất giác rung động trong lòng vì không ai khác hơn là Vũ Nội Cuồng Khách.

Vũ Nội Cuồng Khách tới đứng trước mặt lão bà thần bí mắt lấy mắt nhìn mà cười khà.

Người đàn bà thần bí buông trầm :

- Lão tới đây có chuyện gì?

Vũ Nội Cuồng Khách trở Đường Thế Dân :

- Chớ có giết gã tiểu tử này.

- Vì sao vậy?

- Vì gã không phải thủ phạm trong vụ kia.

Người đàn bà thần bí sững sốt :

- Lão bảo sao? Gã này không phải là thủ phạm trong vụ kia hay sao?

Vũ Nội Cuồng Khách gật đầu :

- Đúng vậy.

Người đàn bà thần bí lại quét cặp mắt sáng rực nhìn qua Đường Thế Dân một lần nữa như để dò xét sau cùng.

Bà ta lạnh lùng :

- Vũ Nội Cuồng Khách, lão không nói dối ta chứ?

Vũ Nội Cuồng Khách vỗ ngực mình sang sảng giọng :

- Như lão bà đã rõ, bình sinh lão phu nổi tiếng là một kẻ ngay thẳng nhất trong chốn giang hồ, không hề nói dối bất cứ với ai nữa lời, tại sao lại phải hoài nghi.

Người đàn bà kia trầm giọng xuống :

- Nay lão thân tạm thời tin theo lời lão, nhưng nếu sau này ta biết lại lão gạt ta thì...

Vũ Nội Cuồng Khách trợn mắt :

- Thì lão phu sẽ chịu tội với lão bà bất cứ lúc nào, lão bà đã bằng lòng rồi chứ?

Người đàn bà thần bí nghe Vũ Nội Cuồng Khách thốt xong không thốt lời nào nữa vội quay mình đi ngay.

Ả bần mình một cái đã xa mấy trượng rồi chỉ lắc lư thêm vài cái nữa là đã hút dạng trong rừng.

Thân pháp của người đàn bà thần bí quả thật kỳ tuyệt trong chốn giang hồ đáng sợ rồi đây.

Đường Thế Dân nhìn theo khinh công của người đàn bà thần bí bất giác đã phải chép miệng :

- Đây là một nhân vật thần kỳ!

Chàng đứng lặng người suy nghĩ câu chuyện giữa Vũ Nội Cuồng Khách và người đàn bà thần bí.

Tại sao người đàn bà thần bí này lại nằng nặc quyết một cho rằng chàng dẫn dụ ả con gái nào đó?

Ả lại quyết giết chết chàng đi?

Đây là chuyện gì?

Còn Vũ Nội Cuồng Khách tại sao lại can thiệp vào không cho người đàn bà thần bí hành hung cùng chàng?

Đồng thời lão quái nhân lại còn bảo người đàn bà thần bí hãy tới Long Đình sẽ hiểu rõ mọi việc.

Ngẫm nghĩ thật lâu mà Đường Thế Dân cũng chẳng làm sao suy đoán ra chuyện gì đã xảy ra.

Vũ Nội Cuồng Khách hé miệng cười khà :

- Tiểu tử, bây giờ chính ngươi phải đãi rượu cho lão phu là hợp tình hợp lý rồi đấy.

Đường Thế Dân giật mình nhìn lại Vũ Nội Cuồng Khách, rồi cất giọng ôn tồn nói với lão :

- Chuyện đãi khách, thù tạc rượu thịt đối với tại hạ không có gì quan trọng, có điều hậu bối mới rõ câu chuyện xảy ra như thế nào mà tại sao lão bà kia lại nằng nặc đòi giết cho bằng được hậu bối như thế lão tiền bối có rõ chăng?

Vũ Nội Cuồng Khách đáp :

- Chuyện chẳng có gì lớn lao cho lắm. Cũng chỉ tại vì lão bà kia đã nhận lầm tiểu tử nên mới có hành động hung hăng với ngươi như thế. Nay ngươi đãi khách một bữa rượu thịt không có gì oan uổng cả, nếu không gặp lão phu tới đây kịp thời thì thấy cũng chẳng phải là dễ dàng gì cho ngươi đâu, thân thủ của lão bà kia tuy vậy rất là khó chịu chứ chẳng vừa đâu.

Đường Thế Dân tiếp :

- Lão tiền bối có thể thuật cho tại hạ nghe cái lai lịch của lão bà vừa rồi chăng?

Quái lão nhân lắc đầu :

- Tiểu tử ơi, nay ngươi đừng biết tới cái lão bà ấy là càng hay cho ngươi thôi, chúng ta hãy tìm nơi nào có quán rượu vào nhậu nhẹt một phen, lão phu cảm thấy tới cỡ đây rồi.

Đường Thế Dân thấy hiện giờ vào trong thành thăm sư muội Thượng Quan Văn Phụng đã quá trễ, nay cũng đành đi với lão nhân Vũ Nội Cuồng Khách này ăn uống một hồi, trước là đáp lại tấm lòng tốt của lão, hai nữa là để thù tạc với lão một phen.

Nghĩ vậy nên Đường Thế Dân gật đầu :

- Đúng vậy, nay chúng ta hãy tìm quán rượu ăn uống một hồi. Tại hạ xin mời lão tiền bối hướng dẫn cho.

Vũ Nội Cuồng Khách chợt trợn cặp mắt lên :

- Tiểu tử, ngươi miễn cưỡng mà đãi rượu cho lão phu đây chăng? Nếu ngươi thấy tiếc tiền với ta thì ta cũng chẳng màng gì uống chung rượu của ngươi đâu.

Đường Thế Dân cười nhỏ nhẹ :

- Lão tiền bối chứ có hiểu lầm như thế, thật tình tại hạ được mời rượu lão tiền bối đây là một điều vạn hạnh vô cùng vậy thì có lý nào lại tiếc tiền hay sao.

Vũ Nội Cuồng Khách gật gù :

- Hay lắm. Nay để lão phu dẫn đường cho tiểu tử. Ở đằng kia có quán rượu gọi là Túy Tiên Tửu. Chúng ta gặp tại đó là hay nhất. Nhất định ngươi phải tới, chứ có để lão phu ngồi chờ ngươi không tiền trả rượu thịt, lại nữa bảo thật lão phu cũng chẳng có món vật nào trong mình cầm thế.

Đường Thế Dân mau mắn :

- Tại hạ đâu dám thất lễ đến thế.

Vũ Nội Cuồng Khách nói :

- Vậy thì lão phu đi trước đây.

Nói dứt lão quái nhân loạng choạng như người trong cơn say rượu bước đi.

Tuy vậy cách đi của Vũ Nội Cuồng Khách rất nhanh, chỉ lác lác vài cái lão đã xa ngoài hai mươi trượng.

Đường Thế Dân trở lại mở dây cột ngựa xong thì Vũ Nội Cuồng Khách đã biệt dạng đi rồi.

Chàng leo lên lưng ngựa phóng theo hướng lão quái nhân vừa khuất mà trong lòng nghĩ ngợi miên man...

* * * * *

Túy Tiên Tửu là một cái quán rượu ở tại con đường phía Tây thành Khai Phong.

Quán rượu này trang hoàng thật lộng lẫy, đủ thứ tiện nghi, những hình Bát Tiên rực rỡ, đèn treo hoa dây từ ngoài đến bên trong.

Song có điều thực khách nơi đây rất ít, đồng thời phần nhiều là hạng trung và hạ lưu.

Đường Thế Dân nhắm hướng chạy riết tới quán Túy Tiên Tửu, nhảy xuống lưng ngựa.

Một tên tiểu nhị liền dắt ngựa cho đi ăn cỏ.

Chàng thiếu hiệp bước vào trong quán Túy Tiên thì đã thấy Vũ Nội Cuồng Khách ngồi trong đó từ lâu rồi.

Lão quái nhân giơ cao tay ngoắc Đường Thế Dân cho chàng trông thấy chỗ ngồi của lão mà tiến vào.

Đường Thế Dân vào đến nơi thì đã thấy Vũ Nội Cuồng Khách gọi ra bảy tám món ăn.

Món nào cũng như món nào đều là thức ăn quý giá đắt tiền.

Đường Thế Dân tươi cười ngồi xuống đối diện cùng Vũ Nội Cuồng Khách.

Vũ Nội Cuồng Khách cầm đũa ngay nói :

- Hãy ăn cho mau, lão phu đói bụng quá rồi không thể nào chờ đợi thêm được nữa.

Nói dứt lời Vũ Nội Cuồng Khách gấp thức ăn bỏ vào miện nhau ngấu vừa ực rượu coi bộ ngon lành lắm.

Lão quái nhân ăn chưa hết miếng này tới miếng khác không ngừng bắt cần đến Đường Thế Dân có ăn hay không.

Đường Thế Dân tùm tùm cười ngồi xuống cầm đũa lên cũng gấp thức ăn và rót rượu cho mình.

Chàng lặng lẽ ăn uống với Vũ Nội Cuồng Khách.

Đường Thế Dân vừa ăn vừa nhìn Vũ Nội Cuồng Khách ngồi ăn và nhắm nháp rượu chọt nhó tới một người.

Người đó chính là lão nhân áo vàng.

Cách ăn uống của lão nhân áo vàng cũng giống hệt như lão Vũ Nội Cuồng Khách này vậy.

Lão quái nhân nhấp rượu gấp thức ăn nhai ngon lành một hồi lâu chừng như trong bụng đã no rồi.

Sau thêm ba chung rượu nữa Vũ Nội Cuồng Khách mới buông đũa xuống đưa tay chùi mép.

Kế đó lão quái nhân nhìn Đường Thế Dân hoan hỉ :

- Bữa cơm tiểu tử đãi lão phu ăn thật là ngon, lâu lắm ta mới ăn một bữa thích thú như thế. Nay hãy để lại danh hiệu cho lão phu biết, người tên gọi là gì?

Đường Thế Dân tươi mặt :

- Tại hạ tiểu danh là Đường Thế Dân.

Vũ Nội Cuồng Khách gật đầu lia lịa :

- Đường Thế Dân, Đường Thế Dân, lão phu sẽ ghi nhớ tên người. Nay rượu tiệc đã xong, lão phu còn chuyện phải đi làm, vậy thì cáo biệt tiểu tử, hẹn gặp khi khác.

Vừa dứt lời Vũ Nội Cuồng Khách đã đứng lên, rồi quay lưng bước đi ra khỏi tửu quán.

Lão quái nhân chẳng nói thêm lời gì cũng chẳng nhìn trở lại Đường Thế Dân một lần nào nữa.

Hành động ngang tàng quái dị của Vũ Nội Cuồng Khách, Đường Thế Dân chẳng có câu chấp gì lão.

Bởi chàng nghĩ những bậc dị nhân, quái kiệt trên chốn giang hồ thường có tánh quái gở như thế cả.

Đường Thế Dân gọi tiểu nhị tới tính tiền rượu thịt có hơn năm lạng. Một bữa ăn đắt giá nhưng chàng rất thích thú trong lòng.

Trả tiền rượu thịt xong Đường Thế Dân ra khỏi tửu quán thì thấy bóng tà dương đã ngả về phía Tây.

Tên tiểu nhị dắt con ngựa lại cho chàng, Đường Thế Dân móc một đỉnh bạc nhỏ tặng cho gã rồi nhảy lên lưng ngựa.

Chàng giục ngựa cho chạy ra ngoài quan lộ rồi mới phóng nước đại về phía ngôi cổ mộ.

Vì lúc này đã có hồi trước hướng tới ngôi cổ mộ nên Đường Thế Dân không cần phải hỏi kẻ qua đường nữa.

Con tuấn mã chạy thật nhanh về phía ngôi cổ mộ trên bãi mộ tiêu điều.

Quả thật đúng là ngôi cổ mộ vì nó nằm trên địa thế hết sức hoang vu.

Nơi bãi tha ma cỏ mọc cao hơn đầu người, có nhiều cây tòng bá chung quanh rậm rạp, đìu hiu.

Khi bóng tà dương vừa tắt hoàng hôn buông xuống thì Đường Thế Dân cũng vừa đến nơi.

Chàng tìm một chỗ kín đáo ẩn núp vào đó.

Màn đêm xuống dần, rồi bóng đen trùm phủ cảnh vật đó đây hoang tàn lạnh lẽo.

Đường Thế Dân chờ mãi. Chàng nhẫn nại không chút nản lòng.

Canh một qua.

Canh hai đến.

Rồi canh ba.

Vẫn chưa trông thấy bóng dáng nhân vật nào cả.

Đường Thế Dân sốt ruột nghĩ thầm :

- Lạ thay, sao không thấy một ai cả vậy kìa?

Thình lình trong giờ phút đó có chiếc bóng từ đằng xa bắn tới nhanh nhẹn như quỷ mị hiện hình.

Tâm thần Đường Thế Dân rúng động lên.

Là chiếc bóng nào đây?

Nhân vật khùng bố máu tanh Đại Hành Quyết?

Hoặc người đó là Hồng bảo chủ?

Không chần chờ thêm nữa Đường Thế Dân nhắm ngay phía chiếc bóng nọ vừa hút dạng bắn mình tới.

Chết ta rồi!

Bầu không gian vắng lặng tịch mịch của đêm dài chợt bị tiếng ré đó xé tan đi.

Tiếng ré này thật ngắn ngủi, hình như người đó vừa mở miệng ra là bị đối phương giết liền vậy.

Xem tiếp chương 12 Âm ảnh nghi ngờ vô biên

12. Chương 12 Âm Ảnh Nghi Ngờ Vô Biên

Trong trí óc chàng nghĩ thật nhanh :

- Kẻ nào vừa bị hành hình đây? Nhân vật nào ra tay hạ sát? Nạn nhân là Hồng bảo chủ hay là một người khác?

Cứ như theo trong thư của Hồng bảo chủ trao cho chàng coi từ hôm qua thì song phương gặp nhau là thanh toán liền không bàn cãi qua lại chi hết.

Có điều Đường Thế Dân phải nghĩ ngợi là song phương đều là những cao thủ tột bậc giang hồ, đâu có chiêu đầu mà hạ sát đối thủ mình dễ dàng như vậy.

Ít nhất gặp nhau cũng phải trao đổi năm mươi chiêu hoặc hàng trăm chiêu mới phân được cao thấp.

Vậy thì đây là câu chuyện gì?

Nhân vật nào vừa hạ sát nhân vật nào?

Đường Thế Dân quét cặp mắt nhìn qua tứ phía cũng chưa phát hiện ra người nào cả.

Chàng lấy làm lạ tại sao tiếng ré thảm khốc vừa rồi nổi lên tại chốn này nay lại không thấy ai cả?

Bọn họ ở nơi đâu?

Đường Thế Dân tay nắm chặt chuôi thanh trường kiếm dò dẫm tiến lên từng bước một.

Vẫn chưa phát giác ra chiếc bóng nào hết.

Đường Thế Dân tiến tới gần ngôi cổ mộ đảo cặp mắt sáng ngời nhìn chung quanh một lượt.

Đột nhiên trong khi đó.

Chàng cảm nghe dưới vành tai của chàng như vừa bị một con gì đó trong đêm tối chích mạnh một cái.

Khiến cho Đường Thế Dân giật mình ngưng bước lại.

Chàng lấy tay đưa lên sờ vào chỗ vừa bị chích nhưức nhối đó coi là vật gì.

Đường Thế Dân chợt rờ đụng một cây kim cực nhỏ đâm qua vành tai chàng ghim chặt vào đó.

Chàng giật mình kinh hoảng :

- Là vật gì thế này?

Đường Thế Dân dùng hai ngón tay kẹp cây kim đó vận công rồi rút ra khỏi làn da.

Chính cây kim này là loại ám khí cực nhỏ chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Là ai đây?

Kẻ nào núp trong bóng tối bắn mũi kim ghim vào vành tai của chàng?

Bất giác Đường Thế Dân thoáng qua một ý niệm kinh hoàng.

Chàng hiểu mình đã bị kẻ kia đánh lừa chạy vào trong bóng tối này rồi dùng tiểu châm bắn trúng vành tai.

Đường Thế Dân nhắm vào khoảng trống thét :

- Kẻ nào dùng ám khí hại người?

Liền đó có tiếng đáp lại :

- Ha ha ha... ha ha Một loạt tiếng cười lạnh lùng như ma mị chất chứa cả mào tai khiến ai ai cũng phải hãi hùng.

Cách chàng không bao xa trong bụi cỏ hoang vu chợt thấy xuất hiện một người.

Người này y phục theo lối hành khất, tuổi trạc trung niên, mặt mũi nhem nhuốc, bẩn thỉu.

Đường Thế Dân bụng bảo dạ thầm nghĩ :

- Ô, không lẽ gã hành khất này lại có thể là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết được?

Câu chuyện ước hẹn tại ngôi cổ mộ này đêm nay ngoài Hồng bảo chủ và nhân vật khủng bố kia ra chỉ còn một mình chàng được biết mà thôi đâu còn người thứ tư nữa.

Cứ theo tình hình vừa rồi, tiếng ré thảm khóc nổi lên kia là đối phương hay kẻ nào?

Có phải Hồng bảo chủ đã bị bọn họ ngấm ngầm hãm hại trong khi vừa đặt chân tới đây không?

Đường Thế Dân tâm niệm như thế này hết sức hoang mang chưa hiểu ra làm sao cả.

Trong khi ấy thoáng cái lắc mình nhẹ nhẹ người vận phục theo lối hành khất kia đã đứng trước mặt chàng.

Hắn chỉ cách chàng khoảng chừng vài trượng mà thôi, hắn đưa cặp mắt tinh quái nhìn chàng chẳng hề nháy.

Đường Thế Dân cực kỳ kích động trước sự tình xảy ra trước mắt mà chàng chưa hiểu chi hết.

Chàng run run hỏi người hành khất :

- Các hạ là ai?

Người hành khất cười lạnh lùng :

- Tiểu tử, ngươi chưa nhận ra ta là kẻ hành khất hay sao còn phải hỏi lời đó.

Đường Thế Dân cắn răng :

- Các hạ, vừa rồi kẻ bị hại kêu lên tiếng rú thảm khóc kia vốn thật là ai vậy?

Người hành khất chưa vội đáp lời chỉ trở ra loạt cười dài :

- Ha ha ha... ha ha ha...

Loạt tiếng cười quái dị của hắn vang dội trên bãi tha ma cổ mộ giữa đêm khuya khiến cho bất cứ ai nghe qua cũng phải rùng mình rợn tóc gáy.

Đường Thế Dân trợn mắt :

- Tại hạ muốn biết kẻ vừa ré tiếng thê thảm kia là ai? Hãy nói thật cho ta biết.

Bấy giờ người hành khất mới nín cười buông trầm giọng xuống như loài quỷ mị hiện hình.

- Kẻ bị hại la thảm khóc đó à? Ha ha ha.. không có ai bị hại cả.

Đường Thế Dân sửng sốt :

- Vậy thì ai đã ré lên thảm khóc?

- Cái đó chỉ là ta dùng chút tiểu kế vờ ré lên để dẫn dụ tiểu tử ngươi tới đây mà thôi. Nay như vậy là đã biết rõ bộ mặt thật nhân vật Đại Hành Quyết là ai rồi ha ha ha... ha ha...

Đường Thế Dân kinh hãi vô cùng :

- Các hạ bảo ai là nhân vật Đại Hành Quyết?

Người hành khất lạnh lùng :

- Nếu không là tiểu tử ngươi thì còn là ai nữa.

Bất giác Đường Thế Dân thét lên :

- Các hạ bảo sao? Ta là nhân vật Đại Hành Quyết?

- Đúng như vậy.

Đường Thế Dân nổi giận :

- Chớ có hàm hồ, có phải ngươi chính là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết hay không?

Người hành khất cười ha hả :

- Tiểu tử chớ có hành hung, đêm nay số mạng của ngươi quả đã tận rồi đừng la lối vô ích.

Đường Thế Dân giận quá vận công lên bàn tay cầm thanh trường kiếm toan thi triển quái chiêu.

Nhưng cũng trong khi đó cơ thể chàng chợt rã rời, không còn vận hành chân khí được.

- Mạng ta đã hỏng rồi!

Tâm niệm bị đứt chưa kịp chấm dứt tức thì Đường Thế Dân cảm thấy mắt chàng hoa lên, sau đó tối sầm lại.

Rồi chàng ngã lún ra đất.

Sự thật vừa rồi Đường Thế Dân bị mũi kim châm có tẩm chất thuốc mê nên khi vận công thấm mau vào cơ thể và mê mẩn đi.

Chàng chẳng còn hay biết gì nữa cả.

* * * * *

Trong một gian phòng tối om.

Ở trong nhìn ra cửa sổ có thể biết lúc này trời chưa có sáng.

Bấy giờ hai cánh tay của Đường Thế Dân bị trói quặt ra phía sau chiếc ghế lớn bằng gỗ chắc nặng nề.

Huyết đạo trong toàn cơ thể của chàng đều bị đối phương kiềm hãm từ bao giờ, có lẽ lúc chàng bất tỉnh.

Đường Thế Dân không hiểu đây là chốn nào?

Nhân vật nào đã điểm huyết đạo hàng và trói vào căn phòng tối tăm này giữa ban đêm.

Chàng chỉ nhớ lại bị gã hành khất trung niên hãm hại chàng bởi một mũi kim châm bắn trúng tai, sau đó đối phương lại gọi chàng là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết.

Sau đó thì chàng mê man đi chẳng còn hay biết chi hết.

Nay đối phương trói chàng, điểm các huyết đạo, rồi sẽ đối phó chàng cách nào đây?

Đây là câu chuyện quan trọng mà Đường Thế Dân hiện giờ phải nghĩ tới.

Đường Thế Dân tâm niệm mãi một lúc lâu.

Chàng cũng thử vận hành huyết đạo nhưng chẳng làm sao có thể giải tỏa được vì trong người chàng quá yếu ớt.

Hình như mũi kim châm vẫn còn hiệu lực kiềm hãm cơ thể chàng vậy.

Hơn nữa đối phương võ công khá cao cường điểm huyết nên không phải dễ gì tự giải lấy.

Đang khi tâm niệm của Đường Thế Dân chưa chấm dứt thì thành linh nghe có tiếng nói phía ngoài.

Tuy nó rất nhỏ, song đêm khuya thanh tĩnh, Đường Thế Dân nghe rất rõ ràng :

- Nay hãy cứ thưởng cho hần một nhất kiếm để tuyệt đi đường hậu hoạn là hay hơn cả.

Một người khác nói :

- Nhưng hiện nay không thể nào chứng minh rằng hần là nhân vật Đại Hành Quyết thì làm sao có thể giết hần cho được. Trên mình hần chẳng có chứng tích chi hết.

Người kia hăm hừ :

- Còn phải chứng tích gì nữa. Hần đã xuất hiện đến ngôi mộ cổ đây không phải là chứng tích hùng hồn hay sao.

Vị nọ tiếp :

- Đó là một chuyện... song nếu nay ta lại giết oan đi một người tài như hần thì sao.

Vị kia lạnh lùng :

- Thà rằng chúng ta giết lầm còn hơn là thả lầm.

Vị nọ như bất đồng ý :

- Nói như thế chúng ta phải ra tay ngay từ giờ phút này hay sao?

Vị kia buông trầm giọng xuống :

- Không hạ thủ giết hần còn chờ đợi gì nữa, giết hần càng sớm càng hay chứ sao.

Rồi sau đó hai người làm thinh không nghe nói nữa chẳng hiểu họ đang thì thầm những gì.

Đường Thế Dân lắng tai nghe rõ những lời này bất giác chàng lạnh cả mình lên.

Mồ hôi chàng toát ra đầy mình dù lúc đó trời khuya sương ngoài mang hơi gió thấm lạnh.

Nay chàng bị hãm giết một cách mờ ám hàm oan thế này làm thế nào cảm phục cho được.

Nội lực của chàng đã mất, còn đâu phản kháng được họ.

Một võ sĩ có danh vọng trong giang hồ, lại đang giữ chức vụ Thống lĩnh đội Thuyền Phong trong tòa Phong bảo nếu bị họ giết đi như thế này thì quả thật là một tấn hài kịch to tát.

Giờ chàng đổ thừa cho số mạng chăng?

Hừ, số mạng chỉ là một thuyết ngôn để tự bào chữa lấy cái thất bại của những kẻ yếu thế bi quan mà thôi.

Một nhân vật đã thành công trong thiên hạ chẳng những phải tự nắm lấy được cái vận mạng của mình, đồng thời cũng có thể xoay chuyển cái vận mạng ấy nữa là đằng khác.

Hơn nữa Đường Thế Dân bình sinh đâu có chịu cảm phục trước cái số mạng bằng ngôn từ, nhứt định chàng phải làm cách nào để tự giải thoát cho mình trong cơn nguy ngập muôn phần này.

Còn cái lai lịch và mục đích của đối phương bắt chàng thì tạm thời chưa cần nghĩ tới.

Đợi chừng nào giải thoát cho mình xong trở về an toàn rồi chàng mới truy tìm thủ phạm vụ ám hại này.

Song Đường Thế Dân vận công cách nào cũng không làm sao cởi mở được huyết đạo trong mình.

Chàng than thầm :

- Vậy là số mạng ta đã hỏng rồi!

Trước cửa phòng lúc ấy lại nghe một giọng trầm khàn nổi lên gần hơn trước.

- Cứ như ta nghĩ thì hần không phải là nhân vật mà chúng ta tưởng, vậy cũng cần nên xem xét lại cho minh bạch.

Người kia hầm hừ :

- Nếu bằng hữu nghi ngờ như thế, thì cứ tự mình đi hỏi thăm hần xem sao, còn ta thì phải canh gác bên ngoài đề phòng mọi chuyện bất trắc có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Có điều nên nhớ rõ nếu sau khi hỏi không ra manh mối, tốt nhất bằng hữu hạ sát hần trừ đi hậu hoạn là hay hơn hết. Chứ nếu để hần sống đi, sau này hậu quả thật khó mà tưởng tượng cho được.

Người kia lạnh trầm :

- Hiền huynh yên lòng, để ta vào đây hỏi lần chót thử xem sao.

Lúc ấy cánh cửa phòng mở hé ra.

Một bóng người mập mờ Đường Thế Dân nhận ra đó là một người trạc tuổi trung niên.

Hần lại gần bên chàng.

Đường Thế Dân lên tiếng trước :

- Bằng hữu, xưa nay chúng ta không hề quen biết, cũng chẳng thù chẳng oán với nhau tại sao bằng hữu lại hành động như thế? Vậy thì hành động này có ý nghĩa gì?

Người tuổi trung niên vừa vào phòng nghe Đường Thế Dân hỏi vậy chợt cười ha hả :

- Ta chỉ hỏi ngươi một câu thôi.

- Hỏi điều gì?

- Người có đúng là nhân vật Đại Hành Quyết không?

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Không đúng.

Người trung niên cau mày :

- Thế người đi đâu vào ngôi cổ mộ?

Đường Thế Dân đáp ngay :

- Tại hạ đi tìm nhân vật Đại Hành Quyết.

Người trung niên nói :

- Người đi tìm nhân vật Đại Hành Quyết. Song sự thật thì chẳng có một nhân vật nào đi qua ngoài người cả, vậy nếu người không là hắn thì là ai?

Nghe vậy Đường Thế Dân vô cùng kinh dị.

Đối phương nói như thế có nghĩa gì?

Hắn vốn thật là ai?

Tại sao hắn vu khống chàng là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết?

Sự vu khống của hắn có ý nghĩa gì?

Đường Thế Dân lại nghĩ thầm :

- Lại thấy, câu chuyện nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết gửi thư mời Hồng bảo chủ chỉ có Bảo chủ và ta biết thôi, tại sao người này lại hiểu rõ như thế? Hay là...

Chàng không dám nghĩ tới nữa tình hình hiện giờ đã quá cấp bách nhưng sau câu chuyện tánh mạng của chàng khó thể bảo tồn.

Xem ra người đứng phía ngoài kia nặng nề quyết muốn giết chết chàng bằng được.

Lúc chuyết? tâm niệm Đường Thế Dân nói với người trung niên đứng trước mặt chàng :

- Thật tình tại hạ không hiểu bằng hữu muốn nói gì cả?

Người trung niên lạnh lùng :

- Người chớ dùng miệng lưỡi tài tình để chạy tội nữa vô ích, bằng chứng đã rành rành còn chối nỡ gì. Tốt hơn người hãy khai thật là hay hơn hết. Người có đúng là nhân vật Đại Hành Quyết chăng?

Đường Thế Dân tức giận trong lòng nhưng cố dằn nén xuống :

- Bằng hữu trước hết bằng hữu có thể nói rõ lai lịch của mình cho tại hạ được rõ chăng?

Người kia lạnh lùng :

- Không thể được.

Đường Thế Dân nói :

- Như vậy có thể nói cái mục đích đêm nay hãm hại tại hạ hay không?

Người trung niên ghê rợn thốt :

- Mục đích à...? Người muốn biết thì ta thấy cũng nên cho người biết để sau khi chết chẳng còn ân hận điều gì nữa.

Mục đích đêm nay của chúng ta là thủ tiêu người để trừ mối họa tâm phúc.

Đường Thế Dân lạnh toát mồ hôi song vẫn cắn hai hàm răng lấy sự bình tĩnh.

Chàng rít cằm hờn :

- Có phải vì thủ tiêu ta mà bọn ngươi nhất quyết gán cho ta là nhân vật Đại Hành Quyết chăng?
- Cũng không đúng như thế.
- Thế tại sao ngươi lại muốn giết người mà hành vi lại mờ ám như vậy? Hành động này quả thật là dè tiện vô cùng.

Người trung niên cười âm hiểm :

- Ngươi muốn biết cái mục đích giết người lắm sao?
- Đúng như thế.
- Vậy thì ta cho ngươi biết đây: Cái mục đích giết người cũng chỉ vì để sau này ngươi không còn đi giết người được nữa.

Đường Thế Dân oang oang giọng :

- Ta giết người à? Nói láo. Từ ngày hiện thân trên chốn giang hồ đến nay ta chưa từng nhúng tay vào máu của bất cứ một người nào cả, thì tại sao lại có thể giết ta để ta không còn giết người.

Người trung niên cười lạnh lẽo :

- Đó là ngươi miệng mồm lạnh lợi chẳng ai bằng. Ngươi nên ghi nhớ sang năm ngày này tháng này là đám giỗ của ngươi. Ngươi nghe chứ.

Đường Thế Dân lạnh mình :

- Ngươi giết ta thật sao?
- Lại còn giả nữa à?

Soạt!

Trong tay của người trung niên đã cầm thanh đoản đao sáng ngời ánh thép trông lạnh người.

Hắn cất giọng khiếp hờn :

- Đại Hành Quyết, ngươi đã giết người bằng lối đâm vào cuống họng, thì nay ngươi cũng chết y như vậy.

Nói xong hắn giơ thanh đoản đao lên cao nhắm ngay yết hầu của Đường Thế Dân :

- Ngươi còn những lời gì trời trăng nữa hay không?

Đường Thế Dân cắn răng :

- Chẳng còn gì nữa cả, cứ ra tay là hay.

Chàng cố sức giải huyết đạo cho mình, nhưng không làm thế nào lay động được dù chỉ một cánh tay.

Cũng trong thời khắc đó.

Một chiếc bóng từ ngoài kia bắn mình vào trong căn phòng, nhanh lẹ như làn khói.

Chỉ thoáng qua như cơn gió là chiếc bóng kia đã tới phía sau lưng Đường Thế Dân rồi.

Bóng ấy có lối khinh công rất mau, kỳ ảo như ma mị từ cõi âm hiện về luôn cả thân hình, dung mạo ra sao không thể nào nhận ra cho kịp nữa.

Đường Thế Dân kinh hãi trong lòng, nghĩ thầm chắc nay có lẽ đến lượt chàng bị giết.

Chàng cắn răng hỏi :

- Ai đấy?

Không nghe có tiếng đáp của chiếc bóng vừa thoáng tới bên mình Đường Thế Dân.

Trong khi hắn đã sát phía sau lưng chàng rồi.

Đường Thế Dân cảm nghe như có luồng gió lạnh thoáng vào thân mình của chàng vậy.

Chàng hoảng hốt :

- Đại Hành Quyết đây à?

Vẫn chàng nghe đối phương mở miệng đáp lại câu hỏi vừa rồi của Đường Thế Dân.

Chàng cảm thấy hình như sợi dây cột chàng vào ghế bị cởi bỏ đi rồi.

Tiếp đó toàn thân của Đường Thế Dân rung động lên một cái như vừa bị làn sét chạm phải.

Liền đẩy tất cả huyết đạo bế tắc trong người của chàng giải tỏa trong nháy mắt.

Chân khí của Đường Thế Dân đã thấy điều hòa trở lại như xưa.

Người trung niên sợ hãi luống cuống đảo mắt nhìn quanh.

Cả Đường Thế Dân đang bị trói và điểm huyết cũng sững sốt trong lòng khôn tả xiết.

Ngờ đâu đêm nay nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết lại hiện thân ra trong lúc này.

Hắn xuất hiện giữa lúc tánh mạng của chàng đang nguy ngập muôn phần sắp bị giết đây.

Sau khi nhân vật kia trả lời thì bầu không khí trở lại im lặng đến khiếp người.

Chắc phải còn một vụ án mạng nữa chứ chẳng không.

Thình lình trong lúc đó người trung niên phóng tới cánh cửa sổ đang đóng kín mít.

Hắn bắn mình lên phá toang cánh cửa sổ này xông ra ngoài như làn khói.

Tiếp đó có tiếng la kinh hoàng rồi lại im bật luôn không còn tăm dạng gì nữa cả.

Đường Thế Dân khích động đến tột độ :

- Chuyện gì nữa đây?

Chàng cố sức vùng vẫy giải huyết.

Bất giác Đường Thế Dân hãi hùng la lên một tiếng, rồi tháo lui trở về sau ba bốn bước.

Chàng nhìn kỹ cái thây ma nằm ngay dưới đất.

Rõ lại thì nạn nhân chẳng ai khác hơn là người hành khất trung niên đêm qua đã ám hại chàng.

Nơi cuống họng của người hành khất trung niên này rịn máu ra còn vết thương giống như những vết thương của các nạn nhân đã bị nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết ra tay bí mật từ trước tới giờ.

Một chút cũng không sai, bây giờ thì chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả, đây chính là hành thủ của nhân vật Đại Hành Quyết.

Sững sốt một hồi lâu, bấy giờ Đường Thế Dân từ từ cất mắt lên nhìn trên vách tường coi có gì lạ không.

Chàng nhận ra trên vách đã có ba chữ viết bằng máu hiển nhiên là của người hành khất trung niên như sau :

- Đại Hành Quyết!

Kế bên ba chữ máu rợn hồn này lại có một món quái khí cắm ngay trên vách tường.

Còn gã trung niên cầm đoản đao định giết chàng lúc nãy bắn mình ra cửa sổ biệt dạng luôn.

Không thấy cái xác của gã ở ngoài này.

Song tăm dạng của hắn biệt luôn.

Chẳng hiểu hắn rượt theo nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết hay là tìm đường tẩu thoát rồi.

Thật ra tìm đường tẩu thoát đúng hơn là đuổi theo.

Đường Thế Dân nhớ lại hành vi của nhân vật như bóng ma thoáng vào lúc nãy mà lạnh lùng.

Người giải tỏa huyết đạo cho chàng có đúng là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết hay không?

Nếu đúng thì do nguyên cơ nào hấn lại giải cứu cho chàng khỏi lâm vào cảnh tử vong?

Quả thật ly kỳ.

Quả thật khó hiểu.

Tất cả đều phủ trùm màn bí mật.

Bấy giờ Đường Thế Dân đã lấy lại được sự bình tĩnh như thường, bước tới gần vách tường.

Chàng đưa tay nhỏ lấy món quái khí ấy đưa ra ánh sáng mờ mờ của bóng trăng tà xem.

Chàng nhận thấy phía trên món quái khí có số mười bảy. Kèm theo có ghi tên Phương Hữu Vi, mật thám thủ lĩnh của tòa Phong bảo.

À thì ra nạn nhân bị hành quyết chính là thủ lĩnh mật thám của tòa Phong bảo tên Phương Hữu Vi.

Tại sao hấn lại như thế?

Tâm thần của Đường Thế Dân mơ hồ.

Nạn nhân đây là thủ lĩnh mật thám của Phong bảo.

Người trung niên chạy thoát kia là đồng bọn.

Tại sao bọn họ lại đưa chàng vào ngôi nhà này toan hành hình.

Trong khi chàng đã là vị Thống lĩnh đội Thuyền Phong mà lại có thể hiểu lầm hay sao?

Tình hình này phải giải thích cách nào cho ổn thỏa?

Bình sinh Đường Thế Dân thông minh đỉnh ngộ, nên sau một lúc nghĩ ngợi là sáng tỏ ngay.

Chàng ồ lên một tiếng cực kỳ quái dị.

Không còn nghi ngờ gì nữa, tất cả tấn bi hài kịch hãi hùng đêm nay nếu không là Hồng bảo chủ bày ra thì còn nhân vật nào lọt vào đây thi hành nữa.

Bảo chủ vốn vẫn còn hoài nghi chàng là Đại Hành Quyết nên mới thi kế thử thách chàng.

Trước kia Đường Thế Dân cũng đã hoài nghi đến chuyện này rồi. Tại sao nhân vật Đại Hành Quyết gửi thơ đến Hồng bảo chủ không cho bọn tâm phúc như Dư Đỉnh Tân hay, mà lại cho người đến phòng mời chàng trao lá thơ ngoằn ngoèo nét chữ đó.

Mọi việc giờ đã rõ ràng.

Hồng bảo chủ hoài nghi chàng là nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết nên cho người thử thách chàng.

Một sự thử thách hết sức tai hại hiểm nghèo.

Dù sao Đường Thế Dân cũng cảm thấy tự ái trong lòng bị va chạm mạnh và cảm thấy buồn.

Bây giờ chàng tính thế nào đây?

Có nên trở lại tòa Phong bảo hay không?

Đường Thế Dân tiến ra ngoài thì đã thấy con tuần mã của chàng thả cho ăn cỏ từ bao giờ.

Chàng hết sức ngạc nhiên chưa hiểu ra làm sao thì Dư Đỉnh Tân bước tới tươi cười :

- Mừng cho Thống lĩnh thoát qua tai họa :

Đường Thế Dân cau mày :

- Tổng quản đó à?

- Ta đây, bây giờ Thống lãnh định lẽ nào có trở về Bảo hay không?

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Đại trượng phu hành động phải quang minh chính đại, dù sao tại hạ cũng trở về Bảo một phen.

Dư Đỉnh Tân tươi cười :

- Vậy thì chúng ta lên đường cho sớm.

Hai người cùng lên ngựa trở về Bảo thì trời đã quá Ngọ.

Dư Đỉnh Tân đưa Đường Thế Dân vào phòng nghỉ ngơi một chập thì mâm cơm đã dọn ra.

Sẵn bụng đói chàng ăn sạch phần cơm đó rồi nằm trên giường nghỉ ngơi.

Chừng chàng thức giấc thì Dư Đỉnh Tân bước vào cho hay là Bảo chủ muốn gặp chàng.

Đường Thế Dân thay đổi y phục rồi tới bí thất hầu chuyện Hồng bảo chủ.

Trước nhất Hồng bảo chủ tươi cười :

- Mừng cho Thống lãnh và đáng khen cho tinh thần trách nhiệm của Thống lãnh.

Đường Thế Dân nói :

- Thuộc hạ là kẻ bề dưới đâu có dám thống trách gì Bảo chủ. Nhưng nay thuộc hạ muốn nói một điều.

Hồng bảo chủ hỏi :

- Thống lãnh có chuyện gì thắc mắc cứ nói ra, lão phu sẽ sẵn sàng giải đáp cho Thống lãnh.

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Sự thật tại hạ chẳng có điều gì thắc mắc cả, mà đây chỉ là chuyện riêng tư thôi.

- Chuyện gì tiểu hiền huynh hãy nói ra.

- Theo chỗ tại hạ được biết thì hiện giờ sự muội của tại hạ đã lọt vào thị trấn Khai Phong này và trú ngụ một nơi khách điểm, tại hạ muốn xin Bảo chủ cho phép tại hạ được tới đó gặp sự muội một phen, có chuyện cũng có phần quan trọng.

Hồng bảo chủ gật gù :

- Đây là chuyện riêng tư của tiểu hiền huynh, lão phu không có quyền dính dấp vào cũng chẳng có quyền ngăn cản, tiểu hiền huynh cứ hành động theo ý muốn của mình. Song theo ta thì chuyện án mạng của sự huynh tiểu hiền huynh đến nay hãy còn trong vòng nghi vấn, mờ ám, nếu lại xảy ra chuyện giống như thế thì thật là nỗi oan khôn giải rồi đây. Vậy xin tiểu hiền huynh suy nghĩ thật cặn kẽ và tự mình quyết định lấy cho vẹn toàn.

Đường Thế Dân vòng tay thi lễ :

- Đa tạ sự chú ý của Bảo chủ.

Chàng toan muốn cáo từ trở lui ra ngoài thì thành linh trông thấy một người tiến vào.

Người này chính là Dư Đỉnh Tân Tổng quản tòa Phong bảo từ mấy hôm rồi chàng không được gặp.

Hồng bảo chủ vì câu chuyện thần bí khủng bố Đại Hành Quyết khấn trương trong lòng, giờ thấy Dư Đỉnh Tân vào hậu sảnh quá bất ngờ thì có vẻ biến sắc.

Lão nhân hỏi thật mau :

- Tổng quản, có chuyện gì vậy?

Dư Đỉnh Tân đảo mắt nhìn qua phía Đường Thế Dân một cái rồi trầm lặng nói với Hồng bảo chủ :

- Hiện nay có một vị thượng khách muốn ra mắt Bảo chủ nên thuộc hạ vào đây xin thỉnh thị của ngài.

Hồng bảo chủ trợn mắt lên :

- Thượng khách nào thế, Tổng quản?

Dư Đỉnh Tân trở vào Đường Thế Dân rồi đáp :

- Bẩm Bảo chủ, thượng khách đó chính là sư phụ của Thống lãnh, lão tiền bối Đồ Long Thủ Thượng Quan Vũ.

Nói xong Dư Đỉnh Tân tiến lên trước mặt Hồng bảo chủ trình lên một tấm thiếp màu đỏ.

Đây chính là bái thiếp của Đồ Long Thủ Thượng Quan Vũ chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Đường Thế Dân nghe Dư Đỉnh Tân báo tin sư phụ mình tới Phong bảo chẳng khác nào sét đánh bên tai.

Bởi vì quả tình Đường Thế Dân không ngờ sư phụ chàng lại có thể thân hành lên miền Bắc này như thế.

Cho nên tay chân chàng lạnh cả lên, sắc mặt tái xanh, đôi môi gật mạnh vì khích động quá độ.

Hồng bảo chủ xem qua tấm thiếp, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi Dư Đỉnh Tân :

- Hiện Thượng Quan tiên sinh ở đâu rồi?

Dư Đỉnh Tân cung kính :

- Bẩm Bảo chủ, hiện nay Thượng Quan đại hiệp đang ngồi chờ tại trong phòng tiếp tân.

Hồng bảo chủ quả nhiên không thẹn là một nhân vật bá chủ nhất phương, thần tình vẫn thản nhiên như cũ.

Lão nhân quay sang Đường Thế Dân buông trầm xuống :

- Chắc chắn Thượng Quan đại hiệp cũng vì Đường thống lãnh mà tới tậ bảo chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Đường Thế Dân đứng yên cúi đầu thần tình càng khẩn trương đến cực độ nhưng chưa nói gì.

Hồng bảo chủ hỏi Đường Thế Dân :

- Thống lãnh, cứ theo tình hình này thì Thống lãnh có định gặp lại sư phụ chăng?

Đường Thế Dân cắn chặt hai hàm răng lấy quyết định quan trọng, sau đó quả cảm đáp :

- Bẩm Bảo chủ công đức của sư phụ cao thâm như trời rộng, biển sâu dù thế nào tại hạ cũng không dám thất kính đối với người. Tại hạ phải gặp một phen.

Hồng bảo chủ day qua Dư Đỉnh Tân :

- Dư tổng quản theo ý của Tổng quản thì phải làm thế nào?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Bẩm Bảo chủ theo như ý của tại hạ thì Thượng Quan đại hiệp tới đây là chuyện chẳng lành cho Thống lãnh. Vậy thì tạm thời Thống lãnh ẩn phía trong này, đừng xuất hiện quá vội để cho Bảo chủ tiếp lão tiền bối xem tình hình như thế nào rồi chừng đó sẽ liệu. Chẳng hiểu Thống lãnh có chịu như vậy chăng?

Lúc ấy tâm thần của Đường Thế Dân hết sức hoang mang, bối rối, căn bản không quyết định được điều gì cả. Nghe Dư Đỉnh Tân nói thế, chàng chỉ gật đầu đáp ứng thôi.

Trong phòng khách phía sảnh đường lúc ấy hai đấng anh hùng hào kiệt nam bắc chia nhau ngồi.

Đó là Hồng bảo chủ và sư phụ Đường Thế Dân, lão tiền bối Thượng Quan đại hiệp.

Sau lời chào hỏi khách sáo Thượng Quan Vũ nhìn Hồng bảo chủ nói thẳng vào chuyện :

- Lão phu nghe tin đồn trên chốn giang hồ rằng hiện nay gã đồ đệ ngỗ nghịch của môn hạ gia nhập vào quý Bảo và được Hồng lão anh hùng chứa chấp, chẳng hiểu có đúng như vậy hay không?

Hồng bảo chủ gật đầu, thản nhiên :

- Đúng như vậy, lão phu nhận tiểu huynh Đường Thế Dân giữ chức Thống lĩnh trong Bảo.

Đồ Long Thủ Thượng Quan Vũ vòng tay thi lễ một cách khách sáo rồi cất giọng trầm trầm :

- Hôm nay lão phu tới quý Bảo trước nhất viếng thăm thiện chí cùng Bảo chủ để được trông thấy tôn nhan của ngài, sau đó còn có cái mục đích là đem gã đồ đệ ngộ nghịch kia trở về bổn môn để chỉnh đốn lại quy củ của tiên sư lưu lại. Mong Bảo chủ nhận lời cho.

Hồng bảo chủ lạnh lùng :

- Câu chuyện quý môn của lão anh hùng, thú thật lão phu không dám thất lễ xen vào và cũng chẳng có quyền gì can vào cả. Song hiện nay Đường tiểu huynh đã giữ chức Thống lĩnh đội Thuyền Phong trong bổn Bảo thì cũng phải theo cái quy củ của tệt Bảo chứ không thể thoát ra ngoài được.

Thần tình của Đồ Long Thủ Thượng Quan Vũ chợt thấy khe khẽ biến đổi nhanh chóng.

Lão nhân cố giữ vẻ bình thản :

- Như thế có nghĩa là Bảo chủ...

Hồng bảo chủ cười nhạt :

- Hiện giờ trong tệt Bảo đây đang lúc đa sự, rất cần quý môn đồ ở lại, cho nên xin Thượng Quan đại hiệp niệm tình lão phu tạm hoãn lại chuyện buộc tội quý môn đồ.

Thượng Quan Vũ cười lạnh :

- Ý định của Bảo chủ là không muốn cho lão phu dẫn gã ác đồ Đường Thế Dân trở về chăng?

Hồng bảo chủ thản nhiên :

- Lão phu chẳng hề có ý đó, chỉ là lời yêu cầu của lão phu với sự đồng tình của Thượng Quan đại hiệp.

Thượng Quan Vũ nổi giận :

- Trong quý Bảo nay đã chứa chấp một gã côn đồ của người khác đã bị kết tội nặng nề và đang truy tầm ráo riết, chuyện này mà đồn đãi ra giang hồ chắc chắn rất ảnh hưởng nguy hại tới cái thanh danh của ngài chứ chẳng không đâu. Còn lão phu từ Nam chẳng qua ngăn dậm tới xứ Bắc này chỉ có cái chủ định duy nhất là thanh lý cái tôn nghiêm của sư môn tiên nhân lưu lại, mong rằng Bảo chủ suy nghĩ thật cặn kẽ.

Xem tiếp chương 13 Môn phái trên hết

13. Chương 13 Môn Phái Trên Hết

Trong lòng chàng khích động cực độ.

Mấy tiếng chỉnh đốn môn quy làm Đường Thế Dân rúng động tâm trường.

Chàng nhủ thầm :

- Dù là oan ức nhưng ta là đệ tử đâu có thể để cho sư phụ mình mang lấy cái nhục nhã này.

Nghĩ vậy rồi chàng theo dõi câu chuyện đang tiếp tục ở phía ngoài giữa hai lão anh hùng Nam Bắc.

Bấy giờ lại nghe Hồng bảo chủ buông trầm giọng xuống :

- Nay lão phu cũng đã nghĩ thật cặn kẽ rồi Thượng Quan đại hiệp nhất quyết bắt Đường Thế Dân về quy môn sao?

Thượng Quan Vũ gật đầu :

- Quả đúng như vậy.

Hồng bảo chủ cười ha hả :

- Tiếng tăm của Thượng Quan đại hiệp lâu nay lừng lẫy nơi cõi Nam, điều đó bọn giang hồ đều biết, song thành thật mà nói tệt Bảo nơi đây cũng có một chút danh dự miền Bắc có lẽ nào không giữ được cái quy củ của bốn Bảo hay sao. Hiện nay quý đồ đệ đã làm chức Thống lĩnh trong đội Thuyền Phong, vậy lão phu mong rằng đại hiệp hãy nể mặt ta một chút.

Thượng Quan Vũ phát cơn thịnh nộ :

- Nay lão phu áp dẫn đưa hư đồn trở về bốn môn là nể mặt Bảo chủ nhiều lắm rồi, xin Bảo chủ tự liệu.

Hồng bảo chủ trợn mắt :

- Nói như thế nếu tệt Bảo không chịu nể mặt lão anh hùng thì ra thế nào đây?

Thượng Quan Vũ sanh bình tánh tình nóng như lửa thiêu, nghe vậy huyết quản sôi trào.

Tuy vậy dù sao Thượng Quan Vũ cũng là nhân vật từng trải chốn giang hồ nên cố dần nén xuống.

Lão nhân cũng tự biết mình vào đây là lọt vào hang cọp, không thể tung hoành được.

Nếu gây hấn với Hồng bảo chủ chắc chắn cái hậu quả nghiêm trọng không sao đo lường trước được.

Cho nên lão nhân ngồi được một lúc cho cơn giận nguôi xuống rồi cất giọng bình thường :

- Lão phu hy vọng Bảo chủ niệm tình đạo nghĩa chốn võ lâm mà không để sơ suất sau này.

Hồng bảo chủ lạnh cả mặt :

- Đúng như vậy. Nhưng lão phu cũng mong rằng Thượng Quan đại hiệp nghĩ đến cái tôn nghiêm của tệt Bảo phải có miền Bắc này. Chúng lão phu không thể hủy bỏ đi được.

Thượng Quan Vũ buông trầm :

- Nói như thế có nghĩa là trước sau gì Bảo chủ cũng nhất quyết không cho lão phu dẫn đi gã đồ đệ nghịch đồ.

Hồng bảo chủ lạnh lùng :

- Cũng có thể bảo là như thế.

Bầu không khí sau câu trả lời của Hồng bảo chủ trở nên căng thẳng khác thường.

Đương nhiên trong tình hình Thượng Quan Vũ thất thế hơn Hồng bảo chủ vì vào sào huyết người.

Muốn dẫn Đường Thế Dân đi là một chuyện vô cùng khó khăn không thể mà thực hiện được.

Trong Bảo cao thủ đông như mây làm thế nào thoát ra ngoài được.

Nhưng hiện giờ Thượng Quan Vũ rút lui cũng chẳng dễ gì.

Vốn là một lão hiệp thành danh bậc nhất miền Nam Trung Hoa, nếu lạng lẽ rút lui thì còn gì danh dự nữa.

Ngày mai tiếng tăm đồn đãi chốn giang hồ làm sao cứu vãn cho được.

Tình hình này chỉ còn một quyết định cuối cùng là phát động cuộc giao tranh mà thôi.

Hồng bảo chủ sau khi thốt xong ngồi chờ phản ứng của Thượng Quan Vũ.

Hiển nhiên lão nhân đã sẵn sàng ứng phó mọi trường hợp bất trắc xảy ra rồi.

Đường Thế Dân núp phía trong rèm thấy tình thế gay go cực độ không thể đứng yên được nữa.

Từ phía sau bình phong chàng bước ra ngoài tiến tới trước mặt Thượng Quan Vũ.

Kế đó chàng quỳ xuống :

- Đệ tự bội nghịch xin bái kiến sư phụ.

Thượng Quan Vũ thấy Đường Thế Dân xuất hiện bất ngờ thì thần tình trầm nặng thêm.

Song đây cũng là cái cơ giải thoát tình trạng bế tắc của lão ta từ này đến giờ.

Thượng Quan Vũ thét :

- Hãy đứng lên theo ta trở về.

Đường Thế Dân liền đứng dậy theo lệnh của sư phụ.

Đường Thế Dân quay lại nói với Hồng bảo chủ :

- Bảo chủ, cái thân có tội của tại hạ nhờ Bảo chủ thân nhận vào trong Bảo này trong bấy nhiêu lâu nay, tại hạ thật cảm tạ thịnh tình của Bảo chủ, chưa có thể báo đáp trên cõi đời này. Nay tại hạ xin Bảo chủ khoan hồng cho tại hạ được theo sư phụ trở về bốn môn để nhận tội với môn đạo.

Nói xong, Đường Thế Dân cung kính cúi đầu thi lễ trước mặt Hồng bảo chủ.

Hồng bảo chủ nghe xong, nhìn Đường Thế Dân trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc, rồi vuốt râu, buông giọng :

- Đường thống lãnh! Lão phu không được hiểu rõ huynh đệ toan tính thế nào đây. Song lão phu xin tiểu huynh đệ nghĩ lại cho kỹ. Việc tôn trọng luật lệ của môn phái đó là bổn phận của kẻ võ sĩ xưa nay, nhưng từ xưa đến nay chuyện trung hiếu mà đại khờ là không có ở trong con người võ sĩ anh hùng mẫn cán. Tiểu huynh đệ hãy nghĩ lại xem có đúng thế chăng?

Những lời nói của Hồng bảo chủ rất là hàm xúc ám chỉ Đường Thế Dân nay đã hàm oan thì phải lo chuyện mình oan cho mình, chớ có quyết định như thế sẽ ân hận sau này.

Nếu chàng không chịu nghe trở về bốn môn, chắc chắn sẽ bị Thượng Quan Vũ giết chết đi vĩnh viễn không còn thanh minh được nữa.

Đương nhiên là một chàng thiếu niên thông minh tốt đỉnh Đường Thế Dân đã hiểu rõ cái thâm ý sâu xa của Hồng bảo chủ.

Nhưng hiện tình Đường Thế Dân cũng không thể bỏ rơi cái oai danh của môn phái được, đồng thời cũng không thể để cho sư phụ lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế được.

Chàng phải hy sinh bản thân mình mà thôi.

Tâm niệm của Đường Thế Dân dứt khoát.

Chàng nghiêm nghị nói :

- Tại hạ đã lãnh hội những lời chỉ giáo của Bảo chủ. Tại hạ cảm tạ cái thịnh tình sâu xa đó. Song nghịch tình sư môn không phải là tư cách của một người võ sĩ trên chốn giang hồ. Tại hạ xin cam bẽ thất kính.

Trong thâm tâm lúc đó Đường Thế Dân nghĩ thầm: Chàng gia nhập vào Phong bảo là một hành động hết sức sai lầm.

Làm vậy có khác nào mang thêm xích xiềng vào cổ.

Hơn nữa, vừa trải qua một chuyện thử thách khiếp người tại ngôi mộ kia càng khiến chàng buồn nản và ngao ngán.

Chính chàng cũng muốn rời khỏi tòa Phong bảo cho rồi.

Lúc ấy Thượng Quan Vũ đứng dậy :

- Đường Thế Dân! Người có chịu về hay không?

Đường Thế Dân cung kính :

- Đồ đệ xin theo sư phụ!

Hồng bảo chủ trầm mặt xuống :

- Thượng Quan đại hiệp, quy củ trên giang hồ không được phá bỏ, giang san tòa Phong bảo này dù không rộng lớn nhưng chu vi trăm dặm vẫn phải giữ cái quy luật của nó. Chính vì thế bản tọa không thể để mặc cho đại hiệp mang người của bốn Bảo ra khỏi chốn này được.

Thượng Quan Vũ dựng cặp lông mày nửa bạc lên :

- Lão phu từ xa đích thân tới quý Bảo, đã đem phát thiệp yết kiến Bảo chủ theo nghi lễ giang hồ để đưa gã đồ đệ bất nghĩa này trở lại bốn môn để thanh lý môn hộ. Vì vậy riêng chuyện này lão phu cũng khó mà nhận lấy sự tài chế của quý Bảo được. Đây cũng chính là cái công bằng, chính đáng trên chốn võ lâm xưa nay bất cứ là ai cũng không thể bỏ qua vậy. Mong Bảo chủ hiểu cho.

Hồng bảo chủ cười lạnh lẽo :

- Lão phu tự mình chiếm cứ một cõi trời, tự mình áp đặt quy chế tề Bảo rõ ràng không phải đợi ngày hôm nay Thượng Quan đại hiệp giáng lâm đến đây chỉ giáo. Vì vậy nhất định bốn Bảo phải giữ vững uy tín của mình trên chốn giang hồ với bất cứ giá nào.

Tình thế nay đã thấy căng thẳng đến cùng độ rồi.

Mấy lời của Hồng bảo chủ đã tỏ rõ sự cương quyết của mình đối với chuyện đưa đồ đệ ra một trận giao tranh khốc liệt kết quả là sự thất thế của Thượng Quan Vũ.

Song Thượng Quan Vũ cũng là một cao thủ hùng cứ miền Nam đâu có thể nhịn nhục như vậy được.

Lão nhân quát to :

- Cứ theo chủ ý của Bảo chủ hiện giờ tính thế nào đây?

Hồng bảo chủ trầm lạnh :

- Trong bốn Bảo xưa nay không có cái tiền lệ để cho người khác vào đây dẫn bắt người trong Bảo ra đi.

Thượng Quan Vũ giận đến tím ngắt cả mặt mày, trợn mắt nhìn thẳng vào mặt Hồng bảo chủ.

Tuy rằng đáng trọng phu phải ngộ biến từng quyền, nơi đây nếu xảy ra cuộc giao tranh thì trăm phần thất lợi cho lão nhân. Song theo thân phận và địa vị võ lâm của lão hiện nay càng trọng hơn nhiều. Lão có thể chết chứ chẳng chịu lùi.

Bởi vì nếu mai đây giang hồ nghe được câu chuyện này thì Thượng Quan Vũ đâu còn mặt mũi nào dám ngó ai nữa.

Một lúc, Thượng Quan Vũ buông trầm :

- Bảo chủ, nếu tình trạng xảy ra như thế, thì theo thường lệ chốn giang hồ Bảo chủ tính thế nào đây?

Những lời từ nơi cửa miệng của Thượng Quan Vũ thốt ra đã thấy nổ tung đi rồi.

Một lời thách thức phải giao tranh để giành lấy phần thắng cho mình mà trong hoàn cảnh này thì đâu còn cách nào hơn là lấy võ công ra mà thi thố với nhau.

Chính Thượng Quan Vũ đã muốn nói với Hồng bảo chủ như thế.

Hồng bảo chủ nổi giận trợn mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Thượng Quan Vũ.

Bầu không khí lúc này căng thẳng đến cực độ.

Đương nhiên Đường Thế Dân cũng đã rõ sự tình sắp biến chuyển khốc liệt nên chàng vội nói :

- Bảo chủ tại hạ có một lời này.

Hồng bảo chủ quay qua Đường Thế Dân :

- Tiểu huynh đệ cứ nói.

- Hiện giờ tại hạ xin Bảo chủ cho tại hạ từ chức Thống lãnh đội Thuyền Phong.

Thần sắc của Hồng bảo chủ theo câu nói của Đường Thế Dân biến hẳn đi thấy rõ rệt.

Lão trầm giọng xuống :

- Tiểu huynh đệ, trước khi thốt ra lời này tiểu huynh đệ có suy nghĩ chín chắn hay chưa?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Tại hạ đã suy nghĩ rất cẩn kẽ, mong Bảo chủ lượng thứ cho sự thất kính này.
 Hồng bảo chủ trầm lặng không nói chi cả. Thần tình của lão lạnh lẽo vô phương.
 Lão đang suy nghĩ để quyết định một vấn đề quan trọng trong giờ phút này.
 Một chập Hồng bảo chủ gật gù :
 - Nếu thế cũng được. Lão phu nhận lời từ chức Thống lãnh đội Thuyền Phong của tiểu huynh đệ.
 Đường Thế Dân hoan hỉ :
 - Tại hạ thành thật tạ ơn Bảo chủ.
 Hồng bảo chủ lạnh lùng :
 - Chớ có vội hãy nghe lão phu nói đây.
 Đường Thế Dân vòng tay :
 - Xin Bảo chủ chỉ giáo?
 - Chuyện từ chức Thống lãnh đội Thuyền Phong thì lão phu tạm chấp thuận rồi, nhưng còn việc thoát ra ngoài Phong bảo thì phải nhờ nơi tài năng của hai thầy trò tiểu huynh đệ.
 Thượng Quan Vũ nghe vậy mặt liền biến sắc.
 Đường Thế Dân cũng biến đổi thần tình.
 Đối với chuyện thoát ra khỏi Phong bảo không thành vấn đề đối với chàng và sư phụ.
 Dù sao võ công của hai người cũng cao thâm cực độ, có thể ra khỏi nơi này tuy rất gắt gao.
 Song thâm tâm Đường Thế Dân không muốn sau khi rời khỏi Phong bảo còn lưu lại một cái ác cảm sâu xa.
 Song với hiện tình thì chàng đâu còn cách nào làm khác hơn được.
 Phần Thượng Quan Vũ đối với cách xử sự của Đường Thế Dân vừa qua rất lấy làm cảm động.
 Đồng thời lão cũng lấy làm hãnh diện vô cùng.
 Chuyện lão tới Phong bảo, Đường Thế Dân có thể vì muốn bảo tồn sinh mạng mà chống đối lại.
 Nhưng chàng đã không làm thế, lại còn hành động nghĩa khí sáng tỏ cái quy củ của môn phái.
 Đường nhiên cảm động với cử chỉ của Đường Thế Dân là một chuyện còn quy củ của môn phái là chuyện khác.
 Thượng Quan Vũ không thể nào tha cho người đệ tử bị nghi là giết sư huynh được.
 Lão buông trầm :
 - Đường Thế Dân hãy theo ta.
 Nói xong lời này Thượng Quan Vũ theo lễ độ vòng tay thi lễ trước mặt Hồng bảo chủ.
 Đường Thế Dân cũng cung tay.
 - Xin đa tạ Bảo chủ!
 Rồi đó Thượng Quan Vũ tiến đi trước, Đường Thế Dân theo sau ra khỏi sảnh đường tiến đi.
 Liền đó một hồi chuông báo động trong khắp tòa Phong bảo.
 Có nhiều chiếc bóng từ bốn phía bắn tới rào rào.
 Giây phút ước độ có tới khoảng vài trăm cao thủ vây chặt thầy trò Đường Thế Dân vào chính giữa.
 Hai thầy trò Đường Thế Dân bất buộc phải dừng lại chính giữa sân trường.
 Đường Thế Dân lúc này với hai tay không chẳng có món vũ khí gì cả.

Song chàng có muốn chạy trở về phòng lấy thanh trường kiếm thì không còn có thể được rồi.

Chàng định đoạt lấy một thanh kiếm trong tay một tên võ sĩ để làm vật hộ thân.

Bầu không khí khẩn trương đến cực độ.

Một trận ác chiến nhất định không thể nào tránh khỏi giữa hai thầy trò Thượng Quan Vũ và quần hùng Phong bảo.

Đường Thế Dân không muốn bị xúc động vì những nhân vật mà chàng từng quen thuộc bấy lâu trong Bảo nên ngược mặt lên tránh nhìn họ.

Thần tình của chàng lạnh lẽo khác thường.

Bấy giờ Thượng Quan Vũ quay lại thì trông thấy Hồng bảo chủ đang đứng trên bậc thềm.

Thượng Quan Vũ nói to :

- Chuyện này theo ý lão phu thì Bảo chủ cũng chẳng nên điều động chi quá đông đảo đến thế. Nay chỉ do lão phu và Bảo chủ giải quyết với nhau như thế thấy cũng đủ lắm rồi.

Hồng bảo chủ cười lớn :

- Ha ha... nay không có chuyện giải quyết riêng tư giữa ai và cả hai thầy trò các hạ cứ xông ra được rồi. Không cần lão phu phải can dự.

Thượng Quan Vũ nổi giận :

- Họ Hồng. Lão phu tôn trọng người là nhân vật bá chủ nhất phương tất phải có đủ cái tư cách của người đại hiệp giang hồ, nay người lại quá kiêu căng cho rằng lão phu đây không đủ tài lực đương đầu với người hay sao.

Hồng bảo chủ trầm giọng :

- Tùy ý lão muốn giải thích như thế nào cũng được. Ta không còn thời giờ thêm gì nữa cả.

Đường Thế Dân cũng quay lại nhìn Hồng bảo chủ :

- Bảo chủ, tại hạ hy vọng sau này còn lưu lại tình nghĩa với nhau, nên không muốn thấy cảnh đẫm máu trước khi rời khỏi nơi này.

Chưa kịp chấm dứt lời nói thì Đường Thế Dân chợt thấy sững sốt cả người.

Chỉ vì một chiếc bóng đỏ xuất hiện phía sau lưng Hồng bảo chủ.

Chiếc bóng đỏ tiến tới như cơn gió thoảng qua, mũi chàng ngửi thấy mùi thơm kỳ diệu.

Chiếc bóng nào đây?

Đó chính là Hồng Tiểu Ngọc, nàng thiếu nữ kiều diễm như tiên nga mà Đường Thế Dân từng gặp mấy lần.

Không ngờ nàng lại có mặt nơi này.

Nếu nàng không là con gái của Hồng bảo chủ thì còn là ai nữa.

Lúc trước đã có lần Đường Thế Dân hoài nghi lai lịch thần bí của Hồng tiểu cô nương rồi.

Nay không ngờ quả đúng như điều chàng dự đoán.

Lúc ấy Hồng Tiểu Ngọc đã tới bên mình Hồng bảo chủ, nàng dừng bước lại đưa đôi mắt đẹp tuyệt vời nhìn Đường Thế Dân một cái lại ngó qua Hồng bảo chủ.

Nàng cất giọng nhõng nhẽo :

- Cha cho người ta đi đi.

Hồng bảo chủ trợn mắt :

- Hồng Tiểu Ngọc, nơi đây không còn có chuyện của con nữa, quy củ Phong bảo không cho như thế.

Hồng Tiểu Ngọc bĩu môi :

- Cha. Con không muốn thấy có chuyện đâm máu trong tòa Phong bảo của mình trong lúc này. Xin cha cho hai người ra đi an toàn.

Hồng bảo chủ quát to :

- Hồng Tiểu Ngọc, con hãy trở vào trong mau đi.

Hồng Tiểu Ngọc bước tới, nũng nịu :

- Con không trở vào đâu.

Hồng bảo chủ nổi giận :

- Vậy con muốn làm gì đây?

Hồng Tiểu Ngọc tươi cười :

- Cha ơi. Cha nghe theo lời con đi, chắc cha đã quên đi lời hứa lúc nọ với con rồi chứ gì.

Hồng bảo chủ lắc đầu :

- Không thể được.

Hồng Tiểu Ngọc giậm chân :

- Được rồi, nếu cha không nghe lời con thì trọn đời này con không bao giờ trở về đây nữa cho cha coi.

Nói xong không đợi Hồng bảo chủ nói gì, Hồng Tiểu Ngọc xê mình qua chỗ Đường Thế Dân.

Nàng nói với chàng vừa cười tươi như đóa hoa hàm tiếu :

- Đường tiểu huynh đừng có sợ, để em cùng với tiểu huynh xông ra ngoài Bảo là yên chuyện.

Đường Thế Dân trước tình thế đó khóc cười cũng chẳng xong, bởi vì tánh tình của cô gái này thật là quái gở.

Cuộc diện hiện nay đang đầy sát khí, bầu không khí căng thẳng đến cực độ giờ bị Hồng Tiểu Ngọc nhúng tay vào trở nên dịu lại.

Hồng bảo chủ trầm giọng thét :

- Con bé kia! Người chớ nói lieù. Hãy trở lại đây. Nay con có biết cái hậu quả Đường thống lãnh khi trở về cái tội giết hại sư huynh sẽ như thế nào không?

Bất cứ là môn phái nào trên chốn giang hồ, cái quy củ của nó cũng đều như nhau mà thôi.

Hồng Tiểu Ngọc đã rõ rồi, song không có đáp lại lời của Hồng bảo chủ.

Nàng nói với Thượng Quan Vũ :

- Thượng Quan lão tiền bối! Chắc lão tiền bối không sát hại Đường tiểu huynh đâu? Có đúng thế không?

Thượng Quan Vũ cũng vì câu hỏi của Hồng Tiểu Ngọc suýt nữa đã phải nghẹn lời không đáp được.

Sau đó, lão nhân trầm giọng :

- Nước có luật lệ, nhà có quy củ, phụ thân của cô nương vừa nói rất đúng. Kẻ đại nghịch sẽ không có con đường thoát.

Hồng Tiểu Ngọc quay lại Đường Thế Dân :

- Đường tiểu huynh! Giả thật huynh định trở về quý môn nhận lấy cái chết oan ức hay sao?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Hồng tiểu thư, đây là câu chuyện riêng tư của tại hạ, không liên hệ gì đến tiểu thư.

Hồng Tiểu Ngọc nói :

- Mặc dù đây là chuyện riêng tư của huynh, nhưng đâu có thể ngăn cấm tiểu muội không quan tâm đến được.

Lời nói của Hồng Tiểu Ngọc đã bộc lộ rõ ràng, ai cũng có thể nhận ra vì nàng đã thương yêu Đường Thế Dân mà ra.

Nàng đã nhất định xen vào chuyện của chàng.

Ngưng đi một lúc, Hồng Tiểu Ngọc lại hỏi :

- Đường Thế Dân! Huynh đã quyết định rồi sao?

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Đúng như vậy!

Bất giác Hồng Tiểu Ngọc hừ lên một tiếng lạnh lạnh, tỏ một sự bất mãn đến cùng cực. Nàng nói :

- Thôi cũng được, cứ đi đi.

Đường Thế Dân cung tay :

- Tại hạ xin cảm ơn tiểu thư.

- Khởi cần!

Hồng Tiểu Ngọc day sang Hồng bảo chủ :

- Xin thân phụ đưa khách ra tận cửa.

Hồng bảo chủ đứng mày :

- Hồng Tiểu Ngọc con đã quá độ rồi.

Hồng Tiểu Ngọc cười tươi :

- Nếu thân phụ không chấp nhận thì con...

Hồng bảo chủ giơ bàn tay áo rộng vẫy lên một cái :

- Thôi đủ rồi, con sao quá vô lễ!

Hồng Tiểu Ngọc lại cười khúc khích :

- Xin thân phụ nhận lời yêu cầu thứ hai của con. Thân phụ đưa khách ra khỏi Phong bảo.

Hồng bảo chủ vốn là một nhân vật bá chủ một cõi trời Bắc Trung Hoa này, quý củ Phong bảo lại càng nghiêm minh, nay trước mặt thuộc hạ, quần hùng thu hồi mạng lệnh quả thật một chuyện chưa từng có trong cuộc đời ngang dọc của lão.

Song với điều đưa con gái cưng yêu cầu này quả thật lão ta đành bó tay mà chịu chứ không biết phải làm sao cả.

Sau đó Hồng bảo chủ buông tiếng thở dài :

- Thôi được, để ta đưa khách.

Rồi Hồng bảo chủ vòng tay thi lễ với Thượng Quan Vũ :

- Thượng Quan đại hiệp, xin ngài tự tiện, hãy tha thứ cho lão phu không thể đưa tiễn ra ngoài được.

Thượng Quan Vũ cung tay đáp lễ :

- Xin đa tạ thịnh tình của Bảo chủ hôm nay, sau này có dịp xin đáp tạ công ơn.

Lão nhân quay sang Đường Thế Dân :

- Hãy theo ta.

Kế đó Thượng Quan Vũ xoay mình bước thẳng ra ngoài cửa Tổng đàn Phong bảo.

Đường Thế Dân vòng tay thi lễ trước mặt Hồng bảo chủ :

- Tại hạ xin từ biệt Bảo chủ, công đức này có ngày xin bồi đáp.

Sau đó chàng bước theo Thượng Quan Vũ.

Hồng Tiểu Ngọc chợt nói mau :

- Thân phụ, xin cho con theo đưa khách.

Nàng xê mình một cái đã tới sát với Đường Thế Dân rồi vượt lên cùng đi song song với chàng.

Hồng bảo chủ khoác tay ra dấu cho quần hùng trong Phong bảo lui ra ai về vị trí nấy.

Lão trợn mắt nhìn theo hai chiếc bóng đi của hai thầy trò Đường Thế Dân.

Lão vẫn còn bực tức trong lòng nhưng vì đứa con gái cưng chủ trì nên chẳng biết phải làm sao.

Đang khi Đường Thế Dân thấy Hồng Tiểu Ngọc đi bên cạnh mình, cảm kích nói :

- Hồng cô nương mới thâm tình này tại hạ xin ghi nhớ trong lòng chẳng bao giờ quên được.

Hồng Tiểu Ngọc liếc cặp mắt đa tình sang Đường Thế Dân rồi cười tủm tỉm :

- Chuyện đó tiểu muội không cần làm gì, miễn là sau này Đường tiểu huynh đừng quên tiểu muội là được rồi.

Câu này làm cho lòng của Đường Thế Dân bất giác rung động.

Đường Thế Dân gượng nhếch nụ cười chua chát :

- Hồng cô nương, tại hạ còn sống ngày nào là nhờ cái công ơn của cô nương ngày đó, song ngày giờ sống sót của tại hạ chắc không thể kéo dài rồi.

Hồng Tiểu Ngọc nói :

- Người sanh ra có mạng, nếu trời không dứt thì chẳng có ai dứt Đường tiểu huynh được. Có phải thế chẳng?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Đúng như thế.

Rồi cặp trai gái cùng song song tiến ra ngoài Phong bảo.

Một lát sau đã ra khỏi Phong bảo, Hồng Tiểu Ngọc dừng lại nói với Đường Thế Dân :

- Đường tiểu huynh hãy cẩn trọng, tiểu muội không thể tiễn được nữa rồi.

Đường Thế Dân bùi ngùi :

- Chúc Hồng cô nương được mọi điều may mắn.

Thượng Quan Vũ quay lại :

- Xin Hồng cô nương quay trở vào quý Bảo an khang.

Hồng Tiểu Ngọc cười lạnh lạnh :

- Thượng Quan lão tiên bối, theo tiểu đệ nữ thì chắc chắn rằng từ đây về quý môn, ngài sẽ không làm khó dễ Đường Thế Dân huynh. Có đúng vậy chẳng lão tiên bối?

Nghe Hồng Tiểu Ngọc hỏi những lời này đột nhiên Thượng Quan Vũ biến đổi cả thần sắc.

Nhứt thời lão nhân không sao trả lời được Hồng Tiểu Ngọc.

Hồng Tiểu Ngọc như ngầm hiểu thâm tâm của Thượng Quan Vũ chợt cười lên lạnh lạnh :

- Lão tiên bối, tiểu đệ nữ xin tiên bối tha thứ cho, tiểu đệ nữ có vài lời mạo muội e không phải lắm.

- Xin cô nương cứ bảo.

- Vừa rồi tiểu diệp nữ chẳng quản gì chuyện môn phái quy củ gắt gao của Phong bảo mà nhúng tay vào cũng chỉ vì Đường Thế Dân huynh. Chắc lão tiên bối đã hiểu rõ. Nay tiểu nữ cần nói câu cuối cùng nếu Đường Thế Dân huynh có mệnh hệ gì thì tiểu nữ thề không dung bất cứ những ai ra tay hạ thủ.

Lời nói rất hào hùng đầy cương quyết khiến cho Thượng Quan Vũ đã phải thẳng thốt.

Thượng Quan Vũ khe khẽ trầm nặng hừ lên lạnh lẽo rồi tiến bước đi nhanh chứ không đáp lời Hồng Tiểu Ngọc.

Đường Thế Dân cắn răng nói :

- Hồng cô nương, kể từ giây phút này xin cô nương hãy bắt đầu quên tại hạ đi đừng nhắc nhở gì đến tại hạ nữa. Tại hạ cũng không thốt ra lời hẹn tái ngộ cùng cô nương.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng :

- Mặc tiểu huynh có thốt lời tái ngộ hay không cũng được, nhưng tiểu muội thì nhất định phải tái ngộ rồi.

Đường Thế Dân muốn mở miệng thốt ra mấy lời với Hồng Tiểu Ngọc nữa nhưng chẳng hiểu sao lại thôi.

Bởi chàng thấy chẳng còn chuyện gì đáng nói nữa. Từ sau cái đêm tại Phụng Hoàng trang gặp nàng tuy nàng vẫn đeo đuổi theo chàng rất có cảm tình nồng nhiệt với chàng, nhưng đối với chàng không sao xúc động được lại còn có phần chán nản nữa.

Nay chàng nhận lấy cái ơn của nàng chỉ biết cảm ơn thôi chứ ngoài ra không tình nghĩa gì cả.

Vậy thì chàng thấy cũng chẳng cần phải phân trần thêm nữa mà làm gì.

Sau đó Đường Thế Dân vòng tay thi lễ :

- Xin vĩnh biệt Hồng cô nương!

Dứt tiếng Đường Thế Dân bắn mình chạy theo sư phụ.

Hai thầy trò đi một lúc lâu chẳng ai nói gì với ai cả.

Thần tình Thượng Quan Vũ trầm nặng khác thường còn Đường Thế Dân thì lo lắng không yên.

Mãi lúc tới ngã ba đường cái quan.

Đường Thế Dân trông thấy đại sư huynh chàng là Châu Quyền và tam sư huynh Hạ Hầu Thiên đang đứng đó nét mặt hai người có vẻ lo âu.

Thấy Thượng Quan Vũ, hai người tươi cười trở lại.

Đường Thế Dân tiến lên trước mặt Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên.

Chàng vòng tay thi lễ :

- Đại sư huynh!

Châu Quyền nhìn chàng à lên một tiếng.

Còn Hạ Hầu Thiên chẳng hiểu sao trầm mặt xuống không thềm đếm xỉa gì tới chàng cả.

Sự thật hai người đang trên đường trở lại miền Nam thì chợt gặp Thượng Quan Vũ nên cùng quay lại.

Hai người đứng đây chờ thầy tới Phong bảo phó hội với Hồng bảo chủ.

Đường Thế Dân tuy thấy Hạ Hầu Thiên đối với mình rất lạnh nhạt nhưng cũng chẳng quan tâm gì.

Bởi chàng nghĩ mình là một kẻ có tội cùng sư môn đang tiến tới con đường tử vong chẳng có chóng thì chầy đâu còn nghĩ gì chuyện hiềm khích thường ngày giữa sư huynh đệ.

Thượng Quan Vũ vẫy tay :

- Thôi chúng ta lên đường.

Bốn người nhập bọn kẻ trước người sau tiến lên về hướng Nam.

Đi được một đôi đường, Thượng Quan Vũ hỏi Hạ Hầu Thiên :

- Đồ đệ, có tin tức gì về tiểu sư muội chẳng?

Hạ Hầu Thiên đáp :

- Bẩm sư phụ không có.

Châu Quyền tiếp :

- Sư phụ, chắc có lẽ tiểu sư muội không hề tiến lên miền Bắc này nên tìm mãi chẳng ra.

Thượng Quan Vũ trầm lặng nhưng chưa nói gì.

Đường Thế Dân toan đem chuyện Thượng Quan Văn Phụng đã từng gặp mấy lần nói rõ cho sư phụ nghe nhưng chàng chuyển ý niệm làm thính không nói chi hết.

Chàng biết tiểu sư muội vì quá yêu thương mình, từng có tội thả mình ra khỏi vòng lao thất, chắc chắn sau phụ đã nổi trận lôi đình, nay nếu để cho nàng biết mình bị bắt nàng sẽ cực lực can thiệp vào sẽ còn nhiều chuyện lôi thôi khác.

Chàng đã như một tên tử tội sắp hành hình, chết đã cam đành còn lầy họa kẻ khác làm gì.

Bốn thầy trò rời khỏi Phong bảo đi mãi chừng hai mươi dặm đường.

Lúc ấy Hạ Hầu Thiên tiến lên ghé miệng thì thầm vào tai Thượng Quan Vũ mấy câu gì đó.

Đột nhiên Thượng Quan Vũ ngừng bước lại.

Đường Thế Dân bước tới.

Thượng Quan Vũ bảo :

- Chúng ta hãy tiến vào khu rừng kia.

Nghe vậy trong lòng Đường Thế Dân rúng động.

Chàng nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ sư phụ không đợi trở về môn phái, lại muốn hành quyết ta ở khu rừng này hay sao?

Rồi chàng lại tự nhủ :

- Thế cũng xong, đợi về sư môn làm gì. Nay nếu sư phụ muốn sớm kết thúc sanh mạng của ta cũng ổn, ta khỏi phải chịu cảnh cực hình dai dẳng chóe sao. Chỉ buồn vì tam sư huynh quá lãnh đạm và có độc tâm đối với ta.

Hình như tam sư huynh vừa đề nghị cùng sư phụ hành quyết ta tại chốn này thì phải.

Châu Quyền cất đầu đưa mắt nhìn Đường Thế Dân khe khẽ lắc đầu tỏ vẻ thương hại.

Đường Thế Dân vô cùng xúc động cúi đầu xuống, loạng choạng đi theo Châu Quyền mà chẳng nói gì.

Bốn người cùng tiến vào rừng.

Sau cùng bốn thầy trò Đường Thế Dân ngưng bước.

Thượng Quan Vũ quay qua Đường Thế Dân sắc mặt tái xanh, cất giọng trầm nặng :

- Súc sanh! Uống công ta dạy ngươi nhiều năm ngờ đâu ngươi là một kẻ tán tận lương tâm, dám sát hại nhị sư huynh, quy củ của bốn môn không sao tha thứ được.

Con đường từ đây về bốn môn quá xa xôi, sợ nầy ra điều rắc rối, vậy hãy ở đây bái sư rồi chịu sự hành quyết cho rồi.

Nói xong Thượng Quan Vũ hướng về phía Nam quỳ xuống.

Đường Thế Dân, Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên cũng đồng lượt quỳ theo sau thứ tự.

Bây giờ Đường Thế Dân cũng lạnh cả người.

Trong trí óc chàng nổi lên một lớp màn trắng xóa.

Đường Thế Dân chẳng còn một chút ý niệm gì nữa cả.

Tất cả đều xa lìa với chàng trước cảnh tử vong đang hiện ở trước mắt của chàng đây.

Sự chết có ai trong cõi đời này là gan dạ cách mấy mà không biết sợ ở giây phút cuối cùng đời.

Sống đối với chết của Đường Thế Dân quả là một sự tiếc rẻ, oan uổng khó mà yên tâm trước giờ nhắm mắt lìa đời.

Lúc này Thượng Quan Vũ khấn vái rầm rì những câu rợn hồn nghe toát lạnh cả mồ hôi.

Sau cùng Thượng Quan Vũ đứng lên.

Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên cũng đứng theo.

Thượng Quan Vũ từ từ tiến lại đứng trước mặt Đường Thế Dân nhìn chàng bằng cặp mắt sáng ngời thù hận.

Một lúc lâu, lão nhân buông trầm giọng :

- Đường Thế Dân nay ngươi còn muốn trời trăng những lời gì nữa hãy nói ra cho mau.

Đường Thế Dân run run :

- Bẩm sư phụ, nay trước khi chết đệ tử chỉ có một lời nói cùng sư phụ mà thôi.

Thượng Quan Vũ nghiêng rặng nhưng chưa nói gì.

Đường Thế Dân bắt giác ngược mặt lên thì thấy trong khóe mắt Thượng Quan Vũ đã rưng rưng giọt lệ.

Sự thật cũng chỉ chuyện không may trong môn phái mà Đường Thế Dân lại là kẻ đương sự, cứ theo quy củ thì phải hành hình không có cách nào tha thứ cho chàng được.

Chớ đâu có vị sư phụ nào lại đem đồ đệ của mình ra giết chết một cách tự nhiên bao giờ đâu.

Xem tiếp chương 14 Bi thảm trên bước đường cùng

14. Chương 14 Bi Thảm Trên Bước Đường Cùng

Trong hai khóe mắt Châu Quyền cũng đỏ lên, nước mắt long lanh chạy từ từ xuống.

Người đại sư huynh này dù sao đối với Đường Thế Dân cũng có mối cảm tình đậm đà từ trước.

Nhưng giữa tình cảnh này Châu Quyền không dám mở lời xin tội cho người sư đệ mình.

Chỉ vì quy củ của sư môn rất nghiêm minh.

Riêng Hạ Hầu Thiên mặt lăm lè khó hiểu, hắn không thèm nhìn Đường Thế Dân.

Lúc đó Thượng Quan Vũ cố ngăn nén đi giọt lệ, nghiêng rặng nói với Đường Thế Dân :

- Con hãy nói ra đi.

Đường Thế Dân cũng ngăn cơn xúc cảm tội cùng trong lòng, lấy sự bình tĩnh nói với Thượng Quan Vũ :

- Đệ tử mang ơn sư phụ từng dạy dỗ trong nhiều năm trời nay gặp cảnh ngộ này không còn có thể báo đáp được, nên chỉ xin nói một lời cùng sư phụ, đệ tử không hề giết nhị sư huynh, cho nên sau khi đệ tử chết đi rồi, mong sư phụ gia công tìm kiếm tra xét lại mình bạch coi hung thủ nào hành động còn ung dung tự tại. Như vậy đệ tử cũng tạ tội nơi chín suối rồi.

Hạ Hầu Thiên nhìn qua bằng cặp mắt lạnh lợi :

- Đường Thế Dân, mãi tới giờ phút này ngươi vẫn còn chưa chịu nhận giết nhị sư ca hay sao. Chẳng lẽ sư huynh tự tử à?

Đường Thế Dân quét cặp mắt lạnh lùng nhìn Hạ Hầu Thiên một cái tỏ sự căm hờn khôn tả.

Chàng không trả lời hẳn mà chỉ nói với sư phụ :

- Nay xin sư phụ từ bi ban cho đệ tử một cái chết được yên lành.

Thượng Quan Vũ cắn răng cau mày nghĩ ngợi một chập rất lâu vừa nhìn gần vào gương mặt đẹp tuyệt thế của Đường Thế Dân.

Cuối cùng Thượng Quan Vũ buông trầm :

- Đường Thế Dân, nay người chết không thể sống lại, còn người tội giết sư huynh đã bị đồn đãi khắp giang hồ, miền Nam chẳng còn ai không biết. Nếu lão phu tha tội cho ngươi thì sau này làm sao giữ được quy củ nghiêm minh của bản môn nữa. Giang hồ hay tin sẽ đàm tiếu như thế nào. Vậy sư phụ có một cách giải thoát cho ngươi.

Đường Thế Dân cúi đầu :

- Xin sư phụ ban cho đặc ân đó.

- Sư phụ thu hồi toàn bộ công lực của ngươi kể từ nay trở đi bản môn không còn xem ngươi là đệ tử nữa. Như thế ta đã ban ân huệ cho ngươi rồi.

Đường Thế Dân cúi lạy :

- Sư phụ, nay đệ tử tự nguyện rồi, mong sư phụ ban cho đệ tử một cái chết toàn thây, như thế cũng hài lòng lắm rồi.

Hạ Hầu Thiên chen vào :

- Bẩm sư phụ, kẻ dưới giết hại người trên tội nặng đó không thể nào tha chết được, xin sư phụ căn cứ theo quy luật của bản môn mà gia hình tên đồ đệ phản phúc cho rồi.

Thượng Quan Vũ thét :

- Hãy câm miệng lại, chuyện này không có phần của ngươi dự vào, lão phu tự biết và xử liệu rồi.

Bị Thượng Quan Vũ thét mắng Hạ Hầu Thiên rung động cả thân hình, tháo lui một bước không dám thốt thêm nữa.

Hắn lồm lét nhìn Thượng Quan Vũ vừa ném mắt sang Đường Thế Dân như hạm hực trong lòng lắm vậy.

Bấy giờ Thượng Quan Vũ giơ cánh tay từ từ lên cao.

Lão nhân vận công lên hai ngón chỉ như hai con dao bén nhọn sắp điểm vào hai nơi hiểm huyệt của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân vẫn còn quỳ dưới đất, thần tình biến đổi mồ hôi tháo ra nhưng vẫn cắn răng mà chịu.

Đại sư huynh Châu Quyền trông thấy tiểu sư đệ của mình sắp bị thu hồi công lực thì quay đi nơi khác chứ không dám nhìn cái cảnh tượng đau thương sắp diễn ra.

Thượng Quan Vũ sắp điểm vào huyệt đạo của Đường Thế Dân, nhưng hãy còn ngập ngừng.

Chính trong giờ phút ấy.

Một giọng thét dữ dằn nổi lên :

- Hãy ngưng tay!

Bốn thầy trò của Đường Thế Dân cũng vì tiếng thét này giật nảy mình lên.

Tiếng thét vừa kịp dứt!

Đã thấy một hình dáng hiện ra. Bốn người cùng nhìn lại.

Đó là một thiếu nữ diễm kiều.

Nàng thiếu nữ không ai khác hơn là Hồng Tiểu Ngọc.

Kế đó là xuất hiện thêm một người.

Người này chính là nữ tỳ Đình Hương.

Tâm thần Đường Thế Dân chấn động. Thượng Quan Vũ thu hồi ngọn chỉ. Lão nhân trợn mắt nhìn Hồng Tiểu Ngọc, Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên tức thì xông tới ngăn Hồng Tiểu Ngọc lại.

Thượng Quan Vũ trầm giọng :

- Hồng cô nương đây không phải là khu vực tòa Phong bảo.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng :

- Không phải khu vực Phong bảo rồi muốn tự ý giết người là giết hay sao? Lão tiền bối tỏ ra quá nóng nảy rồi đó.

Hạ Hầu Thiên lạnh lùng :

- Hồng cô nương! Cô nương tới đây toan xen vào câu chuyện của người khác hay sao? Cô nương đã nhất định như vậy?

Hồng Tiểu Ngọc khe khẽ hất tay một cái.

Cô gái lãnh đạm :

- Hãy đứng tránh qua một bên. Trước mặt bản cô nương, không có chuyện múa nanh, múa vuốt của nhà người.

Hạ Hầu Thiên đỏ cả mặt.

Hắn thò tay vào lưng.

Soạt!

Liền đó Hạ Hầu Thiên đã rút thanh trường kiếm cầm tay.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng :

- Thôi, hãy cất vào đi, bản cô nương không tính gây chuyện đầm máu, người dùng vũ khí để làm gì.

Miệng của Hồng Tiểu Ngọc nói, con mắt thì nhìn qua phía Thượng Quan Vũ.

Cô gái nói :

- Thượng Quan lão tiền bối, nay lão tiền bối cư xử cùng Đường tiểu huynh như thế, chỉ sợ e rồi không khỏi mang tiếng quá gấp rút trong hành động và không giữ được trật tự của môn phái.

Thượng Quan Vũ nổi giận :

- Lão phu không thể đáp ứng lời yêu cầu của Hồng cô nương.

Hồng Tiểu Ngọc trầm mặt xuống :

- Nếu lúc này không nhờ văn bối cực lực tranh cãi, các sư đồ của lão tiền bối có thể nào vô sự rời khỏi tòa Phong bảo được không?.

Thượng Quan Vũ đứng mày lên :

- Vô lễ, người đã quá khinh bốn môn, chuyện lão phu phải làm thì nhất định trước sau gì cũng phải hành động. Nay người cứ bảo thân phụ người ra đây, mấy thầy trò lão phu tuy từ miền Bắc tới, vốn vẹn có ba người, song ta không hề biết kiêng sợ sự đông đảo của Phong bảo nhà người đâu.

Hồng Tiểu Ngọc bĩu môi :

- Văn bối không cần chủ nhân của tòa Phong bảo ra mặt làm gì, một mình văn bối đây đối phó cũng được rồi.

Thượng Quan Vũ giận quá hỏi :

- Vậy thì nay người xử trí thế nào đây?

Hồng Tiểu Ngọc đáp :

- Văn bối xin lão tiền bối thả Thế Dân huynh.

Thượng Quan Vũ trầm giọng :

- Không thể được.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh giọng :

- Nếu lão tiền bối đã nhất định như thế, thì đừng trách sao văn bối lại thất lễ với lão tiền bối.

Vừa nói nàng vừa day qua khu rừng nói lớn :

- Nhị thúc, thúc thúc không dám ra mặt đối diện với người ta hay sao mà còn lẩn trốn mãi như thế?

Một giọng khàn khàn từ trong rừng đưa ra :

- Ha ha... có nhị thúc đây!

Một lão nhân áo vàng từ từ xuất hiện.

Nháy mắt lão nhân áo vàng đã hiện diện sân trường.

Đường Thế Dân không quay mặt lại nhìn song chàng vốn đã biết vị sư thúc mà Hồng Tiểu Ngọc gọi đó là ai rồi.

Chàng đã gặp lão nhân này một lần.

Lão nhân áo vàng đối diện cùng Thượng Quan Vũ, vòng tay thi lễ, cười khà lên :

- Ha ha... Thượng Quan đại ca, chúng ta không hề gặp nhau kể đến nay đã gần mười năm, song đại ca đã gây dựng một sự nghiệp lẫy lừng ở miền Nam thật là vạn phúc.

Thượng Quan Vũ nhìn lão áo vàng trầm giọng :

- Phải chăng các hạ đây là Triệu Nhị tiên sinh?

Lão nhân áo vàng cười nhe răng :

- Thượng Quan đại ca trí nhớ rất dai, tại hạ vốn tên là Triệu Nhị đây.

Hồng Tiểu Ngọc chen vào :

- Nhị thúc nay có lời hứa với diệt nữ rồi, nếu nửa chừng nhị thúc bỏ cuộc thì diệt nhi sẽ nhổ từng cọng râu của nhị thúc cho đến hết, để sau đó nhị thúc không dám chường mặt ra giang hồ nữa.

Triệu Nhị tiên sinh nghe nói đưa tay lên vuốt lấy hàm râu dài của mình một cái.

Xem thế hình như quả thật đã có lần Triệu Nhị tiên sinh bị Hồng Tiểu Ngọc nhổ râu rồi vậy.

Sự thanh lọc môn phái là chuyện rất nghiêm trọng này bỗng nhiên bị Hồng Tiểu Ngọc xen vào làm cho sự tình lại dở dang đi.

Thượng Quan Vũ nghiêm chỉnh :

- Triệu Nhị tiên sinh có điều gì chỉ giáo hay không?

Triệu Nhị tiên sinh cười hi hi :

- Thượng Quan lão huynh, tại hạ có nghe thiên hạ đồn đãi rằng cái vụ án của quý đồ đệ rất oan ức, tại hạ đến đây để xin lão huynh mở một đặc ân là nói rộng thời gian cho gã tìm cách minh oan, như thế có hay hơn không?

Thượng Quan Vũ cau mày :

- Triệu Nhị tiên sinh. Tiên Sinh vốn là nhân vật từng trải chốn giang hồ, những lời này đáng lẽ chẳng nên thốt ra từ miệng của Tiên Sinh mới là đúng hơn.

Triệu Nhị tiên sinh đỏ mặt :

- Xưa nay Triệu Nhị gia gia đây ở trong chốn giang hồ không kể gì luật pháp là cái cá tính như vậy rồi, không thể nào thay đổi được.

Thượng Quan Vũ lạnh lùng :

- Vậy thì ta không còn nể nang gì được nữa rồi.

Theo đó, cánh tay của Thượng Quan Vũ giơ cao lên.

Hồng Tiểu Ngọc la to :

- Nhị thúc, nếu Thế Dân huynh có mệnh hệ gì, tiểu đệ sẽ phải chết sống với sư thúc đó.

Triệu Nhị tiên sinh thè lưỡi :

- Chớ có nóng nảy.

Đột nhiên, Triệu Nhị tiên sinh lắc mình tới Đường Thế Dân, giơ bàn tay vẫy lia lịa :

- Thượng Quan lão huynh hãy ngưng tay, để tiểu đệ phân trần. Nguyên con bé này tánh nết rất ly kỳ, quái gở, thân phụ của cô ta còn không trị nổi nữa là bất cứ một ai. Huynh dài từ phương Bắc tới đây thuộc về khách, chưa thể hiểu rõ mọi sự tình đầu, vả lại hai đảng đều là cao nhân hùng cứ nhất phương chứ đâu phải tầm thường, nếu sơ suất để cho câu chuyện bùng nổ lớn, tiểu đệ sợ e có chuyện không may.

Cánh tay của Thượng Quan Vũ chợt ngưng lưng chừng, rồi trợn mắt nói với Triệu Nhị tiên sinh :

- Triệu Nhị tiên sinh! Thượng Quan Vũ lão phu hành đạo trên giang hồ, không có trận nào mà chưa trải qua, chiến chinh sống chết đã quen thuộc từ lâu rồi, ngoài chính nghĩa ra không khuất phục gì cả. Cho nên dù Hồng cô nương có cái tính tình kỳ quái, hay quái gở đến đâu cũng không thể nào thay đổi được tình thế. Quy củ môn phái lão phu trước sau như một.

Hồng Tiểu Ngọc nói to :

- Nhị thúc, nếu nhị thúc thất hứa với tiểu đệ thì buộc lòng tiểu đệ phải ra tay giết người vậy.

Hiện trường nặng trầm đến ngạt thở.

Đường Thế Dân lay chuyển tâm niệm. Chợt quay mình lại nhìn Hồng Tiểu Ngọc rồi nói :

- Hồng cô nương! Chuyện của tại hạ xin cô nương chớ chen vào, tại hạ tự giải quyết cũng được rồi. Xin cô nương tự tiện tháo lui.

Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng :

- Nhưng tiểu muội thì nhất định chen vào chuyện này, không một ai có thể ngăn cản được.

Đường Thế Dân hỏi :

- Hồng cô nương viện lẽ gì chen vào câu chuyện của người.

Hồng Tiểu Ngọc đáp :

- Từ xưa tới nay bất cứ chuyện gì hễ tiểu muội thích là tiểu muội can thiệp, không cần biết tới hậu quả.

Bất giác Đường Thế Dân phải bàng khuâng trong lòng.

Chàng biết Hồng Tiểu Ngọc nói ra là sẽ hành động liều lĩnh chứ không hề nói dối một chút nào.

Lại thêm lão Triệu Nhị tiên sinh kia không kể gì đến quy củ giang hồ, đã thấy can thiệp thật là khó xử đây. Nếu sư phụ chàng hôm nay không thi hành được quy củ của bốn môn thì kể từ nay chẳng còn dám ngó thấy mặt bất cứ một ai trên chốn giang hồ này nữa cả.

Cái sỉ nhục đó trọn đời lão nhân phải nhận chịu.

Như vậy tội lỗi của chàng lại càng nặng nề hơn nữa đối với sư môn, thật là một điều chàng không bao giờ muốn.

Cho nên Đường Thế Dân lạnh lùng nói :

- Hồng cô nương, nay tại hạ hiểu rõ cô nương đang nghĩ những gì rồi, giờ ta xin nói thẳng với cô nương một điều là ta chẳng bao giờ yêu thương được cô nương, bởi vì ta có cuộc hôn phối với một cô gái khác rồi, bất cứ sống chết gì ta cũng không đáp ứng được. Xin cô nương chớ nên theo đuổi ta nữa làm gì một thứ tình chỉ là vô vọng mà thôi.

Những lời của Đường Thế Dân vừa thốt ra quả thật khiến cho người nghe không thể nào chịu nổi.

Chính chàng cũng muốn nói như thế để cho Hồng Tiểu Ngọc bỏ ra đi đừng can dự vào chuyện riêng của chàng nữa.

Dù sao Hồng Tiểu Ngọc cũng là một tiểu thư khuê các chứ đâu phải hạng gái tầm thường.

Sau khi nghe qua những lời của Đường Thế Dân thốt ra chợt thấy gương mặt xinh đẹp như đóa hoa của nàng tái lại.

Từ nơi nhân quang bỗng hiện vẻ sát khí lầy lừng có thể giết người trong nháy mắt.

Nàng thét to :

- Đường Thế Dân, giờ ta chẳng quản người từng hứa hôn với bất cứ một gái nào hay không cũng mặc kệ, ta cũng chẳng quản người có thương yêu ta hay không, người chỉ nên nhớ lại những lời ta đã bảo người từ trước trong lầu quán thành Khai Phong, cứ hễ chuyện gì ta thích là nhất định ta phải đạt thành, còn khi món vật mà ta không cần tới nữa thì cũng chính tại nơi tay ta hủy diệt nó đi. Như vậy người đã hiểu rồi chứ!

Đường Thế Dân rung động cả tâm thần :

- Hồng cô nương, hành động và tư tưởng của cô nương nay khiến ta càng thêm chán ghét cô nương mà thôi.

Hồng Tiểu Ngọc nhăn mặt thật là khó coi, nhưng liền đó nàng thò tay vào lưng.

Soạt!

Một tiếng khô khan nổi lên, Hồng Tiểu Ngọc đã tuốt trần thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đường Thế Dân gục đầu xuống lạy sư phụ :

- Sư phụ, tội của đệ tử quả thật đáng chết.

Song Đường Thế Dân chưa kịp dứt lời thì ngón tay của Thượng Quan Vũ đã điểm xuống huyệt đạo trên mình chàng.

Cú điểm huyệt này nhanh như chớp.

Đường Thế Dân rú lên kinh hoàng.

Công lực của chàng liền đó bị cái điểm huyệt của Thượng Quan Vũ mà tiêu tan đi cả rồi.

Triệu Nhị tiên sinh đứng cách đó vài bước cũng không ngờ Thượng Quan Vũ lại hành động khẩn cấp như thế nên có muốn ra tay cứu vớt Đường Thế Dân cũng chẳng còn kịp nữa.

Ngọn chưởng của lão nhân vừa xấn ngang lưng Thượng Quan Vũ đã phải tháo lui về phía sau.

Hồng Tiểu Ngọc thấy biến cố thét lên :

- Lão tặc muốn chết.

Cùng theo tiếng thét lạnh lạnh ghê rợn đó Hồng Tiểu Ngọc bắn mình sang bên Thượng Quan Vũ.

Chiếc bóng của nàng thần tốc khiến cho Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên đã có ý đề phòng cũng không thể nào ngăn cản được.

Đồng thời bọn họ cũng không còn thời giờ tuốt vũ khí kịp.

Hồng Tiểu Ngọc bắn tới Thượng Quan Vũ huy động thanh trường kiếm điểm vào yếu huyệt lão nhân.

Triệu Nhị tiên sinh ngó thấy kinh hãi trong lòng, thét lên một tiếng phóng người qua.

Lão lệ như làn chớp thò tay nắm lấy cườm tay cầm kiếm của Hồng Tiểu Ngọc.

Lão nhân thét :

- Con bé này chớ nên gây chuyện.

Hồng Tiểu Ngọc vẫy vùng không khỏi Triệu Nhị tiên sinh, liền dùng ngọn chưởng kia đâm vào ngực lão.

Theo người nào khác chắc chắn đã bị một chưởng của Hồng Tiểu Ngọc đả thương rồi.

Song Triệu Nhị tiên sinh võ công cao cường, liền giơ tay kia chụp ngọn chưởng của thiếu nữ.

Bấy giờ hai tay của Hồng Tiểu Ngọc đều bị Triệu Nhị tiên sinh nắm lấy không còn hành động được nữa.

Hồng Tiểu Ngọc thét lớn :

- Nhị thúc để họ giết chàng rồi!

Triệu Nhị tiên sinh nói to :

- Hiền diệt nữ đã điên rồi hay sao. Gã Đường Thế Dân kia chưa chết tại sao cháu lại hùng hổ như thế.

Hồng Tiểu Ngọc thở hào hển dõm qua :

- Sư thúc bảo sao. Đường Thế Dân nay chưa chết à?

- Đúng vậy.

- Chứ chàng đã thế nào rồi?

- Gã họ Đường chỉ bị lão kia phé đi võ công chớ chưa tuyệt mạng, cháu chưa nhận ra sao.

Hồng Tiểu Ngọc thở hổn hển, mặt mũi tái xanh chưa thốt ra được lời vì quá kinh hoàng và thịnh nộ.

Lúc ấy chỉ nghe Thượng Quan Vũ cất giọng run run cực kỳ khích động nói với Đường Thế Dân :

- Đường Thế Dân, từ nay trở về sau ngươi không còn là môn đệ của bốn môn nữa, ngươi có thể hành động theo tư cách riêng biệt của ngươi trong chốn giang hồ này.

Thốt xong những lời sau cùng này Thượng Quan Vũ lệ làng rời khỏi sân trường không hiểu tại vì quá phần nộ hay vì xúc động.

Châu Quyền và Hạ Hầu Thiên nhận thấy sư phụ đã đi rồi không còn lý do gì ở lại được nữa, nên cũng lần lượt cất bước theo sau.

Bấy giờ ả nữ tỳ Đinh Hương từ từ bước tới trước mặt Đường Thế Dân đang sững sốt cả người lên.

Hai hạt lệ trong khóe mắt ả nữ tỳ xinh đẹp như tiên nga này đã thấy chảy ra ngoài.

Triệu Nhị tiên sinh cũng vừa buông hai tay Hồng Tiểu Ngọc ra.

Hồng Tiểu Ngọc nhìn Triệu Nhị tiên sinh chột khóc rống vừa nói trong cơn ghen ngào :

- Nhị thúc chuyện xảy ra như thế, từ nay cho đến trọn cuộc đời cháu không nhìn nhị thúc nữa.

Triệu Nhị tiên sinh cười khắc khở :

- Hồng diệt nữ, lão Thượng Quan Vũ chấp hành kỷ luật của môn phái phạt kẻ tội phạm trong môn quy mình, làm sao chú có thể ngăn chặn lại cho được, huống chi gã chưa có chết thì mọi điều có thể làm lại. Bảo thật trọn cuộc đời của thúc thúc từ trước tới nay chỉ mới hành động vô lý lần đầu tiên vì diệt nữ thôi. Diệt nữ chớ có bảo từ nay không thêm nhìn nhị thúc mà tất cả người trong chốn giang hồ cũng chẳng một ai thêm nhìn tới mặt nhị thúc nữa rồi đây.

Hồng Tiểu Ngọc hừ lạnh lùng, đưa tay lau nước mắt.

Nàng tiến nhanh tới chỗ Đường Thế Dân đang nằm hai dòng lệ chảy xuống má rờn rờn.

Nàng chỉ nhìn chàng mà chưa thốt ra lời nào cả.

Lúc này Đường Thế Dân từ từ đứng lên, sắc mặt chàng lạnh lùng khiến cho ai nhìn qua cũng phải khiếp sợ.

Hiện giờ công lực của Đường Thế Dân coi như đã tiêu tan đi cả rồi, trở lại như người bình thường vậy.

Triệu Nhị tiên sinh cũng lắc mình sang phía Đường Thế Dân đứng đó lấy mắt nhìn chàng với vẻ thương hại.

Thần tình của vị lão nhân này xem qua rất là trầm nặng.

Hồng Tiểu Ngọc đã biết Đường Thế Dân mất cả công lực liền quay sang Triệu Nhị tiên sinh hỏi :

- Nhị thúc, bây giờ phải làm thế nào đây?

Triệu Nhị tiên sinh nói :

- Hiện diệt nữ nói như thế nào thì nói, hiện giờ theo nhị thúc chỉ còn cách tập luyện lại võ công ngay như giây phút đầu là hay.

Hồng Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Nếu để cho chàng tập luyện lại thì biết bao giờ chàng mới tựu thành như hôm nay, có lẽ chàng già mất đi thôi.

Nàng hỏi :

- Có cách nào hoặc có nhân vật nào hồi phục lại công lực của Thế Dân huynh trong một thời gian ngắn hay không?

Triệu Nhị tiên sinh lắc đầu :

- Chú chưa có nghe qua nhân vật nào có thể phục hồi công lực người khác bao giờ cả. Bây giờ chỉ là câu chuyện đồn đãi trong chốn giang hồ xưa nay đó thôi.

Trong khi Triệu Nhị tiên sinh và Hồng Tiểu Ngọc bàn bạc với nhau cách phục hồi công lực của mình thì Đường Thế Dân đưa cặp mắt hết sức lạnh lùng nhìn qua một cái.

Sau đó chàng bước đi.

Hồng Tiểu Ngọc gọi to lên :

- Đường Thế Dân, huynh định đi đâu?

Đường Thế Dân làm như không nghe tiếng gọi của Hồng Tiểu Ngọc tiếp tục bước vào trong rừng.

Công lực của chàng bị phế bỏ dĩ nhiên bước đi như những kẻ tầm thường vậy thôi.

Hồng Tiểu Ngọc lắc mình một cái đã tiến tới chắn ngang trước mặt Đường Thế Dân.

Nàng hỏi chàng :

- Đường Thế Dân, sao anh không nói năng gì cả? Hiện giờ anh muốn đi đâu?

Bị chặn trước mặt bắt buộc Đường Thế Dân phải đành ngưng bước trở lại nhìn Hồng Tiểu Ngọc lạnh lùng :

- Tại hạ đi đâu, làm gì chẳng cần Hồng cô nương phải quản tới làm gì.

Giọng nói này lạnh lùng quá độ, lại vô tình vô phương không còn chút nào thân mật cả.

Trái lại Hồng Tiểu Ngọc hiện giờ lại hết sức nhẫn nại không tỏ sự giận hờn sự lạnh lùng đó.

Nàng hiểu cái tâm trạng vô cùng bi đát của Đường Thế Dân hiện thời thì khiến chàng bi quan cực độ.

Chàng bắt cần tất cả mọi người chung quanh.

Nàng nói với giọng hòa hoãn :

- Thế Dân huynh, nay chúng ta hãy cùng trở lại Phong bảo, tiểu muội sẽ nói với phụ thân tìm cách nào khôi phục công lực của huynh trong thời gian ngắn.

Đường Thế Dân nhìn đi nơi khác với giọng lạnh lùng chẳng chút tình cảm quan tâm gì cả :

- Chuyện này mặc tại hạ xử liệu, tại hạ không muốn bắt cứ một người nào chen vào cả. Tại hạ cũng không muốn ai xót thương cho tại hạ hết.

Hồng Tiểu Ngọc nói :

- Đây không phải là xót thương mà là đạo nghĩa phải có của bất cứ người võ lâm nào.

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Nay tại hạ chẳng cần gì hết, cô nương là cô nương, tại hạ là tại hạ, chẳng hề có một chút gì liên quan với nhau cả, xin cô nương tự liệu lấy đừng nói nhiều lời.

Tự nhiên hai hàng nước mắt của Hồng Tiểu Ngọc từ từ chảy ra, nỗi thương tâm đến tột cùng.

Nàng khích động :

- Đường Thế Dân, huynh đừng nên tàn nhẫn như thế này tiểu muội xin về Phong bảo.

Nói xong Hồng Tiểu Ngọc muốn òa ra khóc xem nàng thật là thâm làm sao.

Thấy vậy Triệu Nhị tiên sinh tiếp lời :

- Đường thiếu hiệp theo ta thì Hồng Tiểu Ngọc mãi tới hôm nay mới biểu lộ tính nết của người con gái, từ lâu chưa có lần nào hiền dịu nữ ôn hòa. Vậy thiếu hiệp cũng nên chiều ý nàng trở về Phong bảo rồi sau đó tìm cách khôi phục lại công lực đã mất.

Đinh Hương cũng tiếp lời :

- Tiểu nữ mong Đường thiếu hiệp chớ nên cố chấp trong hoàn cảnh hết sức khó khăn này, xin trở lại Phong bảo rồi sau đó tìm cách phục hồi công lực cũng chẳng muộn gì.

Dường như những lời của ba người không khiến cho Đường Thế Dân lay chuyển một chút nào cả.

Chàng vẫn trầm lạnh xuống :

- Tại hạ từng bảo rằng tại hạ không cần một ai thương xót cho tại hạ cả, chớ có nhiều lời vô ích.

Trong khi đó.

Chợt Hồng Tiểu Ngọc nắm lấy tay của Đường Thế Dân nói bằng một giọng cực kỳ khích động :

- Như thế cũng được, nay tiểu muội xin theo huynh, huynh đi tới đâu tiểu muội theo tới đó.

Tâm hồn của Đường Thế Dân hiện giờ lạnh lẽo như giá tuyết chẳng còn chút cảm tình gì nữa.

Cũng chẳng có một thứ ma lực một thứ sắc đẹp nào mê hồn quyến rũ được chàng.

Chàng tuyệt tình thốt :

- Ai bảo cô nương đi theo ta? Cô nương đi theo ta để làm gì? Quả thật ta rất chán ghét cô nương rồi.

Hồng Tiểu Ngọc biến sắc :

- Đường Thế Dân, người nói thật?

Đường Thế Dân cắn răng :

- Ta không hề nói dối với ai bao giờ.

Hồng Tiểu Ngọc trợn mắt :

- Vậy thì ta phải giết ngươi trước rồi sau đó ta sẽ tự vận theo ngươi chứ không thể để cho ngươi lọt vào tay kẻ khác được.

Câu nói này khiến cho tấm lòng đã chết của Đường Thế Dân nhảy bật lên dữ dội.

Chàng không thể nào tưởng tượng cô thiếu nữ Hồng Tiểu Ngọc này lại có thâm tình sâu xa chừng đó.

Nhưng cũng chỉ thoáng qua ý niệm đó thôi, tâm hồn của Đường Thế Dân lạnh ngắt trở lại.

Hiện nay đối với sự chết sống Đường Thế Dân chẳng còn quan tâm tới nữa, đừng hăm dọa chàng vô ích.

Một võ sĩ bị tàn phế cả công lực, lại đuổi khỏi môn phái của mình, quả thật là cái sỉ nhục lớn lao nhứt trên đời, thà rằng chết đi còn hơn là sống sót.

Đường Thế Dân lạnh lùng thốt :

- Có muốn giết thì cứ ra tay, nay ta cũng chẳng còn muốn sống trong đời này nữa làm gì.

Hồng Tiểu Ngọc cười lên :

- Đường Thế Dân, huynh tưởng muội không dám giết chết huynh hay sao. Muội nói thật đấy, muội giết huynh rồi sẽ tự vận.

Đường Thế Dân cười nhạt :

- Hồng cô nương đó là sự thật. Ta không còn muốn sống nữa. Cô nương cứ giết ta đi. Có điều ta xin khuyên sau khi giết ta rồi cô nương chớ nên tự tử. Quả thật cô nương không nên chết theo ta.

Suýt nữa Hồng Tiểu Ngọc khóc òa, phải cắn môi để nén bật thành tiếng khóc :

- Đường Thế Dân, huynh... huynh...

Hồng Tiểu Ngọc thốt mấy tiếng đó rồi nghẹn ngào không còn nói thêm được lời nào nữa.

Mối tình của nàng quả là một mối tình tuyệt vọng, cho đến sắp chết cũng không được đối phương đáp ứng.

Còn gì bi thảm hơn yêu mà chẳng được yêu. Người yêu lãnh đạm đến giờ phút cuối cùng.

Lúc ấy Đường Thế Dân ngẩng đầu nhìn lên không gian không nói thêm nữa.

Hình như chàng đợi chờ hồn mình bước vào quỷ môn quan vĩnh biệt cõi đời ô trọc này.

Một lúc thật lâu.

Chợt nghe Hồng Tiểu Ngọc rít qua hai hàm răng bằng một giọng lạnh lùng và căm hờn tột độ :

- Đường Thế Dân, ngươi là một kẻ lạnh lùng vô tâm bậc nhất trên thế gian này, dòng máu trong cơ thể của ngươi nay đã lạnh ngắt đi rồi phải chăng?

Đường Thế Dân cứ ngẩng mặt lên không thềm nhìn lại cũng chẳng hề nháy mắt một cái nào.

Hiện tại cảm giác của chàng hình như chỉ có riêng chàng và cõi chết chứ chẳng còn một ai nữa hết.

Luôn cả thế gian này cũng không còn tồn tại trong đầu óc của chàng không quản đến Hồng Tiểu Ngọc.

Đến như Đinh Hương một thiếu nữ mà chàng có cảm tình nhất cũng xóa đi trong đầu óc của chàng.

Hồng Tiểu Ngọc nghiêng rằng :

- Đường Thế Dân ta lấy máu ngươi đây.

Thanh trường kiếm của thiếu nữ xinh đẹp giở lên cao nhắm ngay yết hầu Đường Thế Dân.

Chỉ một cái điểm nhẹ là hồn chàng về cõi chết. rồi.

Triệu Nhị tiên sinh cau mày :

- Hồng Tiểu Ngọc cháu không nên hành động quá nông cạn như vậy.

Đinh Hương tiếp lời :

- Tiểu thư chớ có nên quá si tình đến thế, nay chàng không xứng đáng cho tiểu thư hành động như vậy đâu.

Hồng Tiểu Ngọc cắn chặt môi, sắc mặt hiện lên sát khí lẫn bi thương tột độ.

Hiện giờ Hồng Tiểu Ngọc cảm thấy sự ảo diệu, sự đớn đau và ai oán đến không thể nào mô tả nổi.

Đường Thế Dân đợi chờ hoài vẫn chưa thấy Hồng Tiểu Ngọc ra tay liền lạnh lùng cất bước đi.

Hồng Tiểu Ngọc thét :

- Người chạy trốn đi đâu.

Ngọn trường kiếm trong tay Hồng Tiểu Ngọc theo tiếng thét phóng tới đâm vào lưng đối phương.

Rất may là Triệu Nhị tiên sinh đã dự phòng từ trước nên khi Hồng Tiểu Ngọc phóng đi lão cũng theo sát bên.

Lão nhân thò tay chụp lấy cườm tay cầm kiếm của Hồng Tiểu Ngọc nắm chặt lại.

Lão nhân thét :

- Hiền điệt nữ đã điên rồi!

Đinh Hương cũng kinh hoàng :

- Tiểu thư đừng tay lại, xin tạm để cho Đường thiếu hiệp rời khỏi chốn giang hồ sau đó sẽ liệu toan.

Hồng Tiểu Ngọc vùng trở ra loạt cười như điên cuồng, giọng cười rất chất tai đình ốc.

Chàng biết hiện giờ Hồng Tiểu Ngọc đang phẫn uất, bi thương tuyệt vọng hay là trào lộng luôn cả với chính mình.

Trong khi đó Đường Thế Dân loạng choạng tiến đi từng bước một vào trong rừng chẳng thấy quay lại một lần nào.

Chàng cũng không cần biết có ai rượt theo mình hay không.

Chiếc bóng của chàng mờ ảo ẩn hiện dưới mắt mọi người vô cùng cô đơn âm thầm.

Giấy lát hình bóng Đường Thế Dân khuất dần giữa ngàn lá cây um tùm rậm rạp.

Xem tiếp chương 15 Kiếp đời cam khó vô biên

15. Chương 15 Kiếp Đời Cam Khó Vô Biên

Một gã thư sinh áo trắng loạng choạng bước đi.

Hình như hiện giờ chàng ta yếu ớt quá độ còn hơn những kẻ bình thường nữa.

Cứ hễ một đợt gió thổi qua là thân hình chàng bị lắc lư một vài cái rồi mới chịu yên.

Nhưng chỗ lạ là trong tay chàng thiếu niên hãy còn cầm chặt thanh trường kiếm.

Thế thì chàng ta là người phải có tập luyện võ công, song có điều người học võ không phải như thế.

Chàng thiếu niên trông thiếu não kia là ai?

Chàng ta chẳng ai khác hơn là Đường Thế Dân.

Lúc này trời đã tối dần.

Song Đường Thế Dân giống như một kẻ du hành hãy còn chìm trong phong cảnh tuyệt vời của núi rừng bao la.

Sự thật hiện giờ Đường Thế Dân như một người có xác không hồn, sự khổ đau quá cùng cực.

Chàng đang tiến về đâu cũng chẳng biết, mục đích thế nào cũng chẳng cần hiểu tới.

Chàng chỉ tiến bước đi hoài vào rừng.

Còn đang tiến bước thình lình Đường Thế Dân nghe một giọng trầm thét :

- Hãy ngưng bước lại.

Đường Thế Dân cũng vì tiếng thét này giật mình tỉnh lại, ngưng bước.

Chàng cất mắt nhìn coi đó là ai.

Một loạt tiếng động rì rào nổi lên.

Có một chiếc bóng thoáng vụt tới trước mặt Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân ngưng bước cất đầu nhìn lên coi chiếc bóng vừa thoáng tới chắn ngang trước mặt chàng là ai.

Chỉ thấy một gã thiếu niên đẹp trai đứng ngay giữa đường đang nhìn chàng với cặp mắt thù hận.

Gã thiếu niên này có bộ mặt anh tuấn nhưng rất kiêu căng khiến cho ai nhìn qua cũng có ác cảm liền với gã.

Gã ăn vận theo lối con nhà quý phái, chắc phải là một vị công tử trong vùng.

Đường Thế Dân ngạc nhiên nhưng trầm lạnh bộ mặt xuống nhìn gã thiếu niên công tử kia chẳng hề nháy mắt.

Gã công tử quý phái kia có lẽ vì cử chỉ quá lạnh lùng, ngang nhiên của Đường Thế Dân mà ngạc nhiên không ít. Giây lâu gã công tử quý phái hất hàm hỏi Đường Thế Dân :

- Nay ngươi còn dám cả gan lưu lại vùng thành Khai Phong này, xem bộ ngươi ngang tàng chẳng còn coi ai ra gì nữa phải chăng?

Đường Thế Dân nghe những lời này chợt nghĩ tới vài hôm trước cũng có một phụ nhân trung niên thần bí xuất hiện chặn đường chàng thốt ra những câu tương tự như thế.

Đây là ý nghĩa gì?

Người đàn bà thần bí kia cũng từng bắt buộc chàng phải lập tức rời khỏi vùng này, và chàng đã chống lại, suýt tạo thành trận quyết đấu kinh hồn rồi.

May đâu lúc đó Vũ Nội Cuồng Khách xuất hiện, đứng ra hòa giải giữa chàng và người đàn bà thần bí.

Lão nhân cho rằng có sự hiểu lầm về chàng.

Nay gã thiếu niên công tử quý phái này cũng nói những lời như thế chắc gã là người của người đàn bà thần bí kia chứ chẳng sai.

Tuy biết thế song Đường Thế Dân cũng chẳng thốt nửa lời vì hiện tại tâm trạng của chàng đã trầm lắng khác thường.

Tất cả những chuyện thị phi trên chốn giang hồ chàng không muốn nghe biết tới nữa.

Trong đầu óc chàng, tử niệm cứ lớn vồn mãi mà thôi.

Gã thiếu niên công tử chưa thấy Đường Thế Dân nói gì liền thét to lên :

- Hãy tung kiếm cho mau!

Đường Thế Dân không đếm xỉa gì tới cảnh cáo của gã công tử quý phái vẫn đứng trơ ra nhìn bằng cặp mắt khô khạo.

Gã công tử quý phái lại huy động thanh trường kiếm lên một lần nữa, rồi thét to :

- Hãy tung kiếm ra?

Đường Thế Dân vẫn đứng nguyên vị trí, cặp mắt nhìn thẳng vào mặt gã công tử quý phái mà không nháy. Hai hàm răng chàng cắn chặt lại.

Gã công tử đảo mắt nhìn trên gương mặt tuấn tú của Đường Thế Dân một lượt nữa rồi hăm hừ :

- Quả thật người đẹp trai không có chỗ nào chê được, cho nên người đi tới đâu là hái những đóa hoa hương sắc của võ lâm tới đó. Người đã phá hoại cuộc hôn nhân của người khác, thì phải nhận lãnh hậu quả thâm. Bản công tử sẽ dạy người một bài học để lại đời đời kiếp kiếp hầu sau này người không còn giở trò ong bướm nữa.

Liền đó gã công tử vùng thanh trường kiếm lên.

Ánh kiếm chói lòa trước mặt Đường Thế Dân.

Nay Đường Thế Dân đã bị phé thải công lực đâu còn có thể tránh né hay chống đỡ gì được nữa.

Đồng thời thân thủ của gã công tử rất cao cường, thật khó mong thoát khỏi tay gã.

Chỉ nghe một cái đau điếng người, Đường Thế Dân lao đảo mấy cái vẫn chưa đứng vững.

Mũi kiếm của gã công tử kia đã đâm vào mặt chàng một vết khá sâu, dòng máu nóng chảy ròng ròng xuống ngực.

Đường Thế Dân tuy bị thương rất nặng nhưng chẳng thềm kêu lên một tiếng nào cả.

Bấy giờ mặt mũi chàng đầy máu me ai trông thấy cũng phải rùng mình sởn gai, chàng biết mình đã bị vạch trên mặt một kiếm rồi.

Song hiện nay tấm lòng Đường Thế Dân như đã chết đâu còn thiết tới sự tử sanh gì nữa.

Chàng nhìn gã công tử trần trối chẳng hề nháy mắt.

Sự tình dị thường này khiến cho gã công tử quý phái kia đã phải dừng tay lại.

Bởi vì từ xưa đến nay gã công tử quý phái chưa từng gặp một nhân vật nào lạ lùng như thế.

Thế có nghĩa gì đây?

Trầm lặng suy nghĩ một lúc gã công tử như chợt hiểu ra, gã giương to cặp mắt nhìn Đường Thế Dân :

- Người không biết võ công à?

Đường Thế Dân không có đáp lời gã, chỉ nhìn thêm một lúc rồi chàng từ từ cất bước đi.

Chàng tiến ngang qua gã công tử quý phái nọ một cách ngang nhiên không hề biết sợ hãi.

Gã công tử quý phái hình như đã hiểu mình lầm lẫn người rồi nên thu hồi thanh trường kiếm lại.

Gã không ngăn cản bước tiến của Đường Thế Dân, cứ mặc nhiên để chàng ta ra đi.

Trong khi gã chỉ nhìn theo chiếc bóng lao đảo của Đường Thế Dân mà trong lòng sững sốt.

Đường Thế Dân tiến vào trong rừng mãi cho tới khi hoàng hôn buông rũ rồi khuất dạng.

* * * * *

Một ngôi chùa Thổ thần nhỏ bé dựng lên bên lề đường.

Chân nhang cắm trong chiếc lư đồng đã phai màu sắc từ lâu rồi, khói hương dường như lạnh lẽo từ lâu.

Cặp ông bà Thổ thần nặn bằng đất, bộ áo quần đã rách teng beng, bụi bặm đóng đầy mình, nhện giăng trên dưới.

Đường Thế Dân co mình nằm dưới bàn thờ cặp tượng Thổ thần.

Hiện giờ sau cơn hoạn nạn chàng bắt đầu suy nghĩ trở lại.

Trước hết chàng nhớ tới chuyện gã công tử quý phái kia với hành động lạ lùng đối với chàng.
Tại sao hắn lại muốn hủy diệt chàng, nhưng khi thấy chàng không có công lực rồi ngưng lại?
Tại sao gã lại bảo rằng chàng từng phá hoại cuộc hôn phối của gã nên gã tìm đến báo thù.
Chàng phá hoại gã như thế nào?
Gã từng yêu thương ả thiếu nữ nào bị chàng chiếm mất, khiến gã căm thù chàng như thế.
Hay là gã đã yêu thương Hồng Tiểu Ngọc, nhưng sau đó thấy thiếu nữ yêu chàng nên tuyệt vọng.
Gã tìm chàng để báo oán, nhưng sau nhất kiếm gây thương tích nặng nề trên mặt không thấy chàng chống đối gã bất nhẫn nên mới chịu ngưng tay.
Đường Thế Dân giơ tay sờ lên mặt mình thì thấy vết thương còn đọng máu đào chưa khô.
Song hiện giờ Đường Thế Dân đã chẳng còn cảm thấy đau đớn chi hết, hình như cơn đau đã quá độ đi rồi.
Kể đó Đường Thế Dân nghĩ tới Hồng Tiểu Ngọc. Người thiếu nữ quý phái yêu thương chàng đến tuyệt vọng.
Nàng toan giết chàng vì mối tình si rồi tự tử theo chàng, quả thật ngoài sức tưởng tượng.
Còn ả nữ tỳ Đinh Hương xinh đẹp tuyệt vời có cặp mắt thần bí long lanh đa tình kia.
Ả nữ tỳ này thuộc hạng người gì đây?
Sao ả biết nhiều chuyện về chàng như thế?
Cuối cùng chàng lại nghĩ tới Thượng Quan Văn Phụng, người sư muội đáng yêu của chàng.
Hiện giờ Thượng Quan Văn Phụng đang làm gì, có chuyện gì chẳng lành xảy tới cho nàng chăng?
Chót hết chàng nhớ tới vị hôn thê của mình.
Vị hôn thê chàng, Tiểu Tú Tử, nay đã ở ngoài một thế giới riêng biệt, xa xăm.
Đường Thế Dân lại nghĩ sự phụ xử chàng theo luật lệ của một phái như thế cũng đủ rồi.
Nay chàng tính sao đây?
Báo thù?
Minh oan?
Hay cứ để mặc cho nó trở thành chuyện quá khứ.
Tự mình Đường Thế Dân hỏi đi, hỏi lại nếu cứ sống mãi trong cảnh ngộ này có ý nghĩa gì không?
Trời tối dần.
Trong miếu Thổ thần giờ bàn tay không còn thấy nữa.
Chợt Đường Thế Dân nghe một loạt tiếng chân bước đi từ xa đến gần, rồi ngưng lại trước sân Cổ Miếu.
Giọng nói của Hồng Tiểu Ngọc nổi lên :
- Lại thay các nơi phụ cận vùng này đều đã kiếm qua hết rồi nhưng sao chưa thấy bóng chàng nơi đâu cả như thế.
Tiếp đó tiếng nói thanh tao của ả nữ tỳ xinh đẹp Đinh Hương :
- Chàng nay đã bị người ta phớt bỏ công lực đi chưa được bao xa, chắc cũng lẫn lẩn trong vùng này tiểu thư ạ.
Hồng Tiểu Ngọc nói :
- Chàng còn quanh quẩn trong vùng này tại sao chẳng thấy hình dáng chàng đâu hết như thế.
Đinh Hương tiếp lời :

- Cứ theo như ngu ý tiện nữ thì nay tiểu thư có gặp chàng đi nữa, cũng chỉ hoài công thôi, vì chắc chắn chàng sẽ chối từ không chịu quay về tòa Phong bảo đâu.

Hồng Tiểu Ngọc hừ lạnh :

- Chẳng quản gì chàng bằng lòng quay trở về tòa bốn Bảo hay không, chúng ta cũng phải tìm cho bằng được chàng trong nội đêm nay, nếu chàng lại chối từ thì chúng ta bắt chàng đi là xong chuyện.

Đinh Hương hỏi :

- Nếu tiểu thư bắt chàng đem trở về Phong bảo, thì phản ứng của đại gia gia như thế nào?

Hồng Tiểu Ngọc tự tin :

- Thân phụ chắc chắn rồi cũng phải theo chiều theo ý của ta, sẵn sàng để chàng ở trong Bảo lo phục hồi công lực, bằng không... thì ta sẽ đích thân đưa chàng về Hứa Châu bên mẫu thân ta.

Đinh Hương tò mò :

- Tiểu thư, nay Đường Thế Dân tiểu hiệp đã mất cả công lực rồi, như vậy mà tiểu thư vẫn còn yêu chàng hay sao?

Hồng Tiểu Ngọc đáp :

- Ta yêu chàng là yêu ở tài mạo, tư cách của chàng chứ nào phải yêu nơi võ công của chàng bao giờ, dù cho chàng bị tàn phế đi nữa ta cũng vẫn đối đãi với chàng như xưa.

Rồi nàng khẩn trương lên :

- Đinh Hương, nay chúng ta đi theo con quan lộ mà tìm, có thể chàng tiến ra ngoài kia rồi cũng không chừng, nếu đến sáng mà còn chưa tìm được chàng thì ta sẽ cho một số vài mươi cao thủ trong bốn Bảo chia nhau lục soát tất cả các nơi nhất định phải ra chàng chứ chẳng không đâu.

Đinh Hương tán đồng :

- Tiểu thư cao kiến, vậy thì chúng ta hãy tiến ra ngoài nơi quan lộ cho mau.

Kế đó những bước chân dồn dập tiến đi.

Chốc lát tiếng chân đó đã xa dần, sau cùng không còn nghe nữa.

Đường Thế Dân nhắm nghiền cặp mắt trong bóng tối dày đặc mà không nghĩ ngợi thêm gì nữa.

Công lực nay bị phế, bị đuổi ra khỏi sư môn, hiện tại bị gã công tử gây thương tích trầm trọng trên mặt, còn mối đau khổ nào hơn nữa đây.

Cái sống của chàng thật thảm thê còn hơn trăm ngàn lần cái chết.

Đường Thế Dân thao thức mãi tới khi trời đã khuya mỗi mòn thiếp đi từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu thời khắc.

Vết thương trên mặt chàng chợt nghe đau nhức đến lạnh người.

Đường Thế Dân mở mắt ra, một cơn đói cồn cào nổi lên cấu xé ruột gan chàng.

Bây giờ tìm đâu có thức ăn đây.

Nơi đây rừng bụi quạnh hiu không có một ngôi nhà một chùa chiền chi cả làm sao xin một vài bát cơm khô?

Còn nếu ra ngoài quan lộ chắc chắn sẽ gặp bọn cao thủ Phong bảo chàng sẽ bị chúng bắt đem về thật là nguy khổ.

Cơn đói đã thế, cơn khát lại chẳng thua gì, quả thật không còn chịu đựng được nữa rồi.

Trước nhất Đường Thế Dân cảm thấy hiện giờ mình nhu nhược lạ thường tất cả nghị lực đều biến tan đi đâu cả.

Sau cùng đột nhiên chàng muốn phát điên cuồng lên, muốn gào thét vang dậy ở khu rừng này mới thỏa cơn tức giận.

Đột nhiên trong giờ phút đó.

Ngoài sân cỏ miếu có tiếng chân đạp trên lá khô xào xạc.

Đường Thế Dân kinh ngạc ngồi nhòm dậy nghe ngóng.

Phút chốc có tiếng gọi :

- Đường thiếu hiệp hãy ra đây!

Nghe kỹ lại thì đó là giọng nói của ả nữ tỳ xinh đẹp như tiên nga Đinh Hương chứ chẳng còn ai nữa.

Trong lòng của Đường Thế Dân rung động lên.

Sự đói khát đang dồn dập bóp tiêu tan đi đâu cả.

Lạ thay, Đinh Hương đã đi cùng với Hồng Tiểu Ngọc rồi tại sao lại trở lại đây?

Tại sao ả nữ tỳ xinh tươi kia lại biết rõ ràng chàng đang ở trong ngôi cỏ miếu này mà gọi tên :

Đường Thế Dân lặng thinh không đáp.

Lúc bấy giờ tiếng chân đã vào tới bàn Thổ thần rồi đứng lại.

Hiển nhiên đó là tiếng chân của Đinh Hương chứ chẳng còn ai nữa.

Nàng cất giọng trong như tiếng hạc bay :

- Đường thiếu hiệp chớ có trốn tránh nữa làm gì, chỉ có một mình tiểu nữ trở lại ngoài ra chẳng còn một ai theo cả.

Phen này Đường Thế Dân không còn có thể im lặng được nữa, vì ả nữ tỳ đã thấy chàng rồi. Chàng lạnh trầm xuống :

- Tại sao Đinh Hương biết tại hạ ở trong ngôi miếu này?

Đinh Hương đáp :

- Khi đến đây cùng tiểu thư Hồng Tiểu Ngọc tiểu nữ đã trông thấy một chiếc áo trắng của Đường thiếu hiệp rồi, nhưng tiểu nữ không nói cho tiểu thư biết, đợi sau khi chia tay cùng tiểu thư rồi thì tiểu nữ mới quay trở lại đây tìm thiếu hiệp.

Sự tình này khiến cho Đường Thế Dân càng thêm ngờ vực hơn trước nữa.

Lúc này Đinh Hương đã trông thấy chàng tại sao không chịu bảo cho Hồng Tiểu Ngọc, đợi khi chia tay mới quay lại đây.

Ả nữ tỳ xinh đẹp có cặp mắt thần bí vô song này trở lại gặp chàng với dụng tâm gì.

Một nỗi tâm niệm lạ thường nổi lên.

Chợt Đường Thế Dân lạnh trầm giọng :

- Đinh Hương, hãy quay trở ra ngoài đi, nay ta thề không muốn gặp mặt bất cứ ai nữa cả.

Đinh Hương tha thiết :

- Đường thiếu hiệp, tiểu nữ có một chuyện quan hệ cần bàn với thiếu hiệp, hãy ra ngoài này để chúng ta nói chuyện với nhau.

Đường Thế Dân làm thinh không đáp nữa.

Đinh Hương chợt lấy đèn sáp đánh lửa thắp sáng lên :

- Đường thiếu hiệp...

Đường Thế Dân thét :

- Hãy tắt đèn cho mau.

Đinh Hương nghe tiếng thét phần nộ của Đường Thế Dân đành thôi tắt phụt ngọn nến đi.

Sau khi ánh lửa tắt rồi giọng của Đinh Hương run run :

- Đường thiếu hiệp, tại sao thiếu hiệp lại bị thương tích như thế này? Ai đã gây cho thiếu hiệp?

Đường Thế Dân thét :

- Chuyện này khỏi cần Đinh Hương biết đến hãy tháo lui ra ngoài cho mau, hãy tháo lui mau.

Đinh Hương lặng thinh một lúc dường như để trấn áp sự kích động trong lòng.

Kế đó nàng nói :

- Đường thiếu hiệp hãy nói đi, ai đã gây cho thiếu hiệp, nếu không nói thì tiểu nữ quyết đứng nơi này mãi mãi.

Bấy giờ Đường Thế Dân hạ xuống vì giọng nói quá thiết tha của Đinh Hương.

Chàng bật thở than :

- Đinh Hương tại sao cô nương muốn chen vào chuyện của tại hạ như thế.

Đinh Hương vẫn dịu dàng :

- Đường thiếu hiệp không nên biết bây giờ làm gì, sau này sẽ có cái nguyên nhân của nó.

Đường Thế Dân lạnh giọng :

- Nhưng hiện giờ tại hạ không cần bất cứ một ai còn nghĩ tới tại hạ nữa. Đinh Hương hãy nghe cho rõ.

Giọng nói cương quyết, lãnh đạm chứng tỏ Đường Thế Dân này đã chết trong lòng rồi.

Chàng chẳng còn dành chút tình cảm gì cho ai nữa hết, cả như Đinh Hương một cô gái mà chàng có cảm tình nhất cũng chẳng còn.

Đinh Hương run giọng :

- Đường thiếu hiệp là một võ sĩ.

Đường Thế Dân chặn lại :

- Chớ có nói nữa, nay tại hạ đã bị tàn phế công lực đâu còn gọi là võ sĩ nữa. Đinh Hương đừng bao giờ nhắc tới cái danh từ này trước mặt tại hạ

Đinh Hương uốn chuyển :

- Đường thiếu hiệp hãy nghe cho cạn lời của tiểu nữ đây: Theo thiên ý của tiểu nữ thì một kẻ võ sĩ lấy chí khí quật cường ra thì thối với đời rất đáng cho thiên hạ ca ngợi, song có đôi lúc cũng phải kềm hãm cái hùng khí đó đi để mưu đại sự ở sau này. Hiện tại tiểu nữ xin nói với thiếu hiệp là công lực bị phế thải của thiếu hiệp không thành vấn đề.

Đường Thế Dân ngạc nhiên :

- Đinh Hương nói gì đấy?

Đinh Hương tiếp lời :

- Tiểu nữ bảo rằng muốn phục hồi công lực của thiếu hiệp hiện nay là một chuyện có thể làm được.

Đường Thế Dân thẳng thốt :

- Đinh Hương nói gì, phục hồi công lực có thể làm được à?

- Đúng như vậy!

Quả thật là câu chuyện ngoài tưởng tượng của Đường Thế Dân.

Bởi hiện giờ chuyện phục hồi công lực là điều quan trọng bậc nhất trong đời chàng.

Chưa bao giờ trong ngày qua Đường Thế Dân dám nghĩ tới chuyện hảo huyền như thế.

Đinh Hương lại thốt ra lời này khiến chàng có cảm tưởng như mình vừa nghe lầm vậy.

Song rõ ràng là Đinh Hương vừa thốt ra từ nơi cửa miệng nàng.

Quả tình Đinh Hương có thể thực hiện được điều này chăng?

Công lực của nàng cao thâm đến mức độ nào nàng dám cương quyết đến như thế?

Và nếu công lực của Đinh Hương cao thâm tuyệt đỉnh thì tại sao nàng lại chịu làm nữ tỳ cho tòa Phong bảo?

Hay là Đinh Hương nói thế để gạt chàng tiến bước ra ngoài.

Nàng đùa cợt trên sự khổ đau tội cùng của chàng.

Hoặc Hồng Tiểu Ngọc lại muốn bày trò đùa cợt chi đây?

Nghĩ vậy, Đường Thế Dân lạnh trầm giọng xuống :

- Đinh Hương, có phải Hồng Tiểu Ngọc sai người trở lại đây như thế hay không?

Đinh Hương đáp :

- Đường thiếu hiệp đã lầm to rồi. Hồng tiểu thư vốn chưa biết gì cả về chuyện thiếu hiệp ẩn náu trong ngôi miếu này, nếu không chắc chắn là nàng đã bắt thiếu hiệp trở lại tòa Phong bảo rồi. Tất cả chuyện đêm nay đây là cái chủ ý của tiểu nữ mà thôi.

Đường Thế Dân vụt nói :

- Vậy thì Đinh Hương hãy đi đi, chớ có đứng nơi đây tìm lời chua cay mạt sát tại hạ nữa.

Đinh Hương phân trần :

- Tiểu nữ nay chỉ muốn giúp thiếu hiệp phục hồi công lực trở lại như xưa, tại sao thiếu hiệp lại cự tuyệt với tiện nữ như thế?

Đường Thế Dân nói :

- Theo ta thì chắc chắn Đinh Hương trở lại đây có cái mục đích gì chứ chẳng không. Vậy mưu đồ của cô nương như thế nào hãy nói ra đi?

Đinh Hương khích động :

- Đường thiếu hiệp đã nhận lầm rồi, tiểu nữ chỉ muốn hành động như thế thôi chứ ngoài ra chẳng có mục đích gì cả, nếu thiếu hiệp không tin tiểu nữ xin thề...

Đường Thế Dân câu nệ :

- Không cần phải thề thốt làm gì cho mất công, cái lòng tốt của cô nương ta xin nhận, xong chuyện của ta hãy để ta lo liệu, cô nương chen vào có ích lợi gì. Hãy đi đi.

Đinh Hương thở dài :

- Đường thiếu hiệp, nếu đợi khi trời sáng lên thì chắc chắn là thiếu hiệp không thể trốn tránh đi đâu được cả. Hiện nay tòa Phong bảo đã được huy động một số đông cao thủ để đi tìm thiếu hiệp. Như vậy trước sau gì thiếu hiệp cũng bị đưa ra trở lại tòa Phong bảo khó mà chạy khỏi.

Đường Thế Dân nín thinh, lặng trầm đi một chập khá lâu.

Nếu quả thật Hồng Tiểu Ngọc huy động cao thủ Phong bảo đi lục tìm chàng hết phương tránh né.

Sau đó, nếu bị dẫn đưa về Phong bảo thì chàng còn mặt mũi với mọi người nữa.

Nhưng do đâu Đinh Hương lại quan tâm đến câu chuyện của chàng đến thế này?

Chắc hẳn phải có nguyên nhân gì đây?

Còn Đinh Hương dựa vào thế lực nào có thể phục hồi công lực cho chàng?

Nay công lực chàng bị phế thải thì coi như vĩnh viễn trở thành người vô dụng rồi.

Do đâu Đinh Hương lại bảo thế?

Trong giới võ lâm xưa nay chưa bao giờ nghe tới một nhân vật nào có thể phục hồi công lực cho kẻ khác.

Đó cũng chỉ là lời truyền tụng trên chốn giang hồ mà thôi, chứ thực tế chưa từng thấy.

Kể luôn cả các đại kỳ nhân, dị khách cũng không thể làm được chuyện thu hồi nội lực nữa.

Đây chỉ là một huyền thoại mà thôi.

Song tại sao Đinh Hương dám đại ngôn với chàng như thế?

Với giọng nói có vẻ cương quyết, hình như thiếu nữ xinh đẹp này không hề có ý giả dối.

Vậy thì nhân vật nào thần quái có thể thực hiện được lối võ công truyền thuyết đó?

Còn Đinh Hương tại sao lại thấu hiểu chuyện này trong khi nàng vẫn là nữ tỳ trong tòa Phong bảo?

Hành động của Đinh Hương có vẻ lạ kỳ.

Ả nữ tỳ này có vẻ như muốn phản bội lại Hồng Tiểu Ngọc.

Nguyên nhân gì?

Quả thật là khó hiểu cho lòng dạ đàn bà.

Bất giác, Đường Thế Dân thở dài thườn nhừ :

- Chẳng quản thế nào, ta đường đường một đấng trượng phu cũng không chịu ơn ả Đinh Hương này cho được.

Nên chàng nói :

- Ta rất cảm tạ ơn cô nương. Ngày sau núi trời còn chưa phụ có dịp sẽ gặp lại nhau. Bây giờ cô nương hãy đi đi đừng nói thêm lời gì nữa cả.

Đinh Hương khích động :

- Đường thiếu hiệp. Đấng anh hùng hào kiệt ngộ biến phải từng quyền, thiếu hiệp chớ nên câu nệ như thế mà tự đình chỉ cái tương lai tốt đẹp của mình.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Đinh Hương hãy đi đi đừng nhiều lời nữa.

Đinh Hương run giọng :

- Đường thiếu hiệp! Tại sao phải làm như thế?

- Ta vốn hạng người như thế, hỏi nữa làm gì.

Bầu không khí trở nên nặng trĩu đến muốn nghẹt cả sự thở.

Hai đảng im lặng không nói gì nữa.

Một chập rất lâu, có tiếng chân bước ra cửa Thổ thần.

Tiếng chân đi gần rồi xa...

Chứng tỏ Đinh Hương đã rời khỏi miếu Thổ thần rồi.

Bây giờ sự đau nhức nơi vết thương của Đường Thế Dân càng hoành hành dữ dội thêm.

Nay thì chàng không thể còn chần chờ lưu lại ngôi miếu Thổ thần này được nữa rồi.

Bởi vì lưu lại chắc chắn bọn cao thủ Phong bảo sẽ tới đây bắt chàng đưa trở về gặp Hồng Tiểu Ngọc chứ chẳng không.

Và như thế chàng còn mặt mũi nào dám ngó mọi người như trước nữa.

Nghĩ vậy Đường Thế Dân quyết định :

- Ta phải đi ngay từ bây giờ.

Đường Thế Dân cắn răng bước ra khỏi miếu Thổ thần.

Chàng không dám ra con đường sơn đạo vì sợ bọn cao thủ Phong bảo ngó thấy mà chỉ đi tạt vô rừng.

Đi được một quãng đường rừng cảnh vật sau trước vô cùng hoang vu, cây là mọc um tùm che khuất lối.

Đường Thế Dân mệt nhọc lắm mới tiến được ba bốn dặm sơn khê.

Vì hiện giờ chàng đã mất hết công lực, trở lại bình thường nên đi được bao nhiêu đã mệt ngất rồi.

Đường Thế Dân kiệt sức, ngồi phệt xuống tảng đá.

Chàng cất đầu đưa mắt nhìn thẳng vào không gian.

Một ý niệm táo bạo chợt đến với chàng:

Tự quyết!

Đúng lúc hiện giờ chỉ còn tự quyết là hay hơn hết.

Sau đó chàng trút bỏ mọi sự phiền lụy đau thương, thê thảm ở trên cõi thế gian này.

Cái tâm niệm khủng khiếp đó dần to lớn đến không còn cách nào ngăn cản được nữa.

Bởi vì ngoài ra chẳng còn cách nào hơn.

Bấy giờ Đường Thế Dân cảm thấy căm hờn sự phụ của mình.

Tại sao sự phụ không giết chàng đi cho rồi, lại toan phé công phu để giờ đây chàng phải khổ sở đến thế này?

Đây chính là một cực hình đau thương còn hơn cả trăm nghìn lần cái chết thê thảm nữa.

Đường Thế Dân chợt nghĩ đến song thân, Tiểu Tú Tư, di mẫu và tất cả hiện nay đã chết sạch cả rồi.

Vậy thì sau khi chàng tự quyết rồi, linh hồn bước vào Quỷ môn quan, chàng sẽ gặp lại tất cả mọi người.

Song hiện giờ chàng dùng cách nào để tự kết liễu lấy sanh mạng của mình?

Dùng thanh kiếm tự đâm vào cổ họng là hay hơn hết.

Sự đau khổ theo đó cũng rất ngắn ngủi.

Lúc bấy giờ.

Đường Thế Dân chợt đứng dậy, muốn xuôi :

- Đúng vậy! Chỉ có cách này mà thôi.

Hai hàm răng Đường Thế Dân cắn chặt, tay phải thò ra sau lưng tuốt trần thanh kiếm ra.

Lưỡi kiếm toát ngời ánh sáng lạnh lẽo mùi tử hồn.

Đây quả thật là thanh kiếm báu sát chủ?

Người bị giết không cần phải nói làm gì. Còn người muốn giết người cũng rất dễ dàng, chỉ có tự mình hạ sát lấy mình là cả một vấn đề khó khăn, phải nhờ sự can đảm can trường mới được.

Đường Thế Dân nhìn bầu trời khuya đầy sao lấp lánh không trăng. Những ánh sao huyền diệu như các linh hồn bên kia thế giới xa lạ.

Bây giờ Đường Thế Dân đã tuốt trần thanh trường kiếm cầm sẵn, nhìn ánh thép ngời sáng trong khuya. Miễn là trong hiện thời, chàng đưa thanh kiếm lên kề sát cổ lia nhẹ một cái là đã xong xuôi cả rồi. Hồn chàng sẽ bước vô quỷ môn quan, thanh thoi chẳng còn khổ sở nhọc nhằn nữa. Song trước khi lia bỏ cõi đời, Đường Thế Dân cũng không khỏi do dự ngập ngừng trong giây phút. Dù sao trong giờ phút cuối cùng con người bất cứ là ai cũng phải sờn lòng.

Đột nhiên Đường Thế Dân cảm thấy có vật gì đó rọi mát lạnh chiếu trên bộ mặt chàng. Chàng cất mặt lên nhìn thử bất giác rúng động cả tấm thân lên. Đó là một cặp mắt của người hay loài dã thú chi đó.

Trong đêm khuya mù mịt cặp mắt sáng ngời như hai vì sao le lói trên vòm trời thâm u.

Đường Thế Dân nhận ra đó là cặp mắt của một người.

Một quái nhân áo đen bịt mặt, có chiếc khăn che trùm kín mít chỉ chừa chiếc miệng và cặp mắt mà thôi. Trong giữa đêm khuya quái nhân với cặp mắt sáng ngời này ai thấy cũng phải khiếp đảm kinh hồn. Thật chẳng khác như con quái vật đang đứng dòm ngó con mồi vừa bắt gặp vậy.

Quái nhân áo đen bịt mặt không thốt nửa lời chỉ chiếu cặp mắt sáng ngời lên bộ mặt chàng mà thôi. Thứ ánh sáng cặp mắt này vừa lạnh lùng, vừa ma quái thật là khó chịu cho đối phương vô cùng.

Nếu không phải trông thấy hình dáng quái nhân và vuông vải đen che trên mặt có thể ngỡ đó là cặp mắt của loài quỷ mị hiện hình về giữa trời khuya lạnh lẽo này.

Đường Thế Dân không dám nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lẽo khiếp hồn của người quái khách nọ. Chàng dời cặp mắt mình đi nơi khác để tránh phải chạm ngay cặp mắt khó chịu của quái nhân. Thật lâu, hai bên vẫn chưa ai thốt ra lời nào.

Bầu không khí thật là thần bí.

Một chập lâu nữa.

Quái nhân bịt mặt áo đen lên tiếng trước :

- Tuổi trẻ như thế mà lại muốn hủy bỏ cuộc đời hay sao?

Giọng nói lạnh lẽo như thanh âm từ nơi cõi âm ty vọng trở về chốn thế gian.

Đường Thế Dân không đáp, cặp mắt chàng dời lên khoảng không gian âm thầm đầy sao.

Giọng nói thần bí lạnh lẽo kia lại tiếp theo :

- Hừ, tự vẫn muốn trốn tránh cuộc đời là kẻ hèn nhát, chỉ có giống người như vậy mới chẳng dám đương đầu với sự thật. Người trượng phu ra hành đạo trên chốn giang hồ chuyện trái ngang, gian khổ cùng tai nạn xảy ra là thường, chẳng có gì đáng kể. Tại sao lại dứt bỏ đi cái sanh mạng quý báu của mình trước nghịch cảnh như thế?

Đường Thế Dân vẫn nhìn gấn vào vòm trời khuya lạnh lẽo, trong khi chàng đáp lời quái nhân kia?

- Chuyện này dường như chẳng có một chút quan hệ gì tới các hạ, xin miễn thứ cho.

Chàng muốn rời khỏi chốn này nhưng chẳng còn một chút sức lực gì bước đi được nữa.

Luôn cả chuyện cầm kiếm cũng chẳng xong.

Hơn nữa hiện giờ quái nhân bịt mặt có vẻ cương quyết cản trở không cho chàng tìm cái chết an nhàn.

Đường Thế Dân sanh lòng hối hận khôn cùng.

Phải chi lúc này chàng quyết tâm hành động chớp nhoáng tự đâm vào cổ cho rồi thì đâu có phát sanh cái cảnh dở sống dở chết khổ não cực cùng này.

Bỗng chàng cười lên một tiếng cực kỳ quái gở.

Tiếng cười này còn khổ đau hơn cả trăm ngàn lần tiếng khóc thảm thê nhứt trên chốn trần gian này.

Quái nhân bịt mắt hỏi :

- Tiểu tử, hiện giờ trong khung cảnh này ngươi cũng đã rõ có muốn chết cũng đã khó khăn rồi, vậy hãy nghe theo lời ta nói cái nguyên nhân của sự tự quyết đêm nay đi.

Đường Thế Dân biết không nói cũng chẳng xong, thà rằng nói đi rồi chết cũng chẳng hại gì.

Nên chàng cười thảm khổ :

- Vậy thì để tại hạ nói cho các hạ nghe.

- Nói đi.

- Hiện nay tại hạ là một kẻ tàn phế công lực mất cả đi rồi nếu không chết thì sống có lợi ích chi đâu.

Xem tiếp chương 16 Hết mưa rét lạnh đến xuân sang

16. Chương 16 Hết Mưa Rét Lạnh Đến Xuân Sang

Đường Thế Dân khó chịu :

- Các hạ cười gì thế?

Quái nhân nói :

- Quả thật bạn trẻ là hạng người chẳng ra hồn gì cả. Tục ngữ có câu: Chết sướng không bằng sống cực, loài kiến bọ trùng dế kia còn ham sống hưởng chi loài người. Trong chốn thế gian này thiếu chi người bị tàn phế cả công phu nhưng đâu có bạc nhược như bạn trẻ vậy. Chẳng những họ sống mà còn sống một cách hăng say nữa, chứ nếu giống như bạn trẻ thì bọn họ đã chết sạch cả rồi đâu còn kiên trì đến sau này làm những chuyện kinh thiên động địa. Lại nữa vết thương trên mặt của bạn trẻ cũng chẳng có gì đáng kể, là võ sĩ giang hồ mang thương tích là thành tích lịch lãm của mình, tại sao lại nản chí ngã lòng?

Đường Thế Dân hậm hực :

- Các hạ biện luận nghe hay lắm, nhưng thực tế chỉ có người trong cuộc hiểu mà thôi.

Vị quái khách bịt mắt nói với một giọng vô cùng khinh bỉ :

- Người mà gặp phải chuyện đau khổ, khó khăn gấp trăm ngàn lần như bạn trẻ đây vẫn còn có thể sống như thường. Nay bạn trẻ là một con người quá vô dụng như thế thì lúc ban sơ đường nên đặt chân vào chốn giang hồ làm gì. Lúc ấy bạn trẻ nên làm nghề cày cấy, buôn bán, hoặc gắng công đèn sách tìm chút công danh, rồi cưới vợ sanh con nối nghiệp, hưởng thú an nhàn có phải là hơn không?

Đường Thế Dân than thở :

- Chẳng lẽ nào một cao thủ như các hạ lại không thể nào nhận ra tại hạ nay đã mất hết công lực hay sao?

Hình như vị quái nhân bịt mắt không lấy làm lạ sau câu nói của Đường Thế Dân, lạnh trầm xuống

- Đương nhiên là ta đã nhận ra rồi, từ khi ta vừa nhìn thấy mặt của bạn trẻ.

Đường Thế Dân chua chát :

- Vậy các hạ cần gì phải nhiều lời dài dòng thêm nữa?

Vị quái nhân bịt mắt bình thản :

- Công phu võ học là do sức mình rèn luyện, nếu bị mất vẫn còn có thể tìm cách thu hồi lại, có rùng thì có củi, trời sinh voi trời sinh cỏ, còn tánh mạng con người thì chỉ có một, chết đi là hết. Nhưng chết là một

sự dễ dàng, sống lại thấy khó hơn, chỉ có người can đảm, nhiệt huyết và chí lớn mới có thể theo quy củ mà sống mãi. Theo chỗ ta nhận thấy thì bạn trẻ đây là một kẻ hèn nhát đáng chê trách vô cùng.

Đường Thế Dân nghe những lời bất giác rung động trong lòng.

Nhưng chỉ vì cái tánh quật cường xưa nay khiến Đường Thế Dân không thể lay chuyển được ý niệm Chàng nói to :

- Tại hạ thấy như thế cũng đủ lắm rồi, người nào có chí nấy, không thể miễn cưỡng dồn ép được. Vậy xin cứ tự tiện!

Vị quái nhân áo đen bật mặt cười lên lạnh lẽo :

- Ai có chí nấy à? Song là cái chí gì đây? Chính tiểu bằng hữu đây mới là người không có chí nên đi tìm cái chết vô lý như thế.

Đường Thế Dân nổi giận, trở nên hồ đồ :

- Nếu các hạ cứ dài dòng ngăn cản, thì tại hạ nói cho các hạ biết một sự nhục nhã.

Vị quái khách áo đen bật mặt cười khà :

- Rất hay! Muốn mắng chửi ta à? Ha ha muốn mắng chửi thiên hạ cũng là một nghệ thuật, nếu muốn mắng chửi cho hay thật hay đâu phải là một chuyện dễ dàng. Sinh bình ta rất thích nghe kẻ khác chửi mình. Vậy thì tiểu bằng hữu cứ mắng chửi đi, ta muốn nghe nghệ thuật đó của người bạn trẻ.

Đường Thế Dân quát to :

- Thôi đủ rồi! Tại hạ cầu xin các hạ mau mau rời khỏi chốn này là tốt hơn. Tại hạ không còn nhẫn nại nổi nữa.

Vị quái nhân bật mặt cười ha hả :

- Xem như thế tiểu bằng hữu không biết thứ nghệ thuật mắng chửi người ta rồi. Vậy thì hôm nay nhất định bạn trẻ đã phải... chết rồi đấy.

Đường Thế Dân trong cảnh dở khóc dở cười :

- Hừ! Chết thì là chết, không chết là không chết, tại sao lại nhất định hay chẳng nhất định.

Vị quái nhân bật mặt nghiêng đầu qua một bên :

- Như vậy đúng là tiểu bằng hữu dốc lòng món tìm lấy cái chết?

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Quả đúng chẳng sai.

Vị quái nhân áo đen hừ lên một tiếng :

- Thôi! Nay tấm lòng của tiểu bằng hữu đã chết đi rồi, không còn muốn sống trên cõi đời nữa thì làm sao có thể cưỡng ép bạn trẻ cho được. Nhưng nếu bạn trẻ dùng lưỡi liềm kéo vào cổ mình thì cái chết quả thật vô cùng khủng khiếp thấy máu cũng chẳng hay. Lúc này ta hứa cứu giúp tiểu bằng hữu, cho được còn sống với thiên hạ, nhưng đã không xong, thì ta sẵn sàng đưa linh hồn bạn trẻ về bên kia thế giới khác. Vậy thì ta chỉ điểm vào cái tử huyệt của bạn trẻ là bạn sẽ được chết một cái chết rất yên lành. Bạn trẻ nghĩ thế nào?

Đường Thế Dân khích động :

- Vậy thì được. Xin các hạ xuống tay! Tại hạ có lời cảm tạ trước.

Người áo đen nói ra là hành động, liền vận công lực lên hai ngón chỉ điểm vào hai nơi tử huyệt của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân trông thấy rõ ràng, cắn răng than thầm :

- Vậy cũng xong!

Khắp cả thân hình của Đường Thế Dân theo đó rung động lên một cái, rồi thì tâm thần mờ hẳn.

Sau đấy chàng bất tỉnh đi.

Quả thật chẳng có một chút gì đâu khổ, sự chết đúng như vị quái khách bịt mặt rất êm đềm.

Cái chết trong ý tưởng chỉ ảo hư rồi vô vị

* * * * *

Từ từ mở bừng hai mắt ra, Đường Thế Dân phát giác mình nằm trong một nơi rất kỳ dị.

Đây giống như phòng ngủ của công hầu khanh tướng trong thời cổ xa xưa, bốn phía vách xây bằng đá cẩm thạch.

Phòng khá rộng, giữa phòng trên trần gắn một hạt minh châu khổng lồ, soi sáng huyền ảo.

Ánh sáng của hạt minh châu rất kỳ diệu, nhu hoà, cho thấy trên trần cũng xây bằng đá cẩm thạch, chạm trổ, điêu khắc rất mỹ thuật công phu.

Bàn ghế trong phòng đều bằng đá, còn Đường Thế Dân thì nằm trên giường có mùng mền đầy đủ.

Đường Thế Dân chợt nảy ý niệm: mình chẳng chết đi rồi hay sao. Do đâu lại nằm trong chốn này.

Chàng lại thấy mình đang trằm chằm ngắm, mùi hương thoảng phất qua mũi chàng.

Quả thật là điều quái lạ.

Sự kinh ngạc khiến cho Đường Thế Dân phải nhắm mắt. Chàng không rõ đây là hư ảo hay là sự thật chàng hãy còn sống trên cõi đời.

Đột nhiên Đường Thế Dân phát giác trên chiếc bàn đá ở gần giường ngủ có bày la liệt những món ăn còn nóng hổi, khói bốc lên nghi ngút.

Đường Thế Dân trợn tròn cặp mắt nhìn những món đồ ăn đó.

Mùi vị thơm tho bốc tới mũi chàng làm cho chàng thêm thuồng. Một cơn đói cồn cào trong bụng.

Liền đó Đường Thế Dân liếc mắt nhìn ra cánh cửa phòng hé mở, thấy phía ngoài kia trần thiết pho bày giống như một cung điện của vua chúa ngày xưa vậy.

Sự tình càng lúc càng quái dị khiến cho Đường Thế Dân ngơ ngác cả tâm hồn.

Giờ thì chàng tự biết mình hãy còn sống trên cõi thế gian này rồi.

Trong cảnh tượng cổ quái mà không thể tưởng này bất giác làm chàng rung mình.

Tại sao chàng lại lọt vào nơi này?

Đây là cung điện gì? Cung điện của ai?

Đường Thế Dân đứng yên lặng nhắm hai mắt hồi nhớ những chuyện vừa xảy ra.

Chàng còn nhớ rõ đang khi rút kiếm tự sát thì một vị quái nhân bịt mặt xuất hiện.

Quái nhân này dùng lời thóa mạ chàng, sau đó bằng lòng giúp chàng chết một cách yên lành.

Quái nhân đã điểm vào hai tử huyệt của chàng. Sau đó chàng mê man đi chẳng còn hay biết gì nữa.

Nhưng bây giờ khi mở mắt thì chàng lại thấy mình nằm trong một khung cảnh huyền ảo lạ lùng.

Đường Thế Dân mở mắt ra, thử vận hành công lực trong cơ thể xem thế nào.

Nhưng mãi vẫn không thấy có hy vọng chút nào cả. Đường Thế Dân hoàn toàn thất vọng như cũ.

Lúc ấy nhân quang của Đường Thế Dân tiếp xúc với những món thức ăn còn nóng hổi trên bàn.

Chàng lại thấy ngoài các thức ăn kia còn có một bình rượu đặt sẵn đó nữa.

Đường Thế Dân cất tiếng gọi :

- Có ai trong này không?

Gọi mấy lần chỉ nghe thanh âm vọng lại chứ chẳng hề có tiếng đáp của ai cả.

Trong bụng chàng lại nghe cơn đói cồn cào trở lại, mùi hương thức ăn đánh thức bao tử chàng.

Chẳng quản trong nhà có người hay không, Đường Thế Dân cần ăn một bụng cho thật no rồi sẽ tính tới chuyện khác.

Chàng loạng choạng tiến tới bàn đá trắng, ngồi xuống chiếc ghế cũng làm bằng đá.

Hình như đây là bàn và ghế thiên nhiên chứ không phải nhân tạo.

Thức ăn thật ngon lành, lại nóng hổi bay mùi phưng phức, đương nhiên vừa có người nấu và bưng vào đây.

Không cần nghĩ ngợi thêm nữa Đường Thế Dân cầm đũa lên gấp thức ăn và rót rượu vào chén uống ngon lành.

Đang đói, Đường Thế Dân ăn mãi một hồi đã vui và bình rượu cũng sắp cạn.

Bây giờ thì chàng đã thấy bụng no nê, sự cảm khoái thật tả xiết.

Chàng đứng dậy bỏ vợ đi trong phòng. Thấy trên giường có chiếc gương bằng đồng chói lọi liền cầm lấy đưa lên soi mặt.

Sau khi soi gương Đường Thế Dân chợt buột miệng trở xuống, vì vết thương trên mặt của chàng.

Vết thương bởi lưỡi kiếm trên mặt chàng được đắp thuốc lên kỹ càng chẳng hiểu là ai.

Điều này khiến chàng càng kinh dị vô cùng, ngẫm nghĩ hoài không thể tìm hiểu được.

Đường Thế Dân ngồi trở xuống giường trong đầu óc nghĩ viễn vông.

Thình lình trong lúc đó có giọng nói nổi lên :

- Tiểu bằng hữu đã ăn uống rồi chưa?

Giọng nói lảnh trầm khiến cho Đường Thế Dân đã phải giật mình kinh hãi.

Chàng đứng phắt lên đưa mắt nhìn ra cửa coi người vừa phát ngôn ấy là ai.

Một người vận toàn đen bước vào đứng trước cửa phòng nhìn gấn vào mặt Đường Thế Dân bằng cặp mắt sáng ngời.

Cặp mắt từng quen thuộc với chàng khiến chàng phải rùng mình khi chạm phải nó.

Là nhân vật nào đây?

Người vừa lên tiếng hỏi chàng chẳng ai khác hơn là vị quái nhân bịt mặt từng gặp ngoài hoang địa.

Chẳng hiểu thế nào hấn lại lọt vào đây?

Bất giác Đường Thế Dân đã phải sửng sốt đến lặng người chỉ nhìn vị quái nhân bịt mặt mà chưa thốt được lời nào.

Người bịt mặt trên gương mặt vẫn trùm kín mít bởi vuông vải đen, chỉ chừa cặp mắt sáng quắc.

Hai người đối diện nhau một lúc thật lâu.

Đường Thế Dân kích động :

- Đây là chốn nào?

Vị quái nhân bịt mặt đáp :

- Tiểu bằng hữu chưa nhận ra sao? Nơi đây chính là huyết mộ cũng có thể gọi là Tẩm cung.

Nghe qua những lời này bất giác Đường Thế Dân biến đổi cả thần tình run giọng hỏi :

- Tẩm cung à?

Vị quái nhân bịt mặt trầm trầm :

- Đúng như vậy, từ vùng Khai Phong cho tới thành Lạc Dương, thứ Tẩm cung này rất nhiều, đây chỉ là một trong những Tẩm cung đó mà thôi.

Đường Thế Dân kinh ngạc đến băng khuâng, đứng ngơ ngác một hồi khá lâu rồi hỏi quái nhân :

- Các hạ... chẳng phải đã từng điếm vào tử huyết của tại hạ kết liễu cuộc đời rồi hay sao?

Vị quái nhân bịt mặt cười khà :

- Ha ha, nếu ta không điếm vào tử huyết của tiểu bằng hữu thì làm thế nào có thể tiến vào trong Tẩm cung này cho được.

Đường Thế Dân biết đây là chuyện nói đùa của người quái khách bịt mặt, nên không lưu tâm, mà chỉ hỏi :

- Nay tại hạ đây có thể thỉnh giáo quy danh hiệu của các hạ không?

Hình như biết trước Đường Thế Dân đã hỏi câu này, người quái khách bịt mặt không một chút do dự :

- Không cần phải hỏi danh tánh làm gì. Tiểu bằng hữu cứ gọi ta là các hạ như từ trước là được rồi, tìm hiểu thêm làm gì cho thêm sự phiền phức phải chăng?

Đường Thế Dân thở dài :

- Tại hạ không hỏi các hạ thì còn hỏi ai nữa đây?

Vị quái nhân bịt mặt khe khẽ gật đầu, rồi nói :

- Tiểu bằng hữu tên gọi Đường Thế Dân, chỉ vì một vụ án mạng bí mật trong sư môn mà phải bỏ ra ngoài, từng nhận chức Thống lãnh trong tòa Phong bảo của Hồng bảo chủ, nay vừa bị sư phụ của tiểu bằng hữu phế thải công lực rồi đuổi ra khỏi môn phái có đúng vậy chăng?

Nghe quái nhân bịt mặt kể một hơi bất giác Đường Thế Dân phải giẫy nảy mình.

Đối phương đối với mình quá rõ ràng như việc nhà, mà mình lại không hiểu lai lịch đối phương như thế nào cả.

Đây thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi.

Vị quái nhân bịt mặt hình như đoán hiểu tâm trạng của Đường Thế Dân, hất cánh tay áo lên một cái.

Hắn buông trầm trầm :

- Đường tiểu huynh đệ chớ có căng thẳng như thế, cứ hãy yên tâm, nay ta có một việc cần hỏi đây.

Đường Thế Dân nhìn thẳng vào mặt vị quái nhân bịt mặt thần bí kia.

Chàng bình thần :

- Chuyện gì các hạ cứ hỏi?

Vị quái nhân bịt mặt hỏi :

- Kể nào đã từng gây thương tích trên mặt Đường tiểu huynh đệ vậy.

Đường Thế Dân chợt sôi máu căm thù khi nghe nhắc đến chuyện này chàng cắn răng lại :

- Đó là do một kẻ vận trang phục giống như một gã công tử quý phái gây thương tích cho tại hạ.

- Nguyên do thế nào?

- Gã bảo tại hạ từng phá vỡ cuộc hôn nhân của gã, nên gã quyết tạo thương tích trên mặt của tại hạ.

- Đó là một sự lầm lẫn phải chăng?

Tâm tình Đường Thế Dân chấn động, tự nhủ :

- Sao hắn lại biết rõ ràng như thế?

Chàng gật đầu :

- Quả thật chẳng hề sai. Nếu trước đó hấn phát giác tại hạ là một kẻ mất hết công lực thì chưa đến nỗi đã lầm lẫn một cách tai hại cho tại hạ như thế này.

Vị quái nhân bịt mặt trầm ngâm một lúc khá lâu, lại hỏi tiếp Đường Thế Dân.

- Tiểu bằng hữu có biết rõ lai lịch của gã công tử có vẻ quý phái kia như thế nào không?

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Bình sinh tại hạ chưa hề quen biết gã công tử kia. Đây chỉ là lần thứ nhất tại hạ đối diện và gã ra tay tạo thương tích mà thôi.

Rồi thì im lặng.

Đường Thế Dân chợt chuyển quan tâm niệm, hỏi lại vị quái nhân áo đen thần bí :

- Các hạ đưa tại hạ vào lăng tẩm này do nguyên nhân nào thúc đẩy, xin cho tại hạ được biết?

Vị quái nhân thần bí đáp :

- Có người cậy nhờ ta làm chuyện này.

Đường Thế Dân sững sờ.

Chàng hỏi với giọng kinh hãi.

- Kẻ nào nhờ các hạ thế?

Hỏi xong Đường Thế Dân nhìn vị quái nhân bịt mặt thần bí với vẻ khấn trương vô cùng.

Vị quái nhân bịt mặt thần bí đáp :

- Chuyện này tiểu bằng hữu không cần phải biết tới mà làm gì, nếu người kia trong thâm tâm muốn cho tiểu bằng hữu biết, thì chắc chắn sẽ có một ngày tiểu bằng hữu cũng rõ. Giờ hãy trở lại chuyện lúc nãy vì hiện nay ta chẳng còn thời giờ để lưu lại nơi đây thêm nữa.

Tâm tình của Đường Thế Dân trầm lặng khác thường.

Xem thế đã có người nhờ vị quái nhân bịt mặt thần bí này đưa chàng vào lăng tẩm giải cứu đây.

Đồng thời chốn lăng tẩm này hình như có người trú ngụ thường nhật chớ chẳng không.

Cho nên mới có giường chiếu, chăn gối thơm mát và lại còn có thức ăn ngon lành nữa.

Song lão quái nhân muốn bảo chàng chuyện gì đây?

Chàng nhìn quái nhân bịt mặt thần bí :

- Tại hạ muốn hỏi rõ cái ý sau cùng của các hạ?

Vị quái nhân bịt mặt nói nhanh :

- Ta muốn biết tiểu bằng hữu nay muốn phục hồi công lực hay không?

Đường Thế Dân nghe xong rung động cả tâm tình.

Đây quả thật là ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi.

Chuyện phục hồi công lực là việc xa vời huyền ảo chàng không bao giờ dám nghĩ tới nó.

Nay vị quái nhân bịt mặt thần bí này lại nói đến nó bảo sao chàng không kích động tột cùng được.

Tới đây Đường Thế Dân nhớ tới đến lời nói của ả nữ tỷ xinh đẹp tuyệt vời Đinh Hương.

Nàng từng có bảo qua chuyện phục hồi công lực cho chàng, nhưng chàng đã xua đuổi nàng đi.

Nghĩ đến bất giác Đường Thế Dân bật thốt :

- Tại hạ đã rõ mọi việc rồi!

Tới lượt vị quái nhân lấy làm lạ :

- Tiểu bằng hữu rõ chuyện gì đây?

Đường Thế Dân có vẻ khích động khôn cùng nhìn gấn vào mặt vị quái nhân bịt mặt thần bí :

- Lúc này các hạ có bảo qua có người từng cậy nhờ các hạ làm như thế phải chăng?

- Đúng vậy!

- Người cậy nhờ các hạ có đúng là Hồng Tiểu Ngọc trong tòa Phong bảo hay không?

Vị quái nhân thần bí lắc đầu :

- Tiểu bằng hữu đã nghĩ sai lầm rồi, tại sao chuyện này lại dính líu tới Hồng Tiểu Ngọc của tòa Phong bảo? Thật tình đây hoàn toàn chẳng hề liên hệ một chút nào tới cái Bảo ấy.

Bất giác Đường Thế Dân trầm mặc xuống, như thế chàng không còn nghĩ gì thêm được nữa.

Cứ theo chàng thì Hồng Tiểu Ngọc bảo Đình Hương nói với chàng có thể có người phục hồi công lực như xưa.

Nay vị quái nhân bịt mặt từ chối và lại bảo không hề dính líu tới Hồng Tiểu Ngọc thì còn là ai đây?

Ai đã nhờ hấn ra ta phục hồi công lực cho chàng như hấn từng thốt ra vừa rồi.

Đường Thế Dân chợt hỏi :

- Công lực đã bị phế thải hoàn toàn rồi, mà còn có thể phục hồi lại như xưa được hay sao?

Vị quái nhân bịt mặt đáp :

- Rất có thể, nhưng đây chẳng khác chi điểm lạ của trời ban cho, phải gặp cơ duyên mới phục hồi công lực lại được chứ không phải bất cứ là một ai muốn cũng được đâu.

Nghe vậy Đường Thế Dân phấn chấn cả tinh thần nên trái tim chàng đập mạnh, ngọn lửa sinh tồn cháy rừng rực trở lại trong cơ thể chàng.

Chàng run giọng :

- Vậy là các hạ...

Vị quái nhân bịt mặt nói mau :

- Như thế tiểu bằng hữu sẽ bằng lòng thử với số mạng của mình rồi phải chăng?

Đường Thế Dân khe khẽ gật đầu mà không có đáp.

Liền đó vị quái nhân áo đen bịt mặt từ trong lòng lấy ra một chiếc hộp bằng ngọc đặt lên trên bàn nói :

- Trong chiếc hộp này có tất cả ba hoàn linh đơn. Bắt đầu thì uống vào hoàn thứ nhất, chờ sau bốn mươi chín ngày lại uống tới hoàn thứ nhì, rồi cũng với thời gian đó uống nốt hoàn thứ ba, như vậy tính tất cả thời gian là gần một trăm ngày. Sau khi uống xong hoàn đơn rồi, mỗi ngày tiểu bằng hữu tập nội công của sư môn vậy. Qua thời gian đó công hiệu thế nào sẽ thấy rõ. Có điều nếu tụt thành xong xuôi chẳng những tiểu bằng hữu phục hồi nguyên vẹn công phu năm xưa mà còn lại gia tăng bội phần nội lực nữa. Tiểu bằng hữu hãy nhớ ghi.

Đường Thế Dân cảm kích đến toàn thân run rẩy lên.

Đây mới thật là một câu chuyện giống như lối truyền thuyết trong chốn giang hồ chứ không có thực.

Khiến cho lòng chàng càng ngày càng ngỡ vực.

Như vậy thứ linh đơn này có thể bảo là một loại tiên dược có một không hai trên cõi đời rồi.

Tại sao vị quái nhân này lại trao không cho chàng như thế?

Vị quái nhân bịt mặt thần bí nhìn bằng cặp mắt sáng ngời vào mặt Đường Thế Dân hiểu rõ tâm trạng chàng.

Hắn cười bảo :

- Tiểu bằng hữu chớ có hoài nghi làm gì. Sự thật hoàn linh đơn này đúng là một loại thuốc vô giá hiếm thấy trên cõi đời, song đối với những người không dùng được lại chẳng đáng giá trị gì cả. Bởi phải ở các trạng thiếu niên hãy còn nguyên thủy như Đường thiếu hiệp mới sử dụng được và có hiệu quả, bằng không chẳng những không thành tựu mà còn mang mối đại họa vào mình. Tiểu bằng hữu có rõ chưa?

Đường Thế Dân như người tỉnh bừng cơn kỳ mộng, gật đầu liên liên sau đó lại hỏi :

- Các hạ có điều kiện gì không?

Vị quái nhân bịt mặt mỉm cười :

- Đường Thế Dân, hiện tiểu bằng hữu mang rất nhiều tâm sự, lại nặng mối ưu tư và tự ái trong lòng, thực tình nếu là có điều kiện thì tiểu bằng hữu có thể làm được những gì cho ta. Ta sẽ nói thẳng với bằng hữu rằng, đây là cơ duyên, chứ chẳng có một điều kiện nào cả.

Đường Thế Dân hổ thẹn lúng túng :

- Xin lỗi các hạ, tại hạ đã cam thất lễ không biết dùng lời, xin tha thứ cho một phen.

Vị quái nhân bịt mặt thần bí nói :

- Giờ thì ta còn nhiều chuyện cấp bách phải ra đi, tiểu bằng hữu hãy ở lại lo tự phục hồi công lực. Từ đây ra phía ngoài kia quanh sang phải là nhà bếp, ở đó có đủ lương thực dự trữ cho bằng hữu dùng trong một trăm ngày, song phải tự bằng hữu nấu nướng lấy mà ăn chứ chẳng có một ai giúp cho cả. Điều cần ghi nhớ sau khi tự thành công lực rồi bằng hữu hãy chờ ta trở về chớ nên đi, vì sự hiếu kỳ có thể mang đại họa vào thân.. Tiểu bằng hữu hãy ghi nhớ vào lòng.

Nói xong vị quái nhân bịt mặt áo đen quay mình ra khỏi cửa phòng hút dạng.

Hiện giờ trong lăng tẩm chỉ còn có một mình Đường Thế Dân.

Một người sống đơn độc dưới lăng mộ âm u lạnh lùng làm sao khỏi cảm thấy trong lòng thê lương.

Trong kỳ hạn một trăm ngày thành công thấy cũng chẳng phải là thời gian ngắn ngủi gì.

Trước hết Đường Thế Dân thấy cũng nên hiểu rõ trong huyết mộ này coi như thế nào đã.

Liên đó chàng cất bước rời khỏi gian phòng tiến ra ngoài.

Phía ngoài là một mật thất như cung điện, ở giữa có đặt hai cái quan tài bằng đồng to tướng.

Chắc đây là nhị vị chủ nhân của ngôi lăng tẩm này, Đường Thế Dân tìm xem có dấu vết gì chẳng.

Nhưng chàng không thể hiểu đó là hai chiếc quan tài của nhân vật nào vì không có văn tự chi cả.

Quả thật là hạng người nào?

Bực vua chúa, tể tướng hay đại tiên bối trong chốn giang hồ.

Sau khi quan sát một hồi về khí cực gần đó Đường Thế Dân kết luận đây chính là võ quan từ đời nhà Tần nhà Hán chi đó.

Có bốn căn thạch thất bao xung quanh ngôi cung điện.

Hai căn phía trái đối diện với nhau. Hai căn sau thì nhỏ hơn, trong đó có một căn để thứ nấu nướng.

Không cần nghĩ cũng biết chính tay vị quái nhân bịt mặt thần bí đã sắp ra.

Phía chánh ngôi đại điện là một con đường không dài gì lắm có thấy trong tận mắt.

Song chỉ tới đó là cùng chẳng thấy ngõ ra vào chắc là đường cùng đây.

Tiến đi quan sát một vòng tình thế bây giờ Đường Thế Dân mới quay lại chỗ cũ.

Chàng ngồi trầm tư một chập.

Vị quái nhân bịt mặt thần bí là hạng người gì đây?

Nhân vật nào nhờ hấn ra tay cứu vãn tánh mạng cho chàng?

Mùi thơm thoang thoảng trong chăn gối, chứng tỏ nơi đây có nữ nhân cư ngụ.

Là nữ nhân nào?

Đương nhiên, không làm sao Đường Thế Dân biết được tung tích của người đàn bà đó.

Vậy tốt hơn là đừng thêm nghĩ tới gì nữa làm gì cho thêm bận lòng về việc không dính líu tới chàng.

Nên chàng gác qua chuyện đó.

* * * * *

Bắt đầu từ ngày hôm đó Đường Thế Dân uống viên linh đơn thứ nhất rồi vận hành công lực.

Trong cơ thể chàng chưa nghe biến đổi chi cả.

Bốn mươi lăm ngày trôi qua thật chậm chạp.

Đường Thế Dân lại nuốt viên linh đơn thứ nhì và tiếp tục hành công theo lời quái nhân chỉ dẫn.

Qua ngày thứ chín mươi tám, Đường Thế Dân lại uống viên linh đơn còn lại.

Sau hoàn linh đơn này Đường Thế Dân cảm thấy trong mình sức công phá thật là dữ dội.

Chàng uống vô độ nửa giờ thì nằm nghe hơi nóng trong người sôi lên cuộn cuộn như mình đặt trên lò lửa.

Hình như chàng đang bị đốt cháy tan rã từng thớ thịt trong người đi vậy.

Đường Thế Dân biết có sự lạ nên định thần vận công, điều khiển chân khí quy nguyên về một mối.

Trải qua một chập rất lâu có tới vài thời thần.

Tinh thần thể xác của Đường Thế Dân định thần trở lại, chỉ cảm thấy toàn thân sưng khoái vô cùng.

Đường Thế Dân mở mắt ra từ từ đứng dậy đi lại trong gian phòng mà lòng phấn khởi cực độ.

Cứ theo ước hẹn hôm nọ thì người quái nhân bịt mặt hai ngày sau nữa sẽ quay lại.

Chàng hy vọng vị quái nhân bịt mặt thần bí về trước hẹn kỳ vì chàng gấp rút muốn trông thấy cảnh sắc bên ngoài.

Đường Thế Dân vòng quanh thử tìm coi có nơi nào là động cơ mở cửa bước ra ngoài chăng.

Song chàng tìm kiếm cả buổi mà vẫn chưa trông thấy nơi nào có thể thoát ra ngoài cả.

Bốn phía vách đá không có một kẽ hở nhỏ nào.

Bây giờ thì chàng đành phải ngồi yên chờ đợi vị quái nhân bịt mặt thần bí trở về tẩm cung này.

Không có chuyện gì làm để giết thời giờ chậm chạp, Đường Thế Dân lấy kiếm ra tập luyện.

Chàng luyện rất thuần thục chiêu thức Truy Hồn tam thức cả trăm lần thì lần này kiếm thuật càng nhanh nhẹn và kỳ diệu hơn xưa gấp bội lần.

Một lúc sau nữa Đường Thế Dân thu kiếm lại, lau sạch mồ hôi, nghỉ ngơi một chút rồi bước sang gian phòng bên kia.

Chàng đi xem mấy món đồ cổ kính.

Xem một chập, cuối cùng Đường Thế Dân thấy trên bàn kê kia có một cái bảo tháp làm bằng cổ ngọc màu đỏ tợ máu.

Cổ tháp long lanh sáng đẹp mê hồn.

Đường Thế Dân cầm cái cổ thám bằng ngọc kia lên nhìn thì thấy chạm trổ cực kỳ tinh xảo.
Sự tinh xảo hấp dẫn đến nỗi Đường Thế Dân không muốn buông nó ra.
Chiếc bảo tháp này cao độ nửa thước, ở từng dưới đáy tháp có thể vặn rời ra ngoài.
Đường Thế Dân tò mò vặn thử cái đáy thì thấy nó rời ra.
Phía trong cổ tháp bằng ngọc trống rỗng.
Đường Thế Dân sờ rẫm một hồi, chợt thò ngón trỏ vào bụng chiếc cổ tháp bằng ngọc. Đột nhiên, ngón tay chàng chạm nhầm một món vật.
Hình như đó là một mảnh lụa cuốn lại thì phải.
Đường Thế Dân động tánh hiếu kỳ, từ từ rút cái vật ấy ra.
Nhìn kỹ lại thì đúng là một mảnh lụa cuốn lại.
Màu lụa còn mới, không phải là từ xưa lưu lại.
Do dự một chút, Đường Thế Dân tháo mở cuốn lụa ấy ra.
Coi kỹ đó là một bảng danh sách đề tên người.
Lạ thay! Tại sao trong chiếc tháp bằng ngọc này lại có một bảng danh sách đề tên nhân vật để làm gì?
Đường Thế Dân đọc qua từng tên trong bảng danh sách đó.
Đến tên Phương Hữu Vi, bất giác Đường Thế Dân thẳng thốt muốn ngừng đi cả sự thở.
Chàng tiếp tục đọc thêm.
Kế đó là Châu Côn, Hồ Đại Minh, Mẫn Tam đều xuất hiện trong mảnh lụa kỳ lạ này.
Đúng thật bọn người đó đều chết trong tay Đại Hành Quyết.
Tâm tình Đường Thế Dân rung động không ngừng.
Hiển nhiên vị quái nhân bịt mặt là chủ nhân của tấm lụa ghi danh sách từng nhân vật này.
Như vậy hẳn có thể là Đại Hành Quyết!
Đây quả thật là một chuyện bất ngờ vô cùng.
Vị quái nhân bí mật cứu chàng chính lại là người thần bí khủng bố máu tanh kia chăng?
Không cần nói cái bảng danh sách này chính là huyết danh thư của những kẻ cừ thù phải thủ tiêu lần lượt không sớm thì muộn.
Trống ngực của Đường Thế Dân đập mạnh, mồ hôi toát đầm đìa cả chiếc áo đang mặc trong mình.
Bàn tay cầm bảng danh sách run run lên mất cả sự bình thường.
Lát sau Đường Thế Dân cố trấn chỉnh tinh thần lại rồi đọc tiếp bảng huyết danh thư đó.
Lại có Khương Cháp Trung là mưu sĩ của tòa Phong bảo mà chàng từng quen biết khi còn nhận chức Thống lĩnh đội Thuyền Phong của Bảo này.
Ngờ đâu trong bảng huyết danh thư cũng lại có tên của lão nhân này nữa.
Hiện nay chàng ở trong lăng tẩm này đã có một trăm ngày chẳng hiểu Khương Cháp Trung đã như thế nào rồi.
Hắn có bị nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết giết đi rồi chưa?
Còn những tên sau cùng thì Đường Thế Dân không từng quen thuộc gì.
Tên chót hết là Tứ Kim Cang.

Đây là cái tên đại diện biệt hiệu một người, hay là bốn người thì cũng chưa có rõ.

Một nhân vật cuối cùng nữa đã khiến cho chàng kinh hồn tán phách đó là Võ Lâm Chí Tôn.

Võ Lâm Chí Tôn oai danh lừng lẫy, được thiên hạ tôn xưng là đệ nhất cao thủ võ lâm đương thời.

Sao tên hắc cũng có trong huyết danh thư của người thần bí Đại Hành Quyết.

Đại Hành Quyết có tài năng gì làm nên chuyện đội đá vá trời này?

Bởi vì sự thật Võ Lâm Chí Tôn đã trở thành nhân vật truyền thuyết của những bọn võ lâm tuổi trẻ chẳng một ai được thấy qua.

Thân thủ của Võ Lâm Chí Tôn như con Thần Long chỉ thoáng thấy đuôi mà chẳng biết đầu.

Theo giang hồ đồn đãi thì hiện nay Võ Lâm Chí Tôn đã xuống tóc đi tu từ lâu lắm rồi.

Lão có thể đã viên tịch rồi không chừng.

Toàn bộ danh sách huyết thư này có tới ngoài ba mươi tên toàn là hảo thủ võ lâm.

Đường Thế Dân đặt huyết danh sách xuống, trầm lặng suy tư một lúc lâu.

Trong lòng chàng luôn luôn khẩn trương không một chút ngừng.

Tại sao Đại Hành Quyết phải giết người đông đảo đến thế này?

Hắn trả mối huyết thù chi đây?

Chàng có nên cứu vãn đám người kia hay không?

Song hiện thời vị quái nhân bịt mặt thần bí đã có ơn cứu tử lại còn phục hồi công lực cho chàng, hiển nhiên đã trở thành đại ân nhân của chàng rồi.

Chàng không thể quên đi cái công đức cao dày của hắn đã ban bố cho chàng.

Thình lình trong giờ phút đó.

Một loạt tiếng di động nổi lên.

Hình như có người sắp tiến vào trong tấm cung này.

Xem tiếp chương 17 Hận thù chồng cao như núi

17. Chương 17 Hận Thù Chồng Cao Như Núi

Đường Thế Dân lẻ làng đem huyết danh thư cất trữ vào trong cái tháp bằng ngọc kia.

Rồi chàng xê mình ra ngoài tránh xa cái tháp, vờ đi ngắm những món đồ cổ trong cung điện.

Vừa xong xuôi thì đã nghe giọng nói quen thuộc của vị quái nhân bịt mặt thần bí :

- Đường thiếu hiệp. Nay mừng cho thiếu hiệp được tựu thành viên mãn, vẹn toàn.

Đường Thế Dân vờ quay lại cổ trần tỉnh tỉnh thần, nhìn thấy vị quái nhân áo đen đã tiến vào cửa.

Hai bên đối diện nhau.

Trong lòng Đường Thế Dân sợ hãi, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh tươi cười, cúi đầu thi lễ :

- Đại công đức của ngài quả thật tại hạ không dám thốt những lời gì để cảm tạ, chỉ xin ghi tạc vào lòng.

Người bịt mặt thần nhiên :

- Chớ nên cảm tạ ghi ơn gì cả, đây chỉ vì có người cậy nhờ nên ta làm đấy thôi.

Lại thêm một lần nữa vị quái nhân bịt mặt thần bí thanh minh rằng có người cậy nhờ hắn làm như thế.

Nhưng người đó là ai?

Theo thể mà nhận xét thì nhân vật này chưa chắc đã phải là Đại Hành Quyết như chàng vừa tưởng.

Nhưng nhân vật khủng bố đó chính thật là ai?

Do đâu trong này lại có bằng huyết danh thư như vậy?

Hay là phía sau lưng vị quái nhân bịt mặt thần bí này lại còn một người thần bí khác.

Nhưng chẳng quản người thần bí này là ai? Tại sao hắn lại nhận cứu vãn cho chàng.

Người cậ nhờ hắn có liên hệ gì với chàng chăng?

Đường Thế Dân suy tư mãi mà không ra câu chuyện bí mật, vừa mầu nhiệm vô cùng này.

Đường Thế Dân biết rằng người thần bí này chắc không chịu trả lời nhưng vẫn hỏi :

- Giờ các hạ không cần nói ra người muốn cứu mạng tại hạ, nhưng chỉ cần nói cái nguyên nhân tại sao phải thi ân cho tại hạ. Có được hay không?

Vị quái nhân bịt mặt thần bí lạnh trầm :

- Không thể được.

Đường Thế Dân rung động tận đáy lòng sau đó không dám hỏi thêm gì nữa.

Vị quái nhân bịt mặt áo đen quét cặp mắt sáng ngời nhìn qua trong cung điện một vòng rồi nói với chàng :

- Những ngày dài đằng đẳng tiểu bằng hữu ở trong lăng tẩm này thấy cũng vô cùng khổ não, vậy sau khi trở ra ngoài rồi bằng hữu có toan tính đi đâu hay không?

Đường Thế Dân nghĩ một chập rồi đáp :

- Tại hạ sẽ đi làm hai việc.

Vị quái nhân thần bí hỏi :

- Tiểu bằng hữu trở lại Phong bảo chăng?

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Tại hạ không còn trở về đó nữa.

Vị quái nhân bịt mặt thần bí hỏi :

- Cũng hay. Vậy thì tiểu bằng hữu cũng nên lo thu xếp quần áo rồi trở ra ngoài. Tất cả ta đã lo giúp cho tiểu bằng hữu rồi.

Đường Thế Dân vòng tay :

- Xin vâng theo lời các hạ.

Chàng nhìn vị quái nhân bịt mặt thần bí bằng cặp mắt vô cùng cảm kích rồi tiến sang phòng bên kia.

Trên bàn đã thấy có chiếc áo lam theo kiểu thư sinh, áo trong áo ngoài đầy đủ cả.

Lại còn có một túi vàng ròng và một gói hóa trang thay hình đổi dạng nữa.

Chàng thấy đối phương thật là chu đáo tinh vi vô cùng.

Sau khi thay y phục xong rồi Đường Thế Dân trở lại đối diện cùng quái nhân bịt mặt thần bí.

Quái nhân bịt mặt nói :

- Đường thiếu hiệp! Chỉ vì phải giữ bí mật nên ta đành phải điểm huyết tiểu bằng hữu một lần nữa, rồi mới có thể đưa lên mặt đất như xưa được.

Đương nhiên chuyện này Đường Thế Dân không có phản đối, nghe vậy liền gật đầu :

- Các hạ cứ tự tiện.

Bịch!

Một đạo chỉ kỳ diệu từ ngón tay người bịt mặt thần bí điểm vào tới thì Đường Thế Dân hôn mê đi.

* * * * *

Khi trời vừa hừng sáng.

Trên cảnh hoang dã, sương mù còn vương trên cành lá.

Đường Thế Dân giật mình tỉnh dậy phóng người lên đưa mắt quan sát thì chẳng còn trông thấy vị quái nhân bịt mặt thần bí ở nơi đâu nữa cả.

Lại cũng chẳng thấy một ngôi mộ nào ở chung quanh.

Đường Thế Dân có cái cảm giác mình vừa trải qua một giấc mơ kỳ ảo lạ lùng.

Vòng thành của thị trấn Khai Phong đã thấy mờ mờ qua làn sương mỏng.

Chàng còn nhớ trước đó vị quái nhân bịt mặt thần bí có bảo chàng hẳn cần phải giữ sự bí mật.

Như vậy, chàng cũng chẳng nên tò mò tìm hiểu làm gì.

Song chẳng hiểu vị quái nhân bịt mặt thần bí kia có đúng là nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết không?

Đây là một câu đố bí hiểm vô cùng, khó mà giải thích cho rõ ràng được.

Có điều nếu người thần bí không là nhân vật Đại Hành Quyết thì có thể là đồng lõa với hắn.

Chuyện rất khó hiểu là tại sao người vô danh kia lại ra tay giải cứu cho chàng như vậy.

Theo như vị quái nhân bịt mặt thần bí thì việc giúp chàng phục hồi công lực không có một điều kiện gì cả.

Song chàng nghĩ đây phải có nguyên nhân chứ chẳng không.

Trong huyết danh thư liệt kê một bảng dài danh sách có trên ba mươi nhân vật giang hồ.

Tự nhiên, nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết sẽ tiếp tục mãi cuộc hành quyết cho đến khi chấm dứt.

Lão Khương Cháp Trung mưu sĩ trong tòa Phong bảo cũng có tên trong bảng Huyết danh thư.

Không biết nay lão đã chết hay còn sống?

Nay chàng đã chịu cái công ơn quá to lớn của người bịt mặt không thể nào nhúng tay vào chuyện này được.

Song theo chàng vụ Đại Hành Quyết này chắc chắn phải có một sự ân oán gì ghê gớm lắm.

Nhân vật hành quyết không thể nào mãi lăm sát mà không có đạo lý ở trong đó được.

Hiện giờ cuộc hành trình sắp tới của chàng cần phải suy nghĩ cho thật kỹ càng tế nhị hơn.

Nay chàng có nên ở lại miền Bắc này âm thầm theo dõi cuộc huyết án bí mật huy hoàng trong năm xưa chẳng.

Hai là chàng phải trở về miền Nam lo điều tra cái chết ly kỳ của nhị sư huynh để tỏ rõ mối hàm oan của chàng.

Đường Thế Dân lại nghĩ chàng đã bị sự phụ truy hồi công lực và đuổi ra khỏi sư môn là một việc xứng đáng rồi.

Kể như từ nay chàng đã được tự do thong thả không còn bị bó buộc như trước nữa.

Tất cả mọi hành động từ đây sẽ do nơi chàng chủ động.

Đường Thế Dân chợt nhớ đến Thượng Quan Văn Phụng.

Không hiểu cô tiểu sư muội của chàng giờ hãy còn ở miền Bắc này hay không?

Và trong khoảng thời gian một trăm ngày có chuyện gì bất trắc xảy ra đến cho vị sư muội xinh đẹp của chàng chẳng?

Ánh mặt trời lên sự ẩm áp trở về với vạn vật cỏ cây.

Đường Thế Dân cảm thấy như vừa trải qua kiếp khác, sống với cuộc đời mới hoàn toàn.

Đường Thế Dân nhớ lại lời căn dặn của vị quái nhân bịt mặt thần bí, liền mở gói ra.

Ở trong đó có hai hoàn thuốc, một trắng và một tím.

Cứ theo lời của người thần bí thì hoàn thuốc màu tím nhai cho nhỏ đem thoa lên mặt và cổ.

Còn hoàn thuốc trắng thì để kín vào mình.

Đường Thế Dân cứ theo lời dặn dò mà làm.

Một lúc sau, Đường Thế Dân đã trở thành một người khác lạ hoàn toàn.

Với chiếc áo lam nhà nho thay cho chiếc áo dài trắng thư sinh thuở nọ.

Màu da của chàng đen sẫm, hình thù kỳ dị, trông thật quái đản làm sao.

Bây giờ chỉ còn một món vật quen thuộc có thể đoán ra chàng. Đó là thanh bảo kiếm đeo bên lưng.

Đứng trầm ngâm nhìn trời nghĩ ngợi một lúc thật lâu. Đường Thế Dân hãy còn chưa định được bước hành trình của mình.

Chỉ là trong lòng chàng mang một mối hờn không bắt ngát.

Sau đó Đường Thế Dân nhắm thị trấn Khai Phong đi tới... Một con sông nhỏ, hai bên toàn là những cây dương liễu đứng rũ bóng xanh rì.

Ngang sông có một chiếc cầu màu đỏ bắc qua, dưới cầu đậu một chiếc thuyền nhỏ. Cảnh sắc thật là thơ mộng.

Dưới một cành dương liễu thông xuống như đám tơ trời màu xanh, có hai người đang đứng tại đó.

Một người vận võ phục màu đen, còn người kia phục sắc màu trắng giống bộ nho y của Đường Thế Dân dạo nọ.

Người vận toàn trắng là một gã thiếu niên cực kỳ anh tuấn như đóa giai nhân giang hồ.

Còn người kia cặp mắt có vẻ sâu hiểm lạ thường.

Hai người đứng cách chừng bốn, năm mươi thước.

Bởi vì Đường Thế Dân lúc nọ hay mặc chiếc áo nhà nho, nên khi thấy có kẻ mặc giống y mình là lưu ý ngay.

Cho nên chàng nhìn gần vào gã thiếu niên áo trắng đẹp trai kia xem là ai.

Bất giác chàng rung động trong lòng.

Người vận áo trắng võ sĩ bó sát kia chính là tam sư huynh chàng, tên Hạ Hầu Thiên với bộ mặt sâu hiểm như bao giờ.

Còn vị thiếu niên áo trắng tuấn tú nọ không ai khác hơn Thượng Quan Văn Phụng, sư muội chàng.

Tại sao Hạ Hầu Thiên còn lưu lại miền Bắc này.

Rõ ràng là hắn đã cùng đi với Thượng Quan đại hiệp trở về miền Nam rồi.

Còn Thượng Quan Văn Phụng có phải vì đã bại lộ hành tung nên chia tay cùng Độc Thủ Tiên Cô mà tới đây chăng?

Đường Thế Dân chợt chuyển sang ý niệm khác.

Giờ chàng đã coi như ra khỏi sự môn, đâu còn liên hệ gì nữa mà dính líu với họ.

Chàng nên rời khỏi nơi này là hay.

Vì tâm niệm như thế Đường Thế Dân toan lạng lẽ quanh đi ngó khác.

Chợt chàng dừng lại vì nghe Hạ Hầu Thiên trầm giọng nói với Thượng Quan Văn Phụng :

- Tiểu sư muội, sư huynh tìm kiếm sư muội quá lâu, nay mới được gặp mặt thật là may mắn vô cùng. Sư phụ đã trở lại miền Nam, trước khi chia tay người có dặn dò ta phải tìm cho kỳ được sư muội.

Thượng Quan Văn Phụng lạnh lùng :

- Tiểu muội đã hiểu rõ cái dụng ý của tam sư huynh rồi. Chính sư huynh đã van nài sư phụ để được ở lại miền Bắc này.

Hạ Hầu Thiên cười ha hả :

- Sư muội? Như muội đã biết mấy năm nay...

Thượng Quan Văn Phụng ngắt lời :

- Sư huynh đừng nói thêm một lời gì nữa cả. Tiểu muội không thích nghe những chuyện lăng nhăng đâu.

Hạ Hầu Thiên cúi mình thi lễ với bộ mặt hí hửng :

- Sư muội, chuyện của chúng ta... hiện nay sư phụ đã đáp ứng rồi. Sư muội hãy trở về bản môn lo việc hôn lễ.

Đường Thế Dân nghe vậy trong lòng âm thầm nổi lên một bầu tâm tư vô cùng khó chịu.

Tiểu sư muội vốn yêu thương chàng, cho nên lúc ban sơ không kể gì tới chuyện nguy hiểm, lén mở cửa lao thất thả chàng đi.

Sau đó nàng chẳng quản gì dặm trường xa xôi từ miền Nam đến miền Bắc tìm kiếm chàng.

Tình nàng đối với chàng quả thật to lớn không thể nào tưởng tượng được.

Song hiện giờ chàng tự thấy mình không đủ tư cách gặp vị tiểu sư muội xinh đẹp tuyệt vời của chàng nữa.

Tất cả đều đã trở thành quá khứ mất đi rồi.

Thượng Quan Văn Phụng trầm ngâm một chập rồi nói :

- Tam sư huynh, quan hệ sư huynh muội giữa sư huynh và tiểu muội cũng chỉ tới chừng này coi như chấm dứt, tuy phụ thân muội có đáp ứng sự cầu hôn của sư huynh, nhưng tiểu muội thì nhất định chẳng bao giờ chấp nhận cuộc hôn nhân cưỡng ép đó.

Phàm là con người bất cứ là ai cũng có tánh ích kỷ, tuy Đường Thế Dân đã có vị hôn thê rồi, không thể nào nhận mối tình yêu của Thượng Quan Văn Phụng được, nhưng nay nghe những lời nàng nói chàng cũng cảm thấy trong tâm hồn xao xuyến vô cùng.

Trong khi Hạ Hầu Thiên cười hiếm độc :

- Sư muội, chẳng quản sư muội có bằng lòng hay không, nhất định cũng phải theo sư huynh trở về sư môn phục lệnh.

Thượng Quan Văn Phụng trừng mắt :

- Tiểu muội không thể trở về.

Hạ Hầu Thiên nói :

- Sư muội, nay sư phụ đã có...

Thượng Quan Văn Phụng ngắt lời :

- Tiểu muội đã nói qua rồi, tiểu muội nhất định không có trở về, tam sư huynh đừng nói thêm gì nữa vô ích.

Hạ Hầu Thiên đảo cặp mắt lạnh lợi :

- Sư muội, thế sư muội ở lại miền Bắc này làm gì?

Thượng Quan Văn Phụng thản nhiên :

- Nay tiểu muội cần nói thẳng với tam sư huynh rõ, tiểu muội đi tìm ngũ sư huynh, cho đến bao giờ gặp mặt ngũ sư huynh mới thôi.

- Sư muội, Đường Thế Dân đã bị sư phụ trục xuất khỏi sư môn, nếu sư muội hành động như thế chỉ sợ e...

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt :

- Bất cứ hoàn cảnh nào, dù còn trong sư môn hay không ngũ sư huynh cũng vĩnh viễn là sư huynh của tiểu muội, trọn đời không bao giờ thay đổi được.

Đường Thế Dân nghe tới đây bất giác rung động cả trái tim, cặp mắt chàng gần rơi lệ.

Hạ Hầu Thiên tiếp :

- Sư muội, nay công lực của Đường Thế Dân đã bị phế đi rồi, hẳn vĩnh viễn không còn là võ sĩ nữa.

Thượng Quan Văn Phụng thét :

- Đường Thế Dân là Đường Thế Dân, ngũ sư huynh của ta, bất luận chàng còn võ công hay không cũng vậy.

Thần sắc Hạ Hầu Thiên thay đổi liên liền, áp ứng giọng nói chẳng thành câu :

- Tiểu sư muội, đối với Đường Thế Dân, Hạ Hầu Thiên này chẳng có một chút tư cách gì sánh kịp hay sao?

Thượng Quan Văn Phụng trề môi :

- Tam sư huynh, tiểu muội đã coi sư huynh là một người sư huynh đồng môn, vậy lời nói nên thận trọng một chút.

Hạ Hầu Thiên tiếp :

- Như thế tiểu muội quên đi cái chết của nhị sư huynh hay sao?

Thượng Quan Văn Phụng nổi nóng :

- Câm miệng lại. Dù cho ai nói gì và thế nào ta cũng không thể nào tin rằng ngũ sư huynh là thủ phạm được.

Hạ Hầu Thiên cười hiểm ác :

- Sư muội ta khuyên sư muội chớ vì tình yêu mù quáng mà lấn áp đi trí tuệ, nếu gã Đường Thế Dân không phải thủ phạm sát hại nhị sư huynh thì còn là ai nữa? Nếu sư muội cứ mãi mê chạy theo hắn thì sư phụ còn mặt mũi nào nhìn ai trong chốn giang hồ.

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt :

- Tam sư huynh, nay sư huynh nên rời khỏi chốn này, nếu chậm trễ chắc chắn sẽ có điều hối hận.

Hạ Hầu Thiên nói :

- Sư muội muốn uy hiếp ta đấy chẳng?

Thượng Quan Văn Phụng đáp :

- Đây chỉ là tiểu muội chân thành khuyên cáo sư huynh chứ chẳng có ý uy hiếp chi cả.

Hạ Hầu Thiên trầm lặng xuống :

- Sư muội, nếu Độc Thủ Tiên Cô biết được sự cải trang của em thì tình hình sẽ như thế nào?

Thượng Quan Văn Phụng nổi giận :

- Nói như thế, tam sư huynh có định bụng tìm Độc Thủ Tiên Cô để cáo tố với ả ta chẳng?

Hạ Hầu Thiên cười nham hiểm :

- Tại sao ta phải làm như thế, ta đối với sư muội tình cao như núi sâu như biển rộng, làm sao có thể tổn hại cho sư muội được. Nhưng nếu sư muội cứ khăng khăng làm theo ý mình thì ta làm sao trả lời với sư phụ đây.

Thượng Quan Văn Phụng khoát tay :

- Hãy chuẩn bị rời khỏi chốn này cho mau.

Hạ Hầu Thiên bước tới :

- Sư muội, tiểu huynh rất coi trọng mạng lệnh của sư môn, sư huynh không thể rời khỏi chốn này thiếu sư muội được.

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt :

- Nói như thế, tam sư huynh chuẩn bị làm gì tiểu muội đây?

Hạ Hầu Thiên nhìn với cặp mắt gian tà :

- Sư muội, xin sư muội chớ bắt buộc tiểu huynh phải hành động theo đúng cái ý nghĩa của nó.

Thượng Quan Văn Phụng tháo lui :

- Hạ Hầu Thiên, chẳng lẽ nào ngươi lại dám ra tay bắt ta hay sao?

Hạ Hầu Thiên vẫn bước tới :

- Thật lòng huynh đâu có muốn như thế, chỉ vì sư phụ đã có căn dặn.

Thượng Quan Văn Phụng đặt bàn tay vào chuôi kiếm :

- Thế thì sư huynh cứ tung kiếm lên xem thử có bắt nổi ta hay không?

Hạ Hầu Thiên cười nhạt :

- Ta đâu cần phải hành động như thế.

- Vậy tam sư huynh muốn hành động thế nào?

- Sư phụ có trao cho ta con dấu ngọc của sư tổ lưu truyền, nếu sư muội cương quyết cãi lệnh thì huynh thấy cũng cần lấy ra cho sư muội xem coi có đúng như thế hay không.

Nghe đến đây Thượng Quan Văn Phụng rung động toàn thân thoái lui ba bốn bước trừng đôi mắt lên.

Đường Thế Dân cũng nao nao trong lòng không ít, vì biết đó là món vật tối thiêng liêng của sư môn.

Đó là món vật của sư tổ lưu truyền, bất cứ người nào trong môn phái hễ mang nó ra là không một ai được cãi lệnh.

Bằng không coi như khinh sư miệt tổ, tội đáng hành hình thảm khốc.

Lâu nay Đường Thế Dân chỉ nghe qua vậy thôi chứ chưa có lần nào trông thấy sư phụ dùng nó trị tội bất cứ là ai.

Hôm nay chàng cũng không ngờ sư phụ lại trao món đó cho Hạ Hầu Thiên quả thật ngoài sự tưởng tượng.

Và nếu hắn đưa món đó ra thì sư muội chàng chỉ có cách riu riu đi theo hắn mà thôi.

Hạ Hầu Thiên thò tay vào lòng lấy món vật đưa ra cười nham hiểm :

- Sư muội thấy thế nào, có đúng như lời ngu huynh đã nói hay không?

Thượng Quan Văn Phụng nhìn qua món vật biến sắc, hai hàm răng nghiến lại nghe kèn kẹt biểu lộ sự căm thù cực độ đối với Hạ Hầu Thiên.

Song bây giờ nàng không còn thốt ra một lời nào nữa cả.

Lúc đó tâm niệm của Đường Thế Dân chợt biến chuyển thật nhanh chóng.

Nay chàng không còn là người trong môn phái nữa, tất nhiên cũng không liên hệ gì tới món bảo vật, nay Thượng Quan Văn Phụng không muốn quay về một là vì yêu thương chàng, mặt khác nếu nàng trở về sẽ bị sư phụ cưỡng bức nàng phải ưng chịu gã Hạ Hầu Thiên hiểm độc này, thì trọn cả cuộc đời nàng sẽ phải khổ đau mà thôi.

Vậy thì chàng cũng nên tiếp tay cho nàng một phen vậy.

Tâm niệm của Đường Thế Dân đến đây chấm dứt.

Chàng xông lại chỗ hai người.

Tiếng bước chân vẩy mạnh khiến cho Hạ Hầu Thiên lẫn Thượng Quan Văn Phụng đồng giật mình quay lại.

Cả hai thấy Đường Thế Dân xuất hiện với bộ mặt xấu xí, xa lạ thì ngạc nhiên nhìn trân trối.

Họ chưa rõ cái lai ý của chàng.

Bây giờ Đường Thế Dân đối diện với Thượng Quan Văn Phụng trong lòng chàng khích động không ngừng.

Song chàng vẫn giữ được nét nghiêm nghị, lạnh lùng.

Thượng Quan Văn Phụng chợt à lên một tiếng.

Chỉ tại vì bộ mặt xấu xí chưa từng thấy của chàng làm nàng kinh dị vô tả.

Hạ Hầu Thiên thì kinh hãi khôn cùng.

Qua một lúc trấn tĩnh, Hạ Hầu Thiên hỏi :

- Huynh đài có điều gì chỉ giáo chăng?

Đường Thế Dân cố gắng phát âm ra một giọng trầm khác lạ hơn tiếng nói bình thường :

- Tại hạ cảnh cáo lão huynh, hãy nên mau chân rời khỏi chốn này.

Hạ Hầu Thiên tháo lui một bước :

- Là nguyên nhân gì?

Đường Thế Dân buông trầm :

- Đừng hỏi nguyên do.

Hạ Hầu Thiên suýt phải nín thở, nhìn Đường Thế Dân một chập, rồi mới mở được lời :

- Huynh đài là người trong Phong bảo phải chăng?

Đường Thế Dân hừ lạnh :

- Đã bảo chớ có hỏi nữa.

Nếu ở vùng miền Nam, có thể Hạ Hầu Thiên không thể nào nhịn nhục được rồi, nhưng nơi đây là miền Bắc, một người có kinh nghiệm giang hồ đều phải đo lường trước hậu quả của nó.

Tuy cảm giận trong lòng mà Hạ Hầu Thiên không dám để lộ ra trên gương mặt.

Sau cùng hắn nói :

- Huynh đài, phàm là người võ đạo thì đồng nguồn với nhau, tại hạ từ miền Nam tới đất Bắc có thể gọi là khách, nếu huynh đài muốn tại hạ rời bỏ nơi này cũng được, song xin cho biết rõ nguyên nhân.

Hai tiếng nguyên nhân không thể đem ra đây bàn cãi được với Hạ Hầu Thiên rồi.

Mục đích của Đường Thế Dân là muốn giải thoát cho sư muội thành khỏi bàn tay của Hạ Hầu Thiên.

Đường Thế Dân lạnh lùng cực độ :

- Hãy vung kiếm lên, nếu thắng cứ ở lại, còn bại thì ra đi lập tức, chớ có dài dòng vô ích!

Tình hình quái lạ này khiến cho Thượng Quan Văn Phụng ngờ vực trong lòng quá độ.

Ngờ đâu sự tình lại thay đổi như thế này.

Cái trực giác của nàng cảm thấy gã thiếu niên xấu xí này chẳng có xa lạ gì đối với nàng cả.

Nhưng nhìn mãi Thượng Quan Văn Phụng vẫn không sao biết được gã thiếu niên xấu xí này đã từng gặp nơi đâu.

Cho nên Thượng Quan Văn Phụng chỉ đứng lặng nhìn Đường Thế Dân không hề nháy mắt mà thôi.

Dù sao Hạ Hầu Thiên cũng là cao thủ trong chốn võ lâm lại là cao đồ của một vị tiền bối đứng đầu miền Nam.

Nên hắn đã nghiêm giọng :

- Bằng hữu, ít nhất bằng hữu cũng phải cho biết cái nguyên nhân của nó chứ chẳng lẽ tự nhiên lại ép buộc tại hạ như thế?

Lúc này tay trái của Đường Thế Dân đã nắm chặt chuôi thanh kiếm, còn tay phải thì cầm cái vỏ của nó.

Chàng đưa ngang trước bụng thét :

- Hãy tung kiếm đi nếu ngươi thắng nổi tại hạ thì chừng đó tại hạ sẽ cho biết rõ cái nguyên nhân.

Cái chuyện áp bức ngang ngược như hôm nay trong đời Hạ Hầu Thiên chỉ gặp lần đầu tiên đây.

Đường Thế Dân nay đã luyện thành tuyệt kiếm Truy Hồn tam thức, ngón võ công bí mật từ lâu này, đồng môn ngoài nhị sư huynh đã chết đi rồi chẳng còn một ai được rõ.

Cho nên với lối chiêu sắp thi triển này khiến cho Hạ Hầu Thiên không thể nào đoán nổi tung tích của đối phương mình.

Hạ Hầu Thiên âm hiểm :

- Bằng hữu bãi bỏ cuộc giao tranh vô ý nghĩa này không được hay sao?

Đường Thế Dân chỉ hừ lên một tiếng lạnh lùng, mà chẳng có đáp nửa lời trong khi thanh kiếm từ từ rút ra.

Tình thế này Hạ Hầu Thiên đành phải tuốt kiếm ra chứ không còn cách nào khác hơn được.

Hắn nói :

- Bằng hữu, trước xưa nay chúng ta không có mối oán cừu gì đương nhiên là không nên sống chết với nhau, vậy thì bằng hữu muốn đấu cách nào, hạn định mấy chiêu.

Đường Thế Dân lạnh trầm :

- Một chiêu!

Thần tình của Hạ Hầu Thiên chợt biến đổi nhanh chóng, trực giác của hắn lấy làm quái dị.

Theo hắn nghĩ thì gã thiếu niên mặt mũi xấu xí này chắc phải có lối võ công ghê gớm lắm mới dám nói một câu như vậy được.

Chỉ một chiêu thôi, Hạ Hầu Thiên tự tin rằng mình vẫn có thể địch nổi chứ chẳng không.

Dù sao gã cũng là cao đồ chính thống của Đồ Long Thủ, danh tiếng lẫy lừng khắp cả miền Nam.

Có lý nào hắn không tiếp nổi một chiêu của gã thiếu niên xấu xí quái dị này.

Cho nên hắn bốc cao hùng khí lên :

- Được, vậy thì tại hạ xin nhận lãnh một chiêu chỉ giáo của bằng hữu.

Dứt tiếng Hạ Hầu Thiên tuốt trần thanh trường kiếm theo thế sư môn đưa lên cao.

Đây là tuyệt chiêu sở trường nhất của Hạ Hầu Thiên.

Đường Thế Dân buông trầm giọng xuống :

- Giờ thì huynh đài đã có thể ra tay được rồi.

Hạ Hầu Thiên chần chờ rồi nói :

- Bằng hữu hãy thi triển chiêu ra trước là hay.

Theo hần thì hiện giờ chỉ cần thủ chứ không cần công qua một chiêu là đã an toàn.

Giọng nói của Đường Thế Dân lạnh như băng tuyết :

- Nay huynh đài hãy ra chiêu trước nếu chờ tại hạ xuất chiêu chỉ sợ e chẳng còn cơ hội nào nữa cả.

Lời nói quả thật ngạo cường bậc nhất trong thế gian chẳng còn coi đối phương ra gì nữa.

Hạ Hầu Thiên nghe qua cháy phừng lửa hận, tuy trong lòng hần đã cố kềm hãm tốt bụng nhưng cũng không khỏi bị chạm mạnh vào tự ái sư môn.

Bây giờ cặp mắt đẹp tuyệt vời của Thượng Quan Văn Phụng càng mở to hơn trước.

Lòng nàng hoài nghi tung tích của Đường Thế Dân vô hạn.

Hai đảng đối diện cùng nhau một chập.

Thình lình, Hạ Hầu Thiên hét to lên một tiếng, rồi toàn lực đưa ra một chiêu.

Khỏi nói đây là đường kiếm sở trường đặc ý nhất trong đời kiếm thuật của Hạ Hầu Thiên.

Song chỉ tiếc vì Đường Thế Dân vốn là đồng môn của Hạ Hầu Thiên, bất cứ hần thi triển chiêu nào chàng cũng có thể phản ứng được cả.

Hơn nữa Đường Thế Dân còn có Truy Hồn tam thức kiếm, lại ở trong lăng tẩm hơn ba tháng trời đã tập luyện võ công đến mức độ tinh vi, khi sử dụng vô cùng huyền ảo.

Chàng tung kiếm lên thật quái dị.

Soảng!

Một tiếng kinh hoàng rú to lên.

Tức thì thanh trường kiếm của Hạ Hầu Thiên đã rút trên mặt đất, thân hình lác lư mấy cái.

Hần tháo lui trở về sau hơn một trượng vậy mà hần còn chưa chịu đứng vững.

Phần Đường Thế Dân vẫn còn giữ nguyên vị trí cũ.

Thanh kiếm trong tay chàng vẫn còn nắm chặt ngang bụng dường như chưa có rút ra khỏi vỏ.

Chỉ thấy lưỡi kiếm nhô cao lên chừng năm tấc mà thôi.

Quả thật là một lối kiếm quái dị phi thường.

Sự hơn thua này đã rõ rệt.

Đường Thế Dân cũng cảm thấy trong lòng ái ngại vì dù sao trong quá khứ Hạ Hầu Thiên cũng là sư huynh của chàng.

Thượng Quan Văn Phụng đứng ngoài trông vào rúng động trong lòng khôn tả.

Từ ngày nàng xuất hiện chốn giang hồ chưa bao giờ thấy cái lối xuất chiêu thần bí như Đường Thế Dân.

Với giọng lạnh lùng đến cực độ, Đường Thế Dân nói với Hạ Hầu Thiên :

- Hãy nhặt lấy thanh kiếm và mau rời khỏi chốn này.

Sắc mặt của Hạ Hầu Thiên biến đổi liên liên, cặp mắt gian tà đảo lia lịa lộ vẻ kỳ dị vô phương.

Cặp mắt này từng cho Đường Thế Dân nhớ lại trước khi chàng vào tòa Phong bảo Hạ Hầu Thiên cũng có một lần như thế.

Bất giác trong lòng chàng rúng động lên.

Bởi vậy chàng hoài nghi có thể Hạ Hầu Thiên đang nghĩ tới sử dụng lối ám khí hại chàng.

Bất ngờ Hạ Hầu Thiên tiến tới hai bước cúi xuống nhặt lấy thanh kiếm đang nằm dưới đất Thành linh một lần sáng bạc nhỏ li ti bắn tới giữa ngực Đường Thế Dân.

Làn sáng này chẳng phát lộ tiếng tăm chi cả.

Đường Thế Dân sớm đã đề phòng đồng thời lại bắt chợt làn sáng bắn tới.

Chàng khẽ hừ lên một tiếng lớn, lệ làng nghiêng mình tránh qua một bên với tay bắt lấy làn sáng.

Hạ Hầu Thiên thấy bắn ám khí bị bại lộ thì trong lòng rung động vội vàng quay bước.

- Hãy dừng lại!

Đường Thế Dân đã bằng một động tác lẹ như ma quỷ xẹt tới ngăn cản bước tiến của Hạ Hầu Thiên.

Đồng thời mũi kiếm của chàng đã kề vào cổ họng của hắn rồi.

Thành linh, Thượng Quan Văn Phụng bắn mình tới thét :

- Xin dừng tay lại, đừng giết hắn.

Khi ấy lưỡi kiếm đã rạch rách làn da của Hạ Hầu Thiên sắp thủng vào cổ họng.

Thần tình hắn tái ngắt chẳng còn một chút máu nào, toàn thân run lên.

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ :

- Dù sao ta cũng không thể nào giết hắn được.

Liền đó chàng thu hồi thanh kiếm giắt trở vào vỏ lạnh lùng tháo lui ba bước.

Chàng lạnh lùng :

- Hãy mau rời khỏi chốn này và từ nay đừng cho ta thấy mặt một lần nào nữa nữa.

Hạ Hầu Thiên trợn mắt nhìn Đường Thế Dân một cái biểu lộ nổi căm hờn lẫn sợ sệt khôn tả.

Kế đó hắn đảo cặp mắt gian tà qua phía Thượng Quan Văn Phụng, rồi quay gót bước đi.

Thượng Quan Văn Phụng không thềm chú tâm đến cái cử chỉ hậm hực của tam sư huynh mình, mà chỉ nhìn gần vào mặt Đường Thế Dân.

Bộ mặt xấu xí khó coi vô cùng.

Nàng chưa thốt ra một câu nào cả.

Đứng đối diện cùng vị tiểu sư muội của mình Đường Thế Dân cảm nghe trái tim rung đập không ngừng.

Bất giác, chàng buông tiếng thở dài Tiếng thở dài này lọt vào tai Thượng Quan Văn Phụng khiến thiếu nữ vốn đã ngờ vực càng thêm hoài nghi hơn.

Một lúc, Thượng Quan Văn Phụng dịu giọng :

- Xin huynh đài cho biết cao danh quý tánh?

Đường Thế Dân lắc đầu mà chưa trả lời Thượng Quan Văn Phụng.

Đang khi xúc động quá mạnh chàng sợ giọng nói run run của mình sẽ khến cho vị tiểu muội ngờ vực.

Không nghe đối phương đáp lời, Thượng Quan Văn Phụng lại càng bối rối, ngập ngừng hơn lên :

- Huynh đài hiện thân ra đây, chắc phải có cái nguyên nhân gì đó?

Đường Thế Dân vẫn chưa có đáp, cố gắng lại sự bình tĩnh, khe khẽ giở cánh tay lên.

Bàn tay chàng xò ra cho thấy có một mũi ám khí nhỏ như kim châm nằm trong đó.

Thượng Quan Văn Phụng kinh dị :

- Ám khí đấy à!

Cho tới bây giờ Đường Thế Dân mới mở miệng nói được lời :

- Nhị vị là đồng môn à?

Với gương mặt lộ vẻ ái ngại, Thượng Quan Văn Phụng đáp :

- Đúng như vậy!

Đường Thế Dân nhích mép :

- Đây là môn võ công độc đáo bí truyền của quý phái phải chăng?

Cặp lông mày lá liễu của Thượng Quan Văn Phụng cau lại :

- Tệ phái quý cử nghiêm minh, từ lâu nay chưa hề cho môn đồ sử dụng loại thấp kém, ám muội này.

Sự thật thì Đường Thế Dân cũng đã rõ ràng rồi.

Món ám khí kia chỉ là nơi Hạ Hầu Thiên đã lén lút sư phụ nên Thượng Quan Văn Phụng chưa được thấy lần nào.

Tuy vậy, chàng vẫn trề môi làm như khinh bỉ :

- Vậy thì món ám khí này từ đâu mà có trong tay cao đồ của quý phái?

Thượng Quan Văn Phụng lắc đầu :

- Tiểu đệ quả tình chưa được rõ.

Đường Thế Dân trao món ám khí sáng lóng lánh cho Thượng Quan Văn Phụng :

- Thế thì hiền huynh cũng nên cất nó mang về quý phái để làm kỷ niệm.

Thượng Quan Văn Phụng cầm lấy món ám khí, nhìn kỹ một chập, lăm bằm cái gì đó, rồi cất nó vào mình.

Nàng vòng tay thi lễ :

- Tiểu đệ nguyện khắc cốt ghi tâm công ơn này.

Đường Thế Dân cười thầm trong bụng, mà không thể thốt được một câu nào cả, bởi chàng quá ngượng ngập khi phải khách sáo cùng nàng.

Chàng cũng muốn khuyên bảo Thượng Quan Văn Phụng chớ nên đi lại cùng Độc Thủ Tiên Cô rất là nguy hiểm.

Nhưng điều này chàng cũng khó thể mở lời.

Lúc ấy, Thượng Quan Văn Phụng lại tiếp :

- Giờ đây tiểu đệ có thể nào kết bạn cùng huynh đài hay không?

Trong lòng của Đường Thế Dân căn bản muốn chối từ, nhưng suy nghĩ nếu làm thế thì coi như tuyệt tình cùng tiểu sư muội.

Cho nên chàng đã đáp :

- Bình sinh tại hạ không muốn kết bạn với bất cứ một ai cả, song hôm nay tại hạ có thể phá lệ.

Thượng Quan Văn Phụng vòng tay :

- Đã được huynh đài không chê tài mọn mà kết bạn cùng tại hạ, quả thật là một sự vinh diện cho tại hạ vô cùng. Vậy xin huynh đài cho biết cao danh.

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ :

- Ta đâu có thể nói thật cho hiền muội biết được.

Cho nên chàng đáp :

- Tại hạ không có danh hiệu gì trong chốn giang hồ cả, nếu huynh đài muốn thì cứ gọi Tàn Diện Lang là được rồi.

Thượng Quan Văn Phụng mở to mắt :

- Tàn Diện Lang à!

- Đúng vậy!

Thượng Quan Văn Phụng cung tay :

- Vậy thì tiểu đệ xin gọi Tàn Diện ca ca được chăng?

- Tùy theo ý thích của huynh đài.

Thình lình trong lúc đó có tiếng vó ngựa dồn dập tới.

Đường Thế Dân và Thượng Quan Văn Phụng quay qua nhìn coi là ai đến đây vào lúc này.

Chợt nghe có tiếng thanh thao :

- Đường thiếu hiệp! Em tìm anh đã khá lâu rồi!

Đường Thế Dân giật mình. Sao lại có người nhận ra dung mạo trá hình của chàng vậy?

Chàng vừa mới rời khỏi ngôi cổ mộ chẳng bao lâu tại sao có người lại biết rõ như vậy.

Lúc ấy hai chiếc bóng một đỏ, một xanh phóng tới.

Đó là Hồng Tiểu Ngọc và Đinh Hương.

Đường Thế Dân thì rất quen thuộc còn Thượng Quan Văn Phụng lại hết sức ngỡ ngàng chưa hiểu gì cả.

Lúc đó, Hồng Tiểu Ngọc đã đưa mắt nhìn gần vào người của Thượng Quan Văn Phụng.

Rồi thiếu nữ bĩu môi :

- Không phải Đường thiếu hiệp!

Hồng Tiểu Ngọc thốt ra câu đó như để tự nhủ, nhưng cũng để nói với ả nữ tỳ xinh đẹp Đinh Hương.

Thật ra lúc này từ nơi xa chỉ vì trông thấy Thượng Quan Văn Phụng mặc bộ đồ trắng nho sinh, giống y như Đường Thế Dân nên Hồng Tiểu Ngọc đã hiểu lầm mà gọi như thế.

Khi đó, cặp mắt của Hồng Tiểu Ngọc lại đảo nhìn qua phía Đường Thế Dân chợt “à” một tiếng :

- Mặt của hần... của hần...

Hồng Tiểu Ngọc ngưng lại không có tiếp theo.

Nếu trong chốn giang hồ mà dùng lời thẳng thắn chê kẻ xấu xí khi đứng trước mặt mình đó là một điều hết sức kiêng kỵ.

Bấy giờ Hồng Tiểu Ngọc lại dời mắt trở qua phía Thượng Quan Văn Phụng hỏi cô gái :

- Sao thế, cặp này cũng mặc áo trắng nữa à?

Câu nói thật là vô lễ.

Thượng Quan Văn Phụng nghiêng mặt :

- Ta mặc đồ trắng không được à?

Hồng Tiểu Ngọc dựng mày :

- Bộ dạng của huynh đài tuần tú, nho nhã, tại sao lời nói lại cộc cằn táo bạo như thế? Nếu ta bảo rằng huynh đài mặc đồ trắng không được thì huynh đài tính sao với ta đây?

Thượng Quan Văn Phụng trề môi khinh bỉ :

- Nói thế chắc cô nương đây là tiểu thư trong tòa Phong bảo rồi chứ còn gì nữa?

Hồng Tiểu Ngọc gật gù :

- Đúng vậy. Còn huynh đài có đúng là người từ phương Nam hay không? Xin cho biết quý danh.

- Tại hạ gọi là Thượng Quan Văn.

Hồng Tiểu Ngọc nói :

- Có một vị công tử cũng là người từ phương Nam, vận y phục như huynh đài đây gọi là Đường Thế Dân, huynh đài có quen không?

Sắc mặt của Thượng Quan Văn Phụng khe khẽ biến đổi :

- Vị ấy là sư huynh của tại hạ.

Trái tim của Đường Thế Dân đập mạnh lên. Chàng muốn rời khỏi chốn này sợ câu chuyện dài dòng sẽ bại lộ hành tung.

Chợt Hồng Tiểu Ngọc nổi giận :

- Hay lắm, bọn người đã dám phé thải công lực của chàng thì ta phải đòi món nợ máu đó lại.

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt.

- Chớ có hàm hồ, cô nương lấy cái tư cách gì đòi nợ máu?

Hồng Tiểu Ngọc đáp :

- Đường Thế Dân là Thống lãnh trong bốn Bảo nay ta lấy tư cách đồng môn trả thù được chăng?

Thượng Quan Văn Phụng nói :

- Đường Thế Dân bị phé thải công lực đó là vì gia pháp chớ không phải vì lẽ gì để cô nương thù hận.

Hồng Tiểu Ngọc nổi giận :

- Chẳng quản thế nào, ta nhất định đòi cho bằng được, trả thù cho Đường hiền huynh của ta.

Thượng Quan Văn Phụng hậm hực :

- Cô nương với Đường Thế Dân vốn có mối thâm tình à?

Hai người cũng ở trong trường hợp này.

Thượng Quan Văn Phụng vốn là một đoá giai nhân hóa trang nam nhi khỏi cần nói rất khôi ngô tuấn tú vô cùng.

Chỉ có các yếu điểm là nàng không khí phách như bọn nam nhi râu mày thực sự thôi. Nụ cười của Thượng Quan Văn Phụng quả thật khiến cho bọn nữ nhi bay hồn tán phách.

Tuy Hồng Tiểu Ngọc không phải hạng đàn bà con gái lỗ lã, nhưng nhút nhùng khi gặp một đấng hào hoa tuổi trẻ như thế cũng có ít nhiều cảm tình cùng đối phương rồi.

Cho nên thần tình của Hồng Tiểu Ngọc chợt thấy biến đổi lời nói rất nhu hòa. Vậy thì hiện nay tạm thời theo lý lẽ của nó cũng được đấy chứ?

Nữ tỳ Đinh Hương đứng bên cạnh Hồng Tiểu Ngọc che miệng cười nói thì thầm :

- Tiểu thư, chàng đẹp trai quá nhỉ.

Tuy giọng rất thấp nhưng nội sân trường đều là cao thủ nên nghe rất rõ ràng.

Điều này khiến cho Đường Thế Dân lấy làm khó chịu nghĩ thầm :

- Tiểu sư muội cứ giỡn cợt như thế mãi chắc chắn có ngày mang lấy tai vạ vào thân chứ chẳng không đâu.

Liền đó Đường Thế Dân toan muốn rời khỏi sân trường để mặc cho hai nàng đàm đạo với nhau.

Đột nhiên Đinh Hương lắc mình tới ngăn cản :

- Các hạ khoan đi vội đã.

Đôi mắt long lánh tròn vo của Đinh Hương đẹp tuyệt vời huyền bí nhìn thẳng vào mặt Đường Thế Dân khiến cho chàng đã phải động lòng.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Cô nương có điều gì chỉ giáo chăng?

Bốn con mắt của Hồng Tiểu Ngọc và Thượng Quan Văn Phụng lúc đó cũng đồng thời nhìn qua hai người.

Đinh Hương âm thầm :

- Các hạ cũng nên lưu lại danh hiệu chứ?

Đường Thế Dân quay bước lạnh lùng :

- Điều này không cần cho lắm.

Thượng Quan Văn Phụng chợt bắn mình lên đứng ngang hàng với Đinh Hương chắn lối tiến của Đường Thế Dân :

- Tàn Tật huynh, xin huynh dừng bước lại.

Hồng Tiểu Ngọc kinh ngạc :

- Sao thế hử tên là Tàn Tật à?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu :

- Đúng như vậy, huynh đài đây danh hiệu là Tàn Tật Nhân.

Đường Thế Dân khích động trong lòng cổ dãn nén xuống :

- Huynh đài muốn nói gì với tiểu đệ?

Thượng Quan Văn Phụng đáp :

- Lúc này Tàn Tật huynh có hứa sẽ kết bạn cùng tiểu đệ, cho nên tiểu đệ có lời thỉnh giáo quá đáng.

- Huynh đài muốn tiểu đệ làm gì?

- Trên đường hành đạo tiểu đệ xin huynh đài lưu tâm giùm Đường Thế Dân sư huynh của tiểu đệ.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Được, tưởng chuyện gì chứ chuyện này tiểu đệ xin vâng lời. Giờ tiểu đệ xin lên đường.

Thình lình trong khi đó từ kia có tiếng vó ngựa phi tới.

Đường Thế Dân thu hồi thân thủ lại đưa mắt nhìn qua coi đó là vó ngựa của hạng người nào.

Đã trông thấy một chàng kỵ mã phóng ngựa tới như bay.

Lát sau hử đã tới gần mọi người dừng ngựa lại, nhảy xuống đất tiến tới trước mặt ba người.

Hồng Tiểu Ngọc trông thấy người thiếu niên này trên gương mặt nàng lộ vẻ kinh hãi lên.

Đây là lần thứ nhất trong đời Đường Thế Dân thấy Hồng Tiểu Ngọc kinh hoàng khi thấy một người xuất hiện.

Thượng Quan Văn Phụng cũng ngạc nhiên đưa mắt nhìn gã thiếu niên đã đối diện cùng nàng.

Gã thiếu niên nhìn Hồng Tiểu Ngọc :

- Hồng tiểu thư mạnh khỏe đấy chứ?

Hồng Tiểu Ngọc mỉm cười :

- Mã công tử, hân hạnh được gặp công tử chốn này.

Nhân quan gã thiếu niên quý phái kia chợt dời lại nhìn gần vào mặt Đường Thế Dân.

Nhưng sau đó cặp mắt xảo quyệt của gã lại quay lại Thượng Quan Văn Phụng buông trầm giọng xuống :

- Hôm nay không có mặt Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ, chẳng có ai bình vực người được nữa.

Đến đây Đường Thế Dân chợt tỉnh ngộ vì chuyện hôm trước.

Chính gã thiếu niên công tử này đã nhận lầm chàng là Thượng Quan Văn Phụng nên đã dùng kiếm hủy hoại dung nhan của chàng trong khi chàng bị toàn phế cả công phu.

Bây giờ hắn gặp lại Thượng Quan Văn Phụng toan hành hung đây.

Thì ra chính tại vì gã này đã yêu thương Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ thiết tha nên mới ghen tức như thế.

Thượng Quan Văn Phụng bình tĩnh :

- Mã công tử, người định xử trí cách nào đây.

Mã công tử chính gã thiếu niên vừa đến lạnh lùng :

- Giết người.

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt :

- Quả thật công tử dám hạ thủ hay không?

Vẫn giữ thái độ ngạo nghễ như cũ Mã công tử nghiêng răng kèn kẹt đáp :

- Giết người giống như ta giết chết đi một con chó có gì dám hay là không dám.

Thượng Quan Văn Phụng nhạo báng :

- Hừ, chó người không giống con chó, thấy Tư Đồ Mỹ ngoắt đuôi chạy theo hoài mà chẳng được việc đó sao.
Soạt!

Thanh trường kiếm bên lưng của Mã công tử đã tuốt trần ra khỏi vỏ phát ánh sáng lạnh căm người.

Sau khi đương trường căng thẳng cực độ.

Nhưng sắc diện của Thượng Quan Văn Phụng vẫn bình thản, chẳng có chút sợ sệt chi hết.

Hồng Tiểu Ngọc chạy vào :

- Mã công tử có chuyện gì cứ giải bày bằng lời, chẳng đại phải dùng võ lực với nhau.

Mã công tử hăm hừ :

- Hồng cô nương có quan hệ gì với gã này không?

Chẳng chút do dự Hồng Tiểu Ngọc đáp :

- Ý! Anh ta là bạn của ta.

Mã công tử trề môi :

- Hồng cô nương, tại hạ xin khuyên cô nương một lời, hắn không đáng làm bạn với cô nương đâu.

Hồng Tiểu Ngọc cau mày :

- Tại sao thế?

- Gã tiểu tử này cậy mình có cái bộ tướng của đàn bà phá hoại cuộc hôn nhân của người khác, như vậy làm sao xứng đáng là kết bạn với Hồng cô nương được.

- À, ta hiểu rồi, có như thế nghĩa là anh ta cướp đoạt tình yêu của Mã công tử đây.

Mã công tử với giọng căm thù cực độ :

- Chính là như thế đó.

Hồng Tiểu Ngọc chợt quay nhìn sang phía Thượng Quan Văn Phụng rồi nói :

- Ngày nay Tư Đồ Mỹ có tánh tự phụ rất cao giang hồ đều biết đến, có thể nàng tình nguyện yêu huynh đài đây có phải thế hay chăng?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu :

- Quả đúng như vậy.

Hồng Tiểu Ngọc lại dạy qua Mã công tử tươi cười :

- Mã công tử, có nghe hay không Tư Đồ Mỹ tình nguyện yêu thương ca ca của ta chứ huynh ấy không hề cướp đoạt tình yêu công tử bao giờ.

Mã công tử trợn mắt :

- Hồng cô nương, theo ta thì cô nương chớ có chen vào câu chuyện thị phi này làm gì cho nhọc lòng.

Hồng Tiểu Ngọc nói :

- Chuyện giang hồ khi đã gặp thì làm sao không quan tâm tới cho được.

- Như vậy Hồng cô nương định thế nào đây?

- Ta muốn hai bên lấy tình hòa nhã mà giải quyết với nhau.

Mã công tử nổi giận :

- Hồng cô nương, ta hy vọng rằng cô nương hãy bỏ qua chuyện này để mặc tình ta xử liệu.

Hồng Tiểu Ngọc cau lên :

- Còn nếu ta không bỏ qua thì sao?

Mã công tử cười nham hiểm :

- Nếu như thế thì hậu quả không lành đâu!

Hồng Tiểu Ngọc trừng cặp mắt đẹp tuyệt vời :

- Mã công tử, phải chăng công tử nhất định uy hiếp ta?

Cặp lông mày của Mã công tử dựng ngược lên :

- Chuyện riêng của tại hạ, xưa nay không muốn người khác chen vào.

Hồng Tiểu Ngọc cũng chẳng kém :

- Mã công tử, lúc nãy tại hạ từng cho công tử biết, huynh đài đây là bằng hữu của ta.

Mã công tử cười ngạo mạn :

- Hồng Tiểu Ngọc cô nương, trên giang hồ đều khen cô nương nhân quang rất tinh vi, sao nay lại đi kết bạn với gã tiểu tử thấp hèn này. Quả thật đáng tiếc cho cô nương.

Thượng Quan Văn Phụng trề môi :

- Hạng người như ta thế nào? So với người đê hèn hơn nữa phải chăng.

Mã công tử quát to :

- Thượng Quan Văn, giờ ngươi chỉ có thể dùng kiếm mà giữ lấy thân mình bằng không sẽ bỏ mạng đương trường.

Thượng Quan Văn Phụng cười nhạt :

- Mã công tử, Tư Đồ Mỹ từng nói cho ta biết rằng nàng không hề yêu thương người bao giờ, chỉ tại công tử quá si tình chạy theo van lạy nàng mà không được đó thôi.

Mã công tử gầm to :

- Câm mồm lại, hãy tuốt kiếm ra kéo chẳng còn cơ hội nữa.

Xem tiếp chương 18 Người thù gặp nhau

18. Chương 18 Người Thù Gặp Nhau

- Hừ, đâu có dễ dàng như vậy.

Cặp mắt của Mã công tử nhoáng lên thanh kiếm run run như muốn ra tay.

Chợt trong giờ phút đó.

Một loạt tiếng cười thật thanh tao nổi lên làm cho mọi người đều quay hẳn lại hướng đó.

Thân hình của Thượng Quan Văn Phụng rất là đặc chí khi nghe giọng cười đó.

Còn Mã công tử nghe qua sắc lệnh biến đổi thật nhanh chóng thanh kiếm trong tay đồng thời buông xui xuống.

Là chuyện gì đây?

Đường Thế Dân đứng đằng xa đã ý thức được nhân vật nào sắp hiện thân tại sân trường rồi.

Chỉ thấy cách đó chừng bốn năm trượng, một chiếc kiệu từ trên hạ xuống rồi nằm yên.

Kiệu này chẳng có người khiêng, chỉ có một người đàn bà bước ra ngoài. Thiếu nữ này vận phục theo lối cung trang người còn xa mà đáng diệu khiến người khen ngợi.

Đó là một giai nhân nhan sắc mê hồn.

Nàng chẳng ai khác hơn là Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ.

Hèn nào Thượng Quan Văn Phụng chẳng hề sợ hãi khi thấy Mã công tử toan hành hung với mình.

Thấy Tư Đồ Mỹ, Hồng Tiểu Ngọc hình như quen thân nhau từ lâu lắm, tươi cười trên gương mặt :

- Ô, Tư Đồ Mỹ tỷ tỷ, vẫn mạnh khỏe như thường đấy chứ.

Vẻ mặt tươi cười của Tư Đồ Mỹ như là đóa hoa xuân bình nở tiến lại gần bên Thượng Quan Văn Phụng đưa bàn tay trắng ngần như nõn ngọc đặt lên vai nàng :

- Sao đây! Hai người có hẹn tới đây à?

Cái tình trạng âu yếm của Độc Thủ Tiên Cô đối với Thượng Quan Văn Phụng, khiến cho ai cũng gai mắt và khó chịu vô cùng.

Nhất là Mã công tử là người trong cuộc càng giận run người hơn ai cả.

Đường Thế Dân ngạc nhiên trước cảnh này.

Quả thật Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ chưa rõ bộ mặt thật của Thượng Quan Văn Phụng cũng là nữ nhân hay sao.

Tuy bảo là giới giang hồ không cố chấp chuyện trai gái cùng đi với nhau và sự đụng chạm, nhưng với cử chỉ của Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ thật là quá đáng.

Độc Thủ Tiên Cô nhìn Thượng Quan Văn Phụng đắm say :

- Đại ca, chuyện gì thế?

Thượng Quan Văn Phụng trở tay qua Mã công tử :

- Cái anh chàng họ Mã này cứ đổ cho huynh cướp đoạt ái tình của hắn. Hắn đòi giết chết ngu huynh đó muội!

Lúc này sắc mặt của Mã công tử tái xanh, mồ hôi rịn ra trán, thân hình run run thật là khó coi.

Lửa cầm thù trong cặp mắt của Mã công tử chớp lòe lên, nhìn Thượng Quan Văn Phụng như muốn nhai tươi nuốt sống vậy.

Nhưng Thượng Quan Văn Phụng thì bình thản như thường, lại còn trề môi, tỏ sự khinh bỉ hằn nữa.

Bấy giờ Tư Đồ Mỹ một tay choàng lên vai Thượng Quan Văn Phụng, đưa mắt nhìn Mã công tử, nhạt nhẽo :

Mã đại ca! Quả thật có chuyện ca ca hăm dọa đòi giết Thượng Quan huynh của tiểu muội à?

Mã công tử như vừa trúng chứng thương hàn, run lấy bầy, cặp mắt vời tợ máu châu.

Chập lâu, mới thốt được lên :

- Đúng như vậy!

- Vì sao vậy?

- Vì hần đã cả gan chiếm đoạt mối tình của ta.

Tư Đồ Mỹ cười khinh bỉ :

- Mã đại ca! Câu chuyện của tiểu muội và Thượng Quan huynh đây đâu có liên hệ gì tới Mã đại ca. Bởi vì chúng ta mền nhau ở chỗ tâm đầu ý hợp, chúng ta đi lại với nhau có chi là lạ đâu. Sao đại ca lại gây chuyện như thế?

Chiếc môi dày cộm của Mã công tử máy lia vì sự kích động đã lên tới tột độ.

Hần nói :

- Tư Đồ Mỹ! Hiền muội còn một chút thẹn thò đây chứ?

Độc Thủ Tiên Cô tươi cười :

- Đại ca muốn cái gì đây? Võ Lâm nhi nữ xưa nay tới lui bằng đạo nghĩa, mà xuất phát bởi tình yêu, có gì mà đáng phải thẹn thò đây? Nay tiểu muội có tình cảm với ai, đi chung với bất cứ người nào đó là quyền của ta, can hệ gì đến đại ca đâu.

Sắc diện của Mã công tử lại càng tái xanh hơn, cặp mắt đỏ rực vì lửa ghen đang bùng bùng cháy.

Hạng người như hần thật đáng cho Tư Đồ Mỹ coi thường.

Lát sau hần mới thốt được lời :

- Tư Đồ Mỹ! Nay muội đã quá coi thường ta, miệng lưỡi lại tài tình, quyết tâm bênh vực gã kia đến cùng... Ta chỉ sợ rằng...

Đến đó Mã công tử nín thinh đi, vì hình như thấy nói trọn câu không ổn lắm.

Tư Đồ Mỹ lạnh lùng :

- Mã đại ca. Lúc trước đại ca từng bảo tiểu muội rằng: trong chốn giang hồ mệnh mông, rộng lớn này đâu đâu cũng có loài hoa đẹp, vậy tại sao hôm nay anh tỏ ra cùng đường mặt lộ như thế? Bất cứ là nam hay nữ cũng chỉ yêu một người thôi, có phải vậy không?

Lời này đã nói trắng ra, bất cứ ai cũng hiểu cái hàm nghĩa của Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ như thế nào rồi.

Hồng Tiểu Ngọc và Đinh Hương khe khẽ đưa mắt nhìn nhau, tủm tủm cười ý nhị.

Mã công tử run rẩy :

- Tư Đồ Mỹ! Chúng mình cùng sống với nhau từ bé.

Tư Đồ Mỹ cười nhạt :

- Biết rồi! Từ bé chúng mình là bạn của nhau song cũng từ bé đến khi trưởng thành đại ca và tiểu muội không hề có sự tâm đầu ý hợp nên tình cảm chỉ hạn chế trong cái nghĩa bằng hữu ngoài ra không có gì nữa phải chăng?

Mã công tử nghiêng rằng :

- Tư Đồ Mỹ. Nói như thế là tình cảm chấm dứt từ đây phải không?

Tư Đồ Mỹ lạnh lùng :

- Mã đại ca muốn hiểu sao cũng được.

Mã công tử run người, một lúc mới thét :

- Hay lắm. Mã Chi Chương này sẽ tìm người mà trả lại mối nhục hôm nay. Hẹn tái kiến.

Mã công tử tức Mã Chi Chương nói xong toan cất bước.

- Dừng lại đó cho ta!

Liền đó một chiếc bóng người lác tới cản ngang trước mặt Mã Chi Chương.

Người này chính là Đường Thế Dân.

Mã Chi Chương cau mày :

- Có nghĩa gì đây?

Đường Thế Dân buông trầm :

- Mã Chi Chương! Có người nhờ tại hạ hoàn thành một chuyện.

Mã Chi Chương ngạo nghễ :

- Tiểu tử! Người là hạng người gì dám đối thoại với ta!

Đường Thế Dân khinh bỉ.

- Ít nhất thì cũng khá hơn người nhiều. Người chỉ có bề ngoài tác mã một tri, nhưng cách cư xử, ăn nói thật là ngu si, bần tiện chẳng ai bằng.

Cặp mắt của Mã Chi Chương bắn ra luồng sát khí nhìn thẳng vào mặt Đường Thế Dân, hằn học :

- Kẻ đó nhờ người làm chuyện gì?

Đường Thế Dân nói rõ từng chữ một :

- Làm một vết sẹo trên mặt như vết sẹo trên mặt của ta vậy.

Mã Chi Chương tháo lui lại :

- Người là ai đây?

- Tàn Tật thiếu lang.

- Tàn Tật thiếu lang. Ta chưa từng quen biết người

Đường Thế Dân lạnh trầm :

- Chẳng cần quen biết làm gì. Người còn nhớ cách đây ngoài ba tháng đương nhiên vô cớ người hủy diệt dung mạo một người chăng?

Mã Chi Chương thẳng thốt.

Câu hỏi của Đường Thế Dân vừa rồi sực làm cho hắn tỉnh ngộ.

Nhưng theo hắn chẳng lẽ gã thiếu niên xấu xí kia lại có thể là gã thư sinh tuấn tú hôm nọ hay sao.

Đây là một chuyện gì?

Một người bị hủy diệt dung nhan lại cậy nhờ một gã dung nhan xấu xí này gặp hãn thù, thế là có ý nghĩa gì?

Lại có chuyện giống nhau trên thế gian này hay sao?

Hiện tại trên sân trường chỉ có một mình Đinh Hương là nhân vật duy nhất hiểu biết chàng mà thôi.

Ngoài ra chẳng còn một ai hiểu rõ lai lịch của chàng nữa.

Câu chuyện này khiến cho Mã Chi Chương hoàn toàn ngỡ ngàng không hiểu sự tình ra làm sao cả.

Nên hãn chưa có thể đáp lời Đường Thế Dân.

Tư Đồ Mỹ chen vào :

- Thiếu hiệp! Vị bằng hữu kia như thế nào?

Đường Thế Dân buông lạnh :

- Đó là một gã thiếu niên bị phế thải công lực hoàn toàn.

Tư Đồ Mỹ nhìn Mã Chi Chương khinh bỉ :

- Mã đại ca. Đại ca đối với một người không có công lực mà lại ra tay hiểm độc như thế, đã trái với miệng lưỡi ngọt ngào của đại ca từng nói với tiểu muội hàng ngày rồi.

Mã Chi Chương nghiêng răng :

- Lúc đó ta chưa biết hãn đã mất đi công lực.

Tư Đồ Mỹ lại tiếp :

- Vậy thì cách hạ thủ của Mã đại ca là do nguyên nhân gì? Tại sao đại ca không hỏi rõ lai lịch của hãn, lại ra tay ác độc dường đó?

Mã Chi Chương không đáp. Sự thật thì làm sao hãn trả lời với Tư Đồ Mỹ được.

Đường Thế Dân sợ để lâu câu chuyện kéo dài, sẽ bị tiết lộ cái lai lịch của mình, nên lắc mình, thét to :

- Nay tại hạ buộc phải ra tay đây!

Mã Chi Chương tháo lui hai bước.

- Người có liên hệ gì với gã thiếu niên kia mà dám tới đây đòi nợ cho gã?

- Tại hạ và gã thân mật với nhau như một người vậy.

Trên nét mặt của Mã Chi Chương lộ vẻ kiêu căng lạ thường :

- Hôm nay bốn công tử không muốn giết người. Vậy thì người cứ tự liệu lấy mình là được.

Đường Thế Dân hừ lạnh :

- Song ta hôm nay đã nhất định gạch chữ thập trên mặt của ngươi, để cho ngươi được nếm cái mùi vị của kẻ bị hủy diệt dung nhan, xem cái sự đau khổ của nó đến mức độ nào.

Mã Chi Chương nắm chặt thanh kiếm :

- Hừ! Bốn công tử đã cạm lời, nhưng nay ngươi đã muốn chết thì làm thế nào ngăn cản ngươi cho được. Vậy thì hãy ra tay đi.

Lúc đó động tác của Mã Chi Chương thật là nhanh lẹ, hùng dũng, chẳng thấy kém gì Đường Thế Dân.

Đương trường trầm lặng đến ngạt đi cả sự thở.

Thình lình trong lúc ấy!

Một kỵ mã phi ngựa như giông gió chạy tới hiện trường.

Tên kỵ mã này dừng ngựa lại trước mặt Mã Chi Chương.

Mã Chi Chương hỏi :

- Có chuyện gì?

Tên kỵ mã đáp :

- Công tử! Có chuyện không lành xảy đến.

Mã Chi Chương thẳng thốt :

- Chuyện gì hãy nói cho mau!

Gã kỵ mã xuống ngựa kia là một người vận phục như một gia đình, mồ hôi đầm đề trên trán.

Hắn thở hổn hển nói :

- Bẩm công tử, lão gia gia... ngài... ngài...

Thần sắc Mã Chi Chương tới đây chợt biến đổi trông thấy rõ rệt. Hình như linh giác báo trước cho hắn một chuyện gì chẳng lành vừa xảy ra trong gia đình.

Mã Chi Chương hấp tấp :

- Lão gia gia thế nào?

Tên gia đình mếu máo đáp :

- Lão gia gia chờ công tử trở về để... gặp mặt lần cuối cùng.

Mã công tử hoảng hốt bằng giọng run run :

- Bệnh của lão gia gia tái phát hay chăng?

Tên gia đình gật đầu :

- Bẩm công tử quả đúng như vậy. Theo lời thái y bệnh tình của lão gia gia chắc chắn không qua khỏi đêm nay, thuộc hạ đi tìm công tử khắp nơi mới gặp nơi này.

Mã Chi Chương sững sốt một chút rồi nói :

- Được hãy để cho ta thu xếp một chút đã.

Hắn quay sang Đường Thế Dân :

- Chuyện ân oán giang hồ chúng ta xin gác lại ngày sau, người nghĩ thế nào đây?

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Nay người đã có chuyện bối rối trong gia đạo thì ta cũng chẳng hẹp lượng đối với người làm gì song có điều sau này nếu người cố tình lẩn tránh thì chắc chắn người phải chịu hình phạt thảm khốc chừng đó người đừng có trách sao ta tàn nhẫn.

Mã Chi Chương trợn mắt :

- Bỏ công tử sẽ quyết tìm người cùng thanh toán ân cừu này.

Nói xong Mã Chi Chương dời cặp mắt nhìn qua bọn Thượng Quan Văn Phụng, rồi cùng với tên gia đình hấp tấp sai ngựa lên đường.

Nháy mắt hắn đã hút dạng.

Bấy giờ Tư Đồ Mỹ day qua Thượng Quan Văn Phụng nở nụ cười mê hồn :

- Chúng mình cũng nên rời khỏi chốn này.

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu, rồi nhìn Đường Thế Dân bảo :

- Tàn Tật huynh, chúng ta sẽ có ngày tái ngộ.

Một mối tình bi đát, ảo diệu chợt nhói lên trong tâm trung của Đường Thế Dân trong giờ phút này.

Chàng nhìn gần vào mặt vị sư muội mình rồi khe khẽ gật đầu mà không đáp.

Cặp phụng hoàng giả tạo song song phóng đi về hướng rừng già chớp mắt đã hút dạng.

Đường Thế Dân khe khẽ than thầm :

- Hiền muội ơi, vậy là hết...

Than thầm như vậy rồi Đường Thế Dân tra kiếm vào vỏ quay mình bước vào rừng.

Chàng nghe giọng nói thanh tao của Hồng Tiểu Ngọc :

- Đinh Hương, người hãy xem chàng Thượng Quan Văn này rất giống chàng phải không?

Đinh Hương đáp :

- Đúng vậy. Nếu từ phía sau lưng nhìn chàng thì giống Đường thiếu hiệp như hai giọt nước.

Hồng Tiểu Ngọc thở than :

- Đinh Hương. Thôi, chúng ta hãy đi.

Rồi hai thiếu nữ bắn mình mất dạng.

Đường Thế Dân nhìn theo mà lòng chỉ xiết cảm hoài.

Trong đêm trời sáng trăng.

Đường Thế Dân đứng dưới gốc cây đại thọ nơi hoang phế của Phụng Hoàng trang.

Chòm lá sum suê che khuất đi ánh trăng, đưa chàng vào trong cái bóng tối u tịch.

Đường Thế Dân muốn tới đây trong đêm trăng để ôn lại thời dĩ vãng còn thơ ấu hay là hồi nhớ lại để tìm phút giây an ủi trong cuộc đời sầu não này.

Tâm sự Đường Thế Dân trầm lặng khác thường.

Phảng phất trong tâm tư chàng nhớ cặp mắt to đen nháy của Tiểu Tú Tử thuở còn ấu thơ.

Trên mái tóc nàng thắt một đoá hoa màu đỏ, nàng chạy tung tăng trên bãi cỏ xanh.

Từ cặp mắt to tròn của Tiểu Tú Tử, Đường Thế Dân liền nghĩ tới một người cũng có đôi mắt đẹp như vùng trời đầy sao.

Đó là Đinh Hương. Đinh Hương có đôi mắt giống Tiểu Tú Tử khi nhìn không thể nào quên đi được.

Chính Đường Thế Dân đã kích động vì đôi mắt của Đinh Hương.

Tuy vậy Đinh Hương là Đinh Hương, còn Tiểu Tú Tử không thể biến đổi đi được.

Đường Thế Dân lại chuyển sang ý niệm.

Chàng nhất định phải tìm cho bằng được những kẻ cường thù đã từng thăm sát Phụng Hoàng trang.

Kể đó chàng truy tầm thủ phạm đã ám hại nhị sư huynh để có thể minh oan cho mình.

Trong tâm tư thâm kín Đường Thế Dân cảm thấy hình như Tiểu Tú Tử hãy còn sống trên cõi đời.

Song có điều chàng không thể chứng minh rằng nàng còn ở trong chốn thế gian này được.

Chợt trong lúc đó. Dưới bóng trăng đêm một bóng người đang loạng choạng bước tới.

Trong tay chiếc bóng này cầm một cái gói, còn bên nách thì kẹp một cây gậy.

Chiếc bóng tiến vào chính giữa Phụng Hoàng trang.

Trong bụng Đường Thế Dân bất giác rung động lên.

Chiếc bóng người nào đây?

Hắn tới đây giữa cảnh hoang vu, tứ bề vắng ngắt để làm gì?

Hắn liên quan gì tới vụ Phụng Hoàng trang năm xưa hay chăng?

Tự nhiên Đường Thế Dân đang tính tò mò nhất định phải biết rõ hành tung của chiếc bóng này.

Chàng thi triển thân pháp như quỷ mỵ theo chiếc bóng tới gần.

Bấy giờ chiếc bóng đã dừng lại tại bức tường đổ hết một nửa, còn lại một nửa chơ vơ.

Hắn ngồi xuống bày cái gói ra thì đó là thức ăn và một vò rượu.

Người nọ tóc rối bù vụn phức rách rưới hình như chính là lão ăn mày.

Đường Thế Dân nhận rõ chợt khê thầm :

-Ồ, Vũ Nội Cuồng Khách đây mà.

Chàng còn nhớ vào lúc chàng bị một phụ nhân thần bí chặn đường đòi thanh toán, đột nhiên Vũ Nội Cuồng Khách xuất hiện cứu nguy cho chàng.

Và hiện giờ chàng đã rõ người đàn bà thần bí kia chính là đồng bọn với Mã Chi Chương.

Song đêm nay Vũ Nội Cuồng Khách tới tòa Phụng Hoàng trang điều tàn này để làm gì?

Đường Thế Dân nghĩ như vậy.

Thình lình một loạt tiếng nổi lên :

- Ha ha ha... Hư hư hư...

Đang khi Vũ Nội Cuồng Khách ngược mặt lên trời cười ba tiếng rồi lại khóc ba tiếng.

Hành động quái gở này khiến cho Đường Thế Dân không khỏi kinh dị trong lòng khôn tả.

Tiếp đó, chỉ thấy Vũ Nội Cuồng Khách thò tay bốc cái nắp trên vò rượu ra, rồi lão run run mấy cái.

Mấy vòi nước rượu bắn tóe ra ngoài lóng lánh dưới ánh trăng đêm huyền ảo hoang tàn.

Đường Thế Dân trông thấy vô cùng kinh hãi vì nội công của Vũ Nội Cuồng Khách cao thâm tột bậc.

Sau đó Vũ Nội Cuồng Khách cất giọng trầm khan ngâm nga :

Muốn tìm tri kỷ chốn nào?

Với bầu rượu nhạt anh hào năm xưa?

Âm thanh tuy trầm nhưng ngâm lên như tiếng chuông đồng giữa cảnh đêm trường vắng vẻ tịch mịch.

Bất giác Đường Thế Dân rùng động lên.

Phải chăng Vũ Nội Cuồng Khách trước xưa là người bạn cố tri của chủ nhân Phụng Hoàng trang?

Nếu không tại sao lão nhân lại có cái cử chỉ này.

Lúc đó, Vũ Nội Cuồng Khách đã ngồi bẹp xuống đất, đưa vò rượu lên ngay miệng cách chừng một thước.

Tự nhiên một vòi rượu trắng xóa từ trong vò bắn thẳng vào mồm của Vũ Nội Cuồng Khách.

Cách uống rượu như thế này thật thể gian hy hữu rồi.

Đường Thế Dân nghĩ thầm trong bụng không biết có nên hiện thân ra giữa giờ phút này hay chăng?

Chợt nghe Vũ Nội Cuồng Khách khà ra một cái lẩm bẩm :

- Rượu mà độc ảm một mình như thế này thật là uống phí.

Nói xong lão nhân gơ cánh tay về phía Đường Thế Dân đang núp :

- Bằng hữu! Hãy ra đây uống rượu cho vui.

Đường Thế Dân vô cùng kinh hãi vì không ngờ Vũ Nội Cuồng Khách lại có thể phát giác chàng như vậy.

Biết không còn giấu mình được nữa, Đường Thế Dân rời khỏi lùm cây, tiến vào giữa đồng gạch Phụng Hoàng trang.

Chàng vòng tay thi lễ :

- Lão tiên bối! Tại hạ thất lễ rồi.

Vũ Nội Cuồng Khách quét mắt nhìn Đường Thế Dân rồi cười :

- Xưa nay lão phu có tật lớn là ăn nhờ vào thiên hạ, nay phá lệ đãi khách một phen vậy. Hãy ngồi xuống đây!

Đường Thế Dân chẳng chút do dự ngồi đối diện cùng Vũ Nội Cuồng Khách.

Vũ Nội Cuồng Khách bảo :

- Ở đây hoang dã không có chén đĩa chi hết vậy tiểu bằng hữu cứ bưng vò rượu lên và tự tiện.

Đường Thế Dân chợt nhớ lại cách uống rượu của Vũ Nội Cuồng Khách vừa rồi, thì nghĩ thầm trong bụng :

- Không hiểu ta uống cách đó được chăng.

Sau một thời gian ở dưới tầm cung nội lực võ công của Đường Thế Dân được tăng tiến vượt bậc nhưng chàng vẫn e dè.

Chàng bắt chước Vũ Nội Cuồng Khách dùng nội lực hút một cái.

Tức thì vòi rượu bắn vào miệng chàng, nhưng trong lần đầu tiên không khống chế được nên chàng bị sặc mấy cái.

Vũ Nội Cuồng Khách vỗ tay khen ngợi :

- Hay quá. Tiểu huynh đệ cũng có cách nhấp rượu như thế, song tiểu huynh đệ phải biết cách mới được, sau khi dùng sức mạnh hút đi, rồi thì phải ngưng liền nếu không sẽ bị trường hợp như tiểu huynh đệ vừa rồi vậy.

Đường Thế Dân đưa tay lau chùi nước rượu bắn lên dính đầy mặt, rồi cười lên :

- Xin lãnh giáo tiên bối.

Sau đó chàng theo cách chỉ bảo của Vũ Nội Cuồng Khách quả nhiên uống rượu một cách hết sức dễ dàng.

Nơi đây không chén không đĩa, hai người chỉ dùng tay bốc thức ăn mà thôi. Cũng may tất cả đều là thức ăn khô nên không đã khó lòng rồi.

Ăn uống một chập bấy giờ Vũ Nội Cuồng Khách mới hỏi :

- Xin tiểu huynh đệ cho biết quý danh?

Ngẫm nghĩ một chặp Đường Thế Dân đáp :

- Tại hạ tiểu danh là Tàn Tật Thiếu Lang.

Vũ Nội Cuồng Khách cười ha hả :

- Đúng, đúng. Cái danh hiệu rất đúng với tiểu huynh đệ đây.

Sau đó Vũ Nội Cuồng Khách cười chột hỏi lại :

- Nay tại sao tiểu huynh đệ lại không hỏi cái danh hiệu của lão phu?

Đường Thế Dân cười nhặt :

- Tại hạ đã biết qua rồi. Lão tiên bối đại danh là Vũ Nội Cuồng Khách.

Vũ Nội Cuồng Khách trợn mắt :

- Ô sao tiểu huynh đệ lại biết tên lão phu như thế?

- Cứ theo cái danh hàm đồn đại trong giang hồ của lão tiền bối, khi nhìn ra là biết ngay.

Vũ Nội Cuồng Khách cười khà :

- Nói nghe suông sě đấy. Công phu bợ đỡ của tiểu huynh đệ đây kể ra cũng khá lắm.

Rồi lão nhân tiếp :

- Giờ cũng đã khuya tiểu huynh đệ tới cảnh sắc hoang vu này với ý định gì xin cho biết với?

Đường Thế Dân thăm dò trong câu đáp :

- Có thể việc làm của tại hạ cũng hao hao giống như việc làm của lão tiền bối vậy.

Vũ Nội Cuồng Khách rúng động :

- Tiểu bằng hữu biết cái lai ý của lão phu như thế nào?

Xem tiếp chương 19 Sát kiếp trùng trùng

19. Chương 19 Sát Kiếp Trùng Trùng

- Khi nãy lão tiền bối có đọc qua hai câu thơ rằng: Muốn tìm tri kỷ chốn nào. Với bầu rượu lạt anh hào ngày xưa. Trong hai câu thơ đó tràn trề cái hàm ý của lão tiền bối rồi.

Vũ Nội Cuồng Khách vô cùng khích động :

- Tiểu bằng hữu cũng là người có lòng, cứ như thế tiểu bằng hữu cũng là người đến đây điều niệm người quá cố hay chăng?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Đúng vậy, chính thật tại hạ cũng chỉ vì thế mà đến đây.

Vũ Nội Cuồng Khách trợn cặp mắt quái gở nhìn thẳng vào mặt Đường Thế Dân chập lâu hỏi bằng giọng khích động :

- Tiểu bằng hữu có liên hệ gì tới Phụng Hoàng trang.

- Bà con xa.

Vũ Nội Cuồng Khách chợt à lên một tiếng. Hình như đối với câu đáp của Đường Thế Dân lão nhân cảm thấy ngờ vực.

Bây giờ Đường Thế Dân hỏi lại :

- Lão tiền bối, tại hạ muốn thỉnh ý kiến của lão tiền bối chẳng hiểu có được chăng?

- Cứ hỏi.

- Tại hạ xin hỏi qua câu chuyện năm xưa xảy ra tại Phụng Hoàng trang này.

Vũ Nội Cuồng Khách lạnh xuống :

- Cả tòa nhà Phụng Hoàng trang thấy đều bị thiêu rụi, khi lão phu tới đây thì mọi chuyện đã an bày, chỉ còn lại đồng tro tàn và gạch vụn, lão phu chỉ biết cười và khóc mà thôi.

Đường Thế Dân lạnh cả người :

- Lão tiền bối, cả gia trang chẳng còn một ai sống sót phải chăng?

Vũ Nội Cuồng Khách lắc đầu :

- Có thể là chẳng còn một ai sống sót. Sự thật rất là rõ rệt, trước hết bọn kia giết người, sau đó thiêu hủy trang trại để phi tang.

Đường Thế Dân mím chặt vành môi dưới :

- Cứ theo chỗ hiểu biết của lão tiền bối thì trong dĩ vãng Phụng Hoàng trang chủ có gây thù oán tày trời với ai không?

Vũ Nội Cuồng Khách lắc đầu :

- Chuyện này lão phu cũng rất quan tâm và đã truy tầm khắp nơi để phăng manh mối, nhưng không thể biết được, bởi vì bình sinh vợ chồng Phụng Hoàng trang chủ đối với võ lâm hào khách rất nồng nhiệt chẳng hề phát sinh thù oán với bất cứ một ai.

Đường Thế Dân gật đầu thở dài :

- Như thế thủ phạm vẫn còn trong bóng tối mịt mù chưa biết bao giờ tìm ra được.

Vũ Nội Cuồng Khách an ủi :

- Thiếu hiệp chớ có nản chí, việc gì có công nhần nại, có lúc cũng tự thành, tuy chưa biết rõ nhân vật nào ra tay nhưng rồi đây sẽ lộ ra trước ánh sáng. Lão phu rất là hy vọng vậy.

Đường Thế Dân phấn chấn tinh thần trở lại :

- Lão tiền bối nói đúng, nhưng hiện giờ lão tiền bối có chủ tâm gì hay chưa?

Vũ Nội Cuồng Khách lắc đầu :

- Hiện tại lão phu chưa có chủ tâm gì rõ rệt cả. Chỉ có cách thứ nhất là phăng tìm manh mối của kẻ sát nhân coi chúng là ai, rồi sau đó mới nghĩ tới chuyện báo thù. Còn tiểu tử hiện giờ ở đâu?

- Tại hạ ở khách điểm Ngũ Vân.

- Vậy thì được, có tin tức gì lão phu sẽ tìm ngay đến tiểu tử.

Đường Thế Dân nói :

- Lão tiền bối, hiện tại trong giang hồ tại hạ đã hủy bỏ danh hiệu Đường Thế Dân xin lão tiền bối đừng nhắc nữa.

Vũ Nội Cuồng Khách gật đầu.

- Được rồi, lão phu sẽ ghi nhớ. Còn riêng lão phu nếu tiểu tử người có chuyện gì cần thiết muốn gặp thì hãy tới chùa Dược Vương hỏi lão đạo sĩ trong chùa là có thể toại nguyện. Thôi, bây giờ chúng ta cũng nên chia tay cho sớm.

Nói xong Vũ Nội Cuồng Khách uống hết rượu trong vò ném xuống đất rồi từ từ đứng dậy.

Lão nhân chếch choáng bước ra khỏi vùng Phụng Hoàng trang hoang tàn gạch ngói vụn nát.

Lão ta tiến về một vùng rừng cây rậm rạp hoang vu.

Bây giờ trong cảnh hoang vu còn một mình Đường Thế Dân.

Chàng nhớ lại lời nói của Vũ Nội Cuồng Khách cho biết mẹ của Mã Chi Chương chính là Lãnh Huyết Thái Quân võ công cao tột giang hồ.

Song bất luận thế nào chàng cũng phải gặp Mã Chi Chương để trả món thù xưa.

Đột nhiên Đường Thế Dân nhớ tới bằng huyết danh thư trong tòa cổ mộ lúc chàng còn dưới hang sâu.

Lão Khương Chấp Trung, người quân sư trong tòa Phong bảo cũng có tên trong đó.

Chẳng hiểu hiện giờ hắn đã nhận được huyết lệnh của nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết hay chưa.

Người áo đen thần bí bịt mặt dưới cổ mộ phải chăng chính là nhân vật khủng khiếp đó chăng?

Sau cùng Đường Thế Dân rời khỏi Phụng Hoàng trang điêu tàn trở về khách điểm.

* * * * *

Cùng một lúc.

Mọi người trong tòa Phong bảo đều kinh hồn hoảng phách, và tình hình khẩn trương đến cực độ.

Chỉ vì trên phòng của lão Khương Cháp Trung đã có một cái huyết lệnh của Đại Hành Quyết ghim sâu trên tường.

Khương Cháp Trung liệt vào hàng thứ tám trong bảng huyết danh thư mà Đường Thế Dân từng đọc qua.

Bầu không khí sặc mùi máu tanh tràn lan khắp cả trong tòa Phong bảo.

Phía trong đại sảnh đường Hồng bảo chủ đang nhóm họp với những nhân vật quan trọng trong Bảo để đối phó.

Toàn bộ trong bảo canh phòng cực kỳ cẩn mật đến một con kiến cũng không thể lọt qua.

Bởi vì Khương Cháp Trung là nhân vật thuộc hàng thứ nhì trong Bảo mà nhân vật khùng bỏ lại ra ẩn lệnh như thế làm sao khỏi chấn động, rung chuyển cả trong và ngoài.

Đại Hành Quyết chưa giết người mà truyền cây lệnh cử đi trước quả thật là khùng khiếp vô cùng.

Tình hình này cho thấy hiện nay nhân vật khùng bỏ đó chẳng coi tòa Phong bảo ra gì nữa cả.

Đồng thời hắn cũng làm cho nạn nhân phải sống trong nhiều giờ phút hãi hùng trước khi qua bên kia dịa cảnh.

Nay Khương Cháp Trung như tên tử tội sắp đem lên đoạn đầu đài thật chẳng còn cái cực hình nào bằng.

Hồng bảo chủ ngồi trên cao nhìn qua chúng thuộc hạ, rồi cất giọng cực kỳ kích động :

- Chư vị, cứ theo tuần tự cuộc huyết sát xảy ra trong Bảo của chúng ta từ mấy tháng này, thì tên Đại Hành Quyết nay chẳng những vô công cao thâm đến khiếp người mà trí tuệ cũng vô song nữa. Chính thật ra hắn chẳng hề hạ thủ lén lút mà vẫn báo trước cho chúng ta được biết, như vậy là hắn đã nắm chắc lấy phần thắng trong tay rồi nên mới dám hành động như vậy.

Mồ hôi trên vầng trán của Khương Cháp Trung đã thấy tuôn ra đầm đề, thần tình của lão vô cùng trầm lắng.

Lão chưa có nói điều gì cả.

Tổng quản Dư Đỉnh Tân nói :

- Theo thiên kiến của thuộc hạ thì trước hết chúng ta phải biết rõ Đại Hành Quyết là nhân vật gì, sát hại trong tòa Phong bảo của chúng ta đây để trả mối thù gì, sau đó mới có thể tìm cách đối phó với hắn được.

Hồng bảo chủ nói :

- Tổng quản nói rất đúng nhưng làm thế nào hiểu rõ được hắn thuộc loại nhân vật gì đây?

Dư Đỉnh Tân tiếp :

- Chúng ta thử phăng tìm từ nguồn gốc của nó. Trong thời gian qua đã có bốn người của bốn Bảo bị hành quyết kể luôn lão Cháp pháp bị khai trừ đã lâu, như vậy bốn vị đã có mối thù gì với nhân vật khùng bỏ kia chăng?

Đinh Tuấn, vị tân Hành pháp bàn vào :

- Tại hạ có cái ý kiến thô lậu chẳng hiểu có nên chăng, trong nhất thời chưa tìm ra tung tích nhân vật Đại Hành Quyết, thì chúng ta nên lên đưa Quân sư tới một nơi nào hết sức bí mật ẩn tránh một thời gian trong khi đó chúng ta cho bện hình nộm của Quân sư đánh lừa nhân vật khùng bỏ đó vào phòng, rồi chúng ta đổ ập vào tấn công hắn.

Như thế có thể Quân sư được an toàn, mà có thể chúng ta vạch mặt được nhân vật kia nữa.

Hồng bảo chủ gật gù :

- Kế hoạch này hay. Có thể theo đó hành động được. Song có điều hơi khó khăn là làm thế nào cho Khương Quân sư ẩn trú trong thời gian lâu dài đây, bởi nếu chưa thi hành xong thủ đoạn chắc chắn nhân vật khủng bố kia chưa chịu buông tha đâu.

Một người tam húc nói :

- Bẩm Bảo chủ có rồi.

- Là nơi nào đây?

- Phòng luyện công ở dưới hầm bí mật, có thể để cho Quân sư trú ẩn trong thời gian dài được chăng?

Hồng bảo chủ ngẫm nghĩ rồi gật đầu :

- Vậy cũng được, Khương Quân sư thấy thế nào đây?

Khương Chấn Trung đáp trong thần trí hoang mang tột bậc :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh Bảo chủ.

Hồng bảo chủ đứng lên :

- Hiện giờ, chúng ta đồng loạt đưa Khương quân sư vào phòng luyện công, như thế có thể an toàn hơn.

Bọn người cùng hộ tống Khương Chấn Trung tiến vào hầm bí mật qua phòng luyện công.

* * * * *

Bấy giờ Khương Chấn Trung được vào trong phòng luyện công vô cùng bí mật trong Phong bảo.

Nơi ra vào chỉ do nơi Hồng bảo chủ kiểm soát không một ai được ra vào vô cớ.

Nơi phòng luyện công có cửa sắt và cả vách cũng bằng sắt nữa.

Cánh cửa sắt này luôn luôn được Hồng bảo chủ khóa chặt lại.

Hai lớp cửa ngoài và trong đều được di động toàn là máy móc. Có thể bảo sự an toàn của Khương Chấn Trung vững vàng như trái núi Thái Sơn vậy.

Luôn cả như loài kiến cũng khó lòng lọt vào trong phòng luyện công đừng nói là người.

Phía ngoài phòng luyện công thì đủ các đội Thuyền Phong trấn giữ canh phòng hết sức nghiêm mật.

Còn trong phòng của Khương Chấn Trung lúc đó Hồng bảo chủ cho bệnh hình nộm đặt trên giường.

Màn the được rũ xuống cho khuất đi dù kẻ địch có tầm nhận xét tinh diệu tới đâu cũng không sao phát giác được.

Tất cả có tám võ sư canh gác phòng Khương Chấn Trung thay phiên nhau từng cặp.

Mọi vị trí trong đó đều đặt trong vòng giới bị sẵn sàng ứng phó, chỉ một tiếng còi hiệu là toàn thể đổ xô tới dù cho thù nhân có chấp cánh cũng khó lòng thoát khỏi.

Bề ngoài thì thấy đâu đó hoàn bị vô cùng, có thể nói nhân vật khủng bố máu tanh kia chẳng làm sao lọt vào được.

Song bên trong thì từng giờ từng phút khẩn trương, bởi vì cái tài ẩn hiện như ma quỷ của Đại Hành Quyết trước đây lọt vào hạ sát ba người.

Đêm đó quần hùng trong tòa Phong bảo tới lui canh phòng thay đổi nhau cho tới sáng.

Nhưng chẳng thấy nhân vật Đại Hành Quyết xuất hiện.

Mọi người yên chí hẳn chưa dám hiện thân nên mệt mỏi lui về nghỉ ngơi, định tối lại tiếp tục canh gác.

Bởi vì họ định ninh lúc ban ngày nhất định dù nhân vật Đại Hành Quyết vô cùng thần bí tới đâu cũng chẳng dám lọt vào.

Chẳng bao lâu màn đêm hạ xuống.

Bầu không khí khẩn trương lại nổi dậy.

Quần hùng trong Bảo đều bố trí canh gác nghiêm mật như đêm qua.

Riêng Hồng bảo chủ thì dẫn Tổng quản Dư Đỉnh Tân đi tuần chung quanh tòa Phong bảo. Đó đây đèn đuốc sáng lòa như ban ngày một con kiến bò qua cũng còn trông thấy.

Hồng bảo chủ quan sát xong xuôi yên tâm. Vì tình hình này dù cho Đại Hành Quyết có phép tàng hình cũng thật khó mà lọt vào trong cho được.

Theo Bảo chủ thì nhân vật khổng bố vô ảnh kia đợi ít ra cũng phải tới sáng mai.

Thời giờ nặng nề trôi qua.

Đến khuya lại trong tòa Phong bảo vẫn chưa có điểm gì hơi khác lạ.

Bầu không khí trầm lặng đến ngạt thở cứ trì trệ trôi đi.

Rốt cuộc thì bình minh ló dạng.

Quần hùng trong Phong bảo thức canh phòng đã hai đêm rất là mệt mỏi, song cũng nhẹ nhõm đi phần nào khi trời sáng.

Họ lại đi trở về phòng nghỉ ngơi để tối lại còn phải canh phòng một đêm nữa.

Bấy giờ Hồng bảo chủ và Dư Đỉnh Tân tới phòng luyện công.

Mấy gã võ sĩ bước tới cung tay thi lễ.

Hồng bảo chủ hỏi :

- Có điều gì khả nghi chăng?

Một trong ba tên võ sĩ đáp :

- Bẩm Bảo chủ trước sau vắng bật chẳng có điều chi lạ cả.

Hồng bảo chủ gật đầu rồi bước tới ấn cái nút.

Tức thì cánh cửa sắt từ từ mở ra. Hồng bảo chủ và Dư Đỉnh Tân cùng tiến vào trong.

- A... A...

Không ai bảo ai. Hồng bảo chủ và Dư Đỉnh Tân đồng lượt kêu “á” lên một tiếng kinh hãi.

Tức thì bầu không khí nặng trĩu đến nghẹt thở.

Trên vách tường phòng luyện công lúc đó đã có ba chữ: “Đại Hành Quyết” to tướng, máu còn ướt đẫm.

Quả thật là ngoài sức tưởng tượng của Hồng bảo chủ và Dư Đỉnh Tân đây.

Cánh cửa sắt đóng chặt như thế, mà Khương Cháp Trung bị hành hình thật là thần quỷ khôn lường rồi.

Làm thế nào đối phương có thể và đây mà thi hành thủ đoạn hiểm độc?

Quả thật là khủng khiếp.

Bọn võ sĩ đứng phía ngoài cửa thò đầu vào nhìn coi chuyện gì mà Hồng bảo chủ và Tổng quản la to như thế.

Bọn chúng kinh hoàng vô tả, tháo lui trở ra ngoài.

Chợt Hồng bảo chủ quát :

- Hứa Lạp hãy vào đây mau lên.

Một trong bọn võ sĩ ứng thỉnh.

- Xin tuân lệnh!

Rồi hấn phóng mình vào trong toàn thân run run như mắc chứng cảm hàn.

Hồng bảo chủ hỏi :

- Người thay phiên canh gác từ lúc nào?

Tên võ sĩ run rẩy :

- Bẩm Bảo chủ đệ tử thay vào giờ Sửu.

- Có ai bước vào đây hay không?

- Bẩm không có ai cả.

- Phiên trước nữa có thấy hay không?

- Bẩm Bảo chủ không có.

- Người hãy ra ngoài truyền báo tất cả toàn thể Thuyền Phong vào đây cho bản tọa hỏi chuyện.

- Xin tuân lệnh!

Tên võ sĩ bản mình trở ra ngoài chạy đi gọi chúng võ sĩ có trách nhiệm canh gác trong này.

Dư Đỉnh Tân trầm lạnh :

- Bảo chủ chúng ta hãy tiến vào trong xem thử.

Hai người bước vào phòng luyện công. Cảnh tượng trong này khiến cho hai người rợn cả tóc gáy.

Quân sư Khương Chấp Trung ngồi ngay trên ghế cạnh chiếc bàn tựa lưng vào thành ghế, đầu chúc xuống.

Nơi cần cổ của lão nhân có một cái lỗ máu me lênh lánh đã ứ đọng lại rồi.

Các thức ăn trên bàn hãy còn nguyên vẹn chưa dùng tới.

Tình hình này nạn nhân bị giết trong ngày hôm nay mà thôi.

Dư Đỉnh Tân khích động :

- Bảo chủ, cứ theo thuộc hạ nhận xét thì hung thủ đang ở trong Bảo chúng ta chớ chẳng có đâu xa cả. Bằng không thì tại sao hần hay tin Khương quân sư được chúng ta đưa vào phòng luyện công để vào hạ thủ.

Lời này khiến cho Hồng bảo chủ giật mình, ngẫm nghĩ một lúc rồi buông trầm giọng :

- Trong Bảo chúng ta đa số đều là người kỳ cựu ít nhất cũng năm sáu năm biết nghi cho ai bây giờ?

Dư Đỉnh Tân cau mày :

- Đó chính là một điều khó nghĩ đây.

Hồng bảo chủ khích động :

- Một điều không thể tưởng tượng được là tại sao cánh cửa sắt hãy còn đóng chặt mà hung thủ vẫn vào được bên trong để giết chết quân sư.

Dư Đỉnh Tân thở dài :

- Xem ra như thế, từ nay nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết muốn giết ai, chẳng có gì trở ngại khó khăn cho hần cả. Song mục đích giết người của hần để làm gì đây?

Hai tia sáng trong cặp mắt của Hồng bảo chủ chợt thấy lóe lên, đôi môi nhích đi vài cái.

Hình như trong ký ức của Hồng bảo chủ vừa rồi nhớ một điều gì trong quá khứ xa xôi lắm.

Nhưng Hồng bảo chủ im lặng chẳng thấy nói gì với Dư Đỉnh Tân.

Đột nhiên Dư Đỉnh Tân trở tay lên vách thét :

- Huyết lĩnh kia!

Toàn thân của Hồng bảo chủ rung động, liền bước tới rút lấy huyết lĩnh xem qua.

Sắc mặt của Hồng bảo chủ tái xanh đi bàn tay cầm huyết lệnh đã thấy run run.

Dư Đỉnh Tân rung động :

- Bảo chủ là ai đây?

Hồng bảo chủ nghiêng rằng :

- Rất hay. Lão phu thề quyết chiến đấu với bọn chúng tới cùng, xem kẻ nào giết được kẻ nào cho biết.

Dư Đỉnh Tân xê mình qua cầm lấy cây huyết lệnh Đại Hành Quyết nơi tay của Hồng bảo chủ xem qua.

Chỉ thấy trên huyết lệnh đề như sau :

- “Hồng Diên Niên, chủ nhân tòa Phong bảo tử hình”.

Phía dưới còn thêm một dòng chữ nhỏ bằng máu: “Thanh toán món nợ máu trong vòng một trăm ngày”.

Ngờ đâu nay cây huyết lệnh lại truyền tới tay một vị Bảo chủ danh tiếng bậc nhất giang hồ.

Dư Đỉnh Tân quả ngoài sức tưởng tượng của hắn, tháo lui trở lại ba bốn bước trở mắt kinh hoàng.

Rồi hắn run run giọng :

- Đây quả thật là vô pháp... vô thiên...

Hồng bảo chủ nghiêng hai hàm răng nghe kèn kẹt bẻ gãy cây huyết lệnh làm đôi rồi khoát tay :

- Dư tổng quản, chuyện này hãy giữ thật kín, chớ có nên truyền ra ngoài xao động nhân tâm. Thôi chúng ta hãy trở ra ngoài.

Nói xong Hồng bảo chủ bước ra khỏi tòa mật thất, Dư Đỉnh Tân theo sát bên lưng chẳng rời.

Đến bên ngoài đã có bảy tên võ sĩ trong đội Thuyền Phong vòng tay cung nghinh oai vệ :

Hồng bảo chủ buông trầm :

- Trong khi các người thay phiên gác có người nào vào trong phòng luyện công hay không?

Một lão nhân trong bọn tiến lên :

- Bẩm Bảo chủ, tề chức có vào trong phòng một lần.

Hồng bảo chủ trợn mắt sáng ngời nhìn vào mặt lão nhân võ sĩ :

- Người vào trong phòng luyện công làm gì?

Lão nhân đáp :

- Tiểu nhân đem thức ăn cho quân sư, vì sợ e có chuyện xảy ra bất ngờ không dám để cho người khác.

Xem tiếp chương 20 Vạch rõ chân tướng

20. Chương 20 Vạch Rõ Chân Tướng

Lão nhân này theo Hồng bảo chủ tính đến nay đã hơn mười lăm năm, lại là một kẻ thân tín của lão có thể tin cậy được.

Hồng bảo chủ khoát tay :

- Các người hãy trở lui.

Bọn võ sĩ đều tháo lui khỏi phòng.

Hồng bảo chủ trầm giọng nói với Dư Đỉnh Tân :

- Dư tổng quản, phiền ngài lo liệu tang lễ cho Khương quân sư, chớ có bày biện rườm rà càng giản dị càng hay.

Dư Đỉnh Tân vòng tay :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh Bảo chủ.

Hồng bảo chủ trở lại gian phòng trong nội viện.

Trong lòng của lão như bị treo một khối đá nặng ngàn cân.

Lão nghĩ mãi mà không sao đoán hiểu do đâu Khương Cháp Trung ẩn náu nơi kín đáo đường đó vẫn bị nhân vật Đại Hành Quyết hành hình.

Nhân vật khùng bố máu tanh kia quả thật là người hay là ma quỷ hiện về.

Hồng bảo chủ hoang mang cực độ, sự khùng bố càng lúc càng gia tăng.

Nhân vật Đại Hành Quyết xuất quỷ nhập thần nên không thể nào biết đâu mà đo lường được.

Chẳng hiểu hần tới giờ phút nào để mà đối phó.

Một chiếc bóng từ phía ngoài cửa sổ thoáng sưa.

Hồng bảo chủ đứng phắt dậy vận công hờm sẵn vừa quát to lên :

- Ai đấy?

Một giọng thanh thoai nổi lên :

- Con đây.

Vừa dứt lời, một thiếu nữ xuất hiện ngay trước cửa phòng.

Thiếu nữ kiều diễm này chẳng ai khác hơn là Hồng Tiểu Ngọc.

Hồng bảo chủ buông tiếng thở phào nhẹ nhõm cả người đi.

- Tiểu Ngọc ta đang muốn tìm con đây.

Hồng Tiểu Ngọc bước vào phòng nhìn thấy thần tình biến đổi của thân phụ làm nàng kinh hãi.

Trong ký ức của nàng, thân phụ lúc nào và bao giờ cũng nghiêm nghị trầm tĩnh khác thường, không có chuyện gì dù quan trọng tới đâu khiến cho thân phụ nàng cau mày được.

Giờ tại sao thân phụ lại biến sắc đường đó.

Hồng Tiểu Ngọc hỏi :

- Phụ thân muốn tìm con có việc gì không?

Hồng bảo chủ hỏi :

- Chuyện của Khương quân sư, con đã hay chưa?

Hồng Tiểu Ngọc gật đầu :

- Con vừa mới nghe.

Hồng bảo chủ tiếp :

- Tiểu Ngọc, theo như con nhận xét thì nhân vật Đại Hành Quyết kia làm thế nào lọt vào phòng luyện công để có thể thi hành thủ đoạn?

Hồng Tiểu Ngọc lắc đầu :

- Chuyện này quả thật ngoài sức tưởng tượng của con, nhưng...

- Nhưng thế nào đấy hả con?

- Cứ theo thiện ý của con thì hung thủ đang ở trong tòa Phong bảo chúng ta, không phải từ phía ngoài vào, cũng có thể hần đang lẫn quần bên mình của thân phụ nữa.

Lời này của Hồng Tiểu Ngọc khiến cho Hồng bảo chủ giật mình trong lòng kinh hoàng lên.

Đột nhiên cặp mắt của lão nhân đảo nhìn tứ phía, làm như nhân vật Đại Hành Quyết ẩn trong Phong bảo mà cặp mắt của lão nhân chưa có nhận ra đó thôi.

Sự thật chính Hồng bảo chủ cũng đã có cái ý cảm rung rợn này song chưa quả quyết gì.

Giờ Hồng Tiểu Ngọc nói như thế làm sao lão nhân khỏi kinh hãi trong lòng được.

Song trong Phong bảo từ trên xuống dưới ai nấy đều lâu năm cũng trung thành như nhau biết nghi ngờ ai đây?

Hồng Tiểu Ngọc cũng trầm nặng khác thường :

- Hiện giờ phụ thân nghĩ thế nào?

Hồng bảo chủ nói thầm :

- Con ạ, con đường bí đạo duy nhất tiến vào trong gian phòng chỉ hai cha con chúng mình biết mà thôi, vậy thì con hãy suy nghĩ lại con từng có tiết lộ với một người thứ ba chẳng?

Hồng Tiểu Ngọc quả quyết :

- Thưa thân phụ, không hề tiết lộ cho một ai biết cả, thậm chí chính con cũng quên chuyện này nữa.

Nhưng đi một chập rất lâu, Hồng Tiểu Ngọc chợt đổi giọng :

- À, con đã nhớ ra rồi, cách đây hai năm, một mình con ở trong phòng cảm thấy buồn bức, nên mở cơ quan ra một lần, với chủ đích là để xem cơ quan có gì trục trặc hay không, song chuyện này tuyệt đối không có người thứ nhì trông thấy.

Hồng bảo chủ cau cặp lông mày nửa bạc lại :

- Lúc đó mấy ả nữ tỳ ở nơi đâu?

- Thưa thân phụ không có ả nữ tỳ nào cả.

- Còn Đinh Hương?

- Thưa thân phụ cũng không có mặt ả ở đó.

- Đinh Hương ở đâu trong lúc đó?

- Con sai ả vào thành Khai Phong mua sắm chút ít đồ đạc cho con.

Suy nghĩ một lúc Hồng bảo chủ lại tiếp :

- Hai hôm rồi con có rời khỏi phòng hay không?

- Con ở luôn trong phòng cho tới bây giờ vì nhớ thân phụ và chẳng hiểu có chuyện gì hay không nên con mới sang đây. Thưa thân phụ, theo con thì nhân vật khổng bố Đại Hành Quyết kia muốn trả mối thù gì đây?

Cặp chân mày nửa bạc của Hồng bảo chủ càng cau lên dữ dội. Lão nhân muốn cho Hồng Tiểu Ngọc biết hiện tại lão đã nhận được huyết lệnh của Đại Hành Quyết, nhưng chỉ sợ làm kinh hãi đứa con gái cưng nên không thốt ra lời nào về chuyện ấy.

Thình lình, lão Bảo chủ vỗ mạnh vào bàn :

- Đúng thế, ngoài ra đây thì chẳng còn ai... nhưng...

- Thân phụ còn nghĩ ra chuyện gì?

Hồng bảo chủ buông trầm giọng :

- Hồng Tiểu Ngọc, đây chỉ là chuyện suy đoán mà thôi. Con cũng chẳng cần phải biết mà làm gì. Song có điều này ta phải tạm thời rời khỏi tòa Phong bảo tìm người đối phó với việc này. Bởi vì theo ta nghĩ đối tượng trả thù của đối phương không phải chỉ vốn vẹn tòa Phong bảo này thôi... lại còn lớn rộng ra trong

chốn giang hồ nữa. Vậy thì sau khi ta bí mật rời khỏi chốn này, con phải tìm nhị thúc Triệu Nhị tiên sinh đến đây tạm quán đốc trong Phong bảo một thời gian. Con hãy nên ghi nhớ.

Hồng Tiểu Ngọc thẳng thốt :

- Thân phụ định đi nơi nào?

Hồng bảo chủ lắc đầu :

- Con không cần quán tới làm gì. Với bọn Tổng quản Phong bảo Dư Đỉnh Tân có hỏi con cứ bảo ta đi tìm một thứ võ công thượng thặng gì đó, trong một trăm ngày không thấy mặt ai cả mới có thể thành tựu được.

Hồng Tiểu Ngọc lo lắng :

- Nhưng con thấy không yên trong bụng một chút nào cả.

Hồng bảo chủ vuốt tóc con gái :

- Hồng Tiểu Ngọc, con chớ lo sợ làm gì. Gần trọn cả cuộc đời thân phụ đây tung hoành trên chốn giang hồ, có những cảnh ngộ nào mà chẳng trải qua được, con cứ yên tâm ở lại.

Hồng Tiểu Ngọc nói :

- Thân phụ, như tính tình của nhị thúc thân phụ cũng đã biết rõ, cả đời nhị thúc không chăm lo chi hết, cũng chẳng muốn liên lụy tới chuyện ân oán giang hồ gì cả, nếu nhị thúc không chịu nhận lời thì tính sao đây?

Hồng bảo chủ tự tin :

- Chắc không đến nỗi phải từ chối như thế đâu, thân phụ với nhị thúc vốn là anh em kết nghĩa đồng tử đồng sinh, trong cơn nguy bách nhị thúc khó thể chối từ.

Hồng Tiểu Ngọc bịn rịn :

- Thân phụ, có đi hãy cẩn trọng cho lắm, và nhớ trở về trong tám ngày kéo con đây hàng mong nhớ ngày đêm.

Hồng bảo chủ khuyên nhủ :

- Con hãy yên lòng, nhất định ta giữ đúng lời đã hứa.

Hồng Tiểu Ngọc chợt nghiêng rằng :

- Thân phụ, cái gì gọi rằng Đại Hành Quyết khiến cho tòa Phong bảo của cha con chúng ta phải xôn xao như thế.

Rồi nàng hỏi Hồng bảo chủ :

- Thân phụ, nếu trong thời gian thân phụ vắng mặt, nhân vật ác ma đó lại tới đây đòi giết người thì sao?

Câu hỏi này khiến cho Hồng bảo chủ giật mình, lúng túng nhưng vẫn đáp :

- Con yên tâm, thân phụ rời khỏi chốn này chính là với cái chủ đích muốn chặn đứng tên ác ma đó giết người ở đây, đồng thời có thể ta tiêu diệt hắn trong thời gian ngắn.

Hồng Tiểu Ngọc nghe là nghe vậy chớ không có rõ gì cho lắm. Vì nàng chưa biết nhân vật Đại Hành Quyết đã ra huyết lệnh tới cha nàng.

* * * * *

Đã mấy ngày rồi Đường Thế Dân ở trong khách điểm.

Chàng chưa biết phải nên hành động như thế nào, làm thế nào tìm ra manh mối thủ phạm tàn sát Phụng Hoàng trang.

Lúc ban ngày Đường Thế Dân không dám ra ngoài, vì sợ có người biết được chàng sẽ lộ tẩy.

Một đêm tối trời. Cảnh vật trong thành Khai Phong ồn ào náo nhiệt, Đường Thế Dân bước ra đường phố.

Trong khi bước đi thì chợt nghe từ phía sau lưng có tiếng gọi :

- Tàn Tật hiền huynh hãy dừng chân lại!

Nghe giọng nói đó Đường Thế Dân đã hiểu rõ là ai rồi, trái tim của chàng đập mạnh lên.

Chàng quay người lại nhìn trong khi người kia vừa tiến tới.

Đó là một gã thư sinh tuấn tú, không ai khác hơn Thượng Quan Văn Phụng cải trang.

Cái lai ý của Đường Thế Dân qua mấy hôm ngự tại khách điểm Ngũ Vân là muốn được gặp mặt vị sư muội của mình, nay tự nhiên nàng xuất hiện lòng chàng phần chần chừ không cùng.

Nhưng chàng vờ mặt lạ :

- Thượng Quan hiền đệ đó à, thật là may quá.

Thượng Quan Văn Phụng nói :

- Tiểu đệ đi tìm nhân huynh đã mấy hôm rồi.

- Hiền đệ tìm ta có chuyện gì chăng?

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu :

- Đương nhiên là có chuyện rồi, và rất là quan trọng nữa chứ.

Đường Thế Dân rung động đáy lòng :

- Xin hiền đệ nói ra.

Thượng Quan Văn Phụng trầm giọng :

- Ở nơi đây người qua lại đông đảo, chúng mình nên tìm một nơi nào kín đáo hơn, hiền huynh nghĩ thế nào?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Vậy cũng được.

Thượng Quan Văn Phụng chỉ qua phía con đường phố nhỏ bảo :

- Đường phía bên kia có cái quán rượu rất thanh tịnh, kín đáo, lại có chỗ ngồi riêng, chúng mình qua đó càng hay.

- Nơi trà lâu, tửu điểm thế nào cũng ồn ào, câu chuyện làm sao bàn bạc đến nơi đến chốn được.

- Bảo đảm hiền huynh vắng tịnh vô cùng. Hơn nữa hôm nay tiểu đệ cũng có ý muốn đãi hiền huynh vài tuần rượu để ra mắt buổi sơ ngộ trong cái tình huynh đệ của chúng mình.

Bất giác Đường Thế Dân ngấm ngấm cười trong bụng nghĩ thầm: sư muội của chàng quả thật là bạo gan, chẳng khác gì một đấng tu mi vậy, có lẽ hiện tại nàng đã quên bằng đi cái bộ mặt hóa trang nam nhi của mình rồi.

Kế đó chàng và nàng song song đi qua đường nhỏ đó.

Hai người chọn một căn phòng riêng biệt, gọi thức ăn và rượu nhắm nữa.

Ăn uống được một chập, Đường Thế Dân ngưng đưa lại :

- Có câu chuyện quan trọng hiền đệ hãy nói nghe thử?

Bấy giờ Thượng Quan Văn Phụng ngồi nghiêm chỉnh lại :

- Mấy hôm trước tại nơi bờ khe được hiền huynh ra tay giúp sức, tiểu đệ rất là cảm kích, cho nên tiểu đệ hay tin không thể không đi tìm nói cho hiền huynh biết được.

- Tin gì đây?

- Có những người toan hãm hại hiền huynh.

Trong lòng Đường Thế Dân rung động lên nhưng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh như thường :

- Là hạng người nào đây?

Thượng Quan Văn Phụng đáp :

- Cái lai lịch của người này rất là khủng khiếp, song hiện tại có hai điều tiểu đệ muốn biết trước cái đã.

Đường Thế Dân hỏi :

- Hai điều gì đây?

Trầm lặng một lúc giọng nói của Thượng Quan Văn Phụng trầm hẳn xuống :

- Hôm trước tiểu đệ nghe hiền huynh có bảo hiền huynh muốn đòi món nợ máu vủa Mã Chi Chương chỉ vì hấn cả gan hủy diệt dung mạo của Bằng hữu hiền huynh có đúng vậy chăng?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Đúng như vậy.

- Bằng hữu kia tên gọi là Đường Thế Dân có đúng hay chăng?

Hỏi xong Thượng Quan Văn Phụng nhìn gấn vào gương mặt tàn tật của Đường Thế Dân chẳng hề chớp mắt.

Đường Thế Dân cảm thấy run cả tấm lòng, nếu không có thoa thuốc đổi dạng hình có lẽ chàng đã bị bại lộ đi rồi.

Trầm tĩnh một chập, chàng hỏi :

- Tại sao hiền đệ biết được chuyện này?

Thượng Quan Văn Phụng đáp :

- Tiểu đệ được nghe từ nơi cửa miệng của Mã Chi Chương.

- Đúng vậy, chính là Đường Thế Dân.

- Hiện giờ Đường Thế Dân đang ở nơi nào?

Tới đây chợt Đường Thế Dân cúi gằm mặt xuống giấu đi vẻ khích động mạnh trong lòng.

Chàng buông thông :

- Đường tiểu ca đã... chết đi rồi!

Định ý của chàng thốt ra lời này là khiến cho Thượng Quan Văn Phụng tắt đi niềm hy vọng mà quay trở về phương Nam.

Thượng Quan Văn Phụng run giọng :

- Đường Thế Dân chết cách nào đây?

- Đường Thế Dân đã tự tử. Một kẻ võ sĩ bị phế thải công lực, lại bị hủy diệt dung mạo thì còn sống sót trên cõi đời để làm gì nữa.

Đôi mắt của Thượng Quan Văn Phụng sáng ngời nhìn chăm chăm vào người Đường Thế Dân :

- Hiện giờ thi thể của Đường Thế Dân đang ở chốn nào, hiền huynh có biết hay không?

Đường Thế Dân bối rối đáp :

- Hắn đã nhảy xuống sông Hoàng Hà, làm mồi cho cá dữ rồi.

Đột nhiên Thượng Quan Văn Phụng trở lên một loạt cười lạnh lạnh. Giọng cười này đã hiện ra thanh âm của cô gái đẹp tuyệt vời.

Đường Thế Dân chợt thấy tình hình biến đổi rất là kinh hoàng, tự hiểu có sự khác lạ rồi.

Trong khi ấy Thượng Quan Văn Phụng dứt cười nhìn thẳng vào mặt Đường Thế Dân trầm xuống :

- Ngũ sư ca, tuy sư ca đã với bộ mặt khác rồi trở thành Tàn Tật Nhân rồi, cả giọng nói cũng biến đổi luôn, song thực tình anh chỉ đánh lừa được người khác thôi, chứ làm thế nào qua mặt được vị tiểu sư muội hóm hỉnh của anh đây. Hôm nọ tại nơi mé hồ tiểu muội cũng đã hơi hoài nghi về tung tích của sư ca rồi nhưng còn chưa dám mở lời, nhưng giờ thì đã rõ ràng rồi, sư ca còn giấu diếm muội nữa làm gì.

Toàn thân của Đường Thế Dân rung động cả lên, cặp mắt chàng chiếu thẳng vào mặt Thượng Quan Văn Phụng mà chàng không thốt được lời nào.

Từ trong khóe mắt Thượng Quan Văn Phụng lúc đó đã thấy hai dòng lệ chảy ra.

Nàng tiếp bằng giọng vô cùng cảm động :

- Ngũ sư ca, huynh muội chúng mình từng sống chung với nhau từ thuở bé thơ, có nhiều kỷ niệm, những cử động dù nhỏ đến đâu cũng hiểu nhau như hiểu chính bản thân mình, thì tại sao ngồi đối diện với sư ca, muội không nhìn ra được, dù cho sư ca có thay đổi dung mạo đến thế nào chăng nữa.

Đường Thế Dân vẫn chưa có mở được lời, niềm tình trong lòng chàng chảy cuộn cuộn như sóng biển dâng tràn lên bãi.

Thượng Quan Văn Phụng lại nói :

- Ngũ sư ca, thân phụ thật quá đáng đối với sư ca, muội xin huynh chớ nên oán hận người làm gì.

Đường Thế Dân tới đây mới mở miệng :

- Sư muội, huynh nào dám oán hận sư phụ gì đâu.

Thượng Quan Văn Phụng lau nước mắt rồi lại hỏi :

- Ngũ sư huynh, do đâu công lực của huynh được hồi phục lại như thế?

Đường Thế Dân đáp :

- Ngu huynh được một bậc dị nhân lạ mặt vô danh giúp phục hồi công lực bằng viên linh đơn lạ kỳ hiếm có.

Thượng Quan Văn Phụng u sầu nói :

- Trời bao giờ cũng chẳng phụ người lành, đến đây tiểu muội càng thêm tin rằng huynh hoàn toàn chịu hàm oan về vụ án giết nhị sư huynh. Tiểu muội thề phải tìm cho bằng được hung thủ vụ án đó để minh oan cho huynh.

Đường Thế Dân khích động cả tâm tình, nhắm hai mắt lại để che giấu nỗi xúc cảm tràn lên ánh mắt.

- Sư muội, chuyện của ngu huynh xin muội chớ có can dự vào, muội cũng đừng cho sư phụ hay biết về tung tích của huynh.

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu :

- Không đời nào tiểu muội nói ra đâu. Ngũ sư huynh hãy yên tâm.

Cố gắng lấy lại tình niệm đang khích động trong lòng, Đường Thế Dân bồi hồi bảo :

- Sư muội, muội hãy nên trở về sư môn, kéo sư phụ trông đợi.

Thượng Quan Văn Phụng lắc đầu :

- Tiểu muội không trở về nữa.

- Tại sao muội lại không trở về?

- Tiểu muội trở về là chắc chắn sẽ bị thân phụ ép uống cho tam sư huynh nên nhứt định không về.

Đường Thế Dân thở dài :

- Tam sư huynh có gì không xứng đáng hay sao?

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt :

- Hắn chỉ là một kẻ tiểu nhân không hơn không kém, cứ hễ nhắc tới hắn là muội đã ghét rồi làm thế nào có thể thành thân trọn đời cho được.
- Chuyện sư phụ có gả muội cho tam sư huynh hay không đó là một việc, còn muội thì cũng nên trở lại sư môn.

Thượng Quan Văn Phụng hờn dỗi :

- Nói như thế là ngu sư huynh không hề chú tâm đến tiểu muội đây rồi, cho nên mới xúi bảo muội như thế.

Đường Thế Dân sững sốt, trong khi Thượng Quan Văn Phụng lại tiếp :

- Ngu sư huynh, giờ tiểu muội xin nói thẳng với huynh, muội không màng gì cả dù cho huynh có tuần tú hào hoa như năm xưa, hay huynh trở thành tàn tật như hiện giờ, lòng muội vẫn chẳng có gì thay đổi, muội càng thương mến huynh hơn xưa.

Hơi thở của Đường Thế Dân suýt nữa phải nghẹn đi.

Tình niệm của cô nàng tiểu sư muội đối với chàng trong hoàn cảnh này khiến chàng muốn khóc òa lên.

Đường Thế Dân đã phải cắn chặt hai hàm răng để trấn áp cơn xúc động mãnh liệt chạy qua hồn.

Giây lâu chàng trấn áp bằng giọng run run :

- Sư muội, ngu huynh rất cảm kích trước tâm tình vọng to tát của em đối với huynh, nhưng trước kia huynh cũng từng nói với muội rồi, ngày trước thân phụ huynh đã có đính hôn với một thiếu nữ, đang ở tại miền Bắc này và chính anh cũng đang tìm nàng đây.

Lời nói vừa rồi của Đường Thế Dân thật ra trái ngược với lòng chàng, vị hôn thê của chàng nay đâu còn nữa. Tiểu Tú Tử đã chết trong trận đại huyết sát Phụng Hoàng trang rồi.

Chàng nói thế để cho Thượng Quan Văn Phụng tắt niềm hy vọng với chàng mà trở về sư môn.

Chỉ có thể thôi.

Xem tiếp chương 21 Quá khứ đã mịt mờ

21. Chương 21 Quá Khứ Đã Mịt Mờ

Quả tim của Đường Thế Dân như có lưỡi dao bén nhọn đâm vào, dòng máu rỉ chảy không ngừng.

Song lòng chàng đã quyết nên nín thinh không thốt ra lời nào an ủi nàng cả.

Chập lâu Thượng Quan Văn Phụng nói giọng thảm thê :

- Ngu sư huynh, phải chăng huynh bị hủy diệt dung mạo cho là tiểu muội đã hại huynh nên huynh mới căm hờn muội dường đó.

Đường Thế Dân rung động tận đáy lòng, vội nói :

- Sư muội, không đúng như thế. Ngu huynh nào dám oán hờn chi sư muội. Chỉ tại vì chuyện trên đời này xoay chuyển thật là huyền ảo không thể nào đo lường trước được nhưng ngu huynh cho tất cả đều do số mạng an bài, tại sao lại trách sư muội chứ. Sư muội có tội tình gì đâu.

Ngừng đi một lúc chàng bảo :

- Sư muội, muội hãy nên nghe theo lời ngu huynh trở về sư môn cho kịp nếu muội diên trì lại nơi đây, một ngày nào đó bị Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ biết rõ chân tướng của muội thì họa không phải nhỏ.

Thượng Quan Văn Phụng hờn giận :

- Đó là chuyện riêng của muội không cần huynh phải quản đến làm gì, từ giờ trở đi huynh cũng không nên nghĩ tới muội nữa là hay.

Đường Thế Dân chợt nhiên không tiếp thêm lời nào nữa, lòng chàng nặng trĩu như treo đá.

Thượng Quan Văn Phụng gạt lệ rồi tiếp :

- Muội phải đi ngay bây giờ.

Đường Thế Dân gơ tay ngăn lại :

- Khoan đã.

- Còn gì nữa?

- Lúc này sư muội bảo sư muội sẽ nói nhiều chuyện quan trọng cho ngu huynh nghe nhưng em chưa nói lời nào cả, sao lại vội ra đi.

Thượng Quan Văn Phụng lắc đầu chán nản :

- Nhưng hiện giờ thì muội không còn muốn nói gì nữa cả.

Đường Thế Dân thở dài :

- Sư muội đã không muốn nói thì ngu huynh cũng chẳng ép uống sư muội làm gì nữa.

Tuy miệng Thượng Quan Văn Phụng nói là đi, nhưng nàng vẫn ngồi đó chưa rời bước được.

Mối tình kia đã ảo diệt đi rồi, lòng nàng theo đó đã nát tan ra từng mảnh vụn, nàng không còn thiết gì nữa cả.

Một lúc thật lâu.

Đột nhiên Thượng Quan Văn Phụng cầm chén rượu lên nói với Đường Thế Dân :

- Ngũ sư huynh, hôm nay có rượu vậy hãy uống cho say, đợi chết xuống suối vàng làm gì có rượu ngon mà uống.

Đường Thế Dân ngỡ ngàng một chút rồi nâng chén rượu lên cùng vào chén rượu nàng mà uống cạn.

Thượng Quan Văn Phụng lại rót rượu thêm nữa :

- Uống đi ngũ ca.

Đường Thế Dân sầu não :

- Sư muội, thế này sư muội phải say mất rồi, tại sao sư muội phải làm như thế?

Thượng Quan Văn Phụng nở nụ cười quái dị, rồi tự mình cạn lấy chén rượu của mình.

Đến chén thứ sáu thì Thượng Quan Văn Phụng đã ngà ngà say cười khà :

- Ngũ sư huynh, uống rượu và uống nữa đi, rượu còn ta cứ uống.

Rồi nàng rót rượu và uống cạn chén thứ bảy.

Đường Thế Dân chợt nắm lấy bình rượu lại không cho Thượng Quan Văn Phụng rót thêm nữa :

- Sư muội, chẳng hiểu như thế nào, hiện giờ ngu huynh không thể để cho sư muội uống nữa.

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt nhìn Đường Thế Dân bằng ánh mắt u sầu oán hận rồi bảo :

- Muội vốn không muốn nói, nhưng thâm tâm không nỡ chẳng nói ra được. Anh có đúng là nhân vật Đại Hành Quyết hay không?

Tâm trường của Đường Thế Dân rung động :

- Sao đây, sư muội muốn nói tới Đại Hành Quyết à?

- Hãy cho muội biết có phải hay là không thế thôi.

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Không đúng.
- Song có người bảo sư huynh là nhân vật Đại Hành Quyết.
- Ai bảo em như thế?
- Mã Chi Chương!
- Mã Chi Chương à?
- Phải đấy.

Thượng Quan Văn Phụng nhấn mạnh.

- Thực ra, gã Mã Chi Chương trở về thọ tang cho thân phụ của hắn đã chết trong tay nhân vật Đại Hành Quyết. Có điều không một ai trông thấy được hình dáng của hắn. Hắn chỉ lưu lại huyết trường ba chữ máu “Đại Hành Quyết” mà thôi.

Đường Thế Dân cau mày :

- Nhân vật Đại Hành Quyết có để lại huyết lệnh hay không?

Thượng Quan Văn Phụng ngạc nhiên :

- Huyết lệnh à?
- Đúng vậy.
- Chuyện này tiểu muội chưa hỏi tới.

Trong bụng Đường Thế Dân lấy làm lạ. Từ trước đến nay, các nạn nhân sắp bị Đại Hành Quyết sát hại đều có huyết lệnh đến trước.

Lần này tại sao không có cây huyết lệnh báo thời gian?

Chàng hỏi Thượng Quan Văn Phụng :

- Do đâu sư muội biết được chuyện này.
- Do Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ tiết lộ.
- Thân phụ của Mã Chi Chương tên gì?
- Đó là lão Mã Sam biệt danh Độc Đởm Thiết Diện.

Đường Thế Dân trầm lặng suy tư.

Chàng nhớ lại danh sách được liệt kê trong huyết thư dưới ngôi cổ mộ coi có tên này hay không.

Tuyệt nhiên không có ghi danh hiệu Mã Sam.

Như vậy có nghĩa gì.

Một ý niệm chuyển qua trong đầu óc chàng.

Đường Thế Dân chợt nghĩ hay là có kẻ mạo danh Đại Hành Quyết đi giết người để trả mối tư thù?

Đường Thế Dân mãi chìm đắm trong vùng tư lự.

Chợt nghe Thượng Quan Văn Phụng hỏi :

- Thế Dân! Anh đang suy nghĩ gì đây?

Đường Thế Dân giật mình :

- Ngu huynh đang suy nghĩ không hiểu tại sao chuyện này lại đột nhiên rơi vào trên vai ngu huynh như thế.

Thượng Quan Văn Phụng nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Vừa rồi huynh nói gì đến huyết lệnh?

Trầm ngâm một lúc Đường Thế Dân đáp :

- Ngày còn trú ngụ tại tòa Phong bảo ngu huynh từng chứng kiến những người bị nhân vật Đại Hành Quyết giết. Trước khi muốn giết ai, hắn đều ra huyết lệnh trước vài hôm rồi vụ án mạng mới xảy ra. Còn vụ này tại sao lại không có huyết lệnh đó, nên ngu huynh phân vân suy nghĩ xem sự việc thế nào.

Thượng Quan Văn Phụng chợt “à” lên một tiếng :

- Nếu như thế nhân vật Đại Hành Quyết nhất định không phải là anh rồi.

Đường Thế Dân nói :

- Có cái lý do nào ngu huynh dùng danh hiệu Đại Hành Quyết đi giết người một cách vô can như thế. Hơn nữa, ngu huynh đâu có tài năng, công lực và mưu trí xuất thần, nhập quỷ đường đó.

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu :

- Lời sư huynh chí lý. Song hiện giờ trên giang hồ cứ bảo huynh là nhân vật Đại Hành Quyết, không có cách nào cải chánh cho được. Vậy sư huynh hãy tự liệu lấy mình trước là hay.

Đường Thế Dân cương nghị :

- Không quản là như thế nào, nhưng dù sao chẳng nữa cũng không phải là ngu huynh, còn mối thù kia nhất định phải trả trên mình gã Mã Chi Chương.

Thượng Quan Văn Phụng thở dài :

- Ngũ ca! Dù sao muội cũng vẫn yêu anh, dù dung mạo của huynh có xấu xí cách nào lòng dạ muội cũng chỉ trước sau như vậy mà thôi.

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Ngu huynh cảm tạ sư muội, nhưng...

- Nhưng thế nào đây?

- Nhưng ngu huynh không thể nào thương yêu sư muội được.

- Vì sao vậy?

- Vì ngu huynh đã có hôn thê rồi.

- Nhưng sư huynh bảo nàng đã chết rồi.

Đường Thế Dân nói dối :

- Ngu huynh được người cho tin rằng nàng còn sống...

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt :

- Còn sống à!

- Đúng vậy.

- Sư huynh đi tìm nàng nói lại tình cũ?

- Cũng không đúng vậy.

- Chứ thế nào đây?

- Ngu huynh tìm nàng để hỏi vụ huyết án bí mật, rồi sau đó ngu huynh và nàng cũng phải chia tay.

Thượng Quan Văn Phụng đau khổ :

- Luôn cả muội, sư huynh cũng chẳng cần hay sao?

Đường Thế Dân trầm nã :

- Hiện giờ ngu huynh thấy chẳng có gì cần thiết cho cá nhân huynh nữa, chết đã không đáng kể, sống có nghĩa gì đâu.

Hai đàng yên lặng một lúc.

Chợt nàng cười chua chát :

- Ngũ sư huynh này!

Đường Thế Dân ngược mặt :

- Sư muội muốn nói gì đây?

- Muội biết huynh vẫn còn yêu muội như thuở nào, nhưng huynh mặc cảm xấu xa vì dung mạo của huynh hiện thời. Có đúng thế không?

Đường Thế Dân chợt lạnh lùng :

- Sư muội Thật tình ngu huynh không phải là huynh lúc trước nữa rồi, hoàn toàn không phải rồi.

Giây lâu, giọng nàng run run :

- Đường Thế Dân, muội yêu huynh lâu nay chỉ vì tấm lòng cao đẹp của huynh chứ không phải ở dung mạo, xin huynh đừng hiểu lầm. Trái tim muội vĩnh viễn không bao giờ biến đổi.

Đường Thế Dân đau xót :

- Sư muội, thật tình trái tim huynh nay đã chết đi rồi, đã lạnh như tuyết giá. Huynh cũng chẳng cần một ai thương hại huynh cả, chẳng cần bố thí gì cho huynh nữa cả. Ngày nay ngu huynh không còn gì xứng đáng với sư muội cả. ngu huynh không thể nào yêu sư muội được. Muội hãy đi đi.

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt lên, mặt nàng có vẻ khờ khạo, buông chung rượu xuống bàn.

Xoảng!

Chun rượu ngã lẩn rớt xuống vỡ nát bao giờ mà Thượng Quan Văn Phụng chẳng hề hay biết chi cả.

Hai dòng lệ từ khóe mắt của nàng lóng lánh chảy ra. Nàng đau khổ đến tột cùng.

Thượng Quan Văn Phụng là tiểu sư muội của chàng, từng chung sống mười mấy năm dài bao nhiêu là kỷ niệm, giờ đây chàng trở mặt làm nàng đau khổ sao đành.

Sau đó Thượng Quan Văn Phụng từ từ đứng dậy rời khỏi chiếc bàn, xuống thang lầu chẳng nói thêm lời gì nữa cả.

Trái tim của Đường Thế Dân muốn rướm máu trong cảnh ngộ này, mấy lần chàng toan gọi nàng đứng lại nhưng rồi lại thôi.

Chàng cắn răng chịu đựng để cho Thượng Quan Văn Phụng ra đi với cơn khổ đau cùng tột trong lòng.

Rốt cuộc chàng gục xuống bàn một lúc khá lâu... cho đến khi trời đã quá khuya rồi, quán rượu phải dọn dẹp nhưng Đường Thế Dân hãy còn ngồi ỳ một nơi.

Tên tiểu nhị bước tới vòng tay :

- Trời đã khuya rồi, xin mời thiếu hiệp về nghỉ ngơi.

Đường Thế Dân chẳng đáp lời lặng lẽ đứng lên móc đỉnh bạc trả tiền cho tên tiểu nhị.

Rồi chàng lặng lẽ ra khỏi tửu quán.

Như kẻ mất đi cả thần trí, Đường Thế Dân tiến về khách điểm Ngũ Vân và bước vào phòng.

Trong phòng tối om không có đèn đuốc.

Sự tình có hơi khác lạ.

Theo lẽ thì gã tiểu nhị phụ trách trong khách điểm phải thắp đèn sáng lên.

Nhưng tại sao phòng chàng lại không có đèn đuốc chi hết.

Đường Thế Dân chủ ý, đưa mắt nhìn quanh một lượt.

Chợt chàng phát giác có điều lạ thường.

Từ nơi ánh sáng phía ngoài rọi vào có thể thấy một người đang ngồi trong đó.

Bất giác Đường Thế Dân rung động trong lòng.

Là ai đây?

Định thần nhìn kỹ chàng thấy đó là một người đàn bà có vẻ kiêu diễm vì nhờ thân hình.

Ai đây? Thượng Quan Văn Phụng tới đây chờ chàng chăng?

Đường Thế Dân toan mở miệng thốt lời nói, thì một giọng trong trẻo đã nói lên nho nhỏ :

- Hãy gỡ cái mặt nạ trên gương mặt của huynh đi và đừng nói lời gì hết.

Giọng nói này như là một lệnh truyền chứ không phải yêu cầu.

Đường Thế Dân giật mình quá lạ.

Rõ ràng đó là giọng nói của nữ tỳ Đinh Hương chứ chẳng còn là ai nữa cả.

Như thế chứng tỏ Đinh Hương đã biết rõ tất cả về hành tung của chàng rồi.

Nay nàng ta bảo chàng như thế có nghĩa gì?

Tại sao nàng bảo chàng gỡ cái mặt nạ kia?

Và tại sao lại cấm chàng nói chuyện?

Đường Thế Dân thì thầm :

- Có phải Đinh Hương cô nương đó chăng?

Giọng Đinh Hương thấp hơn trước hơi gắt :

- Đã bảo huynh đừng lên tiếng. Hãy đổi bộ mặt khác và hãy ra ngoài này cho mau.

Nên thay lại bộ áo nhà nho màu trắng là hay nhất.

Đường Thế Dân tiến lại gần :

- Là chuyện gì vậy Đinh Hương?

Đinh Hương với giọng băng khuâng :

- Chờ lát nữa đây sẽ nói chuyện, bây giờ huynh nên làm theo tiểu muội vừa nói mau lên.

Đường Thế Dân hiểu có chuyện gì quan trọng chứ chẳng không, nên làm theo lời Đinh Hương. Chàng khoác lên một bộ mặt khác.

Đinh Hương tiếp :

- Bộ áo nhà nho đang giắt trên thành giường, huynh hãy tới cầm lấy và thay đi kéo chẳng còn kịp nữa.

Đường Thế Dân tiến lại giường thay đổi y phục theo lời nói của ả Đinh Hương.

Đinh Hương nói thì thầm :

- Thế là hay. Hiện giờ Tàn Tật Nhân không còn trên chốn thế gian này nữa vậy cũng xong rồi.

Đường Thế Dân bắn khoăn :

- Chuyện gì thế? Đinh Hương.

Đinh Hương nói :

- Hiện giờ huynh đã không còn là nhân vật quan trọng nữa, chúng ta rời khỏi nơi này trong nội đêm nay.

Đường Thế Dân ngờ vực :

- Đinh Hương quả thật là chuyện gì vậy?

Đinh Hương thì thầm trong bóng tối :

- Về sau sẽ biết, hiện giờ huynh hãy theo tiểu muội là hay.

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

Đinh Hương đáp :

- Trở về Phong bảo.

Đường Thế Dân nói :

- Thế thì không thể được rồi. Tại hạ nhứt định chẳng bao giờ quay về chốn đó nữa sao Đinh Hương lại bảo như thế?

Đinh Hương khẩn trương :

- Chỉ vì sự an toàn của huynh nên tiểu muội mới bảo huynh hãy trở về Phong bảo.

- An toàn à? Tại hạ đã bảo không đời nào và chẳng bao giờ trở về nơi đó cả. Tại hạ ở lại đây.

- Huynh có hay chuyện gì xảy ra trong phòng này chẳng?

- Là chuyện gì đây.

- Vậy thì sau khi trông thấy huynh chớ có hốt hoảng.

Nói xong Đinh Hương tiến lại đánh đá đốt đèn sáng lên.

Đường Thế Dân đảo mắt nhìn qua một lượt.

Bất giác thân mình chàng muốn nhảy vọt lên.

Bởi vì trên giường toàn là máu. Máu còn đang chảy rùng rùng xuống đất.

Hiển nhiên người nằm trên giường kia đã chết rồi.

Đường Thế Dân kinh hãi không cùng nhìn thẳng vào mặt tỳ nữ Đinh Hương mà chưa thể nói thành câu...

Xem tiếp chương 22 Rất đổi hải hùng

22. Chương 22 Rất Đổi Hải Hùng

- Các hạ. Tàn Tật Nhân đã chết bởi trong tay của các hạ, nơi đây không thể để như thế được, vậy hãy mang hắn đi ra ngoài hoang đảo an táng đi là xong.

Lúc ấy Đường Thế Dân đã nhìn thấy nạn nhân nằm chết bất giác lại rùng động thêm lần nữa.

Vì nạn nhân kia bộ mặt giống hệt như chàng lúc còn là Tàn Tật Nhân mặt mày đầy vết sẹo.

Mỗi chàng nhích động mà chẳng thốt nên lời.

Đinh Hương tiếp :

- Nay hãy dùng tấm bố trải giường cuốn hắn mang đi cho mau.

Dưới tình trạng thần kỳ quỷ bí này khiến cho Đường Thế Dân hoang mang đến cực độ.

Tuy vậy trong lòng chàng vẫn biết phải có nguyên nhân gì Đinh Hương mới làm như thế.

Biết đâu chàng hỏi một câu sơ suất sẽ hồng tất cả đại sự trong đêm nay và cái hậu quả không sao đo lường trước được.

Cho nên Đường Thế Dân làm thỉnh lắng lắng làm theo lời của Đinh Hương vừa bảo.

Lúc bấy giờ Đường Thế Dân nhận thấy nàng tỳ nữ Đinh Hương với cái tư thế uy nghi khác thường, giống như một tiểu thư quyền quý cao sang truyền lệnh chứ không phải tỳ nữ tầm thường nữa.

Sau khi gói xong cái tử thi, Đinh Hương tắt đèn, rồi nói to :

- Hãy theo tiểu muội cho mau.

Nàng tiến đi trước, Đường Thế Dân vác cái thây ma phóng theo sau.

Hai người tới một khu rừng trầm mặc.

Khu rừng này cách thị trấn chừng vài dặm nên thoáng cái là hai người đã đến nơi.

Đinh Hương đi vào trong sâu :

- Hãy tới gốc cổ thụ kia chôn hẩn rồi tính sau.

Đường Thế Dân tới gốc cổ thụ dùng kiếm chôn cái tử thi kia, rồi đứng đối diện Đinh Hương.

Đinh Hương lại bảo :

- Chúng ta vào trong kia một chút.

Đường Thế Dân ngồi đối mặt với Đinh Hương.

Lúc ấy đã gần tàn canh tư.

Đường Thế Dân lên tiếng trước :

- Nay đã mai táng người kia rồi, bây giờ Đinh Hương có thể nói rõ cái nguyên nhân chẳng?

Đinh Hương tươi cười bảo :

- Nếu tiểu muội không kịp sắp đặt đầu đó thì kẻ chết nằm trên giường không phải là hẩn mà là thiếu hiệp.

Đường Thế Dân kinh hãi :

- Đinh Hương nói sao. Có người toan giết tại hạ à?

- Đúng như vậy.

- Là ai?

- Lãnh Huyết Thái Quân.

Tâm trường của Đường Thế Dân rung động vì vừa rồi chính Thượng Quan Văn Phụng cũng từng cảnh giác chàng rồi.

Nào ngờ đối phương lại ra tay sớm như thế.

Rồi chàng buông trầm xuống :

- Đinh Hương, tại sao họ biết Tàn Tật Nhân là tại hạ?

- Chính vì thanh trường kiếm bên lưng của thiếu hiệp mà hẩn biết rõ hành tung.

- À ra như thế, vậy Hồng Tiểu Ngọc đã hay chưa?

- Tiểu thư chỉ hoài nghi chứ chưa có quyết chắc.

- Đinh Hương không có nói cho Hồng Tiểu Ngọc biết à?

- Tiểu muội thấy không cần thiết cho lắm.

- Tại sao Đinh Hương lại giấu Hồng Tiểu Ngọc chuyện này?

- Hiển nhiên phải có cái nguyên nhân của nó.

- Thế à. Còn người bị giết chết vừa rồi là ai?

- Một tên ác đạo trong chốn giang hồ.
- Hắn cũng có cái dung mạo ghê gớm như tại hạ à?
- Đúng như vậy.
- Ồ, sao lại có sự trùng hợp như thế.?
- Rất dễ dàng. Dùng thuật cải trang hắn giống thiếu hiệp có khó khăn gì.

Đường Thế Dân buông tiếng thở dài :

- Mục đích của đối phương giết tại hạ với dụng ý gì vậy?

Đinh Hương đáp :

- Thân phụ của Mã Chi Chương bị người ta giết, xưng danh là Đại Hành Quyết và đối phương cho thiếu hiệp chính là nhân vật khùng bổ đó.

Đường Thế Dân thẳng thốt :

- Nếu lúc này ta có mặt trong phòng cũng chưa chắc gì đối phương thành công được.
- Thiếu hiệp chớ nên tự phụ. Lãnh Huyết Thái Quân tiếng tăm lừng lẫy trong mấy mươi năm nay ít có đối thủ, công lực cao thâm cực độ. Một chiêu phát ra là một mạng người ngã xuống. Chính tiểu muội rất sợ lão bà phát giác mưu mô vừa rồi là hỏng cả.

Đường Thế Dân nói :

- Vậy thì tại hạ cảm tạ công ơn của Đinh Hương, nhưng...Tại hạ hãy còn chưa được rõ chuyện này như thế nào.

Đinh Hương buông trầm giọng :

- Hồng tiểu thư sai tiểu muội đi tìm Triệu Nhị tiên sinh, bạn thân của Hồng bảo chủ dọc đường tiểu muội vô tình phát giác ra chuyện này.

Đường Thế Dân “à” lên một tiếng :

- Tại hạ biết rồi, chính lão nhân áo vàng mà Hồng Tiểu Ngọc gọi là nhị thúc đấy chứ gì, nhưng Bảo chủ mời Triệu Nhị tiên sinh có chuyện gì thế?
- Trong Phong bảo vừa lại xảy ra biến cố khiếp người, lão Khương Cháp Trung đã bị nhân vật Đại Hành Quyết giết chết, có thể chỉ vì Bảo chủ muốn lánh mặt nên mới mời Triệu Nhị tiên sinh.

Trong lòng của Đường Thế Dân rung động. Không ngờ Khương Cháp Trung trước sau gì cũng không tránh khỏi cái kiếp vận như đồng bọn.

Hành thủ của Đại Hành Quyết quả thật là ghê gớm không thể nào đo lường trước được.

Chàng hỏi :

- Đại Hành Quyết giết người trong Bảo có cái nguyên nhân gì?

Đinh Hương đáp :

- Có thể đây là một cuộc báo thù cũng nên.
- Báo thù gì?
- Phải hỏi nhân vật Đại Hành Quyết chứ tiểu muội làm thế nào hiểu cho được.
- Trong Phong bảo đã chết đi nhiều cao thủ, chẳng lẽ Bảo chủ không hiểu rõ nguyên nhân cuộc huyết sát này hay sao.

Trầm ngâm một lúc Đinh Hương đáp :

- Cũng có thể Bảo chủ đã biết rõ cái nguyên nhân của cuộc huyết sát nhưng không nói ra thì là sao người ngoài hiểu được.

- Cứ theo Đinh Hương thì trong Bảo có điểm gì đáng nghi ngờ không?

- Tiểu muội chỉ là kẻ bề tôi hèn mọn trong Bảo thì làm sao biết được chuyện bằng trời trong thiên hạ.

Rồi nàng tiếp :

- Hiện nay trong Bảo rất cần người, tiểu muội có nghe Tổng quản nhắc tới thiếu hiệp và cũng đang hết sức tìm kiếm, vậy thì thiếu hiệp cũng nên trở về Bảo một phen.

Đường Thế Dân quả quyết :

- Tại hạ không bao giờ trở về nơi đó nữa, lại nữa với bộ mặt của tại hạ không còn tư cách gì để thấy một ai nữa cả.

Đinh Hương khuyên nhủ :

- Người võ sĩ trong chốn giang hồ, tử sinh thương tích là chuyện thường tình, quý ở tinh thần chứ đâu có phải nơi dung mạo, thiếu hiệp chớ nên quá mặc cảm mà phụ lòng người.

Đường Thế Dân cắn răng :

- Song dù sao đi nữa thì tại hạ không thể nào trở về được.

- Tiểu thư cũng hết sức chờ đợi trông ngóng thiếu hiệp lẽ nào thiếu hiệp phụ tình nàng hay sao.

Đường Thế Dân hơi khích động :

- Đinh Hương khi trở về Bảo hãy nói rằng tại hạ rất cảm tạ cái thịnh tình của lão Tổng quản và Hồng Tiểu Ngọc đã chú tâm tới. Sau này có dịp sẽ tái ngộ cùng nhau.

- Nói như thế thiếu hiệp chẳng có tình cảm đối với Hồng tiểu thư một chút nào hay sao?

Đường Thế Dân thở dài :

- Lòng của tại hạ nay đã nguội lạnh như đồng tro tàn chắc phải phụ đi tấm lòng tốt của tiểu thư rồi.

Đinh Hương lo lắng :

- Còn một chuyện nữa, đó là Lãnh Huyết Thái Quân sau khi có thể phát giác được chuyện kia và có thể còn tìm thiếu hiệp để mà giết chết, nếu thiếu hiệp lang thang trên chốn giang hồ chỉ sợ e một ngày nào đó không tránh khỏi tai họa xảy ra.

Đường Thế Dân nói :

- Con người sinh ra đều có số mạng, nếu tại hạ không tránh khỏi định mệnh thì đó là chuyện cam đành.

Giọng của Đinh Hương run run :

- Nay thiếu hiệp không chịu trở về Bảo thì tiểu muội cũng chẳng dám nài ép làm gì, vậy thì tiểu muội xin cáo từ đây.

Nói xong Đinh Hương đứng dậy, nhưng thật lâu nàng vẫn chưa chịu bước đi, hình như nàng còn lưu luyến.

Đường Thế Dân cũng đứng lên theo Đinh Hương, hai người nhìn nhau qua bóng đêm ngập tràn.

Lát sau, Đinh Hương hỏi :

- Sao thiếu hiệp lại nhìn tiểu muội như thế?

- Vì tại hạ nhớ tới chuyện xưa.

- Chuyện xưa gì?

- Ngày xưa Tiểu Tú Tử cũng có đôi mắt to và đen láy như Đinh Hương vậy thấy đôi mắt tại hạ nhớ đến nàng.

- Tiểu Tú Tử hiện ở đâu?

- Đã chết rồi!

- Vậy thì khi nào thiếu hiệp muốn nhìn mãi đôi mắt người xưa thì hãy trở về Phong bảo.

Thốt xong câu này Đinh Hương quá thẹn bỏ đi liền.

Tâm trường của Đường Thế Dân cũng rúng động.

Chàng nhìn theo chiếc bóng của Đinh Hương khuất dạng trong màn đêm tăm tối.

* * * * *

Mặt trăng mọc lên trễ, buông ánh sáng cả lùm cây ngọn cỏ.

Cảnh sắc đêm khuya đẹp mơ hồ.

Đường Thế Dân đứng giữa bụi bờ hoang vu ngơ ngác đưa mắt nhìn chung quanh rồi tần ngần suy nghĩ.

Hết chuyện Đinh Hương, chàng nhớ tới tiểu sư muội của mình là Thượng Quan Văn Phụng.

Chẳng hiểu hiện nay Thượng Quan Văn Phụng đã như thế nào?

Nàng đã bị Độc Thủ Tiên Cô phát giác là đấng nữ lưu và có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cho nàng chăng?

Rốt cuộc tất cả mọi chuyện chàng đều gác lại, thứ nhất lo truy tầm thủ phạm Phụng Hoàng trang.

Nhất định chàng phải tìm cho ra manh mối để trả lại mối hận cừu cho những người đã chết.

Kế đó chàng lại tìm hung thủ sát hại nhị sư huynh của chàng.

Đường Thế Dân tâm tư mãi cho tới khuya vẫn còn đứng thẩn thờ trong rừng cây tịch mịch.

Sau cùng trời tờ mờ sáng.

Bấy giờ Đường Thế Dân mới uể oải xê dịch thân hình ra khỏi lùm cây, bước ra ngoài.

Trước mặt chàng có mấy con đường lớn có thể trải qua cánh đồng ruộng mênh mông.

Đứng suy nghĩ một lúc bất giác Đường Thế Dân tiến theo con quan lộ chẳng hiểu về đâu.

Trên con lộ này kẻ qua người lại thật là đông đảo ngựa xe rầm rộ.

Chợt trong khi đó.

Một lão nhân quái gở đầu tóc rối bời đi nặng từ đằng kia đi lại trước mặt chàng.

Lão nhân trợn mắt dừng lại :

- Ô sao thiếu hiệp ăn vận thế này?

Đường Thế Dân đang bước đi chợt nghe giọng nói đó liền dừng lại định thần nhìn kỹ.

Vũ Nội Cuồng Khách.

Đúng thế người vừa tiến lại chính là Vũ Nội Cuồng Khách. Đường Thế Dân hoan hỷ tiến lên vòng tay thi lễ :

- Xin chào lão tiên bối!

Vũ Nội Cuồng Khách lim dim mắt :

- Lão phu đang muốn tìm thiếu hiệp đây.

Đường Thế Dân ngạc nhiên :

- Vậy à. Lão tiên bối tìm tại hạ có chuyện gì chăng?

- Đương nhiên là có chuyện rồi, lão phu vừa được một tin đáng mừng.

Đường Thế Dân phẩn chấn :

- Lão tiền bối, tin tức gì vậy?

Vũ Nội Cuồng Khách ngó trước nhìn sau rồi buông trầm :

- Hoàng Phổ Tú, tức Tiểu Tú Tử con gái của Hoàng Phổ Minh hãy còn sống.

Cặp mắt của Đường Thế Dân trợn to lên, vô cùng kích động thật lâu mới thốt được lời :

- Lão tiền bối, hiện giờ Tiểu Tú Tử đang ở chốn nào?

Vũ Nội Cuồng Khách nói thẳm :

- Chớ có chuyện vãn dọc đường, ở đây rất nhiều tai mắt, hãy xích vào nơi kia rồi sẽ đàm đạo.

Xem tiếp chương 23 Vào tận núi sâu tìm cổ nhân

23. Chương 23 Vào Tận Núi Sâu Tìm Cổ Nhân

Vũ Nội Cuồng Khách chậm rãi nói :

- Thiếu hiệp hãy bình tĩnh nghe lão phu nói đây: cái tin này chỉ vừa nghe qua chớ chưa chắc cho lắm, còn phải tìm sự thật xem sao đã.

- Tìm thế nào đây?

- Năm xưa thân phụ nàng có gửi nàng cho một dị nhân, nhưng mà mười mấy năm ta chưa gặp nên chẳng hiểu thế nào cả.

Đường Thế Dân hỏi mau :

- Là đáng dị nhân nào thế?

- Năm xưa có một lần Hoàng Phổ Minh tiết lộ với lão phu vị dị nhân kia là phái nữ nhưng không nói rõ tên gì, có điều dị nhân đó ở ẩn trong núi Phục Ngưu, lúc đó lão phu không hỏi thêm làm gì, chẳng ngờ sang năm sau thì đại họa xảy ra.

- Như vậy lão tiền bối không rõ danh tánh dị nhân đó à?

- Lão phu hỏi thăm thì mới được hay vị dị nhân kia chính là Tổ Nữ Phi Kiếm Tàn Hương Quỳnh. Theo lời đồn đãi thì năm trước Tổ Nữ Phi Kiếm đã đánh nhau với Trung Nguyên bát ma, năm nay tuổi tác cũng chừng chín mươi rồi.

Đường Thế Dân chau mày lại :

- Do đâu tiền bối lại biết Tổ Nữ Phi Kiếm Tàn Hương Quỳnh mai danh ẩn tích trong dãy núi Phục Ngưu?

- Đó là do sự phát giác của người bằng hữu khi đi ngang qua nơi đó từ bọn người săn bắn.

Đường Thế Dân “à” lên một tiếng :

- Lão tiền bối, cái hang cốc của lão bà Tổ Nữ Phi Kiếm kia ở về hướng nào trong dãy núi Phục Ngưu.

- Thiếu hiệp toan vào trong đó sao?

- Đúng vậy, tại hạ cần phải hỏi rõ tung tích của Tiểu Tú Tử, để biết qua vụ án năm xưa như thế nào.

- Thiếu hiệp không sợ quy củ của lão bà à?

- Điều này đến đó sẽ hay.

- Vậy thì hay lắm. Nay lão phu nói cho thiếu hiệp nghe, thiếu hiệp hãy vào trong phía Nam Triệu. Dọc theo ngọn núi chính tiến qua phía Tây ước chừng một trăm dặm là có thể thấy một cái hang cốc có nhiều khối đá lởm chởm hình thù rất quái dị như vậy đúng là nơi trú ẩn của lão bà kia rồi.

Đường Thế Dân phẩn chấn cả tinh thần.

- Cám ơn lão tiền bối. Hiện giờ tại hạ cần phải tới đó ngay xem mọi sự thế nào lão tiền bối còn điều gì chỉ giáo nữa hay chăng?

Vũ Nội Cuồng Khách nói :

- Nay lão phu chỉ nhắc thiếu hiệp hãy hết sức đề phòng trên đường từ đây cũng phải tiếp tục dò thám coi hung thủ chính thật là bọn nào.

Đường Thế Dân cung tay :

- Vậy xin bái biệt lão tiền bối hẹn tái kiến.

- Tái kiến.

Sau đó Đường Thế Dân hấp tấp ra đi.

Trong tâm tư chàng lúc này xáo động khôn tả, vừa phấn khởi khôn cùng.

Miễn sao Tiểu Tử Tử hãy còn sống trên cõi thế gian này là chàng đã mãn nguyện rồi.

Sau khi gặp nàng, chàng sẽ hỏi rõ những thủ phạm xem nàng có biết hay chăng, rồi tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

Đường Thế Dân cứ tiến mãi không ngừng về hướng núi Phục Ngưu.

Qua ngày hôm sau đó chàng đã tới nơi rồi.

Đường Thế Dân đi từ Nhữ Châu chuyển sang Sung Sơn rồi mới tiến vào dãy núi Phục Ngưu.

Dọc đường thật là hiểm trở nguy nan, có thể mất mạng như chơi song Đường Thế Dân kiên trì quyết chí phải đến nơi dù với giá nào.

Qua ngày thứ nhì xem ra cũng gần hang cốc thần bí rồi, Đường Thế Dân hết sức lưu tâm chú ý.

Đang lúc chàng tiến vào trong sâu thẳm linh có tiếng thảm khóc ré lên phía trước.

Bất giác Đường Thế Dân kinh hãi.

Tiếng ré thảm khóc kia nổi lên từ phía dưới chân đồi, Đường Thế Dân chẳng chút chậm trễ bấn mình xuống đó.

Đây là một mảnh đất bằng phẳng chính giữa thung lũng của một sơn cốc. Nơi đây có vài cây tùng có che tàng rậm mát.

Có năm người thợ săn trên vai còn mang gươm đao đang hãi hùng tháo lui về một góc.

Riêng có một gã thanh niên đang bị một lão mặt mày hung hăng như con khỉ đang nắm nơi mạch môn kiềm chặt.

Năm ngón tay của lão bám sâu vào cổ tay gã thanh niên máu chảy ra đầm đìa.

Hắn nhăn nhó bộ mặt thật là đau khổ.

Lão bộ mặt khỉ quát :

- Hãy nói mau, lão bà họ Tần kia ở hang cốc nào?

Gã thanh niên cắn răng chịu đau khổ mà chẳng trả lời.

Lão mặt khỉ gầm to :

- Tiểu tử! Nếu ngươi không chịu nói thật ra thì ta sẽ bẻ gãy cánh tay ngươi bây giờ.

Gã thanh niên nghiêng răng :

- Lão tặc! Đồ người dám giết ta. Lão bà sẽ không dung cho người đâu.

- Ha ha... lão phu đang muốn tìm lão bà đó, chỉ e sợ lão ta không dám hiện thân mà thôi. Vậy thì ngươi đã tới số rồi.

Lão ta giờ ngón chỉ vận công toan điểm vào tử huyệt của gã thanh niên bận đồ săn bắn kia.

Gã rú lên một tiếng thảm khóc.

- Hãy ngưng tay!

Thình lình một chiếc bóng phóng tới sân trường.

Chiếc bóng chính là Đường Thế Dân.

Lão nhân mặt khỉ thấy có kẻ xen vào liền quay lại nhìn Đường Thế Dân rồi cười khà :

- Ha ha... tiểu tử! Người là gì của Tổ Nữ Phi Kiếm Tàn Hương Quỳnh?

Đường Thế Dân thét :

- Hãy buông thanh niên kia ra.

- Nếu lão phu không buông thì sao?

- Lão sẽ chết tức khắc!

- Ha ha... hãy xem đây!

Rắc... rắc!

Gã thanh niên kia ré lên thảm khóc cánh tay gãy lìa, ngã lăn xuống đất bất tỉnh.

Cặp mắt của Đường Thế Dân đỏ rực như lửa nhìn thẳng vào mặt lão nhân mặt khỉ :

- Lão kia! Người là kẻ vô đạo giang hồ, nay lại thi hành thủ đoạn hiểm độc. Ta lấy theo sự công bình của võ lâm mà nói với người.

Nói xong, chàng rút thanh trường kiếm ra đưa lên bằng ngực, vận công lên.

Lão nhân mặt khỉ coi thường :

- Tiểu tử, người có đúng là môn đệ của lão bà kia chăng?

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Chớ có dài dòng, hiện giờ lão nên lo bảo vệ tánh mạng là hay hơn.

Lão nhân mặt khỉ cười khà :

- Tiểu tử! Người có muốn đi đầu thai thì cũng đừng quá gấp như thế. Người có biết lão phu là ai không?

Đường Thế Dân cười nhạt :

- Ta không cần biết người là ai cả?

Khi ấy đột nhiên mấy tay thợ săn “à” lên một tiếng vô cùng kinh hãi.

Đường Thế Dân quét mắt nhìn qua một cái, bất giác trong lòng chàng rung động cả lên.

Đã thấy ba vị lão nhân tóc râu bạc phều, mặc áo dài màu tím, cách đi của họ như những lượn sóng.

Nháy mắt ba lão nhân đã tới trước sân trường.

Lão nhân đứng giữa hỏi :

- Là chuyện gì vậy?

Lão mặt khỉ vòng tay cung kính :

- Bẩm sư phụ! Đệ tử đang tra hỏi gã thanh niên này thì tên tiểu tử kia xông vào can thiệp. Theo đệ tử nhận xét, gã tiểu tử này có liên hệ đến lão bà Tổ Nữ Phi Kiếm chứ chẳng không đâu.

Ba lão nhân tóc bạc dời sáu luồng tinh quan sáng rực nhìn thẳng vào mặt của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân nổi giận, nhưng chưa nói gì cả còn chờ sự phản ứng của ba vị lão nhân kia.

Lão đứng giữa trầm giọng :

- Người có hỏi rõ hay chưa?

Lão mặt khỉ đáp :

- Hắn vừa xuất hiện là đòi giết đệ tử ngay.

Lão nhân đứng giữa hừ lạnh :

- Mấy mươi năm rồi, công lực của Tổ Nữ Phi Kiếm Tàn Hương Quỳnh đã cao thâm không vừa gì đâu. Vậy thì ta thử nơi gã tiểu tử này mà xét đoán công phu của đối phương cũng tốt.

Lão mặt khỉ thi lễ :

- Xin tuân lệnh!

Rồi lão ta nhìn Đường Thế Dân :

- Tiểu tử! Hãy ra chiêu cho mau kéo chẳng còn cơ hội nữa.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Mời các hạ xuất chiêu trước.

Lão mặt khỉ hừ lạnh rồi huy động thanh bảo kiếm tấn công.

Một điểm sáng chớp tới Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân cười nhạt một tiếng ra chiêu tiếp nghênh.

Soảng!

Song phương hiệp lại rồi dang ra.

Lão mặt khỉ tháo lui ba bước vẫn chưa đứng vững.

Ba lão nhân tóc bạc đồng “ồ” lên một tiếng.

Kế đó lão nhân mặt chữ điền khẽ hỏi :

- Hãy để gã tiểu tử này cho ta!

Lão mặt khỉ tháo lui ra ngoài.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Có phải bọn người muốn luân phiên với nhau để mà thủ thắng hay chăng?

Xem tiếp chương 24 Tổ Nữ Phi Kiếm

24. Chương 24 Tổ Nữ Phi Kiếm

- Chớ có hàm hồ. Quy củ tranh đua của bọn ta lâu nay chỉ có một chiêu mà thôi.

Đến đây Đường Thế Dân đã hiểu rõ mọi chuyện. Ba lão này chắc cũng là những nhân vật cao anh trong chốn giang hồ.

Nếu không họ đâu có vẻ tự phụ thế.

Lão nhân mặt chữ điền tiếp :

- Nay có lời nói trước, lão phu đây nhất định phải chặt đứt hai cánh tay của người. Vậy thì người nên chuẩn bị một keo mà hối hận.

Đường Thế Dân hỏi :

- Cũng chỉ một chiêu thôi à?

Lão nhân mặt chữ điền đáp :

- Đường nhiên như vậy rồi, lão phu không vì người mà phá bỏ quy củ của bốn môn.

Đường Thế Dân nghĩ thầm :

- Nay lão ta đã lợi hại dường đó nếu ta không sử dụng đến Truy Hồn tam thức chỉ sợ không còn mạng nữa đây.

Nghĩ vậy rồi chàng vận dụng công lực lên sắp sửa thi triển Truy Hồn tam thức.

Lúc đó cây trượng trong tay của lão nhân mặt chữ điền khe khẽ chấn động.

Tuy cây trượng chưa đưa ra, nhưng làn kinh lực đã nổi dậy lấn áp tới chàng rồi.

Đây cũng rõ nội lực của lão nhân mặt chữ điền cao thâm đến mức độ không thể coi thường rồi.

Đường Thế Dân rung động tận đáy lòng :

- Phải toàn lực chiến đấu mới mong sống sót.

Ý niệm chưa chấm dứt thành linh đột biến xảy ra.

Một trong hai lão nhân đứng ngoài đã hô to lên :

- Bà ta đã tới kìa.

Lão nhân mặt chữ điền thu hồi cây trượng nhìn lại, trong khi Đường Thế Dân cũng rút kiếm vào vỏ.

Chàng trông thấy một lão bà tóc bạc phều đã đứng sững cách đó chừng vài trượng.

Lão bà hiện thân từ bao giờ chẳng hề một ai hay biết đủ rõ thân pháp huyền thông đến mức độ nào rồi.

Lão bà mình mặc áo trắng, tay cầm gậy tre mong manh, làn da mặt tuy nhăn nheo nhưng vẫn còn hồng hào như thuở còn bé.

Đường Thế Dân nhủ thầm :

- Phải chăng lão bà này chính là Tổ Nữ Phi Kiếm Tàn Hương Quỳnh.

Đường Thế Dân trợn trừng cặp mắt lên, trong lòng sôi động tựa nước thủy triều dâng.

Hiện thời chàng chỉ cần hỏi một câu là sự tử sinh của Tiểu Tú Tử là đã hiểu rõ rồi.

Nhưng lúc này Đường Thế Dân chưa có cơ hội hỏi lão bà.

Bấy giờ cặp mắt sáng ngời của lão bà tóc bạc quét nhìn khắp cả sân trường một cái :

- Mấy chục năm qua rồi, ai nấy đều cũng gần đến lúc thoát khỏi chốn trần gian, còn tranh giành hơn thua nữa làm gì?

Ba lão nhân liền xê mình lên bao vây lão bà Tàn Hương Quỳnh vào chính giữa.

Lão có nút ruồi cười ha hả :

- Tàn Hương Quỳnh nói nghe hay lắm, nhưng mỗi cự thù năm xưa chưa giải quyết thì làm sao bọn ta chịu chui vào lòng đất được.

Tàn Hương Quỳnh chậm rãi nói :

- Lão thân mấy mươi năm qua mai danh ẩn tích khổ thân tu luyện chốn rừng sâu nước độc, đã rất ân hận chuyện sát sanh trong chốn giang hồ, nay không muốn tạo nên kiếp sát nữa.

Lão già mặt khỉ cười :

- Lão bà muốn giết người thì cứ tự tiện, chứ ba huynh đệ ta chỉ chờ đợi có một ngày này.

Lão nhân mặt chữ điền tiếp :

- Huynh đệ chúng ta tất cả tám người, người gây cho ba người chết, hai người tàn phế khiến cho ba chúng ta lênh đênh đại khổ trong mấy chục năm qua, mối thù này không trả, làm sao đứng làm người trong cõi đất trời.

Bất giác Đường Thế Dân rung động trong lòng nhớ lại những lời nói của Vũ Nội Cuồng Khách.

Cứ theo lời lão nhân thì năm xưa Tổ Nữ Phi Kiếm Tàn Hương Quỳnh đã tuyệt tích đi sau trận giao tranh với Trung Nguyên bát ma rồi.

Như vậy ba lão nhân này phải chăng chính là Tam ma trong Trung Nguyên bát ma nay tìm Tàn Hương Quỳnh để trả mối cừu thù?

Quả thật chàng không ngờ một duyên kỳ ngộ lạ lùng đây.

Lúc ấy chợt nghe Tàn Hương Quỳnh hòa hoãn nói :

- Năm xưa tám huynh đệ Trung Nguyên bát ma bọn người hiệp sức tấn công ta. Cái mạng già này may đây còn sống cũng là chuyện ngoài sự tính rồi, giờ đã mấy mươi năm bọn người còn chưa chịu bỏ qua hay sao?

Lão nhân có nốt ruồi to cười khà :

- Ha ha... huynh đệ chúng ta tuy không có tình cốt nhục, song cũng chẳng kém gì thủ túc với nhau, ba đã chết, hai tàn phế, làm sao chúng ta yên tâm khi chưa trả thù được.

Tàn Hương Quỳnh nói :

- Trong chốn giang hồ khi đã ra tay đấu, nếu không giết họ thì họ giết mình, đây chỉ là luật sinh tồn mà thôi. Song có điều lỗi do nơi các người chẳng phải nơi ta.

Lão nhân mặt chữ điền trợn mắt :

- Nay chẳng quản lỗi do nơi ai, cứ hễ giết người là phải đền mạng theo luật công bằng của võ lâm...

Tổ Nữ Phi Kiếm Tàn Hương Quỳnh thản nhiên :

- Còn tám huynh đệ bọn người giết người vô số kể có đền tội cho thiên hạ hay chưa?

Lão nhân mặt khỉ nổi giận :

- Bọn ta chỉ tới đây tìm thù rửa hận chứ không có đấu khẩu với lão bà vậy hãy chuẩn bị là vừa.

Tàn Hương Quỳnh thủ thân.

- Phàm người trong giang hồ được sống tới chín mươi tuổi rất là hiếm có tại sao phải tìm thù.

Lão nhân mặt lớn cười to :

- Chắc lão bà sợ chết ngoài đồng nội không yên nắm xương tàn cốt rụi phải không? Vậy thì hãy tự quyết rồi anh em cũng niệm đức từ bi chôn cho lão một nấm mồ.

Tàn Hương Quỳnh chậm rãi :

- Cứ nghe giọng nói của chư vị chắc trong thời gian qua đã luyện thành thứ võ công tuyệt đỉnh gì đây. Nhưng lão thân cũng cần thấy nên khuyên ba vị hãy trở về để hưởng tuổi già sót lại, đừng gọi lại năm xưa mà cũng chẳng được an toàn.

Lão nhân mặt khỉ vung cây gậy lên :

- Hãy xông lên còn chờ gì nữa!

Hai lão già kia cũng cầm gậy tiến tới.

Ai nấy đều chuẩn bị tấn công Tàn Hương Quỳnh.

Trận đấu này chắc chắn phải long trời lở đất.

Đường Thế Dân vẫn còn đứng sững tại sân trường nhìn cuộc diện xảy ra, mà khẩn trương trong lòng vô tả.

Lúc đó Tần Hương Quỳnh quét mắt sáng ngời nhìn qua một cái rồi trầm giọng xuống :

- Quả thật, nay lão thân không còn muốn sát sanh hại vật, vậy thì lão xin hiến cho chư vị thứ võ công hèn mọn này xem sao.

Nói xong lão bà giơ cánh tay áo rộng lên.

Một làn sáng màu trắng như u hồn từ trong tay áo lão bà bắn xẹt tới bà lão nhào bay vòng quanh một lần trở lại.

Lão nhân có nốt ruồi to vùng cười khà :

- Kiểm thuật của bà thực tình có tiến bộ hơn xưa nhiều, nhưng thấy chắc không làm gì nổi...

Trái lại hai lão nhân kia thì vô cùng kinh hoàng đồng thanh la lên một tiếng quái dị.

Lão nhân có nốt ruồi to cũng im bật đưa tay sờ lên đầu mặt mày đổi sắc nhưng chẳng thốt được thêm lời.

Đường Thế Dân nhận ra tình hình cũng thẳng thốt cả người im bật luôn.

Thì ra đầu tóc của ba vị lão nhân vừa bị làn sáng trắng cạo phăng đi không còn một sợi nào.

Đây quả thật là một thủ pháp giết người chưa từng trông thấy chốn võ lâm một lần nào.

Nếu lúc này làn sáng kia hạ thấp chút nữa thì tự khắc ba cái đầu của ba lão nhân đã rụng xuống đất rồi.

Tần Hương Quỳnh thung dung bảo :

- Nếu ba vị bỏ nguyên ý thì cứ tự tiện ra về.

Ba lão nhân đưa mắt nhìn nhau một cái.

Lão nhân có nốt ruồi to nghiêng răng :

- Tần Hương Quỳnh, lão bà hãy chờ xem, có một ngày nào đó bọn anh em trở lại đây tìm bà.

Nói xong cả bọn đồng loạt lắt mình đi.

Sau khi lấy lại sự bình tĩnh ở tâm thần Đường Thế Dân tiến lên thi lễ trước mặt Tần Hương Quỳnh :

- Tại hạ xin yết kiến lão tiền bối.

Tần Hương Quỳnh lạnh lùng quét mắt nhìn Đường Thế Dân một cái rồi lặng lẽ quay mình đi.

Đường Thế Dân bấn mình tới gần Tần Hương Quỳnh lại :

- Tại hạ có chuyện thành khẩn muốn yết kiến lão tiền bối. Vậy xin lão tiền bối lưu bước cho tại hạ được hỏi một lời.

Tần Hương Quỳnh ngưng bước :

- Mấy chục năm nay lão thân không có tiếp xúc bên ngoài giang hồ, tiểu tử có chuyện gì đây.

Đường Thế Dân cung kính :

- Tại hạ muốn hỏi thăm tin tức một người.

- Người nào đây?

- Tại hạ có vị hôn thê tên là Hoàng Phổ Tú, nghĩ rằng trước đây có bá sư cùng lão tiền bối.

Cặp lông mày bạc của Tần Hương Quỳnh nhướng lên một cái :

- Ai nói cho tiểu tử biết?

- Đó là một người bằng hữu của phụ thân tại hạ suy đoán, nhưng không dám quả quyết lắm.

Tần Hương Quỳnh gật đầu :

- Đúng vậy. Lão thân không phủ nhận chuyện này, nhưng năm trước Hoàng Phổ Tú đã trở về thăm song thân của nàng chưa thấy trở lại.

Đường Thế Dân hấp tấp :

- Lão tiên bối. Hoàng Phổ Tú đã đi bao lâu rồi?

- Đã cả năm rồi.

Bất giác Đường Thế Dân lạnh mình lên, vì thời gian ấy đúng lúc sát kiếp Phụng Hoàng trang diễn ra.

Mối hy vọng tràn trề vừa chớm nở trong lòng Đường Thế Dân phút chốc đã tiêu tan đi.

Chàng băng khuâng trong lòng khôn tả.

Đến khi chàng cất mắt lên thì Tần Hương Quỳnh đã biệt dạng từ bao giờ rồi.

Ánh tà dương mờ nhạt chiếu qua tàng cây cao ngất.

Trời chiều cảnh núi đồi mau lẹ rơi vào màn đêm.

Đường Thế Dân ngồi xuống cây cổ tùng, ngược mắt nhìn những vì sao lóng lánh đầu tiên.

Trời tối dần.

Tâm tình của Đường Thế Dân chìm đắm theo bóng tối mịt mờ.

Tất cả đều ảo diệt trong tâm tư chàng.

* * * * *

Đêm đã tàn, trời hừng sáng.

Buổi sáng hết sức thanh tịnh, u nhân Đường Thế Dân đứng dậy, tìm đường trở ra ngoài núi Phục Ngưu.

Nay đối với Tiểu Tú Tử chàng đã tuyệt vọng rồi, có thể nàng đã chết trong đêm đại lưu huyết đó.

Vậy chỉ còn cách duy nhất là chàng cứ đi tìm hung thủ rồi sẽ phăng ra manh mối.

Trong này không có con đường chính nên chàng cứ quanh qua lộn lại vào tận nơi nào không định hướng.

Chừng ngược lên chàng thấy một hang cốc trên đề bốn chữ: Cấm chỉ nhập nội.

Nếu đây không phải là Thần Bí Cốc thì còn là gì nữa.

Chàng tâm niệm :

- Song ta đã được gặp Tần Hương Quỳnh rồi, bây giờ thấy cũng chẳng cần thiết gì cho lắm.

Vừa chuyển mình toan bước ra khỏi chột Đường Thế Dân trông thấy một chiếc bóng người lay động.

Định thần nhìn kỹ, chàng thấy có tới hai chiếc bóng người.

Đó là hai vị quái nhân đang ngồi uống rượu.

Hai vò rượu lớn đặt bên hông hai lão quái nhân đó, trước mặt là đồ ăn ê hề.

Hai lão quái nhân này vừa thù tạc với nhau coi bộ rất là tương đắc.

Đây là một điếm lạ.

Tại sao hai vị quái nhân lại chọn chốn này nhậu nhẹt.

Nhìn kỹ hai quái nhân kia đều vận màu xanh, lâu năm chày tháng không có giặt giũ nên thâm sặc xuống.

Coi bộ hai lão nhân bần thủ vô cùng.

Đường Thế Dân đứng cách hai quái nhân này độ chừng năm trượng song hai lão làm như không trông thấy gì cả.

Quái nhân bên trái cất tiếng khàn khàn :

- Hai vò rượu này còn khá nhiều bọn anh em ta uống một đêm nay cũng chưa cạn.

Quái nhân bên phải khà mùi rượu nặc nồng :

- Ha ha... hai vò rượu này thấy cũng đã giảm nỗi u buồn của anh em ta, lựa gì những chuyện thế gian.

Quái nhân bên trái cười khà :

- Ha ha... anh em chúng ta có gì mà phải sầu muộn?

- Ha ha... phàm là con người trên cõi đời này ai lại khỏi có mối ưu tư không ít thì nhiều, nếu không thì tại sao chúng ta phải uống rượu làm gì.

- Ha ha... chí lý... chí lý...

Rồi lão ta trầm giọng :

- Đại ca thử nghĩ cái lão bà kia có chịu ra đây tiếp hai anh em chúng ta hay không?

- Cứ theo ta nghĩ thì thế nào sớm muộn lão bà ấy cũng ra đây.

Bất giác trong lòng Đường Thế Dân rúng động.

Chàng biết lão bà đó là ai rồi.

Nếu không phải Tần Hương Quỳnh thì còn là ai nữa.

Hai lão quái nhân này đi tìm Tổ Nữ Phi Kiếm Tần Hương Quỳnh có mục đích gì?

Ân hay là thù?

Chàng quét mắt nhìn qua thì không thấy một chiếc bóng nào cả.

Đường Thế Dân dời cặp mắt trở lại nhìn hai lão quái nhân.

Đến chừng nhìn qua thì Tần Hương Quỳnh đã đứng trước miệng cốc từ bao giờ rồi.

Thân pháp kỳ lạ này quả thật là có một không hai trên cõi đời.

Sự hiện thân cách này quả không thể phát giác.

Hai lão nhân vừa nhìn thấy Tần Hương Quỳnh vùng buông đũa cất tiếng cười ha hả.

Sau đó họ xê mình tới trước mặt Tần Hương Quỳnh vòng tay thi lễ :

- Từ khi chia tay nơi đầm Vân Mộng một thoáng đã mấy chục năm trời rồi không gặp mặt. Chẳng ngờ thần tình của lão bà hãy còn như xưa, chẳng hay còn nhìn ra hai anh em tàn tật của bọn lão phu hay không.

Câu nói này khiến cho Đường Thế Dân cảm thấy quái dị.

Bởi hai lão quái nhân này toàn thân còn nguyên vẹn tại sao lại xưng là tàn tật.

Tần Hương Quỳnh lạnh lùng :

- Sao lại không nhớ, Thiên Tàn, Địa Khuyết hôm nay có chuyện gì tìm đến lão thân đây.

Đường Thế Dân cau mày trầm nghĩ :

- Lạ thật! Hai lão nhân này tay chân, mũi mắt còn đầy đủ sao lại mang cái danh hiệu đó?

Địa Khuyết cười khà :

- Hai anh em lão phu có người nhờ đến lão bà hỏi một chuyện.

Tổ Nữ Phi Kiếm tiếp :

- Chỉ vì hỏi đôi lời mà nhị vị phải ra công nhọc nhằn vào trong núi Phục Ngưu này à?

Thiên Tàn lão nhân cười khà :

- Mấy câu này rất quan trọng nên không thể không một phen vào trong núi diện kiến lão bà được.

Lão bà lạnh lùng quét mắt nhìn qua Đường Thế Dân một cái rồi hỏi :

- Tiểu tử kia có phải là đồng bọn của nhị vị chăng?

Hai lão quái nhân ngoảnh đầu lại nhìn Đường Thế Dân một lượt.

Địa Khuyết lão nhân đáp :

- Lúc này bọn lão phu cho gã là môn đệ của lão bà. Sao đây gã không phải là người trong cốc à?

Tần Hương Quỳnh buông trầm :

- Hãy nói ra, hai lão muốn hỏi những gì đây?

Thiên Tàn lão nhân trở giọng nghiêm chỉnh :

- Gần đây trong chốn giang hồ có một nhân vật xuất hiện tự xưng là Đại Hành Quyết, hành thủ bí mật tàn ác vô song, lão bà có nghe tin này hay không?

Lúc ấy Đường Thế Dân đã bước đi vào trượng nghe vậy liền dừng lại tâm trường rúng động.

À thì ra hai lão Thiên Tàn và Địa Khuyết này cũng vì vụ Đại Hành Quyết mà tới đây.

Chàng nghe Tần Hương Quỳnh đáp :

- Lão thân không hay biết gì cả. Bởi dễ hiểu lão thân chẳng quản tới chuyện giang hồ đã lâu rồi.

Địa Khuyết lão nhân chen vào :

- Quả tình lão bà chưa hay biết vụ gã sát tinh Đại Hành Quyết hay sao?

Tần Hương Quỳnh cau cặp lông mày bạc phếu :

- Lời nói của lão thân xưa nay chẳng hai lời, chẳng lẽ lão thân nói dối với nhị vị làm gì.

Thiên Tàn lão nhân tiếp lời :

- Xin lão bà chớ có nổi giận, sự thật hai anh em lão phu tới đây vì có kẻ cậy nhờ, chứ chẳng hề mạo phạm đến chốn này.

- Vậy thì hai lão cứ hỏi.

Thiên Tàn lão nhân nghiêm chỉnh :

- Năm xưa gã con trai của lão bà bị Độc Đổm Thiết Diện giết chết đi. Nay lão kia bị Đại Hành Quyết hạ sát.

Xem tiếp chương 25 Tế sống vong linh

25. Chương 25 Tế Sống Vong Linh

- Lão thân nay đã rõ cái ý của lão rồi, Độc Đổm Thiết Diện bị giết, bọn lão hoài nghi chính lão thân ra tay trả thù cho con trai của ta phải không? Chuyện năm xưa tuy con trai của ta bị giết đó là một mối đau lòng, song cũng là trận đấu công bình, lão thân chịu chấp nhận cái số mạng của hiền tử, vậy thì đã mấy mươi năm qua lão thân còn báo thù làm gì.

Nói xong lão bà buông tiếng thở dài hình như còn thương xót cho đứa con bạc số đó.

Thiên Tàn lão nhân đưa mắt nhìn Địa Khuyết lão nhân một cái như ngầm nói gì đó.

Sau đó hai lão cùng vòng tay thi lễ :

- Anh em lão phu xin cảm tạ lão bà, câu chuyện chỉ có thể thôi, anh em lão phu sẽ về cho hay lại.

Tần Hương Quỳnh gật nhẹ đầu rồi quay mình trở vào trong địa cốc, Thiên Tàn lão nhân buông trầm :

- Sự đệ chúng ta đi thôi.

Hai lão nhân bắn mình một cái đi mất.

Còn lại một mình Đường Thế Dân băng khuâng trong lòng vô tả.

Hai lão nhân này thay mặt cho ai đây?

- Có phải Lãnh Huyết Thái Quân cậy nhờ hai lão tới đây thăm Tần Hương Quỳnh chẳng?

Cuối cùng Đường Thế Dân cũng lặng lẽ rời khỏi sơn cốc trở ra quan lộ trở lại.

Một ngày kia.

Vào giờ Ngọ Đường Thế Dân tới một đỉnh núi sau cùng.

Ở lưng chừng núi có một căn nhà cất bằng cây lợp rơm.

Đây là một nơi để cho những người lên núi trước khi muốn vào rừng nghỉ chân.

Giờ thì thức ăn mà Đường Thế Dân mang theo bên mình đã hết, trong bụng nghe đói cồn cào.

Nay bỗng nhiên chàng gặp căn nhà mát mẻ thì đâu còn muốn đi đâu nữa. Chàng bước vào trong đó.

Trong nhà mát có ba cái ghế dài sắp ngang hàng nhau, trên ghế đã có hai lão nhân nằm ngủ trưa.

Hai lão nhân này cất tiếng ngáy pho pho.

Đường Thế Dân nhìn kỹ lại thì nhận ra hai lão nhân kia chính là Thiên Tàn và Địa Khuyết.

Thấy hai lão nhân này trong bụng của Đường Thế Dân không muốn vào trong nhà mát một chút nào.

Nhưng nay người chàng cũng đã mệt lả, nếu chưa chắc đã gặp một chỗ để nghỉ ngơi.

Cho nên do dự một lúc Đường Thế Dân mới bước vào ngồi xuống ghế còn trống.

Đường Thế Dân lau sạch mồ hôi, tính nghỉ ngơi một lúc thì xuống núi vậy.

Đột nhiên Thiên Tàn lão nhân trở mình nói giọng ngái ngủ :

- Ta bảo chắc thế nào cũng đến, nay đã đến hay chưa?

Trong khi Địa Khuyết lão nhân vừa ngừng tiếng ngái, cặp mắt nhắm tịt giọng khàn khàn :

- Không có sai chạy chút nào. Vậy chẳng phải là đã tới rồi sao.

Bất giác Đường Thế Dân rúng động lên.

Hai lão nhân nói như trong giấc ngủ hình như sự thực đã biết chàng có mặt.

Và dường như câu chuyện có liên quan tới chàng nữa.

Song hai lão chờ chàng nơi đây có chuyện gì?

Chàng cười nói :

- Thật là tội thì thôi, tại hạ làm cho nhị vị tiền bối chờ mãi.

Thiên Tàn, Địa Khuyết cùng song song ngồi dậy một lượt, lấy tay dụi mắt động tác hình như có tập luyện thuần thục từ lâu.

Địa Khuyết đưa tay sờ vào cuống cổ.

- Ha ha... ta thấy rất may, không bị họ chọc thủng cuống họng.

Thiên Tàn lão nhân cười khà :

- Hiền đệ lầm rồi anh em chúng ta thủy chung không phải là đối tượng của họ thì họ chọc thủng cuống họng làm gì.

Tới đây chợt Đường Thế Dân nghĩ tới chuyện khủng khiếp. Đại Hành Quyết giết người bằng cách chọc thủng cuống cổ.

Hai lão kia vừa nói chính là ám chỉ nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết chứ còn là ai nữa.

Bấy giờ Địa Khuyết lão nhân phóng cặp mắt quái dị nhìn vào mặt Đường Thế Dân buồn trầm :

- Tiểu bằng hữu, tới đây cũng đúng lúc.

Đường Thế Dân chau mày :

- Lời của tiền bối có nghĩa gì?

Địa Khuyết lão nhân cười :

- Tiểu bằng hữu còn làm bộ gì nữa, trong bụng tiểu bằng hữu cũng đã thừa rõ rồi.

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Tại hạ không hiểu gì cả.

Địa Khuyết trầm lạnh :

- Linh sư phụ tiểu bằng hữu đã có chỉ thị cho bằng hữu rồi chứ?

Đường Thế Dân trợn mắt :

- Tiền bối bảo gì linh sư phụ?

- Đương nhiên là Tổ Nữ Phi Kiếm là linh sư phụ chứ còn ai. Bộ chắc ngươi không nhận bà ta là thầy mình nữa à?

Đường Thế Dân đỏ khốc đỏ cười :

- Nay tại hạ long trọng thanh minh rằng tại hạ không phải là đệ tử của nữ tiền bối Tần Hương Quỳnh. Nhị vị có tin hay không thì tự tiện.

Thiên Tàn lão nhân cười khà :

- Ngươi bảo ngươi không có nhận lệnh Tổ Nữ Phi Kiếm, nay giải thích cho chúng ta được rõ. Điểm thứ nhất tại sao trong khi bọn lão phu được sự phó thác của Lãnh Huyết Thái Quân tới đã có mặt ngươi. Điểm thứ nhì địa cốc của lão bà đối với giang hồ vô cùng bí mật tại sao ngươi biết? Điểm thứ ba, Tần Hương Quỳnh bình sinh rất khó tánh không dung thứ cho bất cứ người nào vậy do đâu ngươi được ung dung lui tới và được nghe câu chuyện đối đáp giữa bọn lão phu và lão bà? Ba điểm đó ngươi hãy giải thích cho mau.

Đường Thế Dân nói :

- Đây cũng chỉ là dịp may nên tại hạ mới biết nơi cư trú của lão bà, cho nên không có gì giải thích nữa.

Thiên Tàn lão nhân cười khà :

- Nói như thế là ngươi đã nhìn nhận mình là môn đệ của lão bà Tổ Nữ Phi Kiếm rồi.

Bất giác Đường Thế Dân nổi cơn thịnh nộ :

- Nhìn nhận cái gì?

Thiên Tàn lão nhân lạnh lẽo cười :

- Thừa nhận là... nhân vật đã sát hại không ít người.

- Tại hạ không có thời giờ để thù tạc với nhị vị được nữa.

Nói xong chàng toan cất bước ra đi.

Thiên Tàn lão nhân bắt mình tới cản lại.

Địa Khuyết lão nhân cũng đã đứng lên theo.

Trong nhà mát vuông vức chỉ có chừng một trượng ngoài ba người đứng cũng gần bên nhau.

Đường Thế Dân nổi giận rút kiếm ra quát :

- Các người muốn ra tay à?

Thiên Tàn lão nhân buông trầm :

- Bọn lão phu đối với Mã đại hiệp là chỗ tri kỷ lâu đời nay bằng hữu đã bị hại đâu có lẽ không ra tay giúp trừ đi mối họa và trả thù cho bạn mình hay sao.

Trên gương mặt Đường Thế Dân chợt nổi lên làn sát khí :

- Vậy thì hay lắm, đó chỉ tại hai lão bắt buộc ta thôi.

Thiên Tàn lão nhân hỏi :

- Người còn lờ gì trời trăng nữa hay không?

Đường Thế Dân trợn mắt :

- Tại hạ nói lời sau cùng. Tại hạ không phải là nhân vật Đại Hành Quyết, nay lão quá áp bức bắt buộc tại hạ phải ra tay thì cũng báo trước rằng vũ khí không dung tình một ai. Nếu một trong hai lão có bị tử thương đó cũng là số mạng chớ tại hạ không có lòng sát hại vì trước xưa tại hạ chưa từng có thù oán với các vị.

Lẹ như làn chớp Thiên Tàn lão nhân thò tay điểm vào huyệt đạo của Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân lạnh lùng hừ một tiếng giở thanh kiếm lên chống đỡ cái điểm huyệt đó.

Một tiếng soạt khô khan nổi lên.

Cánh tay của Thiên Tàn lão nhân đứt lìa rớt xuống đất.

Tiếng ấy rất dòn dã không giống âm thanh của cánh tay bằng da bằng thịt và không có chút máu.

Thiên Tàn lão nhân không có một tiếng rên la, luôn cả sắc diện cũng chẳng hề biến đổi.

Sự tình này khiến cho Đường Thế Dân sửng sốt cả người lên.

Chàng ngơ ngác chưa hiểu ra làm sao cả, mãi nhìn trân trối cánh tay của Thiên Tàn lão nhân nằm dưới đất.

Chính trong khi ấy.

Địa Khuyết lão nhân đã thừa cơ hội tốt xê mình đến phía sau lưng Đường Thế Dân điểm vào yếu huyệt chàng.

Chừng Đường Thế Dân đã phát giác thì không còn kịp nữa, nội lực trong cơ thể chàng hoàn toàn rời rã.

Thiên Tàn lão nhân trở loạt cười ha hả.

Từ nơi dưới đất lão ta nhặt cánh tay cụt lên, phủi cát bụi rồi nói :

- Kiếm thuật của tiểu tử quả khiếp người. Chỉ tiếc vì thi triển không đúng chỗ, song dù sao cũng làm phiền lão phu một phen đi chữa lại.

Bấy giờ Đường Thế Dân mới chợt tỉnh ngộ.

Cánh tay của Thiên Tàn lão nhân vừa bị chặt đứt chỉ là cánh tay giả. Hèn nào mới gọi là Thiên Tàn.

Lúc ấy Địa Khuyết lão nhân lại điểm ra một ngón chỉ nữa.

Tức thì Đường Thế Dân ngã ra.

Thiên Tàn lão nhân hỏi :

- Lão nhị, giờ xử trí thế nào?

Địa Khuyết ngẫm nghĩ rồi đáp :

- Cứ giải quyết tại chỗ rồi cho Lãnh Huyết tẩu tẩu hay sau.

- Vậy cũng được.

Địa Khuyết lão nhân dựng Đường Thế Dân dậy, tay kia vận công lên nhắm vào đỉnh thiên linh tử toan quật xuống.

Chỉ một cái quật là Đường Thế Dân sẽ vỡ sọ ra mà chết.

Đường Thế Dân nhìn Địa Khuyết lão nhân trừng trừng, biểu lộ sự căm thù vô tả.

Chợt Thiên Tàn lão nhân quát :

- Khoan đã?
- Gì đây lão đại?
- Hãy mang hãn về giao cho Lãnh Huyết Thái Quân hay hơn.

Địa Khuyết lão nhân gật gù :

- Được rồi! Tiểu đệ sẽ làm theo lão huynh.

Tuy hiện giờ Đường Thế Dân không còn nói được, nhưng tai chàng nghe rõ những câu đối đáp của Thiên Tàn và Địa Khuyết.

Chàng cảm hận trong lòng vô tả nhưng chỉ ăn năn thì chuyện đã quá muộn màng.

Lúc ấy Địa Khuyết lão nhân vác chàng lên vai, nhìn dưới chân núi phóng đi.

* * * * *

Đây là một gian linh đường.

Màn trường đều rủ xuống trắng xóa.

Chính giữa linh đường thờ bài vị của Độc Đảm Thiết Diện khói hương nghi ngút.

Sau linh đường có cỗ quan tài. Hai bên người đứng la liệt, nam phía tả, nữ phía hữu.

Toàn thể nghiêm trang trong bầu không khí tang tóc lạnh lùng, ngạt thở. Đường Thế Dân bị họ trói trước cái ghế lớn, mặt quay về phía bàn thờ Độc Đảm Thiết Diện.

Trên bàn đã đặt sẵn một chiếc mâm đỏ, một đoản đao để sẵn trong đó.

Một phụ nhân mặc tang phục che kín mặt bằng mảnh vải the màu đen. Bà ta chính là Lãnh Huyết Thái Quân.

Một nữ ma đầu đến khiếp hãi trong chốn giang hồ.

Mã Chi Chương cũng vận toàn bộ tang phục đứng ở phía bên kia bọn đàn ông mặt mày tái xanh.

Tế sống là phương cách tàn nhẫn nhất đời đối với bọn người võ đạo trong giang hồ.

Lúc trước Đường Thế Dân cũng từng nghe qua lối hành quyết vô nhân đạo này nhưng chưa thấy lần nào cả.

Hôm nay nào ngờ chàng lại là một vật hy sinh vô lý cho cuộc tế sống này.

Nét mặt chàng có vẻ ngơ ngác.

Tuy vậy Đường Thế Dân chẳng hề để lộ chút sợ sệt, tợ hồ như kẻ sắp hành quyết không phải là chàng.

Hiện giờ chàng không còn chút nào tin vào sự may mắn của mình nữa. Chàng tự cho mình là một kẻ bất hạnh nhất trên chốn thế gian này, hết chuyện nợ tới chuyện kia.

Nhiều lần chàng đã thấy cái chết ở trước mặt mà rồi không chết, đó là cái may của chàng.

Nên nay đứng trước cái chết Đường Thế Dân rất xem thường.

Một người như chàng quả thật khó tìm trong chốn giang hồ vậy.

Bầu không khí tại tang trường thật là khảm trương và sặc mùi khủng bố máu tanh.

Loài vật làm vật cúng tế cho linh hồn là sự thường, dù có giết hàng trăm hàng ngàn con thì tới đứa bé cũng chẳng cau mày.

Nhưng nay cuộc tế lễ này lại là một con người, tình hình đã thấy khác hẳn.

Tuy rằng lúc đó nhằm giữa ban ngày song trong linh đường lại toát ra mùi âm u kinh hoàng.

Bây giờ Lãnh Huyết Thái Quân từ từ đứng dậy, tiến lại linh sàng đốt nhang và vàng bạc.

Nữ ma đầu van vái lâm râm những lời gì thật hải hùng nhưng không có rõ rồi trở lại ngồi chỗ cũ.

Sau đó ả cất giọng như quỷ mỵ :

- Hãy mắt đầu.

Mã Chi Chương ứng thanh, thấp nhang cúi xuống lau nước mắt trước linh sàng thân phụ của gã.

Sau đó hắn quay lại, đối diện cùng Đường Thế Dân. Bộ mắt tái xanh của gã bốc mờ sát khí giống như một tên đồ tể.

Tất cả mọi người có mặt tại tang trường đều nín thở trước cái cảnh hành quyết dã man này.

Đường Thế Dân ngược mặt lên trợn cặp mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt Mã Chi Chương, đầy vẻ căm hờn, oán hận.

Mã Chi Chương tiến lên một bước, con dao vẫn sáng ngời cầm sẵn trong tay nhìn Đường Thế Dân thét :

- Họ Đường kia, nay bốn công tử phải mổ bụng người, moi lấy trái tim người đây.

Đường Thế Dân nhìn gã trừng trừng chẳng hề thấy nháy mắt.

Mã Chi Chương lại tiếp :

- Tại sao người không khóc không van lạy, không xin tha. Tại sao, có phải người đã chết tự đáy lòng rồi chẳng?

Bắp thịt trên gương mặt của Đường Thế Dân chợt co rút một cái, vẫn không có mở miệng.

Chàng có thể nói ra những lời minh oan cho mình, và bảo nhân vật Đại Hành Quyết không phải là chàng mà là người áo đen bịt mặt từ trong ngôi cổ mộ. Song đối với cái công ơn cứu tử của người Đại Hành Quyết kia chàng không thể thốt nên lời được.

Đường Thế Dân nghĩ đến nhân vật Đại Hành Quyết mà hay được tin này chắc chắn không bao giờ để chàng chết một cách thê thảm như thế này.

Khi ấy một gã đàn ông mặc võ phục hai tay bưng cái mâm tiến lên rồi quì kế bên linh sàng.

Hắn giơ cái mâm khỏi đầu chờ đợi.

Từ từ chiếc áo của Đường Thế Dân được cởi ra.

Cặp mắt mọi người đều theo từng động tác của Mã Chi Chương mà trở nên tròn vạnh.

Bây giờ chiếc ngực của Đường Thế Dân đã phơi ngay trước mắt Mã Chi Chương rồi.

Lưỡi dao sáng ngời trong tay gã công tử này giơ cao lên chọc đâm vào ngực chàng.

Đường Thế Dân vẫn trợn trừng cặp mắt vào mặt Mã Chi Chương như toan nuốt sống ăn tươi gã vậy.

Chính trong khi màn kịch sắp mở màn.

Có gã võ sĩ thanh niên từ ngoài phóng chạy vào linh đường gọi to lên :

- Công tử hãy dừng tay!

Tất cả mọi người có mặt tại sân trường cũng vì tiếng la của gã cao thủ thanh niên kia mà thẳng thốt.

Họ quay lại nhìn gã coi chuyện gì.

Mã Chi Chương hạ con dao xuống toan thét hỏi gã võ sĩ thanh niên kia.

Nhưng trong khi đó gã võ sĩ thanh niên đã chạy sang bên phải Lãnh Huyết Thái Quân.

Gã cung kính dâng lên Lãnh Huyết Thái Quân một chiếc phong bì.

Lãnh Huyết Thái Quân chưa kịp mở phong bì ra, đã run run hỏi gã võ sĩ thanh niên.

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người đều lắng tai nghe cho rõ coi chuyện gì.

Gã võ sĩ thanh niên đáp :

- Tại hạ đi tuần tiểu chợt gặp một người mặc áo đen bịt mặt trao cho tại hạ lá thư này, bảo hãy về trao cho Thái Quân.

- Hẳn xưng danh là gì?

- Đại Hành Quyết!

Lãnh Huyết Thái Quân trợn mắt :

- Người nói sao? Đại Hành Quyết à?

- Bẩm Thái Quân đúng như vậy.

- Hẳn đâu rồi?

- Hẳn trao thư cho tại hạ rồi đi liền.

Đường Thế Dân nghe qua rúng động tận đáy lòng vừa mừng khấp khởi.

Niềm hy vọng chợt lóe trong mắt chàng.

Nay nhân vật Đại Hành Quyết đã lộ diện ra rồi.

Lãnh Huyết Thái Quân lẹ tay tháo chiếc phong bì ra đọc những dòng chữ ngoằn ngoèo.

Mọi người im lặng chờ đợi.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Vì trên bộ mặt của Lãnh Huyết Thái Quân có che một vuông lụa nên không thể nhận ra nét mặt của lão bà như thế nào cả.

Song từ cái thân hình run run cho biết Lãnh Huyết Thái Quân kích động đến cực độ.

Trong linh đường lặng lẽ vô cùng.

Ai nấy đều nín thở luôn.

Xem đi xem lại lá thư Lãnh Huyết Thái Quân cũng run lên không ngớt.

Coi xong Lãnh Huyết Thái Quân ngẩng đầu lên chưa có thốt ra lời nào cả.

Mã Chi Chương vội hỏi :

- Thân mẫu là chuyện gì thế?

Tuy đã nghe Mã Chi Chương hỏi rồi, nhưng Lãnh Huyết Thái Quân hầy còn chưa mở miệng.

Hình như lão bà đã phải ngơ ngác vì lá thư của người bịt mặt áo đen kia.

Trong tang trường từ bầu không khí khẩn trương máu tanh trở nên thần bí cực kỳ.

Mã Chi Chương lại hỏi :

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Lãnh Huyết Thái Quân không đáp, từ từ xếp lá thư bỏ lại vào trong túi áo rồi hất cánh tay áo rộng lên :

- Hãy thả tiểu tử ra.

Giọng nói lạnh lùng vừa chấm dứt làm cho toàn thể linh đường thấy đều rúng động.

Quả thật không thể nào tưởng tượng được.

Trong thơ kia đã nói gì mà Lãnh Huyết Thái Quân một nữ đại sát ma lại có thể phóng thích cho Đường Thế Dân?

Thần sắc của Mã công tử biến đổi hẳn, gã còn sợ nghe lầm nên run run hỏi Lãnh Huyết Thái Quân.

- Thân mẫu nói gì thế?

Lãnh Huyết Thái Quân nói :

- Ta bảo thả gã tiểu tử ấy đi, người đích thân đưa gã ra ngoài cho mau.

Mã Chi Chương trợn mắt :

- Thân mẫu là chuyện gì vậy?

Lãnh Huyết Thái Quân đáp :

- Để trở lại rồi hãy nói.

Xem tiếp chương 26 Phong độ của người quân tử

26. Chương 26 Phong Độ Của Người Quân Tử

Xưa nay Lãnh Huyết Thái Quân giết người không hề gớm tay, lão bà bắt Đường Thế Dân là để mổ bụng tế sống chồng bà. Nay đột nhiên người bịt mặt áo đen kia trao cho lão bà chỉ vốn vẹn lá thư đủ khiến lão buông tha chàng ta rồi.

Thiên Tàn lão nhân và Địa Khuyết lão nhân có công lớn bắt được Đường Thế Dân đem về đây hành hình giờ thấy như thế tình hình tự nhiên hai lão không thể nào nín thính được.

Thiên Tàn lão nhân bước tới :

- Hiền tỷ, chuyện gì vậy?

Lãnh Huyết Thái Quân đáp :

- Đợi trở về rồi sẽ nói chẳng muộn, hiện giờ hãy thả gã tiểu tử cho ta.

Thiên Tàn lão nhân tiếp :

- Chuyện này chỉ có gã Đường Thế Dân là biết rõ người trao thư kia là ai thôi, vậy người trao thư có đúng là nhân vật Đại Hành Quyết hay không?

Mã Chi Chương cũng chen vô :

- Thân mẫu, thân mẫu nhất định trả tự do cho gã Đường Thế Dân à?

Lãnh Huyết Thái Quân lạnh lùng :

- Phải đấy, trả tự do cho gã.

Mã Chi Chương nghiêng rằng :

- Vậy mối thù thân phụ không trả sao?

Lãnh Huyết Thái Quân lớn tiếng :

- Chớ có nhiều lời, gã kia không phải là đối tượng trả thù.

Mã Chi Chương trầm lặng rồi nói :

- Nhưng con có mối thù riêng với gã.

Lãnh Huyết Thái Quân vẫn lạnh lẽo :

- Ta biết, nhưng đợi lúc khác tính riêng. Bây giờ không phải lúc.

Nghe vậy Đường Thế Dân ngầm khen lượng độ anh hùng của Lãnh Huyết Thái Quân.

Lúc ấy Mã Chi Chương quay mình lại búng ra mấy đạo chỉ phong tháo gỡ huyết đạo cho Đường Thế Dân.

Từ nơi bàn thờ gã lấy thanh trường kiếm trả lại cho chàng, và bảo :

- Đây là thanh trường kiếm của thiếu hiệp, vậy xin mời ra đi.

Đường Thế Dân cầm lấy thanh trường kiếm giắt trở vào vỏ bên lưng quét mắt lạnh lùng nhìn qua linh đường một cái, rồi quay lưng bước đi chẳng thèm nói nửa lời.

Sự thật thì Đường Thế Dân thấy cũng chẳng cần nói làm gì, với tình hình diễn ra như thế.

Người ta bắt chàng rồi lại thả ra.

Mã Chi Chương liền đi trước dẫn đường cho Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân có cái cảm tưởng Mã Chi Chương chính là tên quỷ sứ dưới Địa ngục đưa đường chàng trở lại chốn trần gian.

Vừa đi Đường Thế Dân vừa quét mắt nhìn thì nhận ra tòa nhà này cất trên một gò cao.

Từ nơi đây có thể trông thấy sông Hoàng Hà nước chảy cuộn cuộn.

Sau khi đưa ra ngoài rồi Mã Chi Chương dừng lại nhìn Đường Thế Dân hỏi :

- Mỗi thù giữa ta và người định bao giờ giải quyết đây?

Nét mặt của Mã Chi Chương hết sức là ngạo mạn, kiêu hãnh vô cùng.

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ giây lâu mới đáp :

- Quân tử không thừa lúc thiên hạ lâm nguy mà ra tay, ta thấy người còn khí phách của kẻ anh hùng, vậy niệm tình thân sinh của người chưa chôn cất xong xuôi, hiện giờ gác lại, sau này gặp nơi nào chúng ta sẽ giải quyết nơi đó.

Mã Chi Chương kiêu hãnh :

- Rất hay. Vậy xin giữ lời hứa.

Đường Thế Dân lạnh lùng nhìn Mã Chi Chương gạt đầu một cái rồi lặng lẽ bước đi.

Chàng ngược theo sông Hoàng Hà mà tiến lên.

Trong bụng Đường Thế Dân đã thấy đói lạ lùng, vì trọn ngày rồi chẳng có hột cơm trong bụng.

Đường Thế Dân ráng đi chừng bảy tám dặm thì tới một thị trấn, chọn ngay một quán ăn gọi thức ăn ra.

Sẵn cơm đói Đường Thế Dân ngồi nhai nuốt một hồi lâu mới bớt đói rồi ăn xong bữa cơm.

Khi ăn no bụng rồi Đường Thế Dân mới cảm thấy bình phục trở lại và gọi rượu ra uống.

Tên tiểu nhị bưng rượu ra, Đường Thế Dân tự mình rót rượu uống lấy.

Chợt một giọng nói quen thuộc bên tai :

- Đường tiểu huynh chắc là đói quá rồi phải chẳng?

Giọng nói quen thuộc kia bất giác khiến cho Đường Thế Dân giật mình ngẩng lên.

Người đứng trước mặt chàng chẳng ai khác hơn là Dư Đỉnh Tân, Tổng quản của tòa Phong bảo.

Chẳng hiểu lão tới đứng trước mặt chàng từ bao giờ mà chẳng hề hay biết chi cả.

Đường Thế Dân vội vàng đứng dậy vòng tay thi lễ.

- Dư tổng quản, rất may mà được gặp Tổng quản tại chốn này.

Dư Đỉnh Tân hé một nụ cười rồi đáp lễ và ngồi đối diện với Đường Thế Dân.

Tên tiểu nhị đem thêm chén đĩa.

Nhiều món ăn cũng theo đó được mang tiếp lên bàn.

Xem như thế Dư Đỉnh Tân đã có dặn dò trước với tên tiểu nhị kia từ bao giờ rồi.

Đường Thế Dân nhận thấy nhan quan của Dư Đỉnh Tân có vẻ khác lạ.

Lão không ngớt nhìn vào mặt chàng và nhìn trở xuống.

Đường Thế Dân vội cúi xuống thì thấy mấy cái cúc áo trước ngực của mình chưa cài lại.

Chàng liền lúng túng cài lại khuy áo.

Cũng may là bữa ăn chỉ có hai người lại là đàn ông với nhau, nếu không đã thất lễ rồi.

Dư Đỉnh Tân hỏi :

- Đường tiểu huynh có chuyện gì xảy ra đây?

Đường Thế Dân cực chẳng đã phải đem câu chuyện vừa xảy ra tại linh đường thuật cho Dư Đỉnh Tân nghe.

Dư Đỉnh Tân nghe qua mặt liền đổi sắc rất là kinh hãi nói :

- Rất là nguy hiểm. Hiền đệ thật là một người hậu phúc vô cùng mới thoát cái họa tày trời đó. Cứ theo lời hiền đệ thì nhân vật Đại Hành Quyết đã lộ diện ra rồi đây.

Đường Thế Dân chỉ gật đầu thôi chứ không nói về hành tung của người bịt mặt thần bí dưới mộ.

Bởi đối với chàng, hắn có ơn sâu cứu tử, lại phục hồi công lực cho chàng nữa.

Đường Thế Dân chuyển qua chuyện khác :

- Dư tổng quản có biết hai lão Thiên Tàn lão nhân và Địa Khuyết lão nhân không?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Thiên Tàn và Địa Khuyết là hai anh em kết nghĩa, họ cùng tàn phế như nhau nên mới gặp nhau.

Lão Thiên Tàn thì cụt cánh tay phải còn lão Địa Khuyết thì cụt cánh tay trái, họ thắp cánh tay giả cho nên bề ngoài coi bình thường như là tay chân đầy đủ vậy.

Đường Thế Dân nói :

- Chỉ tại vì cái kiến văn của tiểu đệ quá kém nên không rõ.

Rồi chàng hỏi :

- Dư tổng quản nay tình hình trong tòa Phong bảo như thế nào?

Dư Đỉnh Tân thở than :

- Cũng tại vì nhân vật Đại Hành Quyết liên tiếp giết người nên trong Bảo ai ai cũng đều vô cùng hoang mang, hiện thời Hồng bảo chủ đang đi tìm một thứ võ công gì đó chắc để đối phó cùng hắn, mọi việc trong Bảo đều do nơi Triệu Nhị tiên sinh đảm trách.

Nhưng điều này Đường Thế Dân vốn cũng nghe Đỉnh Hương nói. Chàng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên nên không hỏi tiếp.

Chàng nâng ly rượu trao cho Dư Đỉnh Tân uống cạn rồi hỏi :

- Sao Dư tổng quản lại đến nơi này?

Dư Đỉnh Tân đáp một cách hàm hồ :

- Ta đến đây thi hành một sứ mạng.

Đường Thế Dân tiếp :

- Tổng quản, sau khi lão Quân sư Khương Chấn Trung bị giết, trong Bảo chắc không còn chuyện gì xảy ra nữa phải không?

Sắc mặt của Dư Đỉnh Tân nghiêm lạnh :

- Theo ta biết thì Hồng bảo chủ đã nhận được huyết lệnh của nhân vật Đại Hành Quyết rồi, cho nên ngài mới giả đi tu luyện thứ võ công tuyệt thế để lẩn tránh cuộc hành quyết quá khủng khiếp của đối phương. Hiền đệ nghĩ có đúng vậy chăng?

Đường Thế Dân vô cùng kinh dị :

- Dư tổng quản lấy cái lý lẽ gì lại suy đoán như thế?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Rất dễ hiểu, những nạn nhân bị Đại Hành Quyết sát hại liên tiếp trong tòa Phong bảo toàn là những cao thủ hữu hạng, tâm phúc do Bảo chủ đào tạo, vì vậy có thể người cũng chính là chủ nhân chứ chẳng còn ai nữa. Nếu quả thật Bảo chủ không có trong cuộc báo thù kia thì cũng phải bị liên hệ vì chứa chấp những kẻ huyết cừu của nhân vật Đại Hành Quyết. Còn một chuyện mới xảy ra nữa đây.

- Là chuyện gì?

- Mới đây có hai nhân vật thuộc hàng kỳ cựu vào trong bảo rồi thì không có tiếp xúc với ai bên ngoài nữa cả. Xem thế đủ biết Bảo chủ mời hai vị đó tới để đối phó cùng hắn rồi.

Trong lòng của Đường Thế Dân bất giác rung động lên.

Vì chàng nghĩ mình là kẻ bên ngoài thì tại sao Dư Đỉnh Tân lại đem câu chuyện trong Bảo nói rõ như vậy.

Dư Đỉnh Tân có cái dụng tâm gì chăng?

Không lẽ hắn có cái mưu thâm để gạt gãm chàng?

Tâm niệm chàng chấm dứt, lại hỏi :

- Còn Dư tổng quản không phải là người tâm phúc trong tòa Phong bảo của Hồng bảo chủ sao?

Dư Đỉnh Tân cười :

- Giữa chuyện tâm phúc hay không thì cũng khó mà nói ra cho được, còn rất nhiều chuyện trong Bảo mãi tới nay ta hãy còn mù mờ không có rõ gì cho lắm.

Những lời này hình như Dư Đỉnh Tân có điều gì uất ức trong lòng đối với Hồng bảo chủ.

Đường Thế Dân suy nghĩ như thế nhưng không có hỏi mà chỉ hạ ý thức :

- Dư tổng quản, tiểu đệ có điều muốn hỏi.

Cái nguyên nhân tìm thù của nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết, chắc Tổng quản cũng có đôi chút nào nhận ra.

Dư Đỉnh Tân do dự chưa đáp.

Dường như hắn đang nghĩ ngợi lung lăm.

Trong lúc ấy.

Đường Thế Dân cảm thấy trước mắt sáng lên.

Chàng ngẩng mặt nhìn qua, trái tim cơ hồ nghe thổ.

Chỉ thấy một cặp thiếu niên nam nữ đi vào.

Cặp này chính là Thượng Quan Văn Phụng và Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ.

Ngờ đâu vị sư muội của chàng lại hành động như thế.

Hai người đến làm gì?

Đường Thế Dân lại nghĩ đến chuyện quá khứ.

Khi ấy, Thượng Quan Văn Phụng mừng rỡ kêu :

- Ngũ sư ca!

Rồi Thượng Quan Văn Phụng cùng Độc Thủ Tiên Cô tiến tới.

Dư Đỉnh Tân đứng dậy.

- Kính chào Tư Đồ Mỹ cô nương.

Tư Đồ Mỹ tươi cười :

- Thế ra Dư tổng quản đây à! Xin chào Tổng quản.

Đường Thế Dân cũng đứng lên :

- Tư Đồ cô nương, sao cô nương cũng đến đây nữa à?

Tư Đồ Mỹ cười :

- Tiểu muội tìm thiếu hiệp.

Đường Thế Dân sững sờ :

- Tìm tại hạ.

Tư Đồ Mỹ gật đầu :

- Đúng vậy. Tiểu muội tìm thiếu hiệp.

Vẻ mặt của Thượng Quan Văn Phụng mất đi nét tự nhiên.

Nàng kéo tay Tư Đồ Mỹ ngồi cạnh đó.

Tiểu nhị chạy tới :

- Nhị vị dùng chi?

Tư Đồ Mỹ khoát tay :

- Chúng ta trò chuyện một chút.

Tiểu nhị cúi chào tháo lui.

Dư Đỉnh Tân và Đường Thế Dân ngồi trở về chỗ cũ.

Tư Đồ Mỹ lên tiếng trước :

- Đường thiếu hiệp! Chắc thiếu hiệp cho đây là chuyện lạ kỳ. Tiểu muội và Thượng Quan huynh tìm thăm thiếu hiệp đây.

Tư Đồ Mỹ tiếp :

- Về câu chuyện xảy ra tại nhà họ Mã thì tiểu muội đã hay rồi, chẳng cần phải thuật lại mà làm gì. Nay tiểu muội đến đây với mục đích làm trung gian hòa giải giữa hai bên.

Tư Đồ Mỹ thốt ra những lời thật là tự nhiên, song khi lọt vào tai Đường Thế Dân khiến vô cùng khó chịu.

Chàng lạnh lùng :

- Xin Tư Đồ cô nương nói rõ :

Với vẻ mặt rất thản nhiên, Tư Đồ Mỹ nói :

- Sự thật Mã Chi Chương chỉ là một người tính tình cao ngạo mà thôi, chứ trong lòng thì không hề có tà ý. Sau khi gây tai vạ cho thiếu hiệp rồi hắn ta vô cùng ân hận, đã có nhiều lần nói với tiểu nữ.

Đường Thế Dân buông lạnh :

- Hừ!

Tư Đồ Mỹ lại nói :

- Nếu như muốn lấy thù trả oán thế là bất lợi cho cả hai đảng. Theo tiểu muội thì thiếu hiệp nên có lòng đại độ khoan dung, bỏ qua câu chuyện trước thì tiểu muội đây sẽ tìm cách chạy chữa cho thiếu hiệp có thể được bình phục trở lại như xưa. Chẳng hiểu thiếu hiệp nghĩ thế nào.

Sanh bình Đường Thế Dân không phải là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, nên sau khi nghe Tư Đồ Mỹ nói như thế, chàng trầm ngâm nghĩ ngợi giây lâu.

Kế đó chàng gật đầu :

- Vậy cũng được, sống trên chốn thế gian này có vị thần y có thể biến đổi được dung mạo hay sao?

Tư Đồ Mỹ lộ niềm hoan hỉ :

- Tại sao lại không. Đây là chuyện thật một trăm phần nhưng phải còn là sự may rủi nữa. Tiểu muội tìm thiếu hiệp mục đích là vụ này để có thể hóa giải được sự hận thù không tránh khỏi lưu huyết này.

Đến đây Dư Đỉnh Tân mới chen vào :

- Có phải Tư Đồ cô nương muốn nhắc tới Sinh Tử Thủ Ngọc Sơn hay không?

Tư Đồ Mỹ gật đầu :

- Quả đúng vậy, nếu không phải Sinh Tử Thủ Ngọc Sơn thì trên thế gian này đâu còn ai tài giỏi hơn nữa.

Dư Đỉnh Tân cau mày :

- Điều Tư Đồ cô nương nói rất đúng. Song ta nghe giang hồ đồn đại tính tình của Sinh Tử Thủ Ngọc Sơn rất quái dị, chỉ một thoáng ý niệm thay đổi là đã có thể ra tay giết người rồi. Vì vậy mà bọn võ lâm ít khi lui tới. Tư Đồ cô nương lại quen được lão đó à?

Tư Đồ Mỹ đáp :

- Cũng có thể gọi như vậy.

Dư Đỉnh Tân băng khuâng :

- Lão Sinh Tử Thủ lui tới trong giang hồ như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi chỉ sợ e khó tìm.

Tư Đồ Mỹ nở nụ cười thần bí.

- Trong giang hồ ai ai cũng có cái sở trường riêng biệt, Dư tổng quản chớ lo ngại điều đó làm gì.

Vừa nói nhân quang long lạnh sáng tình của Tư Đồ Mỹ lại đảo qua nhìn Đường Thế Dân một cái.

- Đường thiếu hiệp tính thế nào. Có cần tiểu muội đi giới thiệu lão nhân đó sửa lại diện mạo tàn phế chẳng.

Hiện nay đối với mọi việc trong chốn giang hồ Đường Thế Dân đã coi như vô nghĩa rồi.

Lòng chàng đã chai đá theo nhiều biến cố ập tới.

Nay chàng sống đây chỉ còn một mục đích: báo thù.

Ngoài ra chàng không còn thiết gì nữa cả.

Cho nên chàng nói :

- Về chuyện hóa giải thù hận với Mã Chi Chương thì tại hạ xin nhận lãnh hảo ý của Tư Đồ cô nương.

Tư Đồ Mỹ mừng rỡ :

- Vậy thì hay lắm. Tấm lòng khoan hồng độ lượng của Đường thiếu hiệp khiến cho mọi người đều khâm phục. Còn...

Đường Thế Dân khoát tay :

- Còn chuyện phục hồi dung mạo tại hạ yêu cầu Tư Đồ Mỹ cô nương nên bỏ qua đi đừng nhắc tới nữa.

Tư Đồ Mỹ sững sờ, trợn đôi mắt đẹp mê hồn nhìn Đường Thế Dân không chớp.

Sự tình này làm cho nàng bối rối, bàn tay cầm lá thơ vừa đưa ra chợt ngưng lại.

Đó là lá thơ gửi cho Sinh Tử Thủ Ngọc Sơn về chuyện yêu cầu chữa trị cho Đường Thế Dân mà nàng đã viết sẵn.

Hành động này quả là cao ngạo khác thường ngoài sức tưởng tượng của Tư Đồ Mỹ.

Thượng Quan Văn Phụng chen vào :

- Ngũ sư huynh, Tư Đồ hiền muội đã có lòng thành như thế, sư huynh cũng nên tạm thời nhận lấy lá thơ để khỏi phụ tấm lòng tốt của nàng đã có công hòa giải giữa đôi bên.

Đường Thế Dân quét mắt nhìn Thượng Quan Văn Phụng một cái, rồi thò tay nhận lấy lá thơ.

Chàng nhét vào trong trong bị gấm của mình.

Đến đây Tư Đồ Mỹ mới cảm thấy nhẹ hẫng người :

- Xin cảm ơn thiếu hiệp đã nể tình tiểu muội mà chấp nhận lời yêu cầu và xin ghi nhớ mãi mãi cái kỷ niệm này.

Đường Thế Dân cười khắc khở :

- Tư Đồ Mỹ cô nương đã dạy quá lời.

Tư Đồ Mỹ nhìn Thượng Quan Văn Phụng :

- Vậy thì chúng ta hãy lên đường.

Thượng Quan Văn Phụng đã đứng lên, đôi mắt đẹp kỳ diệu nhìn qua phía Đường Thế Dân :

- Ngũ sư ca! Mong rằng lần gặp lại sau này, dung mạo của sư ca sẽ được hồi phục như xưa.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Có thể sư đệ sẽ thất vọng!

Thượng Quan Văn Phụng biến đổi sắc mặt, đôi mắt nàng nhấp nháy như muốn nói chuyện gì đó rồi lại thôi.

Có thể vì sự có mặt của Tư Đồ Mỹ mà nàng không thể thốt ra lời tâm sự ở sau cùng.

Đường Thế Dân xoay chuyển mỗi tâm niệm :

- Tiểu sư...

Suýt nữa chàng đã thốt ra chữ “muội” rồi nhưng chàng đã kịp thời ngăn chặn lại.

Rồi chàng chữa :

- Tiểu sư đệ, sư huynh khuyên cáo sư đệ một lần chót, mong sư đệ mau trở về nhà, chớ có tiếp tục trên bước lang thang ở xứ lạ, quê người nữa. Nếu chẳng may có chuyện gì bất trắc, sẽ khiến cho... sư phụ đau lòng.

Ngộ ý trong lời nói đó của Đường Thế Dân hiển nhiên là Thượng Quan Văn Phụng đã ngầm hiểu rõ.

Thượng Quan Văn Phụng trề môi.

- Dù sao đi nữa ngũ ca cũng đâu có thương tâm gì, phải không?

Lời này Thượng Quan Văn Phụng đã biểu lộ tính chất nàng là em gái mà tự mình không hề hay biết.

Đường Thế Dân biết rằng mối tình của tiểu sư muội đối với mình vẫn chưa hề phai nhạt trong lòng.

Chàng cảm nghe khích động cả tâm tình.

Song Đường Thế Dân nín thinh không nói thêm lời nào nữa, vì sợ bại lộ hành tung của tiểu sư muội mình.

Tư Đồ Mỹ trở mặt chưa biết hậu quả như thế nào.

Thượng Quan Văn Phụng kéo vạt áo Tư Đồ Mỹ :

- Chúng ta đi thôi Tư Đồ hiền muội!

Tư Đồ Mỹ đưa mắt nhìn qua Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân gật đầu chào từ biệt.

Hai người cùng lướt đáp lễ Tư Đồ Mỹ.

Sau đó Thượng Quan Văn Phụng và Tư Đồ Mỹ cặp tay nhau tiến ra khỏi tử điểm như cặp nhân tình.

Chờ hai nàng đi rồi, Dư Đỉnh Tân nhìn Đường Thế Dân mỉm cười :

- Đường hiền đệ, giá nếu vị sư đệ kia là con gái chắc phải là xinh đẹp vô cùng.

Đường Thế Dân giật mình, vội đáp :

- Gã sư đệ từ thuở nhỏ vì cha mẹ quá nuông chiều nên mất đi cái khí phách của đàn ông.

Nói xong, chàng lại chuyển qua chuyện khác :

- Dư tổng quản! Nay tại hạ muốn xin được cáo từ.

Dư Đỉnh Tân cười :

- Đường hiền đệ! Bộ hiền đệ muốn đi tìm lão thần y Sinh Tử Thủ để chữa dung mạo à?

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Không! Tiểu đệ không có ý định đi chữa dung mạo đâu.

Dư Đỉnh Tân hỏi giọng ngờ vực :

- Vì sao vậy?

Đường Thế Dân đáp :

- Tiểu đệ đáp ứng với Tư Đồ Mỹ cô nương có ý nghĩa là sẵn sàng hóa giải mối thù hận cùng Mã Chi Chương chỉ vì mối cảm tình riêng và lòng hòa hoãn của tiểu đệ, chứ kỳ thực không phải vì nghe Tư Đồ Mỹ hứa giới thiệu đến lão tiên bối Sinh Tử Thủ kia chữa dung mạo mà nhận lời đâu, xin Dư tổng quản chớ nghĩ khác.

- Hơn nữa, với dung mạo xấu xa hiện tại của tiểu đệ lâu ngày cũng thấy quen rồi không cần thay đổi làm gì cho bận tâm. Đồng thời đáng trọng phụ trên đời cần ở nơi tài đức chớ đâu có nghĩa gì một khuôn mặt đẹp hay xấu phải chăng?

Dư Đỉnh Tân nói :

- Lời nói đó tuy không sai song ham chuộng cái đẹp là thiên tính của mỗi con người trên thế gian này. Đường lão đệ, vì sao lão đệ lại có cái quan niệm quái gở như vậy?

Đường Thế Dân cười lạt lẽo :

- Dư tổng quản! Vậy thì hãy bỏ qua chuyện này đi là hơn.

Lúc này đã trưa, thực khách vào tử điểm ăn uống thật là đông đảo. Đường Thế Dân chợt nghĩ ra một chuyện, nghiêm sắc mặt :

- Tiểu đệ nay có câu chuyện xin chỉ giáo, chẳng hiểu Dư tổng quản có nghe chăng?

Dư Đỉnh Tân đáp :

- Có điều gì Đường lão đệ cứ nói, nếu biết rõ ta sẽ trả lời ngay.

Đường Thế Dân quét cặp mắt nhìn chung quanh, rồi trầm nhẹ xuống :

- Năm năm về trước Phụng Hoàng trang chịu một kiếp sát rất thâm, Dư tổng quản có biết thủ phạm nào tạo ra chăng?

Dư Đỉnh Tân chợt mở to cặp mắt nhìn thẳng vào Đường Thế Dân không hề nháy mắt.

Xem tiếp chương 27 Thăm bệnh chốn khuê phòng

27. Chương 27 Thăm Bệnh Chốn Khuê Phòng

Vì chàng không sao đoán nổi nội tâm của Dư tổng quản.

Chập lâu mới nghe Dư Đỉnh Tân buông trầm :

- Đường lão đệ, nếu lão đệ thấy chẳng có gì cần thiết và quan hệ thì chớ hỏi qua vụ này.

Lối ngôn từ của Dư Đỉnh Tân nếu là người thông minh sẽ biết lão đã hiểu biết nội vụ rồi.

Tâm tình của Đường Thế Dân khích động mãnh liệt, nhìn trả lại đối phương :

- Tổng quản, đây chính là một chuyện cần thiết và quan hệ, tiểu đệ bị đuổi ra khỏi cửa sư môn ráng sống sót cho tới ngày nay cũng chỉ vì câu chuyện này.

Cặp mắt của Đường Thế Dân theo đó ra luồng sát khí như muốn ăn tươi, nuốt sống kẻ thù vậy.

Dư Đỉnh Tân đảo cặp mắt sáng ngời, nhìn quanh mấy bàn thực khách, như xem có gì lạ không rồi nhỏ giọng :

- Đường lão đệ, nghe âm thanh lời nói của lão đệ đây phải chăng là có ý muốn báo thù cho cuộc sát kiếp Phụng Hoàng trang? Lão đệ đang truy tìm đích danh thủ phạm?

Đường Thế Dân gạt mạnh chiếc đầu :

- Quả đúng như vậy!

Dư Đỉnh Tân như rúng động :

- Giữa lão đệ và Phụng Hoàng song hiệp có mối liên hệ gì đây?

Đường Thế Dân cắn răng :

- Phụng Hoàng song hiệp vốn là chỗ di dưỡng của tiểu đệ.

Dư Đỉnh Tân như sững sờ :

- Đường lão đệ. Lão đệ dựa vào chỗ nào lại dám nói rõ nội tâm của mình cho ta biết? Nếu quả thật ta là một trong các hung phạm Phụng Hoàng trang thì cái hậu quả sẽ như thế nào?

Bất giác Đường Thế Dân thẳng thốt.

Câu nói này rất là có lý, nếu quả thật Dư tổng quản là một thù nhân, chàng sẽ gặp nguy hiểm vô cùng.

Đường Thế Dân hạ giọng :

- Tiểu đệ xin cảm tạ sự chỉ giáo cao minh của Dư tổng quản, tiểu đệ vô cùng sơ sót ở chỗ này. Song theo tiểu đệ nhận xét thì Dư tổng quản là một nhân vật ngay thẳng, chính đạo nên tiểu đệ mới dám tiết lộ tâm tình kín đáo của mình, nếu không thì chắc chắn là tiểu đệ thủ khẩu như bình chẳng đời nào dám hở nửa lời.

Dư Đỉnh Tân nói :

- Lão đệ chớ có nhìn bề ngoài của con người mà xét nội tâm, chốn giang hồ ngày nay hiểm độc khôn cùng, có ngày sẽ thọ hại một cách thảm thương.

Đường Thế Dân nghiêm mình :

- Những lời vàng ngọc chỉ dạy của Tổng quản, tiểu đệ xin ghi tạc vào lòng không bao giờ quên được.

Giây lâu Dư Đỉnh Tân thấp giọng :

- Đường tiểu đệ. Hiền đệ không nên biết là hơn, biết được rất có hại cho hiền đệ chứ chẳng ích gì. Hiền đệ cũng đừng nên theo dõi tìm tòi, vụ huyết sát kia đã có người ra tay thanh toán rồi, chớ có tìm hiểu. Hãy nhớ rõ điều này: Những câu nói vừa rồi hiền đệ không nên để một người thứ ba nghe được.

Đường Thế Dân khích động đến run run cả toàn thân, nhìn thẳng vào mặt Dư Đỉnh Tân không hề nháy.

Sau đó, chàng thì thầm :

- Dư tổng quản, nhân vật nào đã ra tay thanh toán vụ thẩm sát, Tổng quản có thể cho tiểu đệ biết hay không?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Điều này không thể nói ra cho hiền đệ biết được.

Đường Thế Dân khích động :

- Tổng quản. Có phải vụ huyết sát tại Phụng Hoàng trang còn có người thoát khỏi họa kiếp chăng?

Chàng muốn nói đến Tiểu Tú Tử, song lại thôi, nên chỉ hỏi như vậy.

Dư Đỉnh Tân lắc đầu :

- Phàm là bất cứ thủ phạm nào muốn phát động một trận thẩm sát thì nhất định không để sót một người nào. Hiền đệ nhớ rõ như thế.

Đường Thế Dân cắn răng :

- Tổng quản! Đại ca đã hiểu rõ nội vụ thì xin nói cho tiểu đệ biết có hơn không.

Dư Đỉnh Tân cương quyết :

- Không thể được.

Tuy thất vọng nhưng Đường Thế Dân không biết phải làm sao cho Dư Đỉnh Tân tiết lộ cho chàng nghe.

Chàng chỉ ngơ ngác nhìn Dư Đỉnh Tân mà lòng sôi động vô cùng.

Dư Đỉnh Tân hòa hoãn :

- Đường lão đệ. Hãy bình tĩnh, sớm muộn gì rồi lão đệ cũng được rõ. Xin nghỉ cho kỹ trước khi hành động. Đây không phải là chuyện thường, nó liên hệ đến toàn bộ võ lâm, xin hiền đệ nên ghi nhớ.

Đường Thế Dân khẩn trương lên :

- Tiểu đệ chỉ muốn biết thôi, tuyệt đối giữ kín bí mật cho nhân vật đó. Tiểu đệ không thể đứng ngoài vòng được nhất định phải giúp một tay.

Dư Đỉnh Tân âm thầm :

- Chỉ e sợ chuyện này không để cho người ngoại cuộc xen vào.

Đường Thế Dân đưa tay lau sạch mồ hôi trán, thần tình biến đổi không ngừng.

Từ trước đến nay ngày đêm chàng suy nghĩ, tìm tòi chuyện này không giây phút nào nguôi được.

Nay ánh sáng vừa lóe lên nhưng chưa được thấy rõ, làm sao Đường Thế Dân yên tâm cho được.

Nhân vật đó là ai?

Ai đang tìm thù thanh toán?

Và những kẻ thù nào nhúng tay vào cuộc thẩm sát Phụng Hoàng trang?

Tại sao Dư Đỉnh Tân lại hiểu rõ nội vụ một cách rành mạch như thế?

Không lẽ nào...

Đường Thế Dân chấm dứt ngay ý niệm đó.

Chàng cúi đầu cau mày trầm ngâm.

Dư Đỉnh Tân thần nhiên bưng chung rượu uống cạn rồi lại rót thêm chung khác.

Lão uống liên tiếp bốn, năm chung rồi nhìn Đường Thế Dân :

- Đường hiền đệ.

Đường Thế Dân hồi hộp :

- Gì thế Dư tổng quản?

- Quả thật hiền đệ muốn biết lắm sao?

Đường Thế Dân phẩn khởi cả tinh thần :

- Đúng vậy, tiểu đệ muốn biết lắm.

Dư Đỉnh Tân hỏi :

- Hiền đệ biết ngôi cổ mộ không?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Tại hạ đã qua một lần.

Chuyện quá khứ hiện ra trong đầu óc Đường Thế Dân.

Cũng tại gần ngôi cổ mộ suýt nữa chàng đã bị giết.

Hồng bảo chủ vì hoài nghi chàng là nhân vật Đại Hành Quyết sai thuộc hạ dẫn dụ chàng ra đó toan sát hại.

Nếu không nhờ nhân vật Đại Hành Quyết thực thụ hiện thân ra giải cứu, chàng đã chết từ lâu rồi.

Lúc ấy lại thấy Dư Đỉnh Tân đảo mắt nhìn qua một vòng như để dò xét coi có ai theo dõi câu chuyện giữa hai người hay không.

Sau đó hấn hạ thấp giọng hơn :

- Đường hiền đệ hãy chú ý đây.

Đường Thế Dân bồi hồi :

- Dư tổng quản muốn nói gì?

- Đúng ngày rằm tháng tới Đường hiền đệ hãy một mình tới nơi cổ mộ là sẽ rõ mọi việc đã qua.

Mặc dù Dư Đỉnh Tân không có nói rõ sự việc song cũng đủ cho Đường Thế Dân biết là như thế nào rồi.

Trong bụng chàng thầm tính nếu đến ngày rằm thì còn có mười tám hôm nữa mà thôi.

Đường Thế Dân trầm nhẹ :

- Tiểu đệ xin y theo lời dặn của Dư tổng quản, đúng vào đêm hôm ấy tại hạ sẽ đến ngôi cổ mộ.

Dư Đỉnh Tân tiếp :

- Vậy thì hiện giờ Đường hiền đệ đã yên tâm rồi, có thể theo ta trở về Phong bảo hay chăng?

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Không đâu. Tiểu đệ đã bị Hồng bảo chủ bãi chức Thống lĩnh đội Thuyền Phong, nay trở về Bảo đầu còn ý nghĩa nữa.

Dư Đỉnh Tân nói :

- Lời của Đường hiền đệ cũng đúng. Song trong Bảo lúc này đang bất loạn, rất cần người giúp sức, vậy thì hiền đệ trở về Bảo đầu có trở ngại gì, hơn nữa hiền đệ là kẻ từ phương Nam tới, đến phương Bắc này thật là cô đơn, thấy cũng nên trở về cho yên thân.

Những lời của Dư Đỉnh Tân thốt ra hết sức là thành thật.

Nhưng Đường Thế Dân nghĩ thầm :

- Một thân tự do có phải hơn không tại sao ta phải trở lại tòa Phong bảo một lần nữa làm gì.

Song sau đó chàng lại chuyển sang một ý niệm khác.

Nếu chàng trở về Phong bảo cũng có chỗ hay của nó.

Giờ Dư Đỉnh Tân đã hiểu rõ vụ đâm máu ở Phụng Hoàng trang, nếu chung chạ với hắn có thể biết thêm nhiều việc hay hơn nữa.

Do đó, Đường Thế Dân cứ do dự mãi mà không thể nào quyết đoán được.

Dư Đỉnh Tân lại hỏi thêm một câu :

- Sao Đường hiền đệ, đã có quyết định gì chưa?

Đường Thế Dân chột gật đầu :

- Được tiểu đệ xin theo Tổng quản.

* * * * *

Tại tòa Phong bảo như bị một lớp sương mù thăm đậm.

Trong tâm tình và thần sắc nặng trĩu xuống.

Văng vẳng như là trận mưa giông sắp tới.

Đường Thế Dân đã phục hồi nguyên chức Thống lĩnh đội Thuyền Phong.

Hiện giờ chàng có thể thấy tận mắt cặp mắt đen huyền to lớn của Đinh Hương rồi.

Chàng nhớ hôm nọ nàng có bảo :

- Nếu muốn thấy cặp mắt của tiểu muội thì thiếu hiệp cứ trở về tòa Phong bảo.

Nay quả thật chàng đã phải trở về.

Như vậy là chàng yêu Đinh Hương rồi sao?

Đây là một chuyện ngoài ý nghĩ của chàng.

Bởi vì chàng chỉ có cảm tình với Đinh Hương vì ả nữ tỳ này có cặp mắt to lớn, lạ lùng như Tiểu Tú Tử.

Nay Đinh Hương giống như lúc trước chứ không có gì thay đổi? Nàng vẫn thân mật với chàng.

Mối tình thân mật này cũng có đôi phần huyền diệu.

Mỗi ngày Hồng Tiểu Ngọc gặp Đường Thế Dân một lần. Nay nàng như đã biến đổi đi rồi vậy.

Tánh tình nàng không còn hào phóng như trước nữa, hình như đang mang tâm sự quá nặng nề.

Cặp lông mày nàng thường hay cau lại, như tâm tư ghê lắm.

Đường Thế Dân nghĩ lời suy đoán của Dư Đỉnh Tân rất có lý.

Có lẽ Hồng bảo chủ đã nhận lệnh hành quyết của nhân vật khủng bố kia rồi.

Song chàng hơi băng khuâng.

Băng khuâng vì chàng nhớ danh tánh của Hồng bảo chủ không có trong ngôi cổ mộ, vậy tại sao Đại Hành Quyết lại trao huyết lệnh cho lão nhân này.

Như vậy là nghĩa gì?

Có gì bí ẩn chăng?

Mỗi ngày Đường Thế Dân đều phải đi canh tuần những nơi canh gác chung quanh tòa Phong bảo.

Chàng vẫn tự do lui tới trong đại sảnh và khắp nơi trong Phong bảo song vẫn chưa được gặp hai vị thượng khách của Hồng bảo chủ.

Đường Thế Dân rất lưu ý nhưng không sao phát giác nơi trú ngụ của hai vị này.

Liên tiếp bốn ngày trôi qua.

Hồng Tiểu Ngọc ở đâu không thấy mặt.

Đường Thế Dân cảm thấy hơi nhẹ nhàng như thế, nhưng cũng hơi bồn khoăn trong lòng.

Tại sao Hồng Tiểu Ngọc lại biệt đi.

Có phải tại vì chàng đối đãi với nàng quá nhạt nhẽo hay còn có một nguyên nhân nào khác?

Sự thật đối với Hồng Tiểu Ngọc, lâu nay Đường Thế Dân không chút yêu đương chi hết.

Nhiều khi sự có mặt của nàng làm cho chàng thấy phiền phức.

Song mấy hôm nàng vắng mặt Đường Thế Dân thấy như xa vắng một điều gì làm chàng vợ vẩn.

Sau giấc ngủ trưa hôm đó, Đường Thế Dân bước lại đứng gần cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chàng nhìn lên trời, đám mây trắng ngưng tụ lại giữa khoảng trời xanh biếc yên tĩnh vô cùng.

Lòng chàng cũng theo đó yên tĩnh.

Chàng nghe tâm thần thư thái lạ thường.

Đột nhiên.

Một loạt tiếng chân bước nhẹ phía sau lưng.

Nếu không phải cảnh vật đang yên tĩnh và thính lực khá cao như Đường Thế Dân chắc khó mà phát giác.

Trong lòng chàng rúng động.

Chàng nghĩ có lẽ Hồng Tiểu Ngọc vào phòng chàng chứ chẳng còn là ai nữa cả.

Tiếng chân đã tới phía sau lưng.

Đường Thế Dân vẫn chưa quay lại.

Chàng làm như chưa hề nghe thấy chi hết.

Chợt một giọng trong trẻo nổi lên :

- Đường thống lãnh nghĩ gì mà xuất thần như thế?

Giờ thì Đường Thế Dân mới ngoảnh lại.

Đôi mắt to đen láy và thần bí xuất hiện trước mặt chàng.

Chàng buột miệng :

- À! Đinh Hương!

Thật vậy thiếu nữ xinh đẹp đó không phải là Hồng Tiểu Ngọc mà chính là nàng nữ tỳ Đinh Hương.

Chàng nhìn Đinh Hương :

- Đinh Hương! Có chuyện gì thế?

Đinh Hương cười tươi như hoa hàm tiếu :

- Phải có chuyện tiểu muội mới vào đây được à?

Đường Thế Dân lúng túng cười :

- Không! Tại hạ đâu có ý hỏi như thế. Mời ngồi.

Đinh Hương thản nhiên ngồi xuống ghế.

Đường Thế Dân tiếp :

- Mấy hôm rồi tại hạ không thấy tiểu thư.

Đinh Hương hỏi :

- Có lẽ Thống lãnh nhớ tiểu thư lắm phải chăng?

Đường Thế Dân bối rối :

- Sao Đinh Hương hỏi lạ vậy? Phải chăng đã có chuyện gì xảy ra đây?

Đinh Hương trầm nhẹ :

- Thống lãnh đoán trúng đấy. Quả thật đã có chuyện xảy ra.

Đường Thế Dân nói :

- Chắc là bị rầy la nên phần uất phải chăng?

Cặp mắt của Đinh Hương quay đi một vòng :

- Tiểu muội ở trong Bảo này là thân phận của nữ tỳ, nhưng Hồng tiểu thư đối đãi với tiểu muội như tình chị em trong nhà, trong Bảo không có ai làm phiền tiểu muội cả.

- Vậy thì tại sao?

- Tiểu thư nay đã ngã bệnh. Căn bệnh khá trầm trọng, cứ thêm thối hoại. Đây là một chứng bệnh rất quái lạ. Lúc trước Quân sư là một thầy thuốc giỏi, có thể trị lành nhưng tiếc giờ quân sư đã thọ nạn mà chết, không còn ai trị bệnh cho tiểu thư nhất là trong hoàn cảnh này.

Nghe nhắc vụ Khương Chấp Trung bị giết, trong tâm trường của Đường Thế Dân chợt rung động.

Trầm lặng một chút Đường Thế Dân hỏi :

- Tiểu thư bệnh lạ à, vậy đã có ai chữa bệnh hay chưa?

Đinh Hương đáp :

- Các danh y trong thành Khai Phong đã cho mời hầu hết, nhưng không có một ai đoán ra chứng bệnh của Hồng tiểu thư. Kể bảo nàng bị trúng tà phong, người bảo vì uất kết, có người mĩa mai lại cho nàng mắc tâm bệnh nữa.

Đường Thế Dân rung động :

- Tâm bệnh à!

Đinh Hương gật đầu :

- Đúng vậy. Họ bảo tiểu thư mắc tâm bệnh, chứng tâm bệnh này rất khó trị và khó khăn.

Vừa nói Đinh Hương vừa lắc lắc chiếc đầu.

Đường Thế Dân đùa cợt :

- Đinh Hương vừa học được bộ tịch mấy ông thầy đồ nho từ bao giờ?

Đinh Hương dựng cặp lông mày :

- Chớ có cười, tiểu muội đang buồn rầu đây. Đường thống lãnh, Bảo chủ bảo tiểu muội đến đây mời Thống lãnh.

Đường Thế Dân thôi cười :

- Mời tại hạ?

- Đúng vậy!

- Mời đi đâu?

- Vào nội viên gặp Hồng tiểu thư.

Đường Thế Dân mở to cặp mắt :

- Tại hạ gặp Hồng tiểu thư?

- Đúng vậy.

- Để làm gì?

- Bảo chủ nói cứ mời Thống lãnh và nói như vậy là Thống lãnh biết rõ mọi việc.

Tâm thần Đường Thế Dân rung động nhìn vào mặt Đinh Hương một chập khá lâu rồi khe khẽ lắc đầu :

- Không thể được.

Đinh Hương vốn vã :

- Sao thế?

- Nam nữ thọ thọ bất thân tại hạ không thể đi được.

- Tại sao vậy? Thống lãnh không yêu thương Hồng tiểu thư sao?

Đường Thế Dân đáp :

- Căn bản là tại hạ chẳng bao giờ nghĩ tới điều này.

Đinh Hương chớp cặp mắt to đen đáp :

- Đây là mạng lệnh của Bảo chủ. Thống lãnh cãi lại à?

-Ồ! Chuyện riêng tư này mà Bảo chủ cũng ra lệnh hay sao?

Đinh Hương nói :

- Cũng có thể như thế, nhưng Bảo chủ chỉ nói là mời Thống lãnh chứ không hề ra lệnh.

Đường Thế Dân suy nghĩ một lúc tiếp :

- Đinh Hương! Phải chăng Bảo chủ ở trong phòng luyện công truyền lệnh?

Đinh Hương ngập ngừng :

- Tiểu thư sinh chứng bệnh lạ, Bảo chủ không thể không ra ngoài thăm nàng cho được. Đúng rồi tiểu nữ...

Sau đó, Đinh Hương ngừng lại.

Đường Thế Dân nói :

- Đinh Hương, thế nào?

Đinh Hương cố đè nén giọng nói xuống với thần tình có vẻ trầm trọng hơn lúc nãy :

- Đây là một chuyện bí mật, nói ra Thống lãnh hãy giữ kín.

Đường Thế Dân buông trầm :

- Tại hạ xin hứa.

Giọng nói của Đinh Hương chỉ đủ cho chàng nghe :

- Gần đây Bảo chủ đã nhận được huyết lệnh của nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết hẹn với Bảo chủ sẽ lấy mạng trong vòng một trăm ngày.

Đường Thế Dân rung động cả tâm trường, nhìn thẳng vào mặt Đinh Hương với giọng khích động tột bậc :

- Lại có chuyện này nữa sao Đinh Hương?

Đinh Hương giơ tay làm hiệu cho Đường Thế Dân nhỏ tiếng, rồi đáp :

- Tiểu muội gặt gấm Thống lĩnh có lợi ích gì đâu? Đây là chuyện thật một trăm phần.

Đường Thế Dân kích động vô tả, cặp lông mày lười kiếm khe cau lại vì không ngờ.

Ngưng đi một chập Đinh Hương tiếp :

- Bảo chủ bề ngoài bảo rằng đi tập luyện một thứ võ công tối mật nhưng kỳ thực không đúng như vậy.

- Chữ thế nào?

- Bảo chủ đi mời cao thủ bảo vệ cho ngài. Đã có hai quái nhân tới và không rời khỏi Bảo chủ nửa bước.

Đường Thế Dân gật đầu vì chàng đã biết chuyện này rồi.

Chính Dư Đĩnh Tân đã cho chàng biết Bảo chủ có mời hai cao thủ tốt bậc đến Bảo đề phòng.

Đinh Hương buông trầm giọng :

- Thống lĩnh hãy ngó chừng ra phía ngoài cửa sổ rồi nghe tiểu muội tiếp câu chuyện.

Bảo chủ cùng hai lão quái nhân ở trong phòng luyện công dưới mặt đất, Đường Thế Dân chợt à lên một tiếng nói :

- Khương quân sư từng bị nhân vật Đại Hành Quyết giết chết cũng tại phòng luyện công này. Vậy nơi đó có thể bảo đảm cho Bảo chủ hay chăng?

Đinh Hương đáp :

- Nay có hai lão quái khách ở bên cạnh không rời, lại dưới chỗ kín đáo. Dù nhân vật Đại Hành Quyết bản lĩnh cao cường tới đâu thấy cũng khó mà thực hiện ý đồ của hắn.

- Vậy thì Bảo chủ phải ở dưới phòng luyện công hơn một trăm ngày mới lên mặt đất sao?

Đinh Hương lắc đầu :

- Không phải thế. Ban đầu Đại Hành Quyết giao hẹn trăm ngày, nhưng mới rồi hắn trao lá thư hứa hẹn trong ba hôm thì hành án lệnh.

Đường Thế Dân run run :

- Ba ngày à?

Đinh Hương gật đầu :

- Đúng vậy.

Rồi nàng đứng lên bảo :

- Thôi, chúng ta hãy đi thăm tiểu thư cho mau.

Đường Thế Dân bối rối :

- Đinh Hương tại hạ thăm Hồng tiểu thư có lợi ích gì cho nàng đâu.

Đinh Hương gấp lên :

- Hãy đi cho mau, thấy cũng chẳng hại gì.

Cực chẳng đã Đường Thế Dân đành phải thay quần áo đi theo Đinh Hương vào trong nội viện.

Dọc đường Đường Thế Dân vừa khấn trong lòng vừa hoang mang khôn xiết.

Đi một lúc thì Đường Thế Dân và Đinh Hương đã tới căn phòng của Hồng Tiểu Ngọc.

Đường Thế Dân dừng lại trước cửa phòng, trái tim đập mạnh, mồ hôi ướt trán.

Đinh Hương bước vào sắp xếp rồi nói to :

- Xin mời Đường thống lãnh vào đây.

Một đấng trưởng phu bước vào trong phòng của một thiếu nữ quả thật chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đường Thế Dân tiến vào, trước hết chàng nghe mùi hương nghi ngút bay ngào ngạt.

Trong phòng này trang thiết rất là diễm lệ, song hiện giờ Đường Thế Dân không có một tâm tình thường thức chi hết.

Đinh Hương vén màn lên.

Chỉ thấy Hồng Tiểu Ngọc đang ôm chiếc mền, mặt mũi tái xanh, cặp mắt thất thần cứ nhìn ngơ ngác tợ hồ như chưa có mặt Đường Thế Dân vào phòng mình.

Đường Thế Dân sinh ra bối rối vô cùng chưa biết phải nên hành động thế nào cho đúng cung cách.

Đinh Hương vẫy tay :

- Xin mời Thống lãnh bước lại gần giường cho.

Đường Thế Dân khẽ sững sốt một cái, rồi nhẹ nhẹ tiến vào gần Hồng Tiểu Ngọc.

Hồng Tiểu Ngọc chẳng chút phản ứng, cặp mắt thất thần cứ nhìn ra ngoài khoảng trống mênh mông.

Đinh Hương nói với giọng xúc động :

- Tiểu thư, nay Thống lãnh đã vào thăm tiểu thư đây, vậy tiểu thư hãy bình tâm lại.

Một chút phản ứng cũng chẳng thấy.

Bất giác Đường Thế Dân cảm thấy xúc động trong lòng.

Lòng trắc ẩn bất chàng không thể lạnh lùng, sắt đá trước một vị thiên kim tiểu thư hình hài quá tiêu tụy như vậy được.

Hơn nữa Hồng Tiểu Ngọc đã vì chàng mà mang mối tâm bệnh, làm sao chàng khỏi bùi ngùi.

- Thống lãnh, hãy lại gần gọi tiểu thư thử xem sao.

Đường Thế Dân lúng túng rồi lại gần hơn :

- Hồng cô nương. Hồng cô nương, cô nương có nhận ra tại hạ chăng?

Hồng Tiểu Ngọc như điên như dại, cứ nhìn ra ngoài trời cặp mắt không nháy và cũng chẳng nhúc nhích.

Đường Thế Dân gọi mấy lượt vẫn chưa thấy Hồng Tiểu Ngọc phản ứng chợt buông lời than thở :

- Đinh Hương, phải làm thế nào bây giờ.

Đinh Hương chưa kịp đáp lời thì thành linh trong giờ phút đó có chiếc bóng người từ phía sau trang đài chuyển nhanh ra.

Đường Thế Dân rúng động trong lòng, vội quét mắt nhìn qua coi người đó là ai.

Xem tiếp chương 28 Tìm thù trong phòng luyện công

28. Chương 28 Tìm Thù Trong Phòng Luyện Công

Đường Thế Dân định thần rồi vòng tay thi lễ.

- Tại hạ kính chào Bảo chủ.

Hồng bảo chủ nhìn Hồng Tiểu Ngọc ngồi trên giường rồi nhìn Đường Thế Dân cất giọng âm trầm :

- Không ngờ tiểu nữ lại mắc chứng bệnh này.

Nói xong Hồng bảo chủ buông tiếng thở dài.

Đường Thế Dân chỉ biết vâng dạ mà thôi chứ chẳng biết phải nói ra những lời gì cho đúng nghĩa.

Trong nội tâm của chàng rất khiếp đảm vì lệnh hành quyết của nhân vật khủng bố kia trong ba hôm.

Hồng bảo chủ có thoát khỏi tử thần chăng?

Đường Thế Dân tuy khẩn trương trong lòng nhưng không dám hở môi vì lúc này Đinh Hương có dặn chàng rồi.

Chàng không thể thất hứa với nàng được.

Hồng bảo chủ nở nụ cười :

- Đường thống lãnh, bản tọa hết sức hoan nghênh việc Thống lãnh trở về Phong bảo lúc này. Bồn tọa mong Thống lãnh tận tình cùng với các huynh đệ trong công việc hàng ngày.

Đường Thế Dân nghi lễ :

- Thuộc hạ xin vâng lệnh Bảo chủ.

Hồng bảo chủ gật gù :

- Vậy thì kể từ nay Thống lãnh phải chịu cực nhọc hơn trước, mỗi hôm trước khi trời tối Thống lãnh hãy đích thân đi tuần sát cho hết sức cẩn thận, chớ nên xao lãng.

Trong bụng Đường Thế Dân đã hiểu rõ mọi sự tình, nên khi nghe Hồng bảo chủ nói chàng cung kính :

- Xin tuân lệnh Bảo chủ.

Hồng bảo chủ đảo mắt nhìn qua Hồng Tiểu Ngọc như người thất thần rồi bảo Đường Thế Dân :

- Đường thống lãnh, con bé Hồng Tiểu Ngọc tánh nết phóng túng từ thuở nhỏ tại vì ta quá cưng chiều. Quả thật khó xử trí đây.

Đường Thế Dân rung động trong lòng khi nghe Hồng bảo chủ nhắc tới chuyện này.

Hồng bảo chủ tiếp :

- Ta có từng hỏi qua Hồng Tiểu Ngọc, thì được nó cho biết rằng trong chuyện hôn nhân nó chẳng cần tới dung mạo của vị lang quân tương lai của nó, vậy Thống lãnh hãy suy nghĩ và tự định đoạt lấy mình.

Nghe tới đây chợt thấy Đinh Hương tròn đôi mắt to nhìn sang Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân trầm ngâm giây lâu rồi nói :

- Tại hạ cảm ơn Bảo chủ đã hạ cố đến tại hạ, vậy xin thông thả rồi sẽ phúc đáp sau.

Hồng bảo chủ trầm giọng :

- Cũng hay. Vì đây là chuyện cả cuộc đời. Thống lãnh cũng nên suy nghĩ cho kỹ trước khi hành động.

Đường Thế Dân cảm thấy tấm thân nhẹ nhàng, vòng tay thi lễ rồi tiến ra ngoài.

Về tới phòng chàng ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi :

- Bảo chủ đã ra điều này thấy cũng chưa có gì khó khăn đối với ta cả. Bây giờ ta hãy lo phận sự là hơn.

Đường Thế Dân nghĩ xong, chấn chỉnh tinh thần trở lại, lo việc phân cắt canh phòng thật cẩn mật.

* * * * *

Ngày thứ nhất chẳng có chuyện gì.

Qua ngày thứ hai cũng bình yên phẳng lặng.

Cuối cùng ngày thứ ba đã tới.

Đây chính là giờ phút quyết định cho sinh mạng của Hồng bảo chủ.

Tình hình hết sức là khẩn trương.

Quần hùng trong Bảo hồi hộp đợi chờ.

Nhất là Đường Thế Dân biết rõ chuyện sắp xảy ra nên càng căng thẳng vô cùng.

Bản thân chàng giới bị triệt để.

Từ sáng sớm hôm nay Đường Thế Dân đã vận võ phục hẳn hoi, tới căn phòng đối diện với Hồng Tiểu Ngọc.

Đến trưa, Đường Thế Dân dùng cơm tại chỗ, rồi ngồi trên ghế mà nghỉ ngơi chứ không trở về phòng.

Chiều xuống dần.

Hoàng hôn rồi tắt tối.

Tình hình càng thêm căng thẳng vì bóng đêm đã tràn về trong Bảo.

Khắp nơi đông tây nam bắc đèn đuốc thấp sáng choang dù một con kiến bò qua cũng trông thấy.

Đinh Hương bưng mâm cơm tới cho Đường Thế Dân dùng bữa tối.

Sau đó Đường Thế Dân hỏi :

- Đinh Hương có hiểu sao Bảo chủ bảo tại hạ canh gác nơi này mà không vào phòng luyện công chẳng?

Đinh Hương đáp :

- Có lẽ cũng có điều gì quan trọng nên Bảo chủ mới dặn Thống lãnh chỉ canh phòng ngoài này.

- Có lẽ như thế nào đây?

- Tiểu muội không được rõ.

Đường Thế Dân thở dài :

- Tình hình như tiểu thư nghĩ như thế nào?

Đinh Hương cau mày lại :

- Tình hình không thấy lành, nay lại có hiện tượng tiểu thư muốn phát điên lên rồi.

Đường Thế Dân kinh hãi :

- Phát điên à?

- Đúng vậy. Thật là họa vô đơn chí, mọi điều chẳng may đều dồn dập xảy ra cùng lúc.

Đinh Hương vừa nói vừa rót nước trà cho Đường Thế Dân rồi tiếp :

- Đường thống lãnh, thực ra Bảo chủ muốn bắt rở. Vậy thì đó là một dịp may cho người rồi.

Đường Thế Dân trách Đinh Hương :

- Mãi đến giờ phút này Đinh Hương còn nói những lời như thế hay sao.

Đinh Hương cười :

- Nếu Thống lãnh bằng lòng cưới Hồng tiểu thư thì sau này tiểu muội cũng ở chung một nhà với ngài rồi.

Đường Thế Dân lắc đầu :

- Thực tình tại hạ không thể nào đáp ứng được.

- Vì sao vậy?

- Vì sao à. Đinh Hương không thể biết được đâu.

- Có phải vì Thống lãnh chê tiểu thư không?

- Không phải thế, ta không thể đáp ứng được vì trước kia ta đã đính hôn với một thiếu nữ rồi.

- Chuyện này Thống lãnh cũng từng nói qua một lần, nhưng nàng đã chết rồi, làm sao thành hôn được.

- Dù nàng chết nhưng ta vẫn muốn ở vậy trọn đời mà thôi.

Đinh Hương chớp nhanh cặp mắt đẹp tuyệt vời :

- Thống lãnh, kể ra ngài cũng có một đầu óc quá xưa cũ. Không lẽ ngài cứ ở mãi như vậy một mình thực hay sao?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Chắc chắn như vậy rồi.

Đinh Hương nhìn Đường Thế Dân thật lâu, như khích động trước mối tình chung thủy của chàng.

Bầu không khí im lặng trở lại.

Đinh Hương thấy trời quá tối nên chào Đường Thế Dân rồi bước ra ngoài.

Bấy giờ tuy phía ngoài đèn đuốc sáng trưng, nhưng trong phòng thì không có thắp đèn chi hết.

Thời gian qua sự khẩn trương. Tình trạng như lò lửa cháy âm ỉ, bùng nổ bất cứ lúc nào.

Sự canh phòng càng nghiêm mật hơn lúc nào cả.

Chợt một bóng người tiến đến bên Đường Thế Dân.

Đây là Đinh Tuấn, tân Hành pháp của tòa Phong bảo.

- Đường thống lãnh chúng ta hãy tụ họp một chỗ để dễ bề tiếp ứng cho nhau được chăng?

Đường Thế Dân gật đầu :

- Vậy thì hay lắm.

Hai người chỉ thốt ra lời này rồi im lặng luôn.

Bấy giờ đã vào canh ba.

Đó đây vắng lặng như tờ.

Chỉ còn hai trống canh nữa là trời sáng.

Đột nhiên ở trong phòng đưa ra một loạt tiếng quái dị, giống như tiếng mơ ngủ hay rên rỉ chi đó.

Đinh Tuấn thẳng thốt :

- Chuyện gì xảy ra!

Đường Thế Dân khẩn trương :

- Chỉ sợ Hồng tiểu thư trở bệnh rồi!

Đường Thế Dân đã rõ chứng bệnh của Hồng Tiểu Ngọc, cứ theo Đinh Hương nói thì nàng có thể nổi điên bất cứ lúc nào.

Lại hình như có tiếng nói của Đinh Hương nữa.

Nhưng đó chỉ là những tiếng mơ trong giấc ngủ mà thôi.

Hai người cùng nín thở lắng nghe tiếng mơ và giọng rên đó.

Một lúc sau thì tất cả đều im lặng hoàn toàn trở lại.

Một bầu không khí nặng trĩu lẫn khúng bố vô phương.

Canh năm sắp tàn.

Trời vẫn còn chìm trong bóng tối mịt mù.

Thình lình trong giờ phút đó.

Một chiếc bóng từ trong tiến ra.

Đường Thế Dân, Dư Đỉnh Tân và Đinh Tuấn đồng thanh quát :

- Người là ai?

Cùng trong khi quát ba người đều tuốt trần thanh bảo kiếm ra khỏi vỏ sẵn sàng trong tư thế chiến đấu.

Song khi nhìn kỹ lại thì người kia chẳng ai khác hơn là Triệu Nhị tiên sinh.

Lão nhân này sau khi chui ra khỏi hầm bí mật bước tới tựa lưng vào vách tường thở hổn hển, thần sắc biến đổi trông thấy rõ rệt.

Đường Thế Dân chấn động :

- Lão tiên bối, còn Bảo chủ đâu?

Triệu Nhị tiên sinh thở một chập, nói giọng khàn khàn :

- Bảo chủ đã... bị nạn rồi!

Ba người đồng thanh kêu lên :

- Trời!

Quả thật như tiếng sét đánh vào tai mọi người.

Thật lâu, Đường Thế Dân mới cất giọng run run :

- Bảo chủ bị hại nơi nào?

Triệu Nhị tiên sinh giơ ngón tay trở xuống hầm bí mật mà không có đáp lời.

Đường Thế Dân hiểu như thế nào rồi, lại tiếp :

- Còn nhị vị tiên bối thượng khách kia không có ở bên Bảo chủ hay sao?

Mặt mũi Triệu Nhị tiên sinh tái ngắt, hổn hển nói :

- Hãy theo lão phu xuống dưới rồi sẽ rõ.

Kế đó lão nhân nhìn Tả Văn Sinh, vị tân Chấp pháp tòa Phong bảo :

- Các hạ hãy giữ gìn tại nơi đây, còn bao nhiêu truyền cho ra ngoài.

Sẵn dịp này Đường Thế Dân cúi xuống giơ bàn tay sờ vào mũi Đinh Hương coi sống chết lẽ nào.

Chàng thấy nàng còn thở nhẹ nhẹ, hình như bị mê man đi chứ không hề tổn thương chi hết.

Lúc ấy Triệu Nhị tiên sinh, Đường Thế Dân và Dư Đỉnh Tân cùng lần lượt xuống hầm bí mật.

Quanh lộn một lúc ba người đã tới căn phòng luyện công dưới đất sâu.

Vừa quét mắt nhìn qua sân trường bất giác Đường Thế Dân dựng cả tóc gáy lên.

Hồng bảo chủ nằm sóng sượt dưới đất, cuống họng bị khoét một lỗ, máu còn rỉ rỉ chảy ra.

Còn hai vị lão nhân thượng khách thì nằm song song trước cánh cửa phòng luyện công.

Trên tường còn sờ sờ ba chữ viết bằng máu: Đại Hành Quyết!

Đường Thế Dân muốn ngạt thở thật lâu mới hỏi Dư Đỉnh Tân :

- Nhị vị thượng khách này là ai?

Dư Đỉnh Tân đáp khê :

- Lôi bảo Song sát!

Lôi bảo Song sát. Cái tên này thực tình Đường Thế Dân chưa từng được nghe qua lần nào cả.

Song sự thực Lôi bảo và Phong bảo là hai bảo ngang hàng như nhau thuộc một trong bốn Bảo lớn nhất tại miền Bắc này.

Dư Đỉnh Tân tiếp :

- Vị lớn tuổi hơn tên là Dương Mộc Sum, còn vị kia là Dương Mộc Lâm vốn là hai anh em ruột, thuộc hàng cao thủ hạng nhất trong giang hồ.

Lúc ấy Triệu Nhị tiên sinh đã lấy lại phần nào sự bình tĩnh nói :

- Thật là khiếp người. Thủ phạm Đại Hành Quyết không hiểu tại sao lại biết con đường bí mật này lọt vào đây xông thuốc mê cho nhị vị kia bất tỉnh để dễ dàng sát hại Hồng sư huynh. Thực ra chính lão phu đây cũng chưa được biết con đường này.

Mọi người than thở một hồi trong bầu không khí tóc tang và khủng bố.

Sau hết, Dư Đỉnh Tân run giọng :

- Triệu Nhị tiên sinh. Ngài là bạn thân của Bảo chủ, nay tình hình đã ra như thế, vậy nên xử lý thế nào?

Triệu Nhị tiên sinh buồn nảo đáp :

- Hiện giờ chỉ có lo tang cho Bảo chủ, tìm cách chữa bệnh cho Hồng Tiểu Ngọc, sau đó mới toan liệu mọi việc.

Trong khi ba người nói chuyện thì thành linh Lôi bảo Song sát từ từ tỉnh lại mở mắt ra rồi đứng choàng lên, quét mắt qua một cái la lên :

- Cuộc đại nạn quả nhiên xảy ra rồi sao?

Triệu Nhị tiên sinh gật đầu, buồn thảm :

- Không thể nào tránh khỏi được, thủ đoạn của Đại Hành Quyết quả nhiên xuất quỷ nhập thần. Nhị vị còn nhớ được tình hình chăng?

Dương Mộc Lâm nhìn xác chết của Hồng bảo chủ, khích động thật lâu mới đáp :

- Tiểu đệ chỉ nhớ là, bọn tiểu đệ đang ngồi canh gác tại cánh cửa phòng luyện công này, đột nhiên nghe có mùi hương lạ đưa tới, tiểu đệ kinh hãi vì biết có điềm chẳng lành, toan muốn vận công phong bế huyết đạo nhưng không còn kịp nữa...

Dương Mộc Sum trợn mắt thét :

- Nếu tiểu đệ gặp hãn, nhất quyết một trận sinh tử quyết để báo thù cho Hồng đại ca.

Triệu Nhị tiên sinh thở than số mạng, rồi sau đó bảo mọi người :

- Nay chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta cũng nên trở lên dò xét mọi sự tình rồi sau đó sẽ quyết định.

Năm người từ dưới phòng luyện công trở lên mặt đất.

Lúc ấy mặt trời đã lên, ánh sáng đầu tiên lọt vào phòng, nhưng vẫn không xóa được đám mây sầu thảm, khủng bố trong tòa Phong bảo.

Đinh Hương cũng tự mình tỉnh dậy, được hỏi thì nàng trả lời giống như tình trạng của Lôi bảo Song sát...

* * * * *

Chứng bệnh quái dị của Hồng Tiểu Ngọc theo thời gian từ từ thuyên giảm rồi hết hẳn.

Sự kích thích cái chết của phụ thân khiến cho nàng đau khổ cùng cực, thân thể vẫn gầy mòn như trước.

Ngoài Triệu Nhị tiên sinh và Đinh Hương ra, Hồng Tiểu Ngọc không còn muốn tiếp chuyện với một ai nữa.

Bấy giờ Lôi bảo Song sát cũng cáo từ trở về Lôi bảo để còn lo chuyện riêng mình.

Phong bảo mất đi Bảo chủ không người lãnh đạo. Triệu Nhị tiên sinh phải đứng ra tạm thời cai quản.

Riêng phần Đường Thế Dân vẫn còn lưu lại Bảo, vì chàng không thể ra đi trong lúc này được.

Thấm thoát đã tới ngày hẹn với Dư Đỉnh Tân.

Chàng nhớ Dư Đĩnh Tân bảo chàng nếu muốn biết chuyện rõ ràng thì đúng đêm rằm lúc trăng sáng hãy tới ngôi cổ mộ là hiểu hết mọi sự tình.

Hiển nhiên sẽ biết mặt nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết là ai.

Sáng hôm đó, Đường Thế Dân gặp Dư Đĩnh Tân nói rõ ý định của chàng về chuyện tới ngôi cổ mộ.

Chàng lên ngựa phóng đi nhanh về hướng ngôi cổ mộ phía thành Khai Phong.

Vì đã có lần tới đó rồi nên Đường Thế Dân thuộc lòng, ruổi ngựa thật nhanh.

Chiều tối, chàng đã tới vùng đất hoang vu này rồi.

Sau khi tìm chỗ bóng mát lấy lương thực ra ăn uống cho no, Đường Thế Dân cột ngựa vào một nơi rồi lặng lẽ phóng tới ngôi cổ mộ.

Bấy giờ đã vào lúc hoàng hôn trùm phủ núi rừng, cảnh vật tiêu điều hoang vắng lạnh người.

Còn cách ngôi cổ mộ chừng vài trăm trượng, cũng là lúc trời sụp tối, vầng trăng cũng vừa lên.

Đường Thế Dân phóng mình lên cành cây cổ thụ, phóng mắt nhìn tới chỗ ngôi mộ cổ quan sát tình hình trước khi xuất hiện.

Chẳng bao lâu Đường Thế Dân trông thấy có nhiều chiếc bóng bắn tới chỗ ngôi cổ mộ.

Nơi chàng núp cách ngôi cổ mộ chừng ba mươi trượng có thể trông thấy rõ ràng.

Đường Thế Dân nhận thấy có tất cả chín người đang đối diện với một người bịt mặt.

Đúng là người bịt mặt mà chàng từng gặp dưới ngôi cổ mộ.

Tâm trường của Đường Thế Dân rung động, vận nhãn lực nhìn kỹ bọn chín người.

Bọn chín người kia là :

Lãnh Huyết Thái Quân

Mã Chi Chương

Triệu Nhị tiên sinh

Hồng Tiểu Ngọc

Thiên Tàn lão nhân

Địa Khuyết lão nhân

Đinh Hương

Đinh Tuấn

Tả Vân Sinh

Chợt nghe Lãnh Huyết Thái Quân hét giọng trầm khiếp :

- Đại Hành Quyết! Đêm nay số ngươi đã tận rồi. Bản Huyết Quân giết ngươi để trả thù cho vong phu.

Người khách bịt mặt cười khà :

- Chớ có hồ đồ, năm xưa bọn ngươi đã ra tay tàn sát Phụng Hoàng trang thì hôm nay phải nhận lãnh lá hậu quả đó. Ha ha... ta sẽ lấy máu bọn ngươi để trả thù cho người quá cố.

Bất giác trong lòng của Đường Thế Dân rung động.

Lãnh Huyết Thái Quân là thủ phạm trong vụ thảm sát Phụng Hoàng trang.

Người bịt mặt Đại Hành Quyết kia chính thực tên gì sao lại báo thù cho di dượng của chàng.

Đường Thế Dân muốn nghẹt đi sự thở, toan muốn bắn mình xuống sân trường, nhưng kịp nghĩ chàng dừng lại, hết sức theo dõi tình hình phía dưới.

Lãnh Huyết Thái Quân trầm lặng thét :

- Chuyện của bản Huyết Quân, ngươi là ai lại can dự vào?

- Ta là ai à? Là bằng hữu chí thân của Phụng Hoàng trang chủ, nên ta có bổn phận phải báo thù.

Lãnh Huyết Thái Quân nổi giận :

- Chớ có nhiều lời dài dòng. Nay hãy nhận chiêu Lãnh huyết vụ của bản Huyết Quân đây.

Vừa dứt tiếng Lãnh Huyết Thái Quân ra chiêu như làn chớp trên mây.

Một luồng khí màu huyết vụ đỏ vờn lạnh lẽo như băng hà áp tới người bịt mặt Đại Hành Quyết.

Cùng lúc Đường Thế Dân hô to :

- Dừng tay lại!

Bằng thân pháp cực kỳ khải cấp Đường Thế Dân bắn ngay xuống sân trường với thanh kiếm vừa rút ra phân nửa.

Nhưng một tiếng bình khô khan nổi lên.

Có tiếng ré hải hùng chấn động cả sân trang, tiếp theo đó thân người bay vút lên cao năm trượng rớt trở xuống như cánh diều đứt dây.

Người đó chính là nhân vật bịt mặt tự xưng Đại Hành Quyết.

Sự tình bất ngờ khiến cho Đường Thế Dân sửng sốt cả người lên, nhìn xác chết Đại Hành Quyết.

Chỉ một chiêu đầu nhân vật khùng bổ máu tanh kia đã phơi thây đương trường đủ biết võ công của Lãnh Huyết Thái Quân đạt cội quý thần vô lượng rồi.

Sân trường im lặng trong bầu không khí nghẹt thở.

Trước nhất Đường Thế Dân tiến lại gần nhân vật khùng bổ kia, cúi xuống lột vuông vải đen.

Bất giác chàng đã phải ré lên :

- Trời! Dư tổng quản.

Đúng vậy, nạn nhân vừa phơi thây tại sân trườngg chẳng ai khác hơn là Dư Đỉnh Tân.

Sự tình diễn ra ngoài sức tưởng tượng của Đường Thế Dân lẫn quần hùng có mặt tại trường.

Nhân vật khùng bổ máu tanh Đại Hành Quyết tấm tiếng lừng lẫy từ bấy lâu nay lại là người của tòa Phong bảo.

Mà người đó lại là vị Tổng quản của Bảo, được sự tin cậy của Hồng bảo chủ từ bấy lâu nay.

Bất giác Đường Thế Dân bật thốt :

- Thế này là nghĩa lý gì?

Song liền đó một ý niệm thoáng qua đầu óc của chàng.

Có thể Dư Đỉnh Tân còn một tên khác hơn, vốn là người của Phụng Hoàng trang còn sống sót, hoặc là bằng hữu chí thân của dì dưỡng chàng cải trang vào Phong bảo chờ đến lúc ra tay báo thù cho cố nhân.

Lúc ấy Lãnh Huyết Thái Quân trở ra loạt cười khà đầy vẻ kiêu ngạo và tự đắc :

- Ha ha... tưởng ngươi là một nhân vật thần kỳ xuất chúng hơn đời, ai ngờ cũng chỉ là kẻ tầm thường chưa chịu hết nửa đường chiêu Lãnh Huyết Vụ của bản Thái Quân.

Lời nói này khiến cho Đường Thế Dân sôi trào máu hận, lắc mình một cái đứng trước mặt Lãnh Huyết Thái Quân.

Chàng nặng trầm thét :

- Ấc bà, chớ có tự phụ, nay ta được biết người có phần trong cuộc tàn sát Phụng Hoàng trang thì người phải chết.

Lãnh Huyết Thái Quân sững sờ trở mắt nhìn Đường Thế Dân, rồi buông trầm giọng xuống :

- Tiểu tử, người nói thế nào? Người là người của Phụng Hoàng trang chăng?

Đường Thế Dân bốc cao thù hận :

- Phụng Hoàng trang chủ là dượng của tiểu gia.

Lãnh Huyết Thái Quân à lên một tiếng :

- Nay người định báo thù cho dượng người hay sao?

Đường Thế Dân bốc mờ sát khí :

- Đúng như vậy!

Lãnh Huyết Thái Quân cười khà :

- Bản Thái Quân không chối mình có dự phần vào cuộc tiêu diệt Phụng Hoàng trang, nhưng thực tình ta không có chính tay giết chết nhị vị Phụng Hoàng trang chủ, mà chỉ có nhiệm vụ ngăn chặn phía ngoài thôi.

- Nhân vật nào chủ chốt trong trận huyết sát Phụng Hoàng trang?

- Không thể nói ra được.

- Vì sao vậy?

- Vì... chúng ta đều làm theo lệnh truyền của vị đó mà thôi.

- Hãy nói rõ, nếu không tiểu gia sẽ phanh thây xẻ thịt người ra để báo thù cho người đã chết.

Lãnh Huyết Thái Quân cười ha hả :

- Tiểu tử, quá đại ngôn. Chắc người cũng muốn chết theo tên Đại Hành Quyết kia chứ gì.

Đường Thế Dân thịnh nộ thét :

- Chớ có nhiều lời, hãy nhận chiêu đây!

Lập tức chàng thi triển ra chiêu thức Truy Hồn tam kiếm toan tấn công Lãnh Huyết Thái Quân.

Mã Chi Chương phóng vào thét :

- Thân mẫu hãy lui ra nghỉ tay, tiểu tử này để mặc hài nhi xử trị.

Đường Thế Dân thấy mặt Mã Chi Chương liền nói :

- Mã Chi Chương, hôm nọ Độc Thủ Tiên Cô có bảo người muốn gặp ta dàn xếp chuyện cũ, và ta cũng đã hứa rồi, nay không có chuyện của người ở nơi này.

Mã Chi Chương ngạo nghễ :

- Chớ có già mồm, nay người đã dám cả gan vô lễ với thân mẫu ta thì phải chết. Ta nguyện băm thây người ra mới vừa lòng.

Đường Thế Dân thịnh nộ :

- Vậy thì hay lắm. Nếu người không muốn sống thì cứ xuất chiêu.

Trong một tiếng thét nặng trĩu, Mã Chi Chương huy động thanh bảo kiếm tấn công liền năm chiêu.

Chiêu nào cũng như chiêu nào đều hiểm độc vô song.

Đường Thế Dân thấy đối phương ra chiêu ác hiểm thì trong lòng giận lắm huy động thanh trường kiếm chống đỡ.

Rẻng... rẻng... rẻng...

Một loạt tiếng võ khí va chạm vang lên.

Song phương nhập lại rồi lui ra.

Chưa thấy bên nào thắng bại.

Mã Chi Chương trợn mắt tóe làn sát khí nồng nhiệt bạo quát :

- Nhận chiêu đây!

Liền trong tiếng thét Mã Chi Chương thi triển luôn mười hai chiêu kiếm tuyệt truyền.

Một vùng tử ảnh tràn lan chụp xuống bao trùm lấy Đường Thế Dân.

Tâm trường của Đường Thế Dân khẩn trương cực độ, chàng nghĩ thật nhanh :

- Gã đã tự tạo cho mình thì đừng trách ta sao ra tay hiểm độc.

Vừa thầm nghĩ như thế, Đường Thế Dân vừa vận chân khí lên trong một tiếng thét lồng lộng chàng đã phóng lên thi triển chiêu Truy Hồn tam kiếm.

Sân trường hỗn loạn.

Hai màn lưới kiếm hai màu sắc khác nhau chớp lòa rồi tắt phụt.

Liền đó có tiếng ré thảm khóc nổi lên.

Một thân người ngã xuống, máu đào phun lai láng, vì trước ngực đã bị mũi kiếm đâm suốt tới sau lưng.

Nạn nhân chính là Mã Chi Chương.

Sân trường náo động cả lên, cùng thét :

- À, Truy Hồn tam kiếm!

Lúc bấy giờ.

Cặp mắt của Lãnh Huyết Thái Quân đỏ vờn tợ máu châu, nhìn sòng sọc vào mặt Đường Thế Dân như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Sau khi giết chết Mã Chi Chương rồi, Đường Thế Dân đứng yên tại sân trường như pho tượng thiên thần.

Chàng trợn mắt nhìn trả lại Lãnh Huyết Thái Quân với thù khí bốc cao bằng núi.

Giây lâu, Lãnh Huyết Thái Quân cất giọng trầm khiếp :

- Tiểu quỷ, nay ngươi đã giết con ta thì phải thường mạng theo luật công bằng của võ lâm.

Sau đó Huyết Bà từ từ tiến lên, song thủ giơ cao bằng ngực, mười ngón nhọn tợ gươm.

Có tiếng thét của Đinh Hương :

- Lãnh Huyết chỉ, Thế Dân huynh hãy coi chừng.

Đúng vậy, tiếng thét của Đinh Hương chưa dứt đã thấy từ mười ngón tay nhọn của Lãnh Huyết Thái Quân xuất hiện mười làn máu đỏ vờn.

Rồi trong tiếng thét lạnh lạnh Huyết Bà đã xuất chiêu nhanh nhẹn như sấm sét.

Một vùng huyết sắc màu đỏ có tới hàng ngàn đóa bắn tới Đường Thế Dân như trận mưa bằng máu.

Trước tình trạng này Đường Thế Dân kinh hoảng không biết phải chống đỡ với chiêu thức nào.

Đến khi chàng sức nhớ tới Truy Hồn tam kiếm thì đã muộn rồi, vùng huyết vụ đỏ ập xuống đầu chàng.

Đường Thế Dân chỉ gắng gượng khoa kiếm chống đỡ bảo hộ lấy đỉnh thiên linh tử và tâm đạo mà thôi.

Đinh Hương thét :

- Hồng rồi!

Bịch... bịch... bịch...

Tiếng rú thảm khốc nổi lên từ nơi cửa miệng của Đường Thế Dân.

Thân hình chàng từ từ ngã xuống.

Lãnh Huyết Thái Quân trở ra loạt cười như điên cuồng, vì đã báo xong mối thù cho con trai mình.

Quần hùng rúng động vì cái chết của Đường Thế Dân.

Sau đó sân trường yên tĩnh trở lại.

Ngôi cổ mộ trở lại với âm thầm, lạnh lẽo.

Xem tiếp chương 29 Dưới ngôi cổ mộ

29. Chương 29 Dưới Ngôi Cổ Mộ

Đường Thế Dân giật mình thức dậy.

Cặp mắt chàng quét qua thấy mình nằm trong gian phòng có vẻ hơi quen thuộc.

Đường Thế Dân ngồi dậy nhìn kỹ thì thấy đây là căn phòng dưới ngôi cổ mộ mà lúc trước chàng từng có sống hơn một trăm ngày.

Khe khẽ sững sờ, Đường Thế Dân bước xuống đất thì cảm thấy hơi chao đảo.

Bất buộc chàng phải nằm trở xuống giường.

Chàng hồi nhớ lại chuyện đã qua, bất giác kinh dị khôn cùng.

Rõ ràng chàng đã bị chiêu thức Lãnh Huyết chỉ của Lãnh Huyết Thái Quân giết chết, sao lại còn nằm dưới ngôi cổ mộ này?

Ai đã cứu chàng?

Người bịt mặt áo đen là Dư Đỉnh Tân đã bị Lãnh Huyết Thái Quân giết chết, còn ai đem chàng xuống chốn này.

Liền đó có tiếng bước chân vào trước cửa phòng.

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn ra mà trong lòng hồi hộp vô cùng.

Nhân vật nào sẽ xuất hiện ra đây?

Là ân nhân của chàng hay là thù nghịch?

Một mùi hương thoang thoảng tới mũi chàng, sau đó một bóng diễm kiều hiện ra.

Bất giác Đường Thế Dân kêu thầm :

- Đỉnh Hương!

Đúng vậy, người vừa xuất hiện không ai khác hơn Đỉnh Hương. Dưới cổ mộ ánh sáng huyền bí mập mờ do những hạt đại minh châu soi sáng này làm cho sắc đẹp của nàng càng thêm kỳ ảo lạ thường.

Đỉnh Hương tha thướt tiến vào đứng trước mặt Đường Thế Dân nhón miệng cười :

- Đường thiếu hiệp đã tỉnh lại rồi đấy à?

Đường Thế Dân nghe qua hiểu ngay chính Đỉnh Hương đã đem chàng xuống nơi này lại càng quái dị hơn.

Chàng gật đầu :

- Tại hạ đã tỉnh lại rồi.

Đỉnh Hương nhìn thần sắc của Đường Thế Dân rồi bảo :

- Đường thiếu hiệp hãy nằm xuống nghỉ ngơi. Thiếu hiệp chưa bình phục đâu, cần phải dưỡng bệnh trong vài ngày, để tiểu muội lấy thuốc cho thiếu hiệp uống, rồi nấu bát thang sâm cho thiếu hiệp ăn.

Đường Thế Dân cũng tự thấy mình chưa có bình phục, nên nằm trở xuống giường.

Trong khi Đinh Hương lấy ra từ trong ngăn đá một cái bình ngọc nhỏ, trút hai hoàn thuốc màu xanh, đưa cho Đường Thế Dân :

- Thiếu hiệp hãy ngậm cho tan rồi nuốt đi, tiểu muội ra phía sau nấu bát thang sâm một chút.

Nói rồi nàng tha thướt ra khỏi phòng, Đường Thế Dân nhìn theo chiếc lưng của Đinh Hương mà trong lòng nao nức.

Chàng bỏ hai viên thuốc xanh vào miệng ngậm một lúc cho tan đi rồi mới nuốt xuống Đan Điền.

Nằm chờ một lát lại thấy Đinh Hương từ ngoài bước vào, tay bưng một cái chén cũng bằng ngọc, tới bên giường đặt xuống thành, khói còn bốc lên nghi ngút, tỏa mùi thơm ngạt ngào.

Thiếu nữ cười mê hồn :

- Đường thiếu hiệp hãy ngồi dậy ăn bát thang này, chập sau sẽ thấy hồi phục lại như xưa.

Đường Thế Dân nghe theo lời Đinh Hương, ngồi dậy ăn một hơi hết bát thang sâm.

Đinh Hương với nụ cười mê hồn :

- Bây giờ thiếu hiệp cũng nên nhắm mắt tịnh dưỡng trong nửa ngày rồi sau đó tiểu muội sẽ trở vào.

Đường Thế Dân gật đầu rồi nằm xuống, nhắm mắt lại giây lát thì thiếp đi trong giấc mộng.

Chừng chàng thức giấc thì thấy Đinh Hương đã đặt sẵn một mâm cơm đủ mọi thứ sơn hào hải vị và bình rượu sâm nóng tỏa mùi thơm phức nữa.

Nàng nhìn chàng cười nói :

- Chắc thiếu hiệp đã đói bụng rồi. Vậy thì thiếu hiệp rửa mặt rồi chúng ta cùng ăn uống.

Nàng chỉ tay qua chỗ cái thau nước cho Đường Thế Dân rửa mặt, xong xuôi lên ngồi đối diện cùng nàng.

Đinh Hương tự tay cầm bình rượu rót hai chung đầy, nhìn chàng cười :

- Thiếu hiệp hãy cạn trước ba chung rượu để mừng cho ngày hôm nay.

Đường Thế Dân uống cạn liên tiếp ba chung do Đinh Hương rót. Nàng cũng uống với chàng.

Sau đó hai người vào tiệc. Ngồi ăn uống chuyện trò vui vẻ.

Tiệc nửa chừng, chợt Đường Thế Dân ngưng đưa lại nhìn thẳng vào mặt Đinh Hương :

- Đinh Hương, có phải chính tay cô nương đưa tại hạ xuống ngôi cổ mộ này không?

Đinh Hương gật đầu :

- Đúng vậy. Sau khi Đường thiếu hiệp trúng ma chỉ của Lãnh Huyết Thái Quân bất tỉnh, mọi người cùng bỏ đi. Tiểu muội lưu lại và sờ tay vào ngực thiếu hiệp nghe trái tim còn đập khe khẽ nên cấp tốc đưa xuống ngôi cổ mộ này.

- Do đâu Đinh Hương lại biết rõ dưới này có ngôi cổ mộ như thế?

Đinh Hương thần bí :

- Thiếu hiệp chớ nên vội biết làm gì, ngày sau sẽ rõ tất cả nguyên do.

- Nhưng còn Dư tổng quản?

- Dư tổng quản đã chết thật rồi.

Đường Thế Dân thở than :

- Hỡi ơi! Cũng là do nơi số mạng, nhưng có đúng Dư tổng quản là nhân vật Đại Hành Quyết hay không?
- Cứ theo thực tế thì Dư Đình Tân là nhân vật Đại Hành Quyết nhưng sự thật bên trong thì...
- Thì thế nào đây xin cô nương cho biết?
- Đại Hành Quyết chính hiện giờ hãy còn sống.

Đường Thế Dân sửng sốt :

- Đình Hương bảo sao, nhân vật Đại Hành Quyết hãy còn sống trên cõi đời à?
- Đúng chẳng hề sai.
- Tại sao Đình Hương lại biết rõ ràng như vậy?
- Sau này tiểu muội sẽ trả lời câu hỏi đó. Có điều trước khi chết Dư tổng quản có nhắn lại cùng tiểu muội gặp thiếu hiệp nói mấy lời.
- Nói những lời gì đây?
- Thứ nhất, mối thù Phụng Hoàng trang thiếu hiệp phải đích thân hành sự.
- Đó là dĩ nhiên rồi. Nhưng tại hạ chưa được rõ hết những hung thủ trong vụ thảm sát Phụng Hoàng trang.
- Dư tổng quản có trời trần lại, đồng thời tiết lộ danh sách những hung thủ năm xưa.

Đường Thế Dân hồi hộp :

- Dư tổng quản có nói với Đình Hương à?
- Đúng vậy. Đó là Tứ bảo, Phong, Lôi, Hỏa, Điện là những nhân vật chính yếu trong cuộc thảm sát năm xưa.
- Phải chăng Đình Hương muốn nói Phong bảo, Lôi bảo, Hỏa bảo và Điện bảo là những hung phạm chính năm xưa?
- Đúng thế. Ngoài ra còn có Lãnh Huyết Thái Quân cùng một số cao thủ thượng thặng khác sau này sẽ nói cho thiếu hiệp rõ.

Đường Thế Dân bốc cao thù khí :

- Vậy thì, chúng ta hãy...
- Khoan vội đã. Thực tình mà nói tuy võ công của thiếu hiệp cũng khá cao thâm, song đến nay vẫn chưa đủ sức đương đầu cùng Tứ bảo, và một số đại ma đầu còn nằm trong bí mật chưa rõ tên tuổi, cho nên tiểu muội đề nghị, thiếu hiệp hãy lưu lại dưới ngôi cổ mộ này trong thời gian chừng một năm, tập luyện cho thuần thục Truy Hồn tam kiếm rồi sau đó tái xuất giang hồ cũng chưa muộn.

Đường Thế Dân sửng sốt nhìn Đình Hương :

- Đình Hương, tại sao cô nương lại hiểu rõ về tại hạ đến thế?

Đình Hương thần bí cười :

- Chớ hỏi làm gì, chuyện gì rồi sau này sẽ hiểu, giờ thiếu hiệp hãy tự lo tập luyện võ công, bắt đầu từ ngày mai có thể khởi sự được rồi, chuyện ăn uống thì đã có sẵn tiểu muội lo cho.

Đường Thế Dân lặng lẽ nhìn Đình Hương muốn nói hỏi thêm vài lời về Dư Đình Tân nhưng lại thôi...

Thời gian qua thấm thoát.

Thoáng chốc đã một năm dài.

Đường Thế Dân đã tập luyện Truy Hồn tam kiếm đến cỏi tinh vi.

Trong thời gian đó.

Đình Hương vẫn ở dưới ngôi cổ mộ với chàng, nhưng nàng ở trong căn phòng đá riêng biệt.

Nàng lo chuyện cơm nước hàng ngày cho chàng.

Cũng có đôi khi Đinh Hương vắng mặt vài ngày không hiểu nàng đi đâu, làm những gì, song Đường Thế Dân cũng chẳng hề thắc mắc hỏi han.

Chàng mong sao cho chóng thành tựu chiêu Truy Hồn tam kiếm để trở lên đất bằng hành đạo giang hồ.

Hôm nay Đinh Hương nấu mấy món ăn ngon, dọn lên lại có rượu hâm nóng nữa, hai người cùng ngồi vào tiệc.

Đường Thế Dân ngắm Đinh Hương càng thấy nàng xinh đẹp vô cùng, chàng chợt nhớ tới Tiểu Tú Tử mà bồi hồi trong dạ.

Chàng ước sao phải chi Đinh Hương là Tiểu Tú Tử thì thật là còn gì hơn nữa.

- Thiếu hiệp làm gì nhìn tiểu muội dữ thế?

Đường Thế Dân giật mình lúng túng :

- Không. Không, tại hạ đang muốn nói với Đinh Hương một chuyện.

- Chuyện gì?

- Tại hạ thấy cách xưng hô của chúng ta quá khách sáo, từ nay hãy xưng huynh muội có được chăng?

Đinh Hương cười mê hồn, liếc nhìn Đường Thế Dân :

- Như vậy thì kể từ nay tiểu muội gọi thiếu hiệp bằng đại ca, và xưng là tiểu muội phải chăng?

- Đúng như vậy. Chúng ta hãy gọi nhau như thế cho thân mật hơn.

Đinh Hương gật gù :

- Bây giờ đại ca định hành động như thế nào đây?

Đường Thế Dân bốc cao hùng khí :

- Chúng ta hãy lên mặt đất tìm tới diệt trừ ba Bảo Điện, Lôi, Hỏa rồi sau đó tính tiếp. Hiền muội biết con đường trở lên chăng?

- Tiểu muội đã đưa đại ca xuống chốn này, lẽ nào tiểu muội lại không biết con đường trở lên mặt đất.

- Do đâu hiền muội biết quá rõ ràng dưới này như thế?

- Đại ca khoan vội biết đã, sau này có dịp tiểu muội sẽ nói hết cho đại ca nghe.

Đường Thế Dân nhìn Đinh Hương bằng cặp mắt nghi ngờ :

- Thôi, chúng ta cùng lên chứ.

Đinh Hương gật đầu rồi hướng dẫn Đường Thế Dân ra phía ngoài chỗ nhiều lăng tẩm vua chúa.

Nàng tới một pho tượng hộ pháp nhìn Đường Thế Dân cười rồi khe khẽ xoay ba cái xoay trở lại ba cái.

Một loạt tiếng xè xè nổi lên, tức thì một con đường hang ánh sáng mờ mờ xuất hiện.

Đường Thế Dân kinh dị khôn cùng, trở mắt nhìn trong khi Đinh Hương cười bảo :

- Hãy theo tiểu muội lên còn đứng thừ người ra đó à!

Đinh Hương nói xong bước vào địa đạo, Đường Thế Dân theo sau.

Chẳng bao lâu hai người cùng lên mặt đất, con đường hầm kia đột nhiên biến mất.

Đường Thế Dân ngơ ngác nhìn quanh chưa hiểu ra làm sao cả.

Đinh Hương cười trở tay vào pho tượng quan đại thần gần lăng tẩm vua Nghiêu, bảo :

- Hãy nghe tiểu muội đây: Nếu có gì bất trắc cần phải ẩn náu trong thời gian nào đó, đại ca cứ tới pho tượng đó nắm lấy hai cánh tay xoay qua ba cái, xoay lại ba cái, tự nhiên con đường địa đạo sẽ mở ra.

Đường Thế Dân chợt à lên một tiếng. Bây giờ thì chàng đã rõ ràng về ngôi cổ mộ này.

Đinh Hương giục :

- Đại ca, chúng ta hãy nên tới Lôi bảo của lão Dương Mộc Sum trước là hơn.
- Hiền muội đã có kế hoạch rồi chưa?
- Đến đó tùy theo hoàn cảnh mà hành động.

Hai người cùng phóng đi như làn khói.

Họ trở khinh công thần ảo trên sơn đạo xuyên lâm thẳng về tỉnh Tứ Xuyên.

Bởi vì Lôi bảo đặt Tổng đàn ở vùng địa phương này.

Đường Thế Dân thấy khinh công cao kỳ của Đinh Hương bất giác trong bụng khen thầm.

Chàng đâu ngờ nàng nữ tỷ xinh đẹp như tiên nga trong Phong bảo này thân thủ lại tài tình thế đó.

Tự nhiên chàng phát sinh nghi ngờ về thân thế của Đinh Hương.

Theo chàng thì Đinh Hương với thân thủ đó không thể là đệ tử Phong bảo được.

Chắc cũng có nguyên nhân nào đây.

Nhưng Đường Thế Dân cũng chẳng tiện hỏi Đinh Hương về điều này, vì như thế là tò mò.

Đôi thiếu niên nam nữ đi mãi đến tối, tìm chỗ ăn uống, nghỉ ngơi rồi khuya đó lại tiếp tục lên đường.

Lúc này nhằm lúc trăng tròn soi sáng nên hai người đi rất dễ dàng.

Sau cùng khi bóng hoàng hôn buông phủ hai người đã tới thị trấn Quế Châu, một huyện lớn rất thịnh vượng trong tỉnh Tứ Xuyên.

Nơi đây cách Tổng đàn Lôi bảo không đầy mười dặm.

Đường Thế Dân và Đinh Hương đã hóa trang trong khi đi dọc đường nên không ngại ngừng tiến vào tửu điểm.

Hai người gọi thức ăn và rượu ra ăn uống một hồi chẳng ai nói gì với nhau cả.

Vì trong tửu điểm lúc đó rất đông khách, phần nhiều là cao thủ giang hồ, có bốn tên vận phục và phù hiệu Lôi bảo đang ngồi ăn uống cười nói huênh hoang.

Sau đó Đường Thế Dân buông thăm :

- Hiền muội, chúng ta hãy tìm chỗ nghỉ ngơi, rồi bàn tính mọi việc.

Đinh Hương gật gù, gọi tiểu nhị lại tính tiền rồi cùng Đường Thế Dân song song tiến ra ngoài.

Tới bàn của bốn tên võ sĩ Lôi bảo, một trong ba tên ngó thấy Đinh Hương tuy đã cải trang nhưng nhan sắc vẫn hết sức diễm kiều. Hắn thò tay nắm lấy tay nàng cười khà ồ :

- Ha ha... nàng tiên ơi, hãy dừng bước...

Bộp...

Hắn vừa nói tới đây thì một tiếng chấn động, tiếp theo tiếng ré từ nơi cửa miệng của hắn.

Tức thì tên võ sĩ té lăn xuống đất, máu từ cửa miệng tràn ra.

Song tất cả thực khách có mặt trong tửu quán không một ai nhận rõ người nào ra tay gây thương tích cho tên võ sĩ cả.

Đến cả Đường Thế Dân cũng không kịp nhận ra cái thủ pháp đó là của ai hay tự nhiên tên kia trào máu mà té quị xuống.

Ba tên võ sĩ ngồi trong bàn tiệc thấy thế hết sức kinh hoàng trở mắt nhìn quanh tìm thủ phạm.

Trong khi Đinh Hương vẫn với bộ mặt vui tươi cười như đóa hoa hàm tiếu như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nàng nắm tay Đường Thế Dân :

- Chúng ta hãy đi thôi.

Rồi nàng lôi Đường Thế Dân ra khỏi tử điểm tiến tới con đường, vào thuê hai phòng trong khách điểm rộng rãi.

Sau khi thay quần áo dạ hành rồi Đinh Hương sang bên phòng của Đường Thế Dân.

Nàng buông trầm giọng xuống :

- Đại ca, hãy thi hành.

Đường Thế Dân lặng lẽ đi theo Đinh Hương nhắm tòa Lôi bảo phóng tới như hai vệt khói đen mờ.

Không bao lâu, họ đã tới phía ngoài vòng Lôi bảo cùng phóng mình đứng trên tàng cây cổ thụ cách tường thành chừng trăm trượng, quét mắt nhìn qua.

Lôi bảo là một thành quách cổ rất là kiên cố, sơn toàn màu đen chu vi rộng có trên năm mẫu, chung quanh vây chặt bởi tường cao có đặt những trạm canh nghiêm mật.

Cửa trước tòa Lôi bảo cũng như Tổng đàn Phong bảo, đèn đuốc sáng lòa một con kiến bò qua cũng thấy.

Bọn thuộc hạ Lôi bảo tay cầm vũ khí đi đi lại lại canh gác thật là nghiêm túc.

Bốn phía tường thành rất là kiên cố có nhiều chiếc bóng thấp thoáng phóng qua phóng lại như đàn chim ăn đêm, có thể là những đội tuần tiễu.

Đường Thế Dân thì thầm :

- Hiền muội, chúng ta phải làm gì đây?

Đinh Hương trầm nhẹ như cơn gió thoảng :

- Hãy vào đây dò tình hình trước, xem có những tên có trong huyết án ở nơi nào rồi sẽ liệu toan.

- Vậy thì chúng ta phải lọt vào nơi nào đây?

- Nơi góc tường đông có chỗ kín đáo do những tàng lá cây giắt vào, chúng ta có thể đến nơi đó.

- Vậy thì đi...

Hai chiếc bóng như ma quỷ hiện hình xẹt tới góc tường đông cùng phóng vào phía trong.

Chưa tới mặt đất Đường Thế Dân đã nhận ra từ kia có hai cao thủ tiến lại, có lẽ đi tuần canh chi đó.

Không ai bảo ai, cả Đường Thế Dân và Đinh Hương cùng hạ thấp xuống chân tường nép mình vào, trong khi hai tên võ sĩ tay cầm thanh trường kiếm sáng ngời đi tới.

Hai tên này chỉ cách Đinh Hương và Đường Thế Dân chừng vài trượng.

Đường Thế Dân liếc mắt nhìn Đinh Hương ra hiệu.

Bịch... bịch...

Hai tên thủ hạ tòa Lôi bảo cùng song song ngã xuống vì vừa trúng nhằm chỉ phong của Đinh Hương và Đường Thế Dân.

Lẹ như chớp hai người lôi cái thân hình bất động của bọn chúng vứt vào một xó tối.

Đưa mắt nhìn nhau một cái, Đinh Hương lẫn Đường Thế Dân hội ý bắn mình lên nóc Bảo.

Cặp thiếu niên nam nữ đưa mắt nhìn xuống thì thấy nơi đó là chỗ kho chứa đồ vật.

Hai người lại phóng đi tới nơi kia, chợt nhận ra phía dưới là tòa đại sảnh có nhiều người quần tụ.

Có tất cả chừng mười hai đại cao thủ ngồi phía dưới, còn chính giữa là lão nhân tóc hoa râm chính là Dương Mộc Sum, Bảo chủ của tòa Lôi bảo.

Bọn họ đang bàn tán với nhau rất xôn xao.

Đường Thế Dân và Đinh Hương vận thính lực nghe cho rõ.

Họ bàn tính về chuyện âm mưu độc bá võ lâm và gần đây có sự xuất hiện của một vài nhân vật thần quái.

Dương Mộc Sum bàn cách đối phó với bọn người kia. Do lời qua tiếng lại mà Đường Thế Dân biết phía dưới có bốn người có tên trong trận thăm sát Phụng Hoàng trang.

Đó là Dương Mộc Sum, Bảo chủ Lôi bảo, Điền Kinh tổng quản, Mao Tại đại hộ pháp và Thân Liệt võ đường chủ.

Đinh Hương thì thầm bên tai Đường Thế Dân :

- Hãy tìm căn phòng Tổng quản của lão Điền Kinh cho mau.

Sau đó hai người phóng vút đi như cặp chim ăn đêm.

Trong khi đó, cuộc bàn cãi của Bảo chủ và đồng bọn cũng vừa mãn, ai trở về phòng nấy nghỉ ngơi.

Điền Kinh oai vệ tiến vào trong phòng của hắn ở về phía Tây Tổng đàn Lôi bảo.

Hắn chưa kịp thay y phục chợt trở mắt nhìn lên tường, miệng há hốc ra tỏ sự kinh hoàng tột độ.

Chỉ vì trên tường có một mũi quái lệnh cắm vào đó sâu chừng nửa tấc.

Hiển nhiên đối phương đã dùng một thứ công lực khiếp người mới có thể cắm ngọn quái khí đó vào tường như thế được.

Sau phút trấn tĩnh Điền Kinh quét mắt nhìn qua một lượt coi có đối phương ẩn núp đâu đó hay không, rồi từ từ tiến bước vào.

Hắn nhổ cây quái lệnh lên, đưa ra ánh bạch lạp xem thử.

Chợt toàn thân Điền Kinh run rẩy, vì trên cây quái lệnh có ghi số hai mươi, và đề tên hắn rõ ràng.

Thần tình của Điền Kinh tái ngắt, cặp mắt lảo liên nhìn chung quanh để tìm bóng kẻ khủng bố.

Đại Hành Quyết lại tái xuất hiện giang hồ rồi!

Nhưng Đại Hành Quyết đã chết năm xưa, nay lại còn Đại Hành Quyết nào nữa đây.

Song rõ ràng đây là cây quái lệnh của Đại Hành Quyết đâu có thể nghi ngờ là giả mạo được.

Vậy thì quả thật Đại Hành Quyết tái xuất võ lâm rồi chẳng còn nghi ngờ gì nữa cả.

Điền Kinh nghĩ tới đó toàn thân run lên lẩy bẩy, vùng quay mình một cái toan phóng ra ngoài.

- Hãy đứng lại!

Có hai chiếc bóng người đã chắn ngay trước mặt Điền Kinh.

Đó là một cặp thiếu niên nam nữ, song vì họ đều che bởi vương vải đến tận mang tai nên không thể nào nhận ra họ là ai được.

Điền Kinh sợ hãi tháo lùi lại :

- Bọn ngươi là ai?

- Đại Hành Quyết!

Điền Kinh khiếp đảm :

- Đại Hành Quyết à!

Vẫn do từ nơi cửa miệng của người đàn bà kia lạnh lùng đáp :

- Đúng vậy. Ta là Đại Hành Quyết đây!

Lại thêm một phen sưng sốt, sau đó Điền Kinh chợt nhớ ra, vùng lấy bình tĩnh :

- Ha ha... Đại Hành Quyết đã bị Lãnh Huyết Thái Quân giết chết năm xưa rồi, bọn người giả mạo để hăm dọa bản tọa à?

Giọng nói của người đàn bà lạnh như băng tuyết :

- Đại Hành Quyết chết kia chỉ là nhân vật giả mạo, sự thật Đại Hành Quyết chính là ta đây. Bằng chứng là cây quái lệnh như người đã trông thấy.

Điền Kinh thối cười :

- Người nói thật!

- Ta nói dối người làm gì.

- Người... định thế nào đây?

- Giết người đền mạng, năm xưa người đã nhúng tay vào trận thảm sát Phụng Hoàng trang thì nay phải đền tội xứng đáng.

Điền Kinh lại lùi thêm hai bước, đưa mắt nhìn qua cánh cửa sổ.

- Đồ người dám...

Người đàn bà cười lạnh lẽo như băng hà :

- Sao lại không. Bọn ta nay đã lọt vào đây rồi thì có chuyện gì mà không dám. Nay người còn lời gì trời trăng nữa hay không?

Điền Kinh chợt lắc mình một cái phóng qua cánh cửa sổ toan vọt luôn ra ngoài.

- Hãy lưu lại!

Gã đàn ông bịt mặt thân hình không lay chuyển đã phóng tới ngăn cản Điền Kinh không cho chạy thoát.

Bắt buộc Điền Kinh phải ngưng bước tháo lui vào tận vách tường.

Người đàn bà thần bí buông trầm :

- Hãy nói, người còn lời gì trời trăng nữa hay không?

Điền Kinh hãi hùng run rẩy cả thân người, tự biết không thể nào chạy thoát khỏi cặp nam nữ thần bí này.

Bởi vì thân pháp của họ cao thâm tột độ khó mà ứng phó cho được.

Đột nhiên Điền Kinh hô to :

- Chúng bay...

Tiếng “bây” chưa hết, liền có tiếng ré thảm khốc nổi lên từ cửa miệng Điền Kinh.

Tức thì thân hình hắn từ từ ngã nằm dưới đất, máu me phun ra lai láng thấy vô cùng ghê tởm.

Coi kỹ lại thì nơi cuống cổ của Điền Kinh có một dấu thủng máu từ đó chảy ra.

Hắn chết liền tại trận.

Nhân vật nào trong hai người đã ra tay đây?

Đó là ả đàn bà thần bí bịt mặt ra tay chứ không còn ai nữa.

Gã đàn ông bịt mặt như sùng sờ, thì thào :

- Đinh Hương, thế ra từ trước đến giờ thủ pháp hành hình chính là nơi bàn tay của hiền muội sao?

Thì ra cặp trai gái này chẳng ai khác hơn là Đường Thế Dân và Đinh Hương đã vào phòng Điền Kinh trước đó một lúc.

Đinh Hương chính là người đàn bà thần bí tươi cười :

- Lại còn phải hỏi!

- Như vậy năm xưa chính muội đã hành thủ chứ không phải Dư Đĩnh Tân?

Đinh Hương gật gù :

- Quả chẳng hề sai!

Đường Thế Dân vô cùng thẳng thốt :

- Đây là thủ pháp gì, có đúng Thiên La Tử hay không hiền muội?

- Đại ca đoán trúng hết!

Đường Thế Dân chợt “à” lên một tiếng lòng nôn nao lên.

Bởi vì Đường Thế Dân không ngờ lối võ công tuyệt truyền kia nay lại ở trong tay của Đinh Hương.

Nàng là nhân vật thần kỳ trong đời này.

Chàng lại trầm giọng xuống :

- Đinh Hương, quả thật ngu huynh không ngờ.

Đinh Hương nở nụ cười bí mật :

- Rồi đại ca sẽ còn nhiều chuyện không ngờ khác nữa, nhưng điều đó để sau này.

Nàng tiến tới dùng ngón tay chấm máu Điền Kinh viết ngoằn ngoèo mấy chữ trên tường:

Đại Hành Quyết tái hiện giang hồ, trừng trị ma lâm.

Xong, Đinh Hương quay sang Đường Thế Dân :

- Chúng ta đi thôi.

Hai người vừa toan phóng đi thì chợt nghe có nhiều tiếng quát tháo bên ngoài, đèn đuốc sáng trưng.

Đường Thế Dân gấp lên :

- Hãy xông đi cho mau hiền muội.

Hai người như hai làn khói bắn vọt qua cửa sổ lên nóc Bảo, rồi từ đó như cặp tên lao vút ra ngoài vòng tường.

Thân thủ của họ đều kỳ tuyệt giang hồ nên lọt qua tất cả những tai mắt của bọn cao thủ Lôi bảo.

Trong khi bọn cao thủ đang kéo tới vây chặt lấy căn phòng của Điền Kinh la hét um sùm.

Hai người vừa ra tới bên ngoài, nhìn nhau một cái cùng nở nụ cười rồi trở về phòng mình.

Sáng hôm sau.

Đường Thế Dân thức dậy thật sớm vẫn với bộ mặt cải trang qua bên phòng của Đinh Hương.

Bỗng chàng kinh ngạc vì Đinh Hương đã cải dạng thành một thiếu nữ với bộ mặt lạ lùng.

Đinh Hương phì cười :

- Đường đại ca ngạc nhiên lắm phải không?

Đường Thế Dân cười theo :

- Tài hóa trang của hiền muội quả đạt tới cao siêu tuyệt đỉnh.

- Đại ca quá khen ngợi, thực tình trên chốn giang hồ còn nhiều dị nhân hóa trang tinh diệu hơn gấp trăm lần tiểu muội.

- Quả thật như thế à?

- Tiểu muội không nói đùa bao giờ. Như Vong Mạng lão nhân và Ánh Tử Nhân tài hóa trang thật là thể gian hi hữu.

- Vong Mạng lão nhân và Ánh Tử Nhân à? Ngu huynh từng nghe hai lão này tiếng tăm lừng lẫy một thời rồi biệt tích đi cho tới nay chẳng hiểu sống chết lẽ nào.

Đinh Hương cười bí hiểm :

- Thời gian sẽ rõ hai người ấy sống hay là chết.

Đường Thế Dân rất khó chịu với lối nói chuyện mập mờ của Đinh Hương nhưng không biết phải làm sao.

Chàng lảng qua câu chuyện khác :

- Hiền muội, trong lòng ngu huynh đang thắc mắc một điều đây?

- Điều gì đại ca cứ nói?

- Thứ nhất là ngọn Thiên La Tử, chiêu thức tuyệt truyền giang hồ, tại sao hiền muội lại biết?

- Sư phụ truyền cho tiểu muội.

- Sư phụ hiền muội là ai?

- Điều này tiểu muội chưa thể nói được.

- Còn điều quan trọng nữa là tại sao hiền muội lại đứng ra trả thù cho Phụng Hoàng trang?

- Tiểu muội làm theo lời di chúc của Dư tổng quản.

- Di chúc ấy như thế nào?

- Hãy giết cho sạch những thủ phạm có nhúng tay vào trận thảm sát Phụng Hoàng trang.

- Dư Đỉnh Tân là người thế nào của Phụng Hoàng trang?

- Ngày sau đại ca sẽ rõ tất cả nội vụ, hiện giờ thấy hơi quá sớm.

Bất giác Đường Thế Dân bật thốt :

- Đinh Hương, phải chăng hiền muội là...

Đinh Hương chặn lại :

- Đại ca chớ nghĩ điều xa xôi, hãy lo chuyện đêm nay của chúng ta.

- Đêm nay như thế nào Đinh Hương?

- Đêm nay chúng ta hành hình tên Đại hộ pháp Mao Tại.

- Chúng ta làm theo cách nào?

- Tới Tổng đàn Lô bảo rồi tùy theo cảnh ngộ mà hành động.

- Còn bây giờ?

- Bây giờ chúng ta cứ nằm yên trong phòng tĩnh dưỡng tinh thần đầy đủ chờ tối sẽ khởi hành.

- Hiền muội còn một điều nữa là... hiền muội có biết nữ tiên bối tên Tần Hương Quỳnh hay không?

Hỏi xong Đường Thế Dân nhìn nàng để xem sắc diện.

Đinh Hương thản nhiên :

- Đây là một nhân vật thần bí giang hồ, võ công cao thâm tốt bụng, thần quái khôn lường.

Thấy hỏi không ra manh mối, Đường Thế Dân thất vọng nói :

- Hiền muội, vậy thì tối nay đúng canh một chúng ta khởi hành chứ.

- Đúng vậy...

Đinh Hương đáp giọng thanh tao nhưng có hơi lạnh lùng, khó hiểu. Sau đó Đường Thế Dân trở về phòng mình...

Xem tiếp chương 30 Đại Hành Quyết thi hành độc thủ

30. Chương 30 Thi Hành Độc Thủ

Đèn đuốc trong Lôi bảo đã thấp sáng choang như ban ngày.

Bọn võ sĩ từng hàng, từng đội, tới lui, qua lại bốn hướng tường thành Lôi bảo canh phòng cực kỳ nghiêm mật.

Vì đêm qua trong Bảo vị Tổng quản Điền Kinh bị nhân vật Đại Hành Quyết giết chết với vết thương thủng nơi cổ họng.

Cho nên Dương Mộc Sum huy động toàn bộ võ sĩ trong bảo có tới năm trăm mấy mươi người thay nhau canh gác nghiêm mật, một con kiến cũng không chui lọt.

Bởi Dương Mộc Sum đã có kinh nghiệm lúc qua Phong bảo hộ vệ cho Hồng bảo chủ một lần rồi, lão ta biết đó là nhân vật xuất quỷ nhập thần không thể nào tưởng tượng được.

Cho nên bản thân lão đêm ngày được bốn mươi tám cao thủ túc trực trong ngoài hộ vệ.

Với lối hộ vệ này dù cho Đại Hành Quyết có cái thân pháp quỷ thần run sợ cũng khó mà hạ thủ.

Tuy vậy cái chết của Tổng quản đêm qua đã làm chấn động trong Bảo khiến quần hùng khiếp mật bay hồn.

Họ chưa đoán được rồi sẽ tới ai bị nhân vật Đại Hành Quyết hành hình sắp tới.

Điều càng khủng khiếp, là lần này Đại Hành Quyết không phóng cây huyết lệnh ra trước như lần trước, mà chỉ cứ hể trông thấy nó kể như đã có một người mất mạng.

Do đó sự khủng bố càng gia tăng gấp bội lần.

Ai nấy đều nơm nớp sợ hãi cho số phận của mình.

Nhứt là hai lão Đại hộ pháp và Võ đường chủ càng khiếp sợ hơn ai hết.

Bởi vì chính hai lão này có nhúng tay trong vụ huyết sát năm xưa nên trong lòng không tài nào yên ổn được.

Mỗi lão ngồi trong phòng riêng, phía ngoài có tám tên võ sĩ canh phòng hai cửa cực kỳ nghiêm mật.

Đồng thời trên nóc Bảo cũng có một số cao thủ chực chờ trên đó, cứ thấy chiếc bóng lạ nào tới là tri hô ngay.

Sau đó toàn Bảo sẽ gióng chiêng báo động toàn thể được hay, cùng lệ tới vây chặt hung thủ.

Cách bố trí này dù cho một con chim cũng không bay qua khỏi, đừng nói là con người.

Canh một đã qua.

Canh hai đến.

Rồi canh ba.

Vẫn chưa nghe động tĩnh chi cả.

Nhưng quần hùng trong Bảo vẫn tri chờ đợi chờ nhân vật Đại Hành Quyết xuất hiện.

Đến cuối canh ba.

Chợt nghe có tiếng kêu cháy cháy từ góc thành phía đông tòa Lôi bảo.

Quần hùng náo loạn cả lên đưa mắt nhìn thì thấy quả thật ngọn lửa lên sáng hừng trời.

Nhiều tiếng: Lửa cháy, lửa cháy náo loạn lên...

Nhiều cao thủ phóng về hướng đó ra tay dập tắt ngọn lửa càng bốc cao thêm.

Quái ác làm sao, hễ có lửa là gió nổi lên ào ào khơi thêm ngọn lửa đỏ rực cả góc trời.

Tiếng chân chạy huỳnh huých, tiếng la hét lẫn tiếng tường sụp, náo động vô cùng.

Nửa giờ sau đó.

Ngọn lửa được dập tắt đi, nhưng góc thành phía đông đã bị sụp đổ một phần, luôn cả mái hiên tòa Lôi bảo nữa.

Quần hùng tỉnh táo trở lại, kéo nhau tề tựu trước sân trường.

Thình lình có tiếng la thất thanh của tên võ sĩ, vừa chạy tới :

- Nguy rồi. Nguy rồi!

Quần hùng kinh hãi đồng thanh :

- Chuyện gì đây?

Tên võ sĩ run rẩy :

- Lão Đại hộ pháp đã thọ nạn.

Quần hùng sửng sốt lại la một lượt :

- Lão Đại hộ pháp thọ nạn rồi à?

- Đúng như vậy!

Không ai bảo ai, mọi người cùng phóng về phía căn nhà của lão Đại hộ pháp Mao Tại.

Một cảnh tượng hãi hùng hiện ra trước mắt mỗi người.

Mao Tại nằm sóng soài dưới đất, máu me lênh láng, nơi cổ họng có vết thủng bằng ngón tay rất sâu, máu từ đó còn chảy ròng ròng.

Hiển nhiên lão nhân đã tắt thở đi từ bao giờ rồi.

Trên vách tường có hàng chữ máu thật to :

Đại Hành Quyết thi hành thiên mạng!

Cạnh bên đó có cây quái lệnh khủng bố cắm sâu vào tường, đây là lối chân công tuyệt truyền hiếm có.

Võ đường chủ Thân Liệt chết sưng cả người một chập lâu mới thết :

- Hãy lục soát cho mau!

Một loạt tiếng hô chấn động rồi thì hàng trăm chiếc bóng phóng đi tứ phía tìm kiếm hung thủ giết người Đại Hành Quyết.

Song tìm hoài cũng không ra hung thủ, quần hùng tề tựu trở lại sân trường trong khi Dương Mộc Sum đã được báo tin, thân hành tới xem xét cảnh tượng hãi hùng.

Lão Bảo chủ chợt nhíu mày lại, như nhớ tới chuyện gì xa xôi.

Hiển nhiên cho tới bây giờ quần hùng mới rõ ra, chuyện lửa cháy góc tường phía đông tòa Lôi bảo đó chỉ là hành thủ của nhân vật Đại Hành Quyết.

Hắn đã nổi lửa lên làm cho náo động cả Tổng đàn rồi thừa cơ hội xông vào căn phòng hạ thủ giết chết Đại hộ pháp Lôi bảo.

Tám tên võ sĩ canh gác căn phòng Đại hộ pháp đều bị thảm tử vì lưỡi kiếm vô danh kia.

Cho nên trước sau hung thủ không hề lưu lại tung tích gì cả.

Dương Mộc Sum nhíu mày một lúc rồi cùng mấy lão cao thủ hộ pháp quay trở về phòng bí mật.

Lão ta bàn bạc tìm cách đối phó với nhân vật khủng bố máu tanh Đại Hành Quyết vừa tái xuất giang hồ đã tới gây thảm họa cho Lôi bảo.

Bầu không khí trong Lôi bảo dĩ nhiên căng thẳng đến cực độ, màu tang tóc trùm phủ.

Quần hùng lo việc chôn cất lão Đại hộ pháp, rồi chờ mật lệnh của Bảo chủ để đối phó cùng nhân vật thần quái kia.

Khỏi nói, cũng biết kẻ giết chết Đại hộ pháp của tòa Lôi bảo chính là Đinh Hương.

Thật vậy, nàng đã bày kế cho Đường Thế Dân tìm cách giả dạng tên võ sĩ Lôi bảo trà trộn từ chập tối cho tới canh ba nổi lửa lên đốt cháy góc tường phía đông để đánh lạc hướng bọn chúng.

Theo nàng, khi lửa cháy lên chắc chắn bọn chúng mất hết tinh thần và không kịp suy nghĩ lo chạy chữa lửa.

Do đó, Đinh Hương lọt vào trong Bảo một cách hết sức dễ dàng, và tới căn phòng của lão Mao Tại.

Đồng thời sau khi đốt lửa cháy lên, Đường Thế Dân gấp rút trở qua phía bên này dùng kiếm pháp hạ sát một loạt tám tên cao thủ Lôi bảo.

Lối kiếm pháp Truy Hồn tam kiếm kỳ diệu do chàng thi triển, đối phương vừa thấy là hồn quy dị lộ rồi đầu còn la lên kịp nữa.

Trong khi Đinh Hương ung dung từ nơi cửa sổ phóng vào hạ sát Đại hộ pháp Lôi bảo rất dễ dàng.

Khiến cho Mao Tại không kịp la lên nửa tiếng là hồn đã lìa khỏi xác rồi.

Giết xong lão Đại hộ pháp, Đinh Hương ung dung viết lên tường một câu như thường lệ, rồi cùng Đường Thế Dân phóng trở ra ngoài nháy mắt đã biệt dạng.

Đến chùng quần hùng trong Lôi bảo chữa lửa xong, có kẻ trở lại phát giác bốn cái tử thi phía ngoài liền tri hô lên.

Bọn chúng ủa vào cửa trong thì thấy bốn tên võ sĩ nữa cũng đã chết đi từ bao giờ.

Biết có chuyện chẳng lành xảy ra, quần hùng phóng mình vào trong thì mọi sự đã an bài.

Cái chết của Đại hộ pháp Mao Tại tiếp theo cái chết của lão Tổng quản làm cho Lôi bảo một phen kinh hoàng hoảng phách.

Mọi người ai cũng đều lo cho cái số mạng của mình, chưa biết rồi sẽ ra sao.

Qua đêm thứ ba.

Sự canh phòng của Lôi bảo hết sức là nghiêm mật, luôn cả trong ngoài đều có cao thủ canh phòng.

Họ ẩn núp vào trong những nơi kín đáo, không dễ gì từ xa trông thấy.

Ngoài ra, Bảo chủ Lôi bảo còn phái một số cao thủ tâm phúc giả dạng dân thường túa ra ngoài dò la tin tức để kịp thời chạy về báo tin.

Quả thật là nghiêm mật vô cùng.

Cách tổ chức của Lôi bảo rất xứng đáng là một đại Bảo trong chốn võ lâm xưa nay.

Trải qua một đêm dài.

Không thấy chuyện gì xảy ra cả.

Bọn cao thủ Lôi bảo thức suốt đêm có vẻ mệt mỏi nên nghỉ ngơi lấy lại sức lực để tối nay còn phải thức canh phòng.

Tuy vậy, trong Bảo vẫn duy trì một số cao thủ túc trực thường xuyên đề phòng đột biến xảy ra.

Võ đường chủ Thân Liệt, mình mặc võ phục, lưng đeo thanh bảo kiếm luôn có mặt trong phòng riêng.

Sau bữa cơm trưa hôm đó, Võ đường chủ nằm lên giường tịnh dưỡng trong giây lát để lấy lại sinh lực.

Bởi vì trọn đêm qua lão không hề chớp mắt.

Thân Liệt vừa thiu thiu ngủ chợt có tiếng động phía ngoài, nhìn ra thì đã thấy tên võ sĩ canh gác tiến vào trong.

Thân Liệt đồng dục :

- Có chuyện gì!

Tên võ sĩ canh gác cung kính :

- Bẩm Võ đường chủ, Tôn Cang và Cổ Phụ vừa được tin tức bí mật về Đại Hành Quyết nên khẩn cấp trở về xin gặp ngài có chuyện gấp rút.

Thân Liệt nghe vậy, thân hình khấn trương tột bậc, vẫy tay :

- Hãy cho bọn chúng vào!

Tên võ sĩ tuân lệnh rồi trở ra ngoài.

Một lát sau, đã thấy hai tên võ sĩ Lôi bảo vận phục theo dân thường tiến vào thi lễ :

- Bọn thuộc hạ xin kính chào Võ đường chủ.

Thân Liệt quét mắt nhìn qua một lượt rồi buông trầm giọng :

- Tôn Cang, Cổ Phụ hai người được tin tức gì?

Tôn Cang đưa mắt nhìn qua phía tên võ sĩ canh gác rồi đáp :

- Bẩm Võ đường chủ, chuyện hết sức cơ mật không thể lọt vào tai bất cứ một ai.

Võ đường chủ Thân Liệt đưa mắt nhìn tên võ sĩ rồi hất hàm :

- Hãy lui ra!

Tên võ sĩ canh gác cửa phòng hô vâng, rồi tháo lui ra ngoài.

Bây giờ Tôn Cang mới đưa tay đóng chặt cánh cửa lại, rồi cùng với Cổ Phụ xông tới.

Thân Liệt giật mình hỏi :

- Hai người làm gì đây?

Tôn Cang cười quái gở :

- Võ đường chủ muốn biết lắm sao?

Thoáng hiểu có điềm lạ sắp xảy ra, Thân Liệt đặt tay vào chuôi kiếm để phòng :

- Hai người muốn tạo phản hay sao?

Tôn Cang bình tĩnh :

- Không phải như vậy, bọn ta chỉ muốn một điều thôi.

- Điều gì?

- Mượn cái cuống cổ của người.

Thân Liệt nghe xong tái xanh cả mặt mày, vì biết đây không phải là chuyện tầm thường.

Hắn nắm chặt chuôi kiếm, rồi thì một tiếng soạt kêu lên khô rợn.

Làn sáng lạnh cảm phát lên. Thân Liệt đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ rồi.

Hắn nghiêng răng :

- Bọn người... vốn thật là ai?

Hai người kia khe khẽ không đáp, chỉ lặng lẽ thò tay lên mặt khe khẽ cùng vuốt nhẹ một cái.

Cử động của họ rộn ràng không trễ một ánh chớp thời gian.

Liên đó, hai bộ mặt khác lạ xuất hiện không phải là Tôn Cang và Cổ Phụ trong tòa Lôi bảo.

Mà đó là một trai một gái, với bộ mặt xa lạ, nhưng quen thuộc.

Là ai đây?

Nếu không phải là Đinh Hương và Đường Thế Dân thì còn ai nữa.

Song hai người cũng đã hóa trang bộ mặt khác rồi nên khó thể nhận ra.

Thân Liệt trông thấy tình hình này chấn động cả người, trở mắt nhìn Đinh Hương và Đường Thế Dân một chập.

Một lúc, hần run giọng :

- Bọn người quả thật là ai?

Đinh Hương thốt hết sức lạnh lùng :

- Đại Hành Quyết!

Bất giác Thân Liệt tháo lui ba bước cặp mắt muốn mở tét đi, thân hình run run thấy rõ.

Đồng thời mồ hôi trên trán của hần nhỏ từng giọt, mặt mày tái xanh biểu lộ sự khủng khiếp vô biên.

Bầu không khí nặng trĩu đến ngạt thở.

Nhân vật máu tanh kỳ bí đột nhiên xuất hiện trong phòng của Vô đường chủ giữa buổi trưa này.

Qua lúc trấn tĩnh tinh thần, Thân Liệt vận công lên cánh tay cầm kiếm rồi há miệng định hô to.

Hần toan báo động cho phía ngoài nghe thấy sẽ ủa vào bao vây Đinh Hương và Đường Thế Dân lại.

Dù cho hần có chết thì hai người này cũng khó mà thoát khỏi hang hùm. Nhưng trong khi Thân Liệt vừa há miệng chưa kịp kêu thì chợt thấy cánh tay của Đinh Hương giở lên.

Một đạo chỉ phong màu đỏ bắn xẹt tới Thân Liệt nhanh hơn làn chớp trên mây.

Bịch!

Thanh âm vừa toan cất lên của Thân Liệt chợt tắt lịm đi trong bầu không khí nặng nề.

Thân hình hần rung động một cái, máu đào từ nơi cổ họng phun ra thành vòi.

Sau đó Thân Liệt từ từ ngã xuống, cặp mắt mở trừng nhìn Đinh Hương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Song hần đã tắt thở rồi.

Vẫn như lần trước, Đinh Hương thông thả dùng máu Thân Liệt viết lên tường! Đại Hành Quyết thủ sát!

Cuối cùng Đinh Hương nhìn Đường Thế Dân tươi cười :

- Chúng ta đi thôi!

Hai người lặng lẽ kéo bộ mặt giả hiệu Tôn Cang và Cổ Phụ trở lên như cũ rồi mở cửa ung dung tiến ra ngoài.

Sau khi ra khỏi Tổng đàn Đinh Hương và Đường Thế Dân thi triển khinh công chạy mau như làn khói.

.....

Liên tiếp trong mấy hôm Lôi bảo bị sát hại ba cao thủ thượng thặng làm khiếp đảm mọi người.

Dương Mộc Sum thấy tình thế quá nguy ngập có thể hãm dọa tới tính mạng của lão liên sai người tâm phúc sang Hỏa bảo mời Dương Mộc Lâm qua trợ lực tiêu trừ Đại Hành Quyết.

Dương Mộc Lâm được tin liền khẩn cấp đi cùng hai vị khách khanh cao thâm tột bậc qua tòa Lôi bảo.

Lúc đó cũng vào buổi dương tà.

Dương Mộc Sum thấy mặt em mình lại có thêm hai đại cao thủ khách khanh thì mừng lắm.

Lão ta mời mọi người vào mật thất tổ bày mọi việc xảy ra rồi bàn định kế hoạch đối phó với Đại Hành Quyết.

Bởi lão nghĩ chắc thế nào Đại Hành Quyết cũng còn xông vào trong Lôi bảo nữa chứ chẳng không.

Mọi mưu thâm cao kiến được Dương Mộc Sum đem áp dụng, giăng mắc lưới rập khắp nơi để chụp cho bằng được Đại Hành Quyết trừ hại cho giang hồ Hắc đạo.

Đêm xuống dần.

Trong Bảo khác hơn những đêm trước đèn đuốc thấy đều tắt sạch, bóng tối phủ trùm.

Chỉ trừ bên ngoài tường thành thì đèn đuốc sáng trưng có thể trông thấy xa mấy trăm trượng.

Làm vậy, theo Dương Mộc Sum có thể từ phía trong nhìn ra thấy đối phương dễ dàng, trong khi họ không sao nhận được những gì bên trong cả.

Như vậy hễ có kẻ địch tới là tự nhiên quần hùng sẽ hay biết ngay, ra tay đối phó.

Đêm thứ nhứt trôi qua.

Không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra cả.

Qua đêm thứ hai cũng thế.

Đến đêm thứ ba.

Bầu không khí trong Tổng đàn Lôi bảo càng trầm nặng khác thường vì ai nấy đều nghĩ rằng trước sau nhân vật Đại Hành Quyết cũng hiện thân.

Hai hôm rồi không thấy hấn, có thể là đêm nay.

Canh một hết tới canh hai.

Qua đầu canh ba, chợt bốn cao thủ canh phòng ngoài cửa bảo nhận thấy một chiếc bóng đen thoáng vụt tới.

Chiếc bóng với thân thủ cao kỳ nếu không là Đại Hành Quyết thì còn là ai nữa.

Quần hùng đồng thanh hô to :

- Hấn kia rồi!

Có tới bốn cao thủ tay cầm thanh trường kiếm rượt theo chiếc bóng đen nọ.

Chiếc bóng đen chạy thêm chừng hai trăm trượng liền đáp xuống bãi cỏ xanh chờ bốn cao thủ.

Trong tay hấn cầm sẵn thanh trường kiếm lạnh người dưới ánh trăng khuya kỳ ảo.

Bốn tên cao thủ rượt tới phủ vây chiếc bóng đen nọ, coi lại thì đó là một gã văn sĩ trung niên.

Bộ mặt của gã văn sĩ này lạnh lùng không sao hiểu được những cơn xúc động của hấn.

Một trong bốn tên cao thủ thét hỏi :

- Người là ai đây?

Người lạ mặt trung niên lạnh trầm :

- Đại Hành Quyết!

Bốn tên võ sĩ đồng thanh :

- Đại Hành Quyết!

Người văn sĩ trung niên cười khà :

- Đúng thế, ta là Đại Hành Quyết đây!

Trong loạt tiếng quát bốn tên võ sĩ đồng loạt tấn công người văn sĩ trung niên từ nhiều hướng.

Người văn sĩ trung niên cười ghê rợn :

- Ba tên nằm xuống đó cho ta.

Thanh trường kiếm của hắn huy động lên, chớp ra ánh sáng quái dị như tấm lưới tử vong.

Loạt tiếng ré thảm khốc nổi lên tại sân trường.

Sau khi đó bầu không khí lặng yên trở lại.

Đã thấy ba tên nằm dưới mặt cỏ, thấy đều bị thanh trường kiếm đâm thủng ngực máu tuôn lai láng.

Chúng giãy giụa mấy cái rồi tắt thở.

Bốn tên trong nháy mắt chỉ còn lại một tên.

Tên võ sĩ này run rẩy cả toàn thân, khiếp đảm nhìn cái chết của ba đồng bọn.

Hai chân của hắn như chôn chặt vào đất rồi không nhấc lên được nữa.

Người văn sĩ trung niên cười khà :

- Hãy nghe đây. Bản Đại Hành Quyết không cần phải giết người làm gì mau chạy trở về báo tin cùng Bảo chủ của ngươi rằng ta ở tại đây chờ hắn đến nạp mình.

Tên võ sĩ mừng không kể xiết, chợt quay mình một cái rút đầu phóng đi mau.

Đường như hắn sợ người văn sĩ trung niên đổi ý.

Tên võ sĩ chạy về một lúc đã thấy có trên năm mươi cao thủ từ bốn phương tám hướng ào ào tới phủ vây người văn sĩ trung niên.

Người văn sĩ trung niên nhìn bọn cao thủ Lôi bảo rồi buông trầm :

- Sao Bảo chủ bọn ngươi không tới đây nhập trận?

Đường chủ Lôi bảo Ngô Minh xông lên :

- Ngươi là Đại Hành Quyết phải chăng?

Người văn sĩ trung niên gật gù :

- Quả đúng vậy!

Lão Đường chủ trợn mắt :

- Chớ có nói láo. Đại Hành Quyết chỉ là một ả đàn bà, ngươi là ai sao dám mạo danh?

Người văn sĩ trung niên lạnh lùng :

- Ta là Đại Hành Quyết thứ hai.

Lão Đường chủ sững sốt :

- Đại Hành Quyết thứ hai?

- Đúng vậy!

- Ngươi nói láo, mượn lối cợt đùa người à?

- Nếu không tin thì hãy xông lên rồi sẽ rõ.

Lão Đường chủ quát :

- Các ngươi hãy giết cho kỳ được tên đạo tặc này.

Năm mươi ngoài cao thủ Lôi bảo đồng thanh hô to, rồi cùng lượt huy động võ khí tấn công vào người văn sĩ trung niên.

Người văn sĩ trung niên cười lớn :

- Đó là tại các người muốn tìm lấy cái chết.

Thanh trường kiếm trong tay hắn chớp lên, ánh sáng như một màn lưới tử vong lập lòe.

Nhiều tiếng ré thê thảm nổi lên.

Còn lại mười mấy tên võ sĩ vì quá khiếp đảm trước lối kiếm pháp dị thường của người văn sĩ trung niên nên không dám xông lên nữa.

Bấy giờ người văn sĩ trung niên cười khà :

- Các người đã chứng minh rồi đấy chứ. Hãy trở vào Bảo gọi Dương Mộc Sum ra đây cùng ta giao đấu, ta không muốn cảnh giết chóc này xảy ra thêm nữa.

Lão Đường chủ nay đã cụt hết cánh tay máu ra quá nhiều, muốn ngất xỉu tại trận, đâu còn sức lực và tinh thần tiếp tục cuộc giao tranh thêm nữa.

Lão cất tiếng khàn khàn hô tháo lui.

Người văn sĩ trung niên cười khà chấn động cả sân trường, vang ra làm rung rinh cành lá đủ biết công lực của hắn cao thâm đến bậc nào.

Hắn vẫn đứng yên một chỗ chờ đối phương tới.

Một lúc sau, từ phía Lôi bảo xuất hiện hơn hai trăm chiếc bóng đến dẫn đầu là một đại cao thủ vóc dáng to lớn dị thường.

Đến gần cho thấy đó là Bảo chủ Hỏa bảo, Dương Mộc Lâm.

Kèm theo bên lão nhân này là hai lão khách khanh tóc bạc, râu dài, mặt đầy tử khí.

Hơn hai trăm cao thủ Lôi bảo lần lượt tới bủa thành nhiều lớp vây chặt người văn sĩ trung niên lại.

Trước nhất Dương Mộc Lâm tiến lên nhìn qua người văn sĩ trung niên một cái buông trầm giọng :

- Người là Đại Hành Quyết thứ hai?

Người văn sĩ trung niên gật gù :

- Đúng vậy!

Dương Mộc Lâm trợn mắt :

- Người muốn gì?

- Lấy cái mạng già của Dương Mộc Sum để trả thù cho Phụng Hoàng trang chủ.

Bất giác, Dương Mộc Lâm tháo lui hai bước :

- Bọn người có liên quan với lão Phụng Hoàng trang chủ như thế nào?

- Điều này người không cần biết. Có điều hãy bảo lão Dương Mộc Sum ra đây chịu chết trước, rồi sau đó tới Hỏa bảo của người.

Dương Mộc Lâm nổi giận lôi đình quát to tựa sấm :

- Đạo tặc người không còn muốn sống nữa đó sao?

Hai vị khách khanh lắc mình tới, tay cầm thanh bảo kiếm cổ xưa tỏa ánh sáng lạnh ngời quát :

- Bảo chủ hãy nghỉ tay, để tiểu tử này bọn tại hạ trị tội.

Rồi cả hai song song tiến tới trước mặt người văn sĩ trung niên kia.

Người văn sĩ trung niên cười khà :

- Hãy báo danh hiệu, bình sinh ta không giết những kẻ vô can!

Lão khách khanh bên trái, lạnh trầm xuống :

- Lão phu Tiêu Diêu Tử, còn sư đệ Ngọa Long Nhân. Tiểu tử nay người đã biết hai anh em ta rồi thì phải chết.

Người văn sĩ trung niên cười khà :

- Cũng chưa hẳn như thế, trái lại, nơi đây chính lại là mộ tràng của hai người.

Tiêu Diêu Tử và Ngọa Long Nhân giận dữ đồng thét :

- Hãy nằm xuống!

Cặp cổ kiếm đồng lượt huy động đưa ra liên tiếp mười hai chiêu cực kỳ hiểm độc.

Một tấm lưới tử vong lạnh lùng chụp lấy người văn sĩ trung niên.

Người văn sĩ trung niên trở ra loạt cười ghê rợn, đồng thời cánh tay cầm kiếm của hắn giở lên.

Cử chỉ giở kiếm của hắn trông hết sức nhẹ nhàng, thông thả như đùa cợt vậy.

Một tiếng nổ vang rền, hàng ngàn tia sáng chớp lên rồi tắt liền, sân trường náo động một lúc.

Trong đó có hai tiếng ré lồng lộng nổi lên, hai thân hình bay vút ra ngoài rớt trở xuống.

Huych... huych...

Hai người té nằm dưới mặt cỏ xanh, gượng dậy hết nổi.

Một trong hai người này tắt thở tại trận.

Người còn lại bị thương rất nặng, vì bị chặt đứt hết cánh tay bên phải khiến thanh trường kiếm văng đi xa lắc.

Người chết là Ngọa Long Nhân còn người bị thương kia chính thật Tiêu Diêu Tử.

Riêng gã trung niên văn sĩ vẫn còn đứng trơ trơ giữa sân trảng chưa thấy hề hấn chi hết.

Hắn đã thu hồi thanh cổ kiếm đứng uy nghi như pho tượng thiên thần. Dương Mộc Lâm nhận qua tình hình này bất giác run sợ trong lòng khôn tả.

Bấy giờ lão ta mới biết nhân vật đang đứng trước mặt mình là một cao thủ bậc nhất trong chốn giang hồ.

Nên lão khiếp quá chưa có phản ứng chi hết, cứ hết nhìn cái tử thi của Ngọa Long Nhân đến ngó qua Tiêu Diêu Tử đang loạng choạng đứng lên ôm vai đầm máu quần quai.

Dương Mộc Lâm buông trầm :

- Các người hãy đưa Tiêu đại hiệp trở lại Tổng đàn cho mau.

Hai tên võ sĩ vâng dạ rồi tiến tới dìu lấy Tiêu Diêu Tử rời khỏi sân trường đi về hướng Tổng đàn Lô bảo.

Sân trường im lặng một chập.

Người văn sĩ trung niên cười khà :

- Dương Mộc Lâm, nay người hãy mau mau trở lại Tổng đàn gọi lão Dương Mộc Sum ra đây đền tội ác năm xưa, đừng để những kẻ vô tội bị chết oan như thế nữa.

Dương Mộc Lâm dù sao cũng là một nhân vật thành danh trên chốn giang hồ, đâu có thể để danh dự của mình bị nhục nhã như vậy được, lão nổi giận quát to :

- Chẳng quản người có đúng là Đại Hành Quyết hay không, giờ lão phu quyết moi lấy tim người trả thù cho mọi người.

Hai cánh tay áo rộng của lão nhân hất lên một cái.

Lập tức quần hùng từ tám hướng chực sẵn này giờ phóng vào bao vây người văn sĩ trung niên vào chính giữa.

Trong tay bọn cao thủ đã cầm sẵn vũ khí, sẵn sàng tấn công vào người văn sĩ trung niên.

Người văn sĩ trung niên quét cặp mắt sáng ngời qua quần hùng một lượt rồi trầm giọng xuống :

- Bọn ngươi là những kẻ vô can, vậy hãy tự lượng lấy sức mình. Cái chết của lão kia là tấm gương sáng cho các ngươi đó.

Quần hùng vốn đã khiếp sợ trước lối kiếm pháp kỳ dị của người văn sĩ trung niên, song vì có mạng lệnh của Dương Mộc Lâm không một ai dám tháo lui, nên không nhúc nhích.

Dương Mộc Lâm quát tợn sấm :

- Hãy giết cho bằng được tên này cho bản tọa.

Một loạt tiếng thét chấn động, tức thì hàng trăm làn sáng của vũ khí chụp tới người văn sĩ trung niên.

Trận chiến trở nên vô cùng ác liệt, hỗn loạn lên như bãi sa trường.

Tiếng binh khí va chạm ghê rợn, hòa lẫn tiếng quát tháo kinh hồn, tiếp theo trong đó lại có tiếng rú thảm khốc nữa.

Trăng soi vằng vặc.

Gió thổi ù ù.

Tử khí tràn lan.

Một chập khá lâu, chừng uống cạn hai tuần trà.

Sân trường chợt ngưng đọng trở lại.

Người văn sĩ trung niên mặt không đổi sắc, tay vẫn nắm chặt thanh trường kiếm ngấp ngời dưới bóng trăng trông ghê rợn vô cùng.

Lão Bảo chủ Hỏa bảo thì hình như quá khiếp đảm đứng yên trở mắt nhìn tử thi rồi nhìn lại người văn sĩ trung niên.

Lão chưa biết phải phản ứng thế nào, có nên ra lệnh đánh nữa hay là không.

Nếu đánh nữa chỉ trong một lúc là toàn thể thủ hạ sẽ không còn một mạng trở về.

Song nếu tháo lui, thì cái thanh danh của Hỏa bảo từ nay sẽ tiêu tan thành mây khói.

Ngày mai họ đồn đãi ra chốn giang hồ, lão còn dám ngó mặt bất cứ một ai nữa.

Cho nên Dương Mộc Lâm đang trong tình trạng tấn thối lưỡng nan.

Giữa giờ phút nặng trĩu ngạt thở đó.

Thình lình một chiếc bóng từ xa phóng tới sân trường.

Chiếc bóng ngưng lại cho thấy đó là người đàn bà thần bí.

Người văn sĩ trung niên dạy qua :

- Thế nào?

Người đàn bà thần bí trầm giọng :

- Đã xong rồi!

- Vậy thì chúng ta đi thôi.

Hai chiếc bóng lắc lư thân mình vài cái đã mất hút trong khu rừng già trầm mặc.

Bấy giờ Dương Mộc Lâm mới lấy lại sự bình tĩnh, hô to :

- Các người hãy rút lui.

Cả bọn cùng trở về Lôi bảo.

Vừa tới cửa Bảo, đã thấy một tên võ sĩ phóng ra dáng điệu hấp tấp.

Dương Mộc Lâm chặn lại quát :

- Có chuyện gì?

Tên võ sĩ đứng lại, vừa thở hào hển, vừa cung tay :

- Bẩm lão tiên bối... Bảo chủ...

Dương Mộc Lâm giật mình :

- Bảo chủ thế nào?

- Bảo chủ đã... chết rồi!

Dương Mộc Lâm kêu trời một tiếng phóng ngay vào trong Lôi bảo.

Lão đến một tòa mật thất của Dương Mộc Sum thì thấy quần hùng đang tề tựu đông đủ cả rồi.

Mọi người thấy Dương Mộc Lâm trở về dạt con đường cho lão ta tiến vào trong.

Dương Mộc Lâm đưa mắt nhìn thì thấy Dương Mộc Sum đang nằm dưới đất máu me đầy mình, chảy đọng thành vũng.

Nơi cuống cổ của lão nhân bị soi thủng một lỗ bằng ngón tay giống như các nạn nhân trước đây.

Hiển nhiên lão đã chết từ lâu rồi.

Nhìn lên trên tường lại thấy cây quái lệnh khủng bố và hàng chữ máu khiếp người :

Đại Hành Quyết thi hành thiên mạng.

Quả thật khiếp người.

Nhân vật khủng bố máu tanh làm thế nào để lọt vào trong Bảo hạ sát Dương Mộc Sum?

Số là trước đó Đinh Hương đã bàn với Đường Thế Dân kế hoạch hạ sát lão Dương Mộc Sum.

Nàng bảo chàng hóa trang thành gã trung niên văn sĩ, tới dẫn dụ bọn cao thủ Lôi bảo đến sân cỏ rộng kia đánh nhau, và giết chết một số để thi hành kế diệu hổ ly sơn.

Quả nhiên khi thấy thuộc hạ bị giết và hay tin tại khu rừng có nhân vật Đại Hành Quyết Dương Mộc Sum phái lão Đường chủ kéo năm mươi cao thủ đến bao vây.

Song lão Đường chủ bị thanh kiếm của Đường Thế Dân gây thương tích và giết hại hơn phân nửa, phải chạy trở về báo tin nhân vật Đại Hành Quyết đang gọi đích danh Bảo chủ giao chiến với hắn.

Dương Mộc Sum nổi giận toan kéo đại đội cao thủ tới quyết chiến cùng nhân vật Đại Hành Quyết một phen, nhưng Dương Mộc Lâm đã ngăn lại.

Lão ta cùng đi với hai lão khách khanh và trên hai trăm cao thủ võ công cao cường.

Còn Dương Mộc Sum thì ở tại Tổng đàn cố thủ không ra ngoài.

Cũng vì sự sơ hở đó, Đinh Hương đã lọt vào trong một cách dễ dàng, và tiến vào mật thất.

Nàng giết luôn mười hai tên võ sĩ cao thủ, vứt thây vào chỗ kín rồi thông thả bước vô.

Dương Mộc Sum đang ngồi uống rượu, chợt thấy có kẻ lạ mặt tiến vào thì thẳng thốt.

Lão đứng phắt dậy tuốt thanh bảo kiếm cầm tay, quát hỏi :

- Người là ai?

Đinh Hương chưa vội đáp lời đứng cách Dương Mộc Sum chừng một trượng rồi đáp lạnh lùng :

- Đại Hành Quyết!

Dương Mộc Sum sững sốt cả người, toàn thân khe khẽ run lên khi nghe đối phương thốt ra câu này.

Nhân vật khổng lồ máu tanh chấn động vô lâm từ bấy nhiêu lâu nay thân thủ như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi nay đột nhiên xuất hiện trước mặt lão.

Làm cho Dương Mộc Sum không khiếp đảm lẫn kinh hoàng đến cực độ sao được.

Sau đó một lúc, Dương Mộc Sum dần dần chấn chỉnh lại tinh thần, thần sắc bớt tái xanh.

Nhờ lão ta thấy nhân vật trước mắt mình chỉ là một ả đàn bà mảnh mai nên vững tinh thần trở lại.

Lão cảm thấy không đến nỗi phải ghê sợ như tiếng tăm lẫy lừng như từ xưa đến giờ.

Dĩ nhiên lúc đó Đinh Hương đã cải trang thành một người đàn bà thần bí bịt mặt rồi.

Qua phút trấn tĩnh, Dương Mộc Sum buông trầm :

- Người chính thật là Đại Hành Quyết?

Đinh Hương gật đầu :

- Quả đúng vậy!

- Người tìm ta để làm gì?

- Lấy cái mạng già của người báo thù cho một gia trang.

- Gia trang nào?

- Phụng Hoàng trang.

Dương Mộc Sum giật mình, nhưng vẫn bình tĩnh :

- Người thuộc hạng người gì của Phụng Hoàng trang chủ?

- Là chỗ chí thân của ta.

- Chí thân cách nào?

- Điều này người không cần phải biết, sau khi thác xuống suối vàng rồi tự người sẽ hay.

Dương Mộc Sum thình nộ :

- Chớ có nhiều lời khoát lác, chỉ sợ e người không làm nổi chuyện này.

Đinh Hương lạnh như băng hà :

- Nổi hay không người ra chiêu trước rồi sẽ rõ.

Dương Mộc Sum hừ lạnh lẽ, rồi từ từ giở thanh trường kiếm lên, vận công thủ thế.

Lão ta định hô hộ vệ chạy vào tiếp ứng, thì Đinh Hương đã cười :

- Vô ích. Người chớ có kêu la làm gì, mười hai tên ma đạo gác cửa đã bị ta giết sạch cả rồi.

Thân hình của Dương Mộc Sum chấn động lên.

Vì mười hai tên võ sĩ hộ vệ trong ngoài cho lão nhân là những cao thủ hữu hạng trong Bảo, nay đồng loạt chết trong tay đối phương mà chẳng nghe kêu la chi hết, đủ chứng tỏ thân thủ của đối phương cao thâm đến mức độ quỷ thần run sợ rồi.

Đinh Hương tiếp :

- Hãy ra chiêu, bằng không sẽ muộn.

Dương Mộc Sum nghĩ có kêu la cũng chẳng ích lợi gì, lời nói của đối phương quả thật không sai.

Trong cảnh ngộ này lão ta chỉ biết lấy tài nghệ của mình, bảo tồn tánh mạng mà thôi.

Cho nên Dương Mộc Sum vận đủ mười hai thành công lực lên thanh bảo kiếm rồi lệ làng đưa chiêu.

Chiêu kiếm của Dương Mộc Sum đưa ra lệ như làn chớp, quái dị vô cùng quả là chiêu hiểm độc.

Lão ta tự biết nếu hôm nay trong vòng vài chiêu không thắng nổi đối phương là vong mạng tại tràng.

Nếu Dương Mộc Sum sử dụng chiêu tuyệt truyền của tổ phụ mà ít khi nào lão dùng tới nó.

Cũng trong lúc đó.

Đinh Hương cười ghê rợn :

- Nằm xuống đó cho ta.

Ngọc chương của nàng giở lên xòe ra năm ngón vồ tới phía trước một cái. Lập tức làn sáng màu đỏ như máu châu bắn xẹt tới cuống cổ Dương Mộc Sum mau không thể tưởng tượng.

Làn sáng chớp cái đã tới nơi rồi.

Cho nên dù đối phương có trông thấy cũng không thể nào lẩn tránh hay chống đỡ kịp.

Có tiếng rú thảm thiết nổi lên từ cửa miệng của Dương Mộc Sum.

Thanh trường kiếm trong tay lão ném vút đi xa cắm vào chiếc tủ gỗ.

Một làn máu đỏ từ nơi cổ họng của Dương Mộc Sum phun ra thành vòi.

Thân hình lão từ từ ngã xuống, rồi tắt thở.

Đinh Hương giết chết Dương Mộc Sum rồi, viết dòng chữ máu trên tường và cắm cây quái lệnh như thường lệ. Sau đó lệ làng trở ra ngoài giữa lúc trong Tổng đàn còn hỗn loạn, vì được tin số cao thủ bị giết ngoài khu rừng càng lúc càng nhiều.

Bọn chúng lo tăng viện để bao vây người văn sĩ trung niên tức Đường Thế Dân nên trong Bảo có nhiều sơ hở.

Do đó Đinh Hương lọt ra ngoài như chỗ không người, rồi dùng thuật khinh công chạy mau tới khu rừng.

Nàng và Đường Thế Dân bỏ đi luôn.

Lúc bấy giờ.

Dương Mộc Lâm chỉ còn biết chôn cất Dương Mộc Sum, rồi trở về Hỏa bảo gấp rút để xem tình hình.

Vì lão ta hiểu sau Lôi bảo là tới lượt Hỏa bảo không thể nào tránh khỏi được.

Cái tin Lôi bảo chủ Dương Mộc Sum bị hại trong tay Đại Hành Quyết chẳng bao lâu truyền ra khắp chốn giang hồ.

Quần hùng cả thấy đều khiếp đảm bay hồn vì hành thủ khủng bố và thần bí của Đại Hành Quyết.

Nhứt là võ công của nhân vật khủng bố quả quý thần không lường nổi.

Giang hồ đều nơm nớp lo sợ tai vạ sẽ đến cho mình.

Bởi vì thực sự họ không hiểu căn nguyên của chuyện giết người thảm khốc của Đại Hành Quyết.

Họ có rõ đâu nhân vật khủng bố máu tanh kia chỉ sát hại những người mà năm xưa từng nhúng tay vào máu Phụng Hoàng trang thôi.

Ngoài ra những kẻ vô can đều không đá động tới.

Mà bọn giang hồ chỉ nghĩ rằng, nhân vật Đại Hành Quyết là kẻ khát máu, gặp ai giết nấy trong chốn giang hồ.

Vì vậy họ pháp phòng, hồi hộp cả đêm lẫn ngày tai vạ biết đâu lại sẽ tới cho mình.

* * * * *

Mấy hôm rồi Hỏa bảo được canh phòng hết sức nghiêm mật.

Phía ngoài vòng thành có tới hai trăm cao thủ ám khí sẵn sàng ẩn núp từ trong những xó tối canh gác.

Bên trong từng đội võ sĩ đi tuần chung quanh bảo không ngớt.

Mỗi góc tường Đông, Tây, Nam, Bắc đều có một trạm canh, mỗi phiên có bốn tên cao thủ ngồi trên cao nhìn xuống.

Khác hơn Lôi bảo, trong vòng thành Hỏa bảo bao trùm bóng tối không có một ánh đèn.

Luôn cả phía trong Bảo cũng không có thắp đèn, toàn thể chìm trong u tối mịt mờ.

Cho nên từ xa tới đối phương sẽ không biết bọn cao thủ trong Hỏa bảo đang canh gác chỗ nào mà đề phòng.

Đây là một trận địa hiểm độc mà các đại cao thủ thượng thặng võ lâm mới biết dùng lối đó.

Về tung tích của Dương Mộc Lâm từ mấy hôm rồi vẫn bật chẳng có một ai hay biết chi hết.

Chẳng hiểu lão ta còn ở trong Bảo hay đã âm thầm rời khỏi đi ẩn náu chỗ bí mật nào.

Luôn cả quần hùng trong Hỏa bảo cũng không một ai biết về chuyện này.

Hàng ngày họ chỉ tuân theo lệnh của vị Đại thống lãnh mà thôi.

Hỏa bảo hiện giờ có bốn vị cao cấp nhất. Đó là :

Đại thống lãnh Bạch Tường Hạo.

Đại hộ trì Nhạc Tấn.

Đại hành đạo Thượng Đăng.

Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng.

Bốn nhân vật này quản đốc toàn bộ trong tòa Hỏa bảo, phối hợp với những cao thủ vô cùng chặt chẽ.

Năm ngày rồi vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Qua ngày thứ sáu, trời vừa mờ tối thì một chiếc bóng từ xa bắn vào trong Hỏa bảo lẹ như làn khói lam.

Quần hùng hô to :

- Hắn đến kia rồi!

Tiếng thét la, cùng tiếng đại đồng chung nổi lên báo động ra xa năm dặm vẫn còn nghe.

Các cao thủ canh phòng trong những xó tối đều phóng tới tìm bao vây chiếc bóng đen đó.

Song lạ thay chiếc bóng vừa xuất hiện như làn khói, thì cũng vừa tiêu tan đi.

Chẳng hiểu hắn bỏ chạy đi ngã nào.

Quần hùng trong Hỏa bảo đổ xô đi tìm hoài vẫn không sao phát giác ra tung tích hắn.

Trong Hỏa bảo náo động cả giờ vẫn chưa yên.

Mọi người đều khiếp sợ vì màn đêm cứ đến dần, bóng tối phủ trùm xuống cảnh vật sự khủng bố càng gia tăng.

Bọn họ cố hết sức tìm cho ra chiếc bóng song vẫn tuyệt vọng. Khắp nơi không thấy hắn đâu cả.

Hơn lại, chiếc bóng chợt đến rồi chợt tiêu tan như làn khói quần hùng không thể nào định hướng cho được.

Canh một đã tới.

Bầu không khí trong Hỏa bảo trầm nặng vô cùng.

Trong ngoài đều không có đèn, nên bóng tối phủ trùm một cách khiếp sợ hoang mang.

Nếu như những hôm trước thì quần hùng không lấy gì làm lo lắng bởi mọi người đều canh phòng nghiêm mật chờ đợi đối phương từ ngoài vào.

Song hôm nay vì chiếc bóng xuất hiện rồi tiêu tan không hiểu hẳn còn trong Bảo hay chạy thoát đi rồi nên gây sự sợ hãi cho quần hùng không giây phút nào yên.

Vì họ không hiểu chiếc bóng kia đúng là nhân vật khùng bố Đại Hành Quyết hay không.

Nếu đúng là Đại Hành Quyết vào Bảo rồi mất tích một cách bí mật như thế quả là tai vạ tày trời.

Bởi biết đâu Đại Hành Quyết không lẫn quất đâu đó chờ dịp tốt ra tay hạ sát những người nào hẳn đã định.

Canh hai đến!

Chưa thấy có động tĩnh gì xảy ra.

Toàn bảo lặng phất trong bầu không khí khẩn trương tang tóc.

Quần hùng không dám rời chỗ núp, cũng không một ai dám thở mạnh vì hồi hộp lo âu.

Canh ba vừa điểm dứt.

Thình lình quần hùng trông thấy từ góc tường phía Bắc có một làn sáng màu xanh bắn xẹt lên không trung.

Làn sáng giống như vì sao lớn xẹt lên cao chừng hai mươi trượng phát nổ bùng ra.

Hàng ngàn tia sáng màu xanh tủa ra tứ phía rớt từ từ trở xuống.

Thanh châu quả!

Đúng vậy làn sáng kia chính thật là Thanh châu quả chẳng hiểu ai đó vừa bắn lên trời.

Hiển nhiên đây là mật hiệu của nhân vật nào đó.

Quần hùng trong Hỏa bảo ẩn núp trong bóng tối thấy làn sáng Thanh châu quả vọt lên trụ hình trên cao rồi tủa ra như cái chổi ngọc thì ngẩng lên nhìn kỹ.

Mọi người chưa hiểu ra làm sao cả.

Họ hỏi nhau thì thăm có biết đó là dấu hiệu gì không, song cũng chẳng một ai rõ được.

Làn sáng màu xanh trụ hình trên không thật lâu rồi từ từ tắt lịm đi.

Quần hùng hãy còn bàng hoàng vì đốm Thanh châu quả thì thình lình đột biến diễn ra.

Có tiếng rú thê thảm vừa nổi lên trong Bảo.

Quần hùng kinh hãi nhón nháo cả lên.

Họ chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra và cũng không biết phải nên đối phó cách nào.

Hơn nữa họ chưa được lệnh Đại thống lãnh nên chưa dám ra tay tự hành động.

Chợt một tên võ sĩ chạy tới hải hùng la lên :

- Đại thống lãnh. Ngài...

Quần hùng hốt hải :

- Đại thống lãnh thế nào?

- Đại thống lãnh... lâm nguy.

Mọi người đồng thanh :

- Hãy vào trong cho mau.

Quần hùng chạy vào trong Bảo.

Tức thì đèn đuốc cháy sáng lên.

Chỉ thấy dưới đất một tử thi nằm sòng sượt máu me nhuộm khắp cả thân mình.

Quần hùng lấy đèn soi kỹ thì không ai khác hơn là Đại thống lĩnh Bạch Tường Hạo chứ chẳng còn là ai nữa cả.

Nơi cuống họng của lão ta bị soi thủng, máu tuôn ra ròng ròng chảy xuống đất.

Cặp mắt của Bạch Tường Hạo còn mở trừng trừng, như linh hồn còn vương vít trên cõi đời.

Trên vách tường một hàng chữ máu đỏ lôm: Đại Hành Quyết thi hành thiên mạng.

Cả ba người Đại hộ trì Nhạc Tấn, Đại hành đạo Thượng Đăng và Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng thấy đều có mặt.

Họ được tin Đại thống lĩnh lâm nạn liền đến nơi tức khắc để quan sát tình hình.

Cả ba lão đều sững sốt trước cái chết của đồng bọn.

Quả thật là ngoài sự tưởng tượng của bọn họ.

Vì bố phòng nghiêm mật như thế mà Đại Hành Quyết vẫn có cách lọt vào đây ra tay giết người.

Sực nhớ một điều, Cù Tôn Trùng nói :

- Chư vị lão huynh, chính vì đóm Thanh châu quả kia nên Đại thống lĩnh mới bị giết.

Hai vị lão nhân trở mắt :

- Cách thức như thế nào?

Giọng nói của Cù Tôn Trùng buông trầm xuống :

- Hẳn bắn trái châu lên trời, soi sáng treo lơ lửng thật lâu, để gợi sự tò mò hiếu kỳ của chúng ta, cùng ngẩng đầu lên nhìn đóm sáng, quên đi sự canh phòng cẩn mật, thừa cơ hội đó hấn chui vào trong Bảo và... như đã xảy ra.

Hai lão nhân kia đồng hô lên một tiếng kinh dị.

Đại hộ trì Nhạc Tấn run giọng :

- Rất chí lý. Tên khùng bố Đại Hành Quyết đã lọt vào đây do cách đó chứ chẳng còn gì nữa.

Đại hành đạo Thượng Đăng tiếp :

- Nhân vật Đại Hành Quyết võ công cao thâm tột bậc, mà lại nhiều quỷ kế làm thế nào chúng ta đo lường trước được mà đề phòng. Vậy thì kể từ đêm mai chúng ta phải bố trí chặt chẽ lại hơn xem có hiệu quả gì không.

Ba người bàn tán một hồi, rồi sai khiến bọn thủ hạ đưa thi thể Đại thống lĩnh Bạch Tường Hạo qua nghĩa đường, rồi trở ra ngoài chia nhau điều khiển quần hùng canh phòng cẩn mật.

Suốt đêm đó Nhạc Tấn, Thượng Đăng và Cù Tôn Trùng không hề chớp mắt vì sợ nhân vật Đại Hành Quyết quay lại khùng bố lần nữa.

Cho đến khi trời gần sáng thì ba người mới chia tay, ai trở về phòng nấy để còn nghỉ ngơi.

Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng trở về tới phòng mình, cảm nghe trong mình mệt nhọc liền gọi nữ tỳ đem trà ra giải lao.

Một lát ả nữ tỳ bưng bình trà lên, đặt trên bàn, rồi rót ra một chung liếc mắt nhìn Cù Tôn Trùng cười tình tứ :

- Mời Đại chấp pháp uống chung trà.

Cù Tôn Trùng thấy có hơi lạ tưởng rằng hôm nay ả nữ tỳ có chuyện gì vui nên hỏi :

- Xuân Lan. Người có chuyện gì vui mà cười như vậy?

Ả nữ tỳ lại gần Cù Tôn Trùng cất giọng thanh tao :

- Đại chấp pháp. Chưa hay chuyện gì sao?

- Là chuyện gì đây?

Ả nữ tỳ trông mắt đẹp :

- Tai vạ sắp xảy đến cho Đại chấp pháp rồi.

Cù Tôn Trùng giật mình :

- Người bảo sao? Tai vạ sắp đến cho bản tọa à?

- Đúng như vậy!

- Tại sao người biết?

- Vì nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết đã có mặt nơi này.

Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng phất lên sững sờ nhìn ả nữ tỳ một chập trong lòng phát sinh nghi ngờ.

Lão quét cặp mắt sáng ngời nhìn chung quanh trên dưới như tìm bóng nhân vật khủng bố máu tanh.

Giây lâu lão Đại chấp pháp ngó thẳng vào mặt ả nữ tỳ :

- Xuân Lan. Do đâu người lại biết được nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết đang có mặt nơi này?

Ả nữ tỳ cười thần bí, chợt đổi giọng :

- Cù Tôn Trùng, nay mạng người coi như đã hỏng rồi. Có lời gì trăng trối hãy nói mau, kéo không còn kịp nữa.

Cù Tôn Trùng kinh hãi, trợn mắt nhìn nữ tỳ Xuân Lan :

- Xuân Lan. Người điên rồi à. Tại sao...

Ả nữ tỳ cười lạnh lẽo :

- Chớ có hàm hồ. Cù Tôn Trùng. Hãy nhìn kỹ đây thì sẽ rõ.

Vừa nói ả nữ tỳ vừa đưa tay lên mặt kéo nhẹ nhẹ một cái.

Bộ mặt ả nữ tỳ Xuân Lan biến mất, nhường cho một bộ mặt khác lạ lừng lừng quen thuộc.

Đại Hành Quyết!

Thật vậy, chính Đinh Hương đã lọt vào hạ sát lão Đại thống lãnh, rồi lại vào mặt thất của Đại chấp pháp Cù Tôn Trùng.

Nàng điểm huyết ả nữ tỳ Xuân Lan bỏ vào một xó tối, rồi cải trang thành Xuân Lan giống như giọt nước.

Do đó Cù Tôn Trùng không tài nào nhận rõ được đối phương đã lọt vào gian mật thất của hắn.

Nên hắn không có chút nào phòng bị cả.

Lại nữa, sau cái chết của Đại thống lãnh rồi, canh phòng cho tới gần sáng không thấy gì, mọi người định ninh nhân vật Đại Hành Quyết giờ đã cao bay xa chạy rồi.

Có thể cho tới mãi đêm mai hắn mới trở lại Bảo tiếp tục thi hành thủ đoạn hiểm độc.

Nào ngờ lần này có khác.

Nhân vật Đại Hành Quyết lại còn ẩn núp trong Bảo để giả dạng nữ tỳ Xuân Lan.

Cù Tôn Trùng đã biết rõ mọi sự, mồ hôi trên trán của lão đổ ra lổm đổm như tắm mưa.

Thần sắc lão tái xanh như chàm, cặp mắt chớp lên những tia sợ hãi lẫn kinh dị vô cùng.

Tuy vậy, từ trước tới nay chỉ nghe danh tiếng lẫy lừng Đại Hành Quyết chứ lão ta cũng chưa gặp lần nào.

Và cũng không một ai biết rõ bộ mặt thật Đại Hành Quyết ra sao cả.

Chỉ vì mỗi lần Đinh Hương xuất hiện ra tay đối phương vừa biết thì hồn bước vào quỷ môn quan.

Cho nên những nạn nhân đâu còn sống thuật lại hình dáng, thủ đoạn của Đại Hành Quyết.

Cù Tôn Trùng cũng thế. Lão đã hiểu đó là nhân vật gì rồi, nhưng vẫn nghiến răng hỏi :

- Tặc nữ, người chính thật là ai?

Đinh Hương trầm lạnh :

- Đại Hành Quyết!

Soạt!

Tức thì Cù Tôn Trùng tuốt thanh trường kiếm ra khỏi vỏ đưa lên ngang ngực vận công.

Đinh Hương cười khà :

- Cù Tôn Trùng, hôm nay tánh mạng của người coi như đã tận rồi, dù có gắng gượng cũng không làm sao được.

Song trước khi chết, ta cũng cần cho người biết rõ nguyên nhân.

- Nguyên nhân thế nào?

Giọng nói của Cù Tôn Trùng tuy sang sảng nhưng đã có hơi run vì hắn tự biết đối phương võ công cao thâm quỷ thần khôn lường một mình lão thật khó mà chống lại.

Đinh Hương cắn chặt hai hàm răng, thốt cảm hờn :

- Người phải chết vì năm xưa người đã nhúng tay trong trận huyết sát Phụng Hoàng trang.

Cù Tôn Trùng “à” lên một tiếng :

- Thế ra người định báo thù cho lão Phụng Hoàng đạo tặc ấy hay sao?

Đinh Hương trừng đôi mắt đẹp nhưng sát khí lầy lùm :

- Câm mồm lại. Nay người đã biết rõ nội tình rồi thì hãy nằm yên xuống đó.

Cánh tay trắng như ngà ngọc của nàng giơ lên.

Năm ngón chỉ nõn nà giương ra nháy mắt đã thấy đỏ vời tợ máu.

Cù Tôn Trùng vốn là một tay lịch lãm giang hồ, thấy lối công phu này kinh hãi kêu lên :

- Thiên La Tử!

Đinh Hương nghiến răng kèn kẹt :

- Đúng vậy. Kẻ nào đã thấy Thiên La Tử là coi như định số đã an bài. Hãy nằm xuống.

Cù Tôn Trùng quát to :

- Bọn bây đâu!

Mồm vừa quát báo động, thanh trường kiếm trong tay lão ta cũng vừa thi triển chiêu hiểm độc.

Nhưng đã chậm mất rồi!

Làn sáng đỏ vời Thiên La Tử đã bắn tới Cù Tôn Trùng.

Bịch!

Một tiếng ré lồng lộng trong gian mật thất.

Thân hình to lớn của Cù Tôn Trùng vọt lên cao rồi rơi trở xuống như cánh diều đứt dây.

Huych!

Sau mấy cái giây giũa Cù Tôn Trùng im đi.

Phía ngoài có tiếng xôn xao.

Bọn cao thủ Hỏa bảo vừa báo động với nhau.

Đinh Hương khẩn cấp viết dòng chữ máu trên tường, không quên cắm cây quải lệnh rồi phóng ra ngoài.

Vừa thấy tên võ sĩ chạy tới, Đinh Hương bắn ra hai đạo chỉ phong giết chết, rồi phóng đi như làn khói.

Quần hùng la hét chấn động, vừa toan đuổi theo Đinh Hương thì bóng nàng đã mất hút bên ngoài.

Một số rượt theo ngoài năm dặm song nhân vật Đại Hành Quyết đã biệt dạng rồi đâu không rõ.

Bọn chúng chỉ còn biết trở về Tổng đàn lo chuyện an táng lão Đại chấp pháp mà thôi.

Đinh Hương chạy một đỗi vào cánh rừng, tìm nơi kín đáo hóa trang lại một thiếu nữ bình thường xinh đẹp cực kỳ, rồi trở ra quan lộ về khách điểm.

Về đến nơi nàng đã thấy Đường Thế Dân có mặt tại phòng lâu rồi.

Chàng cười bảo :

- Hiền muội tài tình thật. Chỉ trong đêm đã trừ xong hai lão đại ma đầu, thật là nữ trung hào kiệt.

Đinh Hương cười :

- Đại ca quá khen ngợi, nếu không có đại ca giúp sức bắn Thanh châu quả thì tiểu muội làm thế nào lọt vào trong Bảo được để thi hành sứ mạng.

Hai người nhìn nhau cười.

Đường Thế Dân nói :

- Hiền muội đã thức trọn đêm nay, thấy cũng nên nghỉ ngơi, rồi sau đó sẽ định liệu.

Đinh Hương khen phải trở về phòng thay áo quần lên nằm nghỉ.

Trưa đó nàng thức dậy. Hai người đến tửu điểm dùng cơm, xong lại trở về phòng.

Chiều lại, Đường Thế Dân hỏi Đinh Hương :

- Đêm nay hiền muội trừ tính thế nào đây?

Ngẫm nghĩ giây lâu, Đinh Hương kề miệng vào tai Đường Thế Dân thì thầm một lúc.

Chỉ thấy Đường Thế Dân gật đầu liên tiếp.

* * * * *

Đám tang của hai vị Đại thống lãnh và Đại chấp pháp được cử hành một lúc.

Cuộc tang ma này vì trong tình hình quá khẩn trương nên được hai lão Nhạc Tấn và Thượng Đẳng tổ chức rất đơn giản.

Ngoài bọn đạo tỳ khiêng cỗ quan tài chỉ có chừng năm mươi cao thủ đưa linh cữu ra mộ địa mà thôi.

Mộ địa ở phía sau Tổng đàn Hỏa bảo cách chừng một dặm, tiếp đó là khu rừng già.

Hai lão Nhạc Tấn và Thượng Đẳng không đi theo đám tang, chỉ ở trong Tổng đàn.

Chỉ vì hai lão sợ có điều sơ suất nên không dám vắng mặt trong giờ phút quá nghiêm trọng này.

Đám tang xong xuôi thì trời đã xế chiều.

Bọn người trong Hỏa bảo trở về Tổng đàn phục lệnh.

Họ đưa hai cỗ xe tang lắn bánh trên con đường sơn đạo gập ghềnh.

Hai cỗ xe tang trong phủ màn đen, phía ngoài viền trắng, chính là quan tài đặt trong đó.

Trong khi hai cỗ xe tang do bốn con tuần mã kéo đi quanh qua một cây rậm rạp thành linh bốn thú vật hí lên dựng tám vó.

Quần hùng kinh hãi tưởng có chuyện gì xảy ra bu quanh lại bốn con ngựa xem kỹ.

Chẳng thấy gì lạ cả.

Mọi người tưởng bốn con tuần mã đang chạy trông thấy thú dữ nên có cử chỉ đó nên rồi thôi.

Sự thật, đương khi đoàn người ngựa quanh khúc quẹo thì có hai chiếc bóng nhanh như quỷ mỵ từ trong rừng phóng vào cỗ xe tang.

Mấy con ngựa ngó thấy nên hoảng hồn dừng vó liền và la hí om sòm.

Chuyện xảy ra trong nháy mắt, không một cao thủ nào nhận ra được.

Cho nên họ vẫn trở về Tổng đàn một cách thản nhiên, và câu chuyện nhỏ nhất không được kể lại.

Trời tối dần.

Đêm nay trong Bảo chỉ còn hai lão cao thủ Thượng Đẳng và Nhạc Tấn nên họ không ở riêng.

Họ bàn bạc với nhau nên ở chung một phòng để có thể đối phó với nhân vật Đại Hành Quyết kiến hiệu hơn.

Kinh nghiệm từ trước đến nay các nạn nhân bị hại, chỉ vì ở một mình trong phòng.

Đêm đã khuya.

Sự canh phòng Hỏa bảo càng thêm nghiêm mật khác thường, tuy vậy cả trong lẫn ngoài đều không có đèn đuốc chi hết.

Nhưng toàn thể cao thủ canh phòng đã nằm im trong những khu vực có bóng tối dày đặc, chú mắt quan sát coi có chiếc bóng lạ nào không, tức thì báo động.

Trong khu vực tối họ thấy hết sức dễ dàng, mà trái lại đối phương không nhìn ra họ.

Lúc ấy vào khoảng giữa canh tư.

Thình lình nghe có tiếng ngựa hí vang lừng.

Bọn võ sĩ canh gác đổ xô tới coi chuyện gì.

Đến nơi đã thấy bầy ngựa đang phóng vùn vụt ra khỏi chuồng, bỏ chạy tán loạn.

Bầy ngựa có tới mấy trăm con nên vô cùng náo loạn, chúng chạy huỳnh huyếch khắp cả ngoài sân Tổng đàn.

Hình như chúng đang hoảng sợ cái gì nên mới hãi hùng cuốn vó hùng hổ như thế.

Bọn võ sĩ canh gác sợ có biến cố nên gióng lên mấy hồi đại đồng chung báo nguy.

Toàn thể cao thủ trong Hỏa bảo đều hay biết, đầu đó bủa vây một màn lưới vô cùng nghiêm mật.

Đồng thời khắp nơi trong ngoài Bảo đèn đuốc bật cháy sáng lòà.

Quần hùng tay cầm vũ khí sẵn sàng với tư thế chiến đấu cùng kẻ thù chung.

Lão Đường chủ Ngoại đường hỏi lớn :

- Là chuyện gì?

Một tên võ sĩ đáp :

- Bẩm Đường chủ, không hiểu tại sao bỗng nhiên bầy ngựa trong chuồng bỏ chạy tán loạn.

Lão Đường chủ nhíu cặp lông mày rậm thần tình khẩn trương :

- Các người hãy bắt bọn chúng nhốt trở vào mau.

Quần hùng hô tuần lĩnh rồi phóng theo bầy ngựa đang lao vùn vụt chụp nắm lấy chúng.

Nhưng chúng đã cưỡng lại dùng vó sau búng mạnh vào không khí vừa hí vang trời.

Nửa giờ sau vẫn chưa lừa được bảy ngựa mấy trăm con vào trong tàu.

Đại hộ trì Nhạc Tấn và Đại hành đạo Thượng Đẳng hay tin này liền đi cùng hai mươi bốn tên võ sĩ hộ vệ ra ngoài quan sát.

Hai lão nhân cũng sợ có những biến cố diễn ra nên đi cùng lượt với nhau, chỉ để lại sáu tên võ sĩ canh giữ mật thất mà thôi.

Hai lão nhân tiến ra trước thấy cảnh hỗn loạn thì gọi lão Đường chủ Ngoại đường tới.

- Chuyện gì đây?

Lão Ngoại đường chủ cung kính :

- Bẩm nhị vị, không hiểu có sao mấy trăm con ngựa sút chuồng bỏ chạy tán loạn, chúng tại hạ đã hết sức kèm giữ chúng này giờ vẫn chưa được.

Đại hộ trì Nhạc Tấn chau mày bạc :

- Hãy dùng nước xối vào mình tự nhiên chúng sẽ dừng lại.

Lão Đường chủ hô vang rồi truyền lệnh cho bọn cao thủ đi lấy nước tạt vào mình bảy ngựa.

Quả nhiên kiến hiệu.

Sau khi nước thấm vào mình, bảy ngựa như tỉnh táo dần dần chúng không còn chạy rần rật như trước nữa.

Nhờ đó bọn cao thủ dắt chúng đưa từ từ vào trong chuồng.

Nhạc Tấn buông trầm :

- Thượng lão huynh, tiểu đệ rất nghi ngờ trong vụ này!

Thượng Đẳng trầm trầm :

- Lão huynh nghi ngờ gì đây?

- Tiểu đệ ngờ, có thể đây là hành thủ của Đại Hành Quyết.

Bất giác Nhạc Tấn rung động cả thân người :

- Lão huynh bảo sao hành động của Đại Hành Quyết à?

- Đúng như vậy.

- Hẳn làm thế có nghĩa gì?

- Có lẽ hẳn làm thế để trong Bảo chúng ta náo động hỗn độn cả lên để dễ dàng lọt vào như lần trước đây.

- Vậy thì chúng ta phải đối phó cách nào?

Ngẫm nghĩ giây lâu, Nhạc Tấn đáp nhỏ :

- Hiện giờ chúng ta chớ nên quay vào trong sợ trúng kế của hắc.

- Vậy chúng ta phải làm thế nào?

- Chúng ta ở phía ngoài quan sát tình hình rồi sẽ tùy theo chuyển biến mà hành động. Bởi vì lão huynh nên nhớ, nhị vị Thống lãnh và Chấp pháp đều chết trong phòng. Biết đâu Đại Hành Quyết hiện giờ không có mặt trong căn mật thất của huynh đệ chúng ta.

Thượng Đẳng rung mình ghê sợ :

- Còn nếu chúng ta ở đây, biết đâu Đại Hành Quyết chẳng ngó thấy và ra tay hành thủ?

- Từ giờ cho tới sáng, hai anh em chúng ta di chuyển bất thường không một nơi nào nhất định, dù Đại Hành Quyết có tài xuất quỷ nhập thần cũng không hiểu chúng ta nơi đâu mà ra tay.

- Hay lắm. Anh em chúng ta hãy đi tuần một vòng xem sao.

Liền đó hai lão nhân ra lệnh cho mười hai tên võ sĩ đi trước dẫn đường, còn mười hai tên thì ở phía sau hộ tống.

Nhạc Tấn và Thượng Đẳng đi chính giữa hết sức an toàn.

Bọn người đi một vòng vẫn chưa thấy gì động tĩnh, nơi đâu cũng có cao thủ canh gác cẩn mật.

Nhạc Tấn tỏ vẻ hài lòng :

- Bọn ta canh gác thế này dù Đại Hành Quyết...

Thình lình trong lúc đó nghe có tiếng di động rồi lại có tiếng rên hư hử nữa.

Nhạc Tấn và Thượng Đẳng cùng dừng lại vận thính lực nghe ngóng.

Hai lão nhân nghe kỹ thì giọng rên rĩ từ trong linh đường phát ra.

Quái lạ. Tiếng rên của ai đây.

Hai lão nhân kinh dị trong lòng khôn tả.

Sau đó Nhạc Tấn thì thào vào tai Thượng Đẳng :

- Chúng ta tới đó thử xem sao.

Hai lão nhân cùng bọn thủ hạ tới đứng trước gian linh đường.

Phía trong linh đường giọng rên rĩ nhỏ dần, hình như kẻ thọ nạn sắp trút hơi thở cuối cùng.

Hai lão nhân đưa mắt nhìn vào, nhưng vì trời tối đèn đuốc đã tắt từ lâu nên không thể nhìn vào được.

Nhạc Tấn nói :

- Lão huynh hãy sai một tên thuộc đồ vào trong xem thử coi chuyện gì xảy ra.

Thượng Đẳng gật đầu khen phải, rồi sai bảo một tên võ sĩ tiến vào linh đường.

Một lúc sau, vẫn chưa thấy tên võ sĩ trở ra.

Nhưng giọng rên rĩ kia vẫn còn nghe rõ ràng.

Sao có chuyện lạ lùng như thế?

Tên võ sĩ làm chuyện gì mà lâu quá không thấy trở ra.

Thượng Đẳng lại sai một tên võ sĩ khác xông vào trong linh đường.

Tên này vào trong rồi lại bất tin luôn, không nghe tăm dạng chi hết.

Nhạc Tấn và Thượng Đẳng hoài nghi trong lòng vô hạn.

Hai lão lại sai bốn tên võ sĩ cùng vào linh đường một lúc.

Song rồi bốn tên võ sĩ cũng chẳng thấy trở ra.

Một linh giác thoáng vụt qua đầu óc, Nhạc Tấn hãi hùng :

- Lão huynh hay là... Đại Hành Quyết đang ở trong linh đường.

Thượng Đẳng run giọng :

- Cũng có thể như thế lắm. Lão hiền huynh, chúng ta đối phó cách nào bây giờ đây?

Nhạc Tấn đáp thào :

- Hay là... hay là...

Vừa nói tới đây chợt Nhạc Tấn cảm nghe một luồng lạnh như băng hàn ở sau lưng.

Nhạc Tấn chợt thoáng vụt qua óc một ý niệm khủng khiếp, nên vội vàng quay người lại xem là chuyện gì.

Luồng hàn khí thấu vào cơ thể lão làm lão ta tê liệt lên, không còn động đậy được nữa.

Nên khi Nhạc Tấn há miệng định hô to thì liền tắt lịm đi trong cổ họng.

Nhưng lão nhân vẫn đứng nguyên vị trí như pho tượng mà không ngã xuống.

Nghe Nhạc Tấn nói chuyện bỏ thông câu nói nửa chừng, Thượng Đẳng quay qua :

- Lão huynh nói hay là thế nào? Sao lão huynh...

Đến đó Thượng Đẳng há hốc miệng ra, vì vừa bất chợt một chiếc bóng đứng phía sau lưng.

Lão nhân chưa kịp la lên thì đã nghe một luồng khí lạnh như hàn thấu vào cơ thể.

Toàn thân Thượng Đẳng theo đó không còn động đậy được nữa, các huyết đạo đều bế tắc.

Ngoài cặp mắt còn nhìn thấy, tất cả trong người của Thượng Đẳng đều tiêu đi cảm giác.

Lão có muốn la cũng không há miệng được.

Tình hình diễn ra trong nháy mắt, và bọn cao thủ chú tâm vào trong linh đường nên không một ai hay biết chi hết.

Cũng do thân pháp của chiếc bóng đen kia kỳ bí khiếp người, giống tựa ma quỷ hiện hình, nên quần hùng khó lòng nhìn thấy được.

Nhất là hần lại xuất hiện từ phía sau lưng, không một ai có thể nào ngờ nổi.

Hơn nữa hai lão nhân vẫn còn đứng yên như thường, bọn cao thủ Hỏa bảo đâu có gì đáng lưu ý.

Chiếc bóng đen sau khi điểm huyết hai lão nhân rồi, lẹ như làn chớp song thủ của hần giở lên.

Hần chìa ra điểm vào nơi cuống cổ của Nhạc Tấn và Thượng Đẳng.

Hai vòi máu từ nơi cổ họng hai lão nhân chảy xuống âm thầm trong bóng đêm dày đặc.

Không có một tiếng la.

Cũng chẳng nghe nửa tiếng rên siết.

Cho nên bọn cao thủ đứng gần đó không hề hay biết chi cả.

Thi hành xong thủ đoạn, chiếc bóng đen lẹ như quỷ mỵ phóng vụt vào trong linh đường.

Bấy giờ quần hùng mới phát giác có kẻ địch, liền đồng la thất thanh :

- Đại Hành Quyết!

Tiếng quát tháo chấn động cả tòa Lôi bảo.

Liền đó đèn đuốc lại bật sáng rực trở lại như trước.

Mọi người đều vây quanh linh đường, rồi xông vào lục soát.

Nhưng chẳng thấy thủ phạm Đại Hành Quyết nơi đâu cả.

Chỉ thấy trên nóc linh đường có một lỗ trống vừa người chui, có lẽ Đại Hành Quyết đã do nơi đó mà chạy đi rồi.

Quần hùng tìm không gặp Đại Hành Quyết, trở lại thỉnh cầu quyết định của Nhạc Tấn và Thượng Đẳng.

Song họ hỏi mấy lần vẫn không nghe hai vị lão nhân đáp lời chi hết.

Có người phát giác nhiều vết máu dưới đất vùng hô to :

- Nhị vị thế nào rồi?

Quần hùng bu quanh lại nhìn kỹ, thì thấy nơi cuống cổ của Nhạc Tấn và Thượng Đẳng có lỗ thủng, máu chảy xuống từ nơi đó.

Khỏi nói cũng biết do nơi hành thủ của nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết.

Quần hùng kinh hoàng vô tả, ngơ ngác nhìn nhau, không ai hé môi thốt ra được lời nào nữa cả.

Vì sự kinh hoàng của họ đã đến tột độ.

Quần hùng xông vào một chập rồi bầu không khí trở nên nặng trĩu ngột ngạt.

Bọn họ lo khiêng hai cái tử thi Nhạc Tấn và Thượng Đẳng vào linh đường để sáng mai an táng.

Cái chết của bốn đại cao thủ trong tòa Lôi bảo khiến cho thuộc đồ quả khiếp đảm nản chí bỏ đi một số.

Điều này hết sức tai hại cho thanh danh của Hỏa bảo, cho nên bắt buộc Dương Mộc Lâm phải xuất hiện để lãnh đạo quần hùng, trấn an tinh thần bị dao động tột độ.

Sự xuất hiện của Dương Mộc Lâm là việc cực chẳng đã, vì như thế sẽ làm mục tiêu cho Đại Hành Quyết.

Xem tiếp chương 31 Lãnh Huyết kỳ trận

31. Chương 31 Lãnh Huyết Kỳ Trận

Mặt khác, lão viết thiệp sai thuộc hạ truyền đi khắp nơi trên giang hồ báo nguy về hành thủ khủng bố của nhân vật Đại Hành Quyết.

Lão bí mật cho mời lão bà Lãnh Huyết Thái Quân tới giúp sức.

Đồng thời, lão cũng thông báo cho Điện bảo cái tin chẳng lành này.

Qua đêm đó trong Bảo im lìm.

Sáng sớm thứ hai đã thấy Bảo chủ Điện bảo, Quái Trì Hiệp Khách cùng tám đại cao thủ đi thẳng vào Tổng đàn.

Dương Mộc Lâm trông thấy có Quái Trì Hiệp Khách tới giúp thì hoan hỉ vô cùng, dọn đại tiệc khoản đãi trọn buổi đó.

Lão nhân thuật lại chuyện khủng khiếp xảy ra do bàn tay đầm máu của Đại Hành Quyết cho Quái Trì Hiệp Khách nghe.

Quái Trì Hiệp Khách nhú cặp lông mày nửa bạc râm rồi buông trầm :

- Theo thiên ý của lão phu thì nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết này chỉ nhờ tài trí phi thường mà thành công, kỳ thực nếu đường đường chính chính lâm trận cũng chưa chắc gì hắn làm ra trò trống. Biết đâu chiêu thức Thiên La Tử kia chỉ là thứ giả mạo để cho đối phương khiếp sợ chứ thực ra hắn dùng một loại vũ khí gì đó khoét một lỗ nơi cuống họng nạn nhân đó thôi. Chúng ta vì quá khiếp đảm trước cái thần bí của hắn mà mất hết nhuệ khí ngay từ buổi đầu, cho nên khi gặp hắn là như đã bó tay chịu cho hắn giết.

Dương Mộc Lâm vỗ tay khen phải mà hỏi :

- Cứ theo lão huynh thì hiện giờ chúng ta đối phó với hắn thế nào đây?

- Phải làm cách nào cho nhân vật khủng bố Đại Hành Quyết hiện thân giao tranh là chúng ta sẽ có cơ hội diệt trừ.

Dương Mộc Lâm không ngớt lời khen tặng. Hai người bàn bạc tới chiều hôm đó.

Lại có Lãnh Huyết Thái Quân cùng cao thủ Lãnh Huyết môn tới.

Dương Mộc Lâm hoan hỉ vô cùng, thân hành ra tận cửa chào đón Lãnh Huyết Thái Quân.

Dương Mộc Lâm dọn tiệc thiết đãi quần hùng, vừa bàn định mưu kế đối phó với Đại Hành Quyết.

Lão ta nói luôn cái ý kiến của Quái Trì Hiệp Khách cho Lãnh Huyết Thái Quân nghe.

Lãnh Huyết Thái Quân cao ngạo :

- Sá chi một gã Đại Hành Quyết mà phải sợ hãi như thế. Bản Huyết Quân đã có cách trừ hủn rồi.
- Bẩm Thái Quân, là cách gì vậy??
- Kể từ sáng mai ta sẽ bày Lãnh Huyết kỳ trận giảng ra tứ phương tám hướng, gã Đại Hành Quyết lọt vào thì coi như tánh mạng của hủn đã an bài.

Dương Mộc Lâm cực kỳ hoan hỉ cười luôn miệng, hết sức ca ngợi Lãnh Huyết Thái Quân khiến cho lão bà càng thêm hào khí.

Đêm đó, Dương Mộc Lâm thấp đèn sáng rực cả trong lẫn ngoài, cao thủ canh gác cẩn thận.

Trải qua một đêm hãi hùng nhưng an toàn không có gì xảy ra.

Sáng hôm sau.

Lãnh Huyết Thái Quân bố trận chu vi năm mươi dặm, giữa là đài trung ương dựng cây Lãnh Huyết Kỳ phát phối. Quần hùng đội ngũ chỉnh tề, vũ khí cầm tay rải rác khắp nơi, cực kỳ hùng liệt.

Trung ương đài do Lãnh Huyết Thái Quân trấn giữ, Quái Trì Hiệp Khách giữ hướng bắc cùng với hai trăm cao thủ mặc toàn đen. Dương Mộc Lâm giữ hướng nam gồm hai trăm cao thủ vận toàn trắng. Thiên Tàn lão nhân thống lãnh hai trăm cao thủ vận toàn xanh giữ mặt đông. Địa Khuyết lão nhân cùng hai trăm cao thủ vận toàn màu vàng giữ phía tây.

Bày xong thế trận Lãnh Huyết Thái Quân lên trung ương đài cầm cờ lệnh phát qua hướng đông một cái.

Chợt thấy hướng đông huy động, một hình thù kỳ dị như con rắn khổng lồ màu đen uốn khúc, Lãnh Huyết Thái Quân phát cờ lệnh ba lần thì hướng đó im lặng trở lại.

Khí thế trận đồ kỳ bí cường liệt vô cùng.

Giờ Thìn qua.

Hoàng hôn vừa buông xuống.

Quần hùng nơm nớp chờ đợi Đại Hành Quyết xuất hiện.

Đột nhiên từ chân trời xanh thẳm hai chiếc bóng bắn tới lẹ tợ sao sa.

Hai chiếc bóng hạ ngay trước cửa trận phía đông, liền để lộ ra hai bộ mặt quen thuộc.

Quần hùng đồng thanh :

- Đại Hành Quyết!

Thiên Tàn lão nhân trông thấy hai người hiện thân thì cười khà :

- Đại Hành Quyết. Hôm nay số mạng của hai người quả thật đã tận rồi nên mới khiến xui gặp lão phu tại chốn này.

Hai người kia không ai khác hơn là Đinh Hương và Đường Thế Dân hóa trang thành nhân vật Đại Hành Quyết.

Đường Thế Dân vốn sẵn có mối căm thù Thiên Tàn lão nhân từng dùng quỷ kế hại chàng suýt chết.

Đường Thế Dân buông lạnh :

- Thiên Tàn ác đạo, hôm nay chính là ngày tận số của ngươi rồi, đừng khoác lác cái mồm vô ích.

Thanh trường kiếm trong tay chàng giở lên vận công, dĩ nhiên đó là chiêu Truy Hồn tam kiếm.

Thiên Tàn lão nhân nhìn thế kiếm thì sửng sốt :

- Ngươi chính... chính...

Đường Thế Dân thét :

- Chớ có dài dòng. Hãy nhận chiêu đây!

Tức thì Đường Thế Dân thi triển chiêu Truy Hồn Nhứt Kiếm, chụp tới Thiên Tàn lão nhân như tấm lưới tử vong.

Thiên Tàn lão nhân hãi hùng quát :

- Truy Hồn tam kiếm!

Đang khi quát lão đã huy động thanh bảo kiếm yểm trợ yếu huyết vừa lắc thân mình đi nơi khác.

Nhưng không còn kịp nữa, một tiếng rú lồng lộng nổi lên.

Một vật đen rơi xuống đất.

Đó là cánh tay cầm kiếm của Thiên Tàn lão nhân đã bị lưới kiếm của Đường Thế Dân chặt đứt phăng đi.

Cũng may là lão ta đã dùng thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, nếu không tánh mạng đã chẳng còn.

Máu từ nơi cánh tay cụt của Thiên Tàn lão nhân phun ra thành vòi, thân hình lão đảo tháo lui vào trong.

Đường Thế Dân thét :

- Cho người nằm xuống!

Chàng phóng theo Thiên Tàn lão nhân toan thi triển chiêu Truy Hồn nhị kiếm liễu kết sanh mạng lão cho rồi.

Thiên Tàn lão nhân biết trước ý định đối phương, la lên một tiếng phóng vào trong trận.

Đinh Hương thét :

- Hãy trở ra cho mau!

Nhưng tiếng thét của Đinh Hương đã chậm mất rồi, một màn khí màu huyết vụ bao trùm cửa trận phía đông, không còn nhận ra hình dáng của Đường Thế Dân đâu nữa.

Đồng thời, nhiều loạt tiếng quát tháo, tiếng kêu la lẫn tiếng vũ khí va chạm chan chát, như bãi trường sa.

Đường Thế Dân chìm mất trong trận không hiểu tình trạng thế nào.

Đinh Hương ái ngại trong lòng vô tả, nhưng nàng không thể lọt vào trận phía đông này được.

Vì nàng biết đây là kỳ trận của Lãnh Huyết Thái Quân, ba cửa đông, tây, nam đều là tử địa, chỉ có cửa bắc xông vào được sinh tồn mà thôi.

Thần tình Đinh Hương gấp lên, vội vàng quay mình phóng qua cửa trận phía bắc.

Cửa này do nơi Bảo chủ Điện bảo Quái Trì Hiệp Khách giữ.

Đinh Hương đến nơi thì Quái Trì Hiệp Khách đã chặn ngang trước cửa trận cười khà :

- Quái nữ, bộ người hết muốn sống hay sao mà vào cửa bắc này.

Đinh Hương không nói nửa lời, song chưởng liền đưa lên.

Vụt! Vụt! Vụt...

Loạt kinh đạo đẩy Quái Trì Hiệp Khách dạt qua một bên, chừa cửa trống.

Nàng phóng vào ngay mau như làn khói.

Quái Trì Hiệp Khách cố ngăn cản lại nhưng không được, lão bị trúng một chỉ nơi cánh tay trái làm tê liệt đi, phải lấy linh đơn uống vào rồi dốc xuất cao thủ bao vây lại.

Liền đó một bầu huyết vụ chụp trùm lấy Đinh Hương, đồng thời hàng loạt tiếng vũ khí khua động lẫn tiếng la hét kinh hoàng.

Phần Đinh Hương sau khi lọt vào trận rồi song chưởng của nàng huy động không ngừng.

Kinh lực của nàng đi tới đâu là có nhiều tiếng ré thảm khóc lên tới đó.

Hiển nhiên cao thủ trong trận bị chết dưới chiêu thức thần kỳ của Đinh Hương.

Sau một giờ chiến đấu.

Thế trận phía bắc bị quét tan đi.

Phá xong cửa trận phía bắc Đinh Hương xông qua trận phía nam.

Cửa trận này do Dương Mộc Lâm trấn giữ.

Đinh Hương xông tới không thốt nửa lời, thi triển tuyệt công, kinh khí kêu vùn vụt.

Nàng đi tới đâu là quần ma ngã rạp tới đó không có một đối phương nào địch nổi.

Khi vàng trăng vừa lên thì cửa trận phía nam đã bị Đinh Hương phá tan vỡ.

Dương Mộc Lâm bại trận tháo lui về trung ương đài.

Đinh Hương không hề chậm bước, lại tiến qua phía đông thì thấy quần ma đang vây chặt Đường Thế Dân trong bầu khí màu xanh lạnh lẽo.

Đinh Hương hô lớn :

- Chớ có sợ, có tiểu muội trợ chiến đây.

Miệng nói song chưởng nàng giở lên.

Kinh khí bay vụt vụt tứ phía.

Một lát sau thì thế trận tan đi, bầu trời xanh vụt tắt.

Đinh Hương phá hết ba cửa trận thì khí lực cũng bị hao mòn một phần nào, nàng thấy Đường Thế Dân đang bước tới vẫn lành mạnh như thường.

Nàng nở nụ cười nhìn chàng :

- Suýt nữa đại ca đã bị hại rồi, cửa đông là cửa chết trong trận, nay sinh mạng hãy còn là may lắm đó.

Đường Thế Dân tươi cười :

- Hiền muội quả tài tình, nếu không có muội chắc đại ca bị hại thực rồi. Bây giờ còn cửa tây.

Đinh Hương lắc đầu :

- Khỏi cần, ba cửa kia đã tan còn một cửa đơn độc chẳng làm gì, chúng ta cứ xông vào trận trung ương, phá xong là tự nhiên nó biến mất.

Đường Thế Dân hăm hở :

- Vậy thì chúng ta cùng đi.

Hai chiếc bóng phóng thẳng vào phía trung ương đài.

Đây là trận kỳ chính yếu của Lãnh Huyết kỳ trận.

Khi hai người vừa tới thì thấy cây cờ lệnh trong tay của Lãnh Huyết Thái Quân trên đài cao phát qua phát lại mấy lần.

Nhiều loạt tiếng chấn động, liền đó một vùng huyết vụ tràn lan vây chặt lấy Đường Thế Dân và Đinh Hương.

Đinh Hương hét :

- Hãy ra tay!

Song chưởng của nàng huy động không ngừng bắn ra nhiều loạt kinh phong vụt vụt.

Trong khi thanh trường kiếm trong tay Đường Thế Dân thi triển ra làn sáng khiếp người.

Tiếng vũ khí, chưởng chỉ chạm nhau.

Tiếng la hét, lẫn tiếng ré thất thanh nổi lên từng hồi.

Trần đầu kéo dài từ đó cho đến khi trăng lên cao mới trở lại bầu không khí im lặng.

Bây giờ hai người dừng tay lại nhìn nhau mỉm cười, vừa hít thở để tăng cường cho bầu nội lực, rồi cùng như hai mũi tên bắn thẳng lên trung ương đài.

Lên đến nơi đã thấy Lãnh Huyết Thái Quân, Dương Mộc Lâm, Thiên Tàn lão nhân, Địa Khuyết lão nhân và Quái Trì Hiệp Khách dàn thành thế trận rồi.

Lãnh Huyết Thái Quân trầm giọng xuống :

- Hai tên ác đạo, hành thủ của bọn người quả thật tàn ác vô song, có lẽ nào bản Thái Quân dung tha cho được.

Đinh Hương nghiêng rằng :

- Chớ có dài dòng, nay chúng ta đã lên tới nơi đây rồi thì chỉ có võ công là giải quyết tất cả.

- Vậy thì hay lắm.

Cây cờ lệnh màu đỏ vời như máu trong tay Lãnh Huyết Thái Quân phát lên hai cái.

Tức thì, Thiên Tàn lão nhân và Địa Khuyết lão nhân lắc mình tới đối diện cùng Đường Thế Dân.

Tuy vừa cắt hết một cánh tay, nhưng kỳ thực đó chỉ là cánh tay cắt sẵn của Thiên Tàn lão nhân, chỉ vì lưới kiếm của Đường Thế Dân chém vào vai nên máu mới tuôn xối xả như thế.

Kỳ thực lão nhân bị thương cũng không lấy gì làm nặng cho lắm. Lão ta vận chỉ điểm bế huyệt đạo cho hết chảy máu, rồi lấy linh đơn ra uống sức lực trở lại như thường.

Bên kia Quái Trì Hiệp Khách và Dương Mộc Lâm xê mình tới song song đối mặt cùng Đinh Hương.

Xem thế cứ hai lão nhân đấu với một người rồi.

Đường Thế Dân thấy mặt Thiên Tàn và Địa Khuyết thì cười lên lạnh lẽo :

- Thiên Tàn, Địa Khuyết, đêm nay chính trời đã đem các người lại cho ta đây, ta sẽ giết hai lão để trả mối hận ngày trước.

Thét dứt câu Đường Thế Dân ra chiêu lệ như làn chớp, đưa luôn tám nhát kiếm chia thành hai phía tấn công Thiên Tàn và Địa Khuyết.

Hai lão nhân này đâu phải tầm thường, vùng kiếm chống đỡ một cách dữ dội.

Hơn ba mươi đường chiêu vẫn chưa thắng nổi hai lão Thiên Tàn và Địa Khuyết, bất giác trong lòng Đường Thế Dân nổi giận lên.

Chàng thét to sấm :

- Hãy coi đây!

Lập tức chiêu Truy Hồn tam kiếm được triển ra giống như tấm lưới tử vong chụp trùm lấy Thiên Tàn lão nhân và Địa Khuyết lão nhân.

Hai lão này kinh hãi rống :

- Truy Hồn tam kiếm!

Liền đó mấy tiếng rú thê thảm nổi lên tại trung ương đài.

Hỗn độn một lúc rồi lặng yên trở lại phía bên sân trường này.

Đã thấy Thiên Tàn lão nhân và Địa Khuyết lão nhân phơi thây tại đường trường, không kịp trời trăng.

Thân hình hai lão bị chặt đứt làm hai khúc, máu chảy đầm đìa thực là khủng khiếp.

Hiển nhiên hai lão này bị Truy Hồn tam kiếm của Đường Thế Dân phân thân.

Cùng trong lúc đó.

Phía trận bên Đinh Hương cũng vừa chấm dứt.

Dương Mộc Lâm và Quái Trì Hiệp Khách bị thiếu nữ giết bằng chỉ pháp Thiên La Tử.

Nơi cuống họng cả hai đều có dấu bằng ngón tay, máu me chảy ra lai láng.

Tình hình này khiến cho Lãnh Huyết Thái Quân vừa kinh hoàng, vừa nổi cơn thịnh nộ, lại ngạc nhiên vô tả.

Lão bà trở cặp quỳ nhân nhìn Đường Thế Dân rồi nhìn lại Đinh Hương chưa nói được lời nào.

Một bầu sát khí nồng nặc.

Thật lâu, Lãnh Huyết Thái Quân mới từ từ tiến tới đối diện cùng Đinh Hương và Đường Thế Dân.

Lão bà nghiêng răng treo treo :

- Nay bản Thái Quân phải giết chết hai người để báo thù cho tất cả mọi người. Vậy hai người cùng hiệp sức giao đấu hay từng tên một?

Đinh Hương lạnh lùng :

- Một mình ta cũng đủ sửa trị người rồi, cần gì phải tới đại ca.

Đường Thế Dân ngăn lại :

- Hiền muội hãy nghỉ tay. Để lão bà này cho ta trị tội.

- Đại ca hãy coi chừng Lãnh Huyết chỉ của lão bà.

- Hiền muội cứ yên tâm.

Đinh Hương trở lui, trong sân trường còn có Đường Thế Dân và Lãnh Huyết Thái Quân.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Hãy cầm lấy vũ khí trong tay.

Lãnh Huyết Thái Quân cười ghê rợn :

- Khỏi cần.

Song chưởng của lão bà quái dị để lên, rồi vươn mười móng nhọn giống như vuốt quỳ.

Từ nơi mười vuốt nhọn này phát ra một màn huyết vụ đỏ vờn tợ máu châu.

Lãnh Huyết chỉ!

Thực vậy, đây chính là lối luyện công khiếp người của Lãnh Huyết Thái Quân, nhờ nó mà lão bà nổi tiếng trong giang hồ.

Đinh Hương đứng ngoài khích động :

- Đại ca, hãy cẩn trọng lấy thân.

Đường Thế Dân đã gơ thanh trường kiếm lên vận đủ mười hai thành công lực cho chiêu thức Truy Hồn tam kiếm.

Chàng hiểu lối chỉ công Lãnh Huyết chỉ của Lãnh Huyết Thái Quân rất lợi hại nên không dám coi thường.

Cùng lúc Lãnh Huyết Thái Quân thét lạnh lạnh :

- Hãy nằm xuống đó!

Mười ngón chỉ của lão bà tức thì điểm tới.

Mười làn huyết quang đỏ vờn tợ máu bắn vọt tới Đường Thế Dân.

Kỳ lạ làm sao, mười lần huyết chỉ vừa tới lưng chừng đột nhiên biến ra hàng ngàn luồng chỉ nữa, làm thành tấm lưới máu chụp lấy toàn thân Đường Thế Dân.

Đột biến này khiến cho Đường Thế Dân hãi hùng vô tả, bây giờ dù có tránh né cũng chẳng còn kịp nữa.

Đường Thế Dân rống to :

- Cho ngươi cùng chết!

Thanh trường kiếm trong tay chàng khấn cấp huy động triển ra ba chiêu Truy Hồn tam kiếm.

Lối kiếm pháp này lợi hại độc nhất vô nhị trên chốn giang hồ, khiến đối phương nào cũng không thể tránh khỏi sự tử vong.

Lãnh Huyết Thái Quân đâu có ngờ đối phương liều lĩnh dùng đó, theo lão bà thì Đường Thế Dân sau khi trông thấy xuất chiêu Lãnh Huyết chỉ sẽ phải lắc mình lẩn tránh trước.

Nào ngờ đối phương không tránh mà lại xông lên trước vùng huyết ảnh của mình.

Đối phương muốn trí mạng với lão bà.

Cho nên khi tâm niệm của Lãnh Huyết Thái Quân chuyển hướng thì chẳng còn kịp nữa.

Truy Hồn tam thức đã tới trước mặt lão bà.

Hai tiếng rú lồng lộng nổi lên.

Hai bóng người nhập lại rồi cùng lướt phóng trở ra ngoài.

Huych... huych...

Họ cùng nằm bất động dưới đất.

Đinh Hương ré lên hãi hùng lắc mình tới đỡ lấy chiếc bóng vừa phóng qua phía nàng.

Chiếc bóng đó chính là Đường Thế Dân.

Chừng xem kỹ lại thì Đường Thế Dân toàn thân đỏ vơi tợ máu, tình trạng đã hôn mê đi rồi.

Chẳng hiểu chàng sống chết lẽ nào.

Về phần Lãnh Huyết Thái Quân đã bị thanh trường kiếm của Đường Thế Dân chặt đứt làm hai đoạn.

Máu me vung vãi khắp một vùng nơi trung ương đài.

Đinh Hương rung động cả tâm thần vì thấy bệnh tình của Đường Thế Dân quá hiểm nghèo.

Tuy tim chàng còn thoi thóp, nhưng chỉ như chiếc lá treo trên cành lơ lửng mà thôi.

Chàng chết đi bất cứ lúc nào.

Đinh Hương thò tay vào lòng lấy bình ngọc ra trút một viên linh đơn bỏ vào miệng nhai nhỏ.

Sau đó nàng kê xuống mồm chàng và dùng khẩu phong đưa tuốt xuống đan điền.

Xong xuôi, Đinh Hương nhặt thanh trường kiếm của Đường Thế Dân cho vào vỏ, rồi vác chàng lên vai tiến về hướng khu rừng già.

Nàng tìm một ngôi chùa bỏ hoang đưa chàng vào đó, lấy sập thấp đèn lên, rồi quan sát vết thương trên mình chàng.

Toàn thân của Đường Thế Dân trở nên đỏ vơi như máu, chứng tỏ chàng vừa bị Lãnh Huyết chỉ của Lãnh Huyết Thái Quân.

Nếu màu đỏ mà dần dần trở nên tím bầm rồi sau cùng đen thẫm là nạn nhân hồn lìa khỏi xác.

Đinh Hương lại lấy thêm hoàn linh đơn nhai nhỏ nuốt vào mồm Đường Thế Dân để duy trì sự sống của chàng.

Nàng còn phải tìm cách nào cứu chàng sống lại chứ linh đơn không thể hồi sinh cải tử được.

Nghĩ ngợi giây lâu, Đinh Hương mừng rỡ nhủ thầm :

- Hay là ta đến tìm lão Sinh Tử Thủ hoặc may ra mới có thể cứu sống chàng, bằng không chẳng còn cách nào hơn nữa.

Thầm nghĩ xong xuôi, Đinh Hương nghỉ ngơi trong giây lát, bẻ xóc thân hình bất động của Đường Thế Dân chạy thẳng tới Ngũ Đài Sơn.

Chiều hôm sau, Đinh Hương tới Ngũ Đài Sơn thì trời cũng vừa hoàng hôn.

Không dám chậm trễ, Đinh Hương phóng vào trong sơn cốc thẳng tới hang động của Sinh Tử Thủ.

Chân vừa đặt xuống một hang động chỗ phía đá to kia, Đinh Hương đã phải giật mình vì nghe giọng trầm khàn nổi lên :

- Cô bé đi đâu?

Đinh Hương đáp vội xuống đất đưa mắt nhìn qua thì thấy đó là một lão nhân hình thù cực kỳ quái gở.

Toàn thân mặt mũi lão này một màu xanh um như cổ thụ, bám đóng rong rêu lâu đời vậy.

Đinh Hương mừng rỡ vì biết ngay đó là lão quái nhân Sinh Tử Thủ.

Nàng bước tới trước mặt Sinh Tử Thủ, đặt Đường Thế Dân nằm xuống, thi lễ :

- Tiểu nữ đến xin bái kiến lão tiên bối.

Giọng lạnh như nhà mồ từ cửa miệng Sinh Tử Thủ :

- Tìm lão phu có chuyện gì?

- Tiểu nữ kính xin lão tiên bối cứu giùm người này.

Sanh Tử Thủ đưa cặp mắt sáng ngời nhìn qua Đường Thế Dân một cái rồi lạnh lẽo :

- Đã lâu rồi lão phu không trị bệnh, vậy người hãy mang gã về đi.

Đinh Hương toát lạnh mồ hôi :

- Lão tiên bối, xin ngài cứu lấy sinh mạng của chàng, tiểu nữ sẽ cảm tạ ơn lão tiên bối đời đời kiếp kiếp.

Sanh Tử Thủ lạnh tợ băng hà.

- Chớ có nhiều lời, hãy tháo lui khỏi vùng cấm địa cho mau.

Đinh Hương một mực nhẫn nại :

- Cứu một người bằng lập chín kiếng chùa, xin lão tiên bối thi ơn cho chàng được nhờ.

Sinh Tử Thủ trợn mắt :

- Câm miệng lại, bình sinh lão phu không hai lời, người còn ở lại là phải chết.

Cơn tuyệt vọng trong lòng của Đinh Hương chợt trở thành phẫn nộ, nàng chợt lạnh lùng :

- Lão tiên bối, trái lại nếu lão tiên bối không cứu chàng thì tiểu nữ sẽ phá tan cái hang cốc này.

Sinh Tử Thủ nổi giận rống :

- Người muốn chết hay sao?

Theo tiếng rống lão quái nhân lác tới gần Đinh Hương ra chiêu như làn chớp.

Võ công của lão quái nhân thi triển ra đã thấy khiếp người, cao thâm hiểm độc không thể nào tưởng tượng.

Đinh Hương vốn đã hận sẵn trong lòng, không còn nhân nhượng nữa thét lạnh lãnh :

- Hãy coi đây!

Ngọn ngọc chưởng của nàng giở lên.

Tia kinh khí màu đỏ như máu bắn vọt tới Sanh Tử Thủ.

- Thiên La Tử à?

Lão quái nhân thu hồi chiêu thức xê mình đi tránh khỏi đạo ánh sáng tử hồn đỏ.

Sanh Tử Thủ kinh hoàng hỏi :

- Tỳ nữ, ngươi là gì của sư tổ Thiên La Tử?
- Một kẻ hậu bối, đúng hơn một đồ tôn lâu đời.
- Sư phụ ngươi là ai?
- Xin lỗi, lão tiền bối thứ cho điều này.

Sanh Tử Thủ dịu giọng lại :

- Được. Vì tiền thân của tổ sư Thiên La Tử có liên hệ tới lão phu, nay lão phu niệm tình cứu chữa cho gã tiểu tử này, nhưng...

Đinh Hương hoan hỉ vô cùng, cung tay :

- Nhưng thế nào thưa lão tiền bối?
- Gã kia ngươi hãy lưu lại nơi đây trong vòng ba tháng, vì chữa trị lối Lãng Huyết chỉ này không phải dễ, cần thời gian đó mới bình phục được.

Ngẫm nghĩ một chút Đinh Hương gật đầu :

- Như vậy cũng được.
- Vậy thì hãy trao tiểu tử kia lại cho lão phu rồi cứ tự tiện lên đường.

Đinh Hương bỗng Đường Thế Dân lên trao qua cho Sinh Tử Thủ, nàng bịn rịn từ giã sau đó phóng mình đi mất dạng...

Xem tiếp chương 32 Vong Mạng lão nhân

32. Chương 32 Vong Mạng Lão Nhân

Trên ngọn đồi Ma Thiên có hai bóng người đang đối diện với nhau trên đó.

Coi kỹ lại thì người bên phải là Đinh Hương, còn người bên trái là một lão quái nhân bịt mặt.

Hai người đối mặt nhau với tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Lão quái nhân bịt mặt buông trầm giọng :

- Nữ tỳ, hãy khai thật ai là Đại Hành Quyết.

Đinh Hương lạnh lùng :

- Đại Hành Quyết chính là ta!
- Nói láo. Hãy nói thật, bằng không chớ trách lão phu sao ra tay hiểm độc.

Đinh Hương hừ nhạt :

- Chớ có nhiều lời. Hãy lấy võ công ra thi thố sẽ biết là thực hay hư.

Lão quái nhân bịt mặt cười ghê rợn :

- Nếu thế, chớ trách lão phu sao ra tay hiểm.

Ngọn chưởng lão quái nhân bịt mặt đồng thời vỗ tới một cái, tức thì bóng chưởng chụp trùm xuống Đinh Hương.

Bóng chường quái dị hiêm thấy trong chốn giang hồ.

Đinh Hương cười nhạt :

- Cho người tháo lui!

Cánh tay của nàng cất lên.

Làn chỉ phong màu sắc bắn xẹt tới lão quái nhân bịt mắt.

Thình lình, lão quái nhân bịt mắt la quái gỡ :

- Thiên La Tử!

Trong tiếng la đó lẫn lộn tiếng ré từ cửa miệng của lão quái nhân bịt mắt.

Đã thấy lão quái nhân bịt mắt bay ra ngoài hai trượng, đứng lên loạng choạng, tay phải ôm lấy cánh tay trái.

Đó là một lỗ thủng máu đào phun ra lai láng.

Đinh Hương thét :

- Hãy nộp mạng cho ta!

Nàng lắc mình tới toan bắn ra đao chỉ ảnh màu sắc tiêu diệt lão quái nhân bịt mắt.

Nhưng lão này nhanh như làn sét, hô lên một tiếng quay mình phóng ngay xuống đồi.

Đinh Hương thấy thế bắn mình rượt theo lão quái nhân kia.

Rượt tới khu rừng già thì lão quái nhân bịt mắt đã mất dạng tìm mãi vẫn không ra.

Đinh Hương tìm hoài không ra kẻ địch, phần lúc đó trời đã khuya nên nàng không thể tiến xa hơn được.

Nàng phóng đi một lúc thấy có ngôi chùa hoang sơ, ánh đèn leo lét chiếu ra ngoài.

Đinh Hương cảm nghe trong mình hơi mệt mỏi vì mấy hôm rồi nàng cứ mãi bồn ba nên định vào chùa xin nghỉ nhờ đêm nay.

Đinh Hương bước tới đưa tay gõ cửa chùa.

Một lúc chợt nghe tiếng giày cỏ đi lép xép giẫm trên mặt đất rồi thì một lão tăng nhân xuất hiện.

Lão tăng nhân tuy là người tu hành nhưng mặt mũi gian ác, hung hiểm vô cùng.

Lão tăng nhân chấp tay :

- Mô Phật, nữ thí chủ có chuyện gì tới cửa Phật xin cho bản tăng được rõ?

Đinh Hương thi lễ :

- Tiểu nữ lỡ đường muốn vào đây xin tá túc một đêm rồi sáng mai lên đường.

Cặp mắt sáng rực của lão hòa thượng đảo qua một cái, rồi gật đầu :

- Mô Phật. Nơi đây chỉ có một mình bản tăng tu hành, nên thiếu thốn mọi thứ, xin nữ thí chủ cứ tự tiện vào hậu liêu yên giấc.

Lão hòa thượng cầm đèn soi đường cho Đinh Hương đi theo vào phía sau chùa.

Lão trở căn phòng còn trống bảo Đinh Hương :

- Thí chủ tự tiện việc nghỉ ngơi, bản tăng còn lo việc kinh kệ đêm nay.

Nói xong lão hòa thượng trở lên.

Lát lâu nghe có tiếng kinh kệ vang lên phía trước. Đinh Hương đóng cửa phòng rồi lên giường nằm tịnh dưỡng.

Trong khi Đinh Hương vừa muốn thiếp đi trong giấc ngủ thì thành linh có người xô cửa phòng tiến vào. Đinh Hương liền ngồi dậy định thần nhưng chưa kịp hỏi thì người kia đã dùng lối truyền âm nhập mật :

- Hãy theo ta ra ngoài sau cho mau.

Giọng nói rất là quen thuộc. Đinh Hương rúng động trong lòng tức thì theo người kia tiến ra phía sau chùa.

Hai người tới một cây cổ thụ rậm lá dừng lại.

Đinh Hương đưa mắt nhìn kỹ dưới bóng trăng khuya bất giác nàng kêu lên sững sốt :

- Sư thúc đây à?

Thực vậy, vị kia chính là Tiên Viên Công sư thúc của Đinh Hương.

Tiên Viên Công gật gù :

- Chính là sư thúc đây.

- Sư thúc gọi tiểu đệ có chuyện gì không?

Tiên Viên Công trở vào chùa :

- Hiền đệ nữ không biết ngôi chùa này là sào huyệt của bọn Tứ bảo hay sao?

Đinh Hương kinh hãi :

- Sư thúc, có lẽ nào...

- Hiền đệ nữ hãy chờ một lúc sẽ có chuyện lạ xảy ra.

Hai người hướng vào trong chùa chờ đợi.

Lúc đó tiếng kinh kệ cũng vừa im đi.

Liền đó một tiếng nổ chấn động phía sau hậu liêu đúng nơi căn phòng Đinh Hương vừa rời bỏ.

Một cuộn lửa khói bốc lên rồi chợt tắt.

Đinh Hương bàng hoàng :

- Thật là nguy hiểm. Sư thúc hãy tìm ác tăng kia.

Nàng toan phóng đi thì Tiên Viên Công đã ngăn lại :

- Hiền đệ nữ không cần phải theo hấn làm gì, chúng ta hãy lo chuyện khác hay hơn. Ta cũng vì hiền đệ nữ mà tới đây.

- Sư thúc có chuyện gì cần kíp hay không?

- Hiện bọn Tứ bảo đã thỉnh mời một số đông quái nhân, dị khách trong giang hồ đang bữa một màn lưới bay vây hiền đệ nữ, chỉ sợ rằng sức đơn độc không thể chống lại.

Đinh Hương cắn răng :

- Tiểu đệ cũng biết chúng sẽ cầu viện nhiều nơi, nhưng chuyện đã như thế thì không thể chùn bước được. Sư thúc có gặp Vong Mạng lão nhân và Ảnh Tử Nhân hay không?

- Hai lão kia nhờ ta hẹn với hiền đệ nữ gặp nhau đêm mai tại khu rừng phía đông.

- Thế à. Vậy bây giờ...

- Nhưng giờ ta đã gặp hiền đệ nữ rồi thì hãy cùng ta tới đó sớm hơn cũng được.

Hai chiếc bóng cùng phóng đi nhanh.

Khuya lại, Tiên Viên Công và Đinh Hương đã tới nơi hò hẹn.

Đó là một ngôi chùa bỏ phế lâu đời.

Tiên Viên Công tiến lên thềm gõ cửa gọi mấy tiếng.

Từ trong một bóng người bước ra. Coi lại thì đó chính là Vong Mạng lão nhân.

Đinh Hương mừng rỡ :

- Vong Mạng thúc thúc đây rồi!

Lời chưa kịp dứt chợt nghe tiếng ré từ nơi cửa miệng của Tiên Viên Công.

Lão nhân lão đảo rồi ngã xuống đất, chết liền tại trận.

Tình hình diễn ra ngoài sức tưởng tượng của Đinh Hương.

Cho nên nàng sửng sốt một lúc mới có phản ứng.

Đinh Hương thét :

- Người là ai?

Ngọn chướng của nàng theo tiếng thét huy động tới.

Vì nàng biết đó chỉ là Vong Mạng lão nhân giả hiệu nên mới ra tay hiểm độc giết chết Tiên Viên Công như thế.

Nhưng chiếc bóng kia đã cười khà một tiếng rồi theo thân pháp kỳ ảo lắt mình đi mất dạng.

Đinh Hương có muốn rượt theo cũng chẳng còn kịp nữa rồi.

Nàng chỉ đành ở lại chờ sáng chôn cất Tiên Viên Công, rồi tìm chỗ ẩn náu sao cho tới tối đêm đó.

Đinh Hương trở lại ngôi chùa để gặp Vong Mạng lão nhân và Ánh Tử Nhân vì không hiểu hai vị thúc thúc này gọi nàng tới có chuyện gì quan trọng hay không.

Đinh Hương đến nơi đã thấy Ánh Tử Nhân đứng chờ nàng từ bao giờ rồi.

Nàng chào mừng vị thúc thúc rồi hỏi :

- Ánh thúc thúc có điều gì chỉ giáo hay chăng?

- Hãy vào trong này thì rõ.

Đinh Hương theo Ánh Tử Nhân tiến vào trong đại điện.

Trong này đã có thắp sẵn đèn bạch lạp đủ soi sáng khắp tòa đại điện.

Ánh Tử Nhân bảo Đinh Hương :

- Hiền đệ nữ hãy quay nhìn trên bàn kệ thì rõ.

Đinh Hương nghe theo quay nhìn lên chưa kịp thấy gì cả chợt nghe một luồng khí ẩn ngay tử huyệt sau lưng mình.

Bất giác nàng thét :

- Ai vậy?

Ánh Tử Nhân cười khà :

- Ánh Tử Nhân.

Đinh Hương sửng sờ :

- Ánh Tử Nhân, sao thúc thúc lại hành động như thế?

Ánh Tử Nhân cười ghê rợn :

- Chẳng có gì, hôm nay ta phải lấy cái tiểu mạng của ngươi.

Đinh Hương rúng động :

- Thúc thúc, tại sao có chuyện kỳ lạ như thế này?

- Chẳng có gì kỳ lạ cả. Thấy người quá bạo hành chốn võ lâm ta phải ra tay hành đạo khử ác trừ tà.

Đinh Hương vận công lên đề phòng :

- Thúc thúc, thúc thúc quên đi tình gia phụ và thúc thúc năm xưa hay sao. Thúc thúc đã bảo trả thù hộ cho tiểu diệt sao hiện giờ thúc thúc quên đi?

- Ha ha... đại trượng phu càng quên nhiều càng tốt, và vô độc cũng không thành người được.

Đinh Hương tháo mồ hôi :

- Nói như thế hiện giờ thúc thúc định làm gì đây?

- Đã bảo lấy cái tiểu mạng của người.

Đinh Hương rung mình, biết có đột biến xảy ra nhưng hiện giờ chẳng còn cách nào cứu vãn được.

Trong khi Ánh Tử Nhân hỏi :

- Nay người còn điều gì trời trăng hay không, hãy nói mau rồi ta đưa hồn người về dị cảnh.

Ngón chỉ của lão ta ấn vào tử huyệt sâu hơn, chỉ cần vận công một cái là Đinh Hương lìa bỏ cõi đời.

Cũng trong giờ phút đó.

Chợt có tiếng thét chấn động :

- Hãy ngưng tay!

Liền theo tiếng thét đó một bóng người lẹ như làn sét đã tới phía sau lưng Ánh Tử Nhân.

Đồng thời mũi trường kiếm trong tay người đó cũng đã chĩa vào nơi yếu huyệt của lão ta rồi.

Đó là một thiếu niên mặt mũi anh tuấn, cực kỳ hào khí bốc mờ trên gương mặt.

Ánh Tử Nhân vừa toan ấn mạnh vào tử huyệt của Đinh Hương thì hình có người điếm ngay tử đạo của lão thì lão ta kinh hoàng vô tả.

Nhân vật nào khinh công quá cao thâm đến nỗi tới sau lưng lão từ bao giờ chẳng hề hay biết.

Lão nhân run run :

- Người là ai?

- Đường Thế Dân!

Bất giác thân hình Ánh Tử Nhân rung động.

Đinh Hương nghe xưng tên thì phấn khởi tinh thần, hô lớn :

- Đường đại ca hãy cẩn thận, lão này quỷ quyệt vô cùng.

Đường Thế Dân lạnh như nhà mồ :

- Hãy buông nàng ra, bằng không hồn người chẳng còn.

- Ta buông nàng để người giết ta sao?

- Ta hứa sẽ không giết người. Nếu người bằng lòng ta đếm đến tiếng thứ ba sẽ cùng buông một lúc.

- Được rồi, người cứ đếm.

Đường Thế Dân đếm tới tiếng thứ ba thu hồi lưỡi kiếm lại, nhưng vẫn đề phòng sự tráo trở của đối phương.

Hình như Ánh Tử Nhân cũng khiếp thẳm võ công thần kỳ của Đường Thế Dân nên không dám trái lời, thu ngọn chỉ rồi lách mình ra ngoài xa.

Đinh Hương quay mình lại, chưa kịp nói gì thì Ánh Tử Nhân đã phóng ra khỏi tòa đại điện rồi.

Đường Thế Dân nhìn Đinh Hương trong khi nàng nhìn chàng vô cùng sửng sốt.

Nàng sửng sốt vì mới hôm nào bộ mặt của Đường Thế Dân xấu xí vì thương tích, giờ anh tuấn tuyệt vời như thuở nào.

Dung mạo chàng hồi phục lại hoàn toàn.

Vì sao vậy?

Nguyên vì sau khi Đinh Hương trao Đường Thế Dân cho Sinh Tử Thủ rồi lão nhân đưa chàng vào trong hang động tận tình chữa trị.

Gần ba tháng sau đó Đường Thế Dân mới lành bệnh được, Sinh Tử Thủ phát giác trong túi chàng có lá thư của Độc Thủ Tiên Cô nên đã chữa luôn dung mạo của chàng.

Nhờ đó chàng bình phục lại như xưa.

Đường Thế Dân thấy Đinh Hương nhìn mình thẳng thốt thì tủm tỉm cười :

- Hiền muội ngạc nhiên lắm sao?

Đinh Hương gật đầu :

- Tiểu muội không ngờ đại ca phục hồi dung mạo lại như thế.

Đường Thế Dân nói :

- Để lát nữa đại ca sẽ thuật câu chuyện cho muội nghe. Hiện giờ đại ca muốn biết lão vừa rồi là ai? Sao lại muốn giết hiền muội.

Đinh Hương đáp :

- Vị vừa rồi là Ánh Tử Nhân, thúc thúc của tiểu muội, chưa rõ tại sao lão lại hành động quái gở như thế.

Đường Thế Dân chợt “à” lên một tiếng.

Khi ấy chợt thấy có hai chiếc bóng xê vào trong đại điện.

Đinh Hương lẫn Đường Thế Dân vận công lên đề phòng mọi chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Đinh Hương chú mục nhìn kỹ, vùng à lên :

- Vong Mạng sư thúc, Đồng Tử Nam tiên bối đây rồi.

Nhưng nàng cũng rất lấy làm chấn động nhìn thẳng vào mặt Vong Mạng lão nhân coi thực hay giả.

Vì đêm qua đã có Vong Mạng lão nhân giả hiệu từng giết chết Tiên Viên Công, sư thúc nàng.

Giờ cũng lại Vong Mạng lão nhân xuất hiện không biết là điềm dữ hay điềm lành.

Cho nên Đinh Hương sau khi thốt nhìn chòng chọc vào mặt Vong Mạng lão nhân.

Vong Mạng lão nhân kinh ngạc nói :

- Kìa! Sao hiền đệ nữ lại nhìn lão phu chăm chăm như thế, có chuyện gì xảy ra chẳng?

Đinh Hương thuật chuyện xảy ra đêm qua cho Vong Mạng lão nhân nghe.

Lão nhân à lên kinh dị, vừa phẫn uất vô cùng :

- Bọn nào giả mạo lão phu hành thủ tàn bạo? Quả thật ngoài sức tưởng tượng.

Đồng Tử Nam nói :

- Có thể đây là hành thủ của bọn Tứ bảo chẳng?

Mọi người vừa nói chuyện tới đây chợt thấy từ ngoài một chiếc bóng lắc mình vào.

Chiếc bóng ngưng lại.

Quần hùng hô to :

- Ánh Tử Nhân!

Thực vậy, chiếc bóng vừa vào trong đại điện không ai khác hơn Ánh Tử Nhân.

Đường Thế Dân thét :

- Hãy giết lão ta đừng cho chạy thoát.

Vong Mạng lão nhân quát :

- Ngăn hẳn lại, đừng để chạy khỏi.

Cùng lúc Đường Thế Dân huy động thanh trường kiếm toan thi triển chiêu Truy Hồn tam kiếm giết Ánh Tử Nhân.

Song Đình Hương đã thét :

- Đường đại ca chớ ra tay.

Đường Thế Dân ngưng bước lại, ngơ ngác nhìn Đình Hương chưa hiểu làm sao cả.

Tại sao lúc này Đình Hương từng bị Ánh Tử Nhân uy hiếp suýt lấy mạng nàng rồi giờ nàng lại ngăn cản không cho giết lão?

Đồng Tử Nam hỏi :

- Vừa rồi các hạ toan giết chết Đình Hương hiền đệ nữ phải không?

Đường Thế Dân hàm hồ :

- Chính là lão này đây!

Ánh Tử Nhân vùng la lên quái gở :

- Người nói cái gì thế tiểu tử?

Đường Thế Dân chưa kịp đáp thì Đình Hương đã gật gù :

- Thôi đã rõ cả rồi!

Dứt lời nàng quay sang Vong Mạng lão nhân buông trầm giọng :

- Thúc thúc, xin chú ra phía ngoài giữ gìn hộ cháu.

Vong Mạng lão nhân gật đầu đi liền.

Đường Thế Dân ngạc nhiên :

- Hiền muội, sao lại để cho hắn ra đi?

Đình Hương trầm tĩnh :

- Vong Mạng thúc thúc không chạy đâu, đại ca cứ yên tâm, chỉ vì tiểu muội lo ngại rừng có mạch vách có tai nên bảo chú ra ngoài canh giữ.

Những diễn biến lạ lùng khiến cho Đường Thế Dân không hiểu đâu là đâu cả.

Chàng trợn cặp mắt lên không thốt được câu nào.

Đình Hương quay hỏi Đồng Tử Nam :

- Nay Đồng tiên bối đã hiểu rõ mọi việc chưa?

Đồng Tử Nam gật đầu :

- Đã rõ cả rồi, hiện giờ có kẻ đang giả dạng Vong Mạng lão huynh và Ánh lão huynh để thi hành sứ mạng hiểm độc.

Bấy giờ Đường Thế Dân mới chợt hiểu la lên :

- Có kẻ giả dạng Vong Mạng tiền bối và Ảnh tiền bối sao?

Đinh Hương gật đầu :

- Đúng như vậy! Cách hóa trang của đối phương quả thật tài tình cực độ, khi đứng đối diện cũng không thể nào nhận ra được. Lúc này nếu không có đại ca thì tiểu muội bị hại rồi.

Đồng Tử Nam cau mày :

- Lối hóa trang của Vong Mạng hiền huynh vẫn có tiếng tăm lừng lẫy trong chốn võ lâm, ngờ đâu kẻ gian tà này thủ pháp lại càng cao thâm tuyệt đỉnh nhưng không hiểu nhân vật đó chính thực là ai?

Đinh Hương nghiêng rằng :

- Chính vì cái tài hóa trang tuyệt đỉnh của chúng mà sư thúc Tiên Viên Công của tiểu diệt bị hại rồi.

Đồng Tử Nam thở than :

- Đúng vậy, với cách hóa trang như thế, đứng gần cũng chẳng nhận ra, làm sao Tiên lão huynh biết trước mà đề phòng được. Cứ theo chỗ lão phu suy đoán thì đây chính là hành động của Tứ bảo chứ chẳng còn ai nữa. Có điều người trong Tứ bảo hiện nay không một ai biết cách cải trang tài tình đến thế, chắc chắn bọn chúng cậy nhờ kẻ khác giúp sức đây.

Đường Thế Dân trầm giọng :

- Như thế, chúng ta phải tìm cho ra thủ phạm coi thuộc hạng người gì đây. Muốn rõ, thì hãy chú tâm đến một nhân vật nào đó giỏi về cách hóa trang là có thể tìm ra manh mối.

Đồng Tử Nam tiếp :

- Đúng thế. Đây cũng phải nhờ lão Thâu Nhi trở tài kiến văn mới có thể định đoạt được, ngoài ra chẳng còn ai hơn lão nữa.

Chợt Ảnh Tử Nhân kêu lên :

- Vừa nhắc ma là có ma xuất hiện, nếu chẳng phải lão Thâu Nhi kia thì còn là ai chứ.

Thực vậy lúc ấy một chiếc bóng từ ngoài bắn vào điện thân pháp lẹ làng như quỷ mỵ hiện hình.

Người đó chính là lão Thâu Nhi.

Đinh Hương tươi cười nghênh đón :

- Vừa nhắc Thâu Nhi lão tiền bối là đến ngay, thật là may mắn cho bọn tiểu diệt.

Bọn tiểu diệt đang muốn cậy nhờ lão tiền bối một chuyện.

Thâu Nhi lão nhân cười khà :

- Vong Mạng lão huynh đã cho ta hay rồi. Cứ theo sự hiểu biết của ta thì cách cải trang đệ nhất đương kim không ai qua đại sư huynh của các vị lão Thiên Diện Khách. Song từ bốn mươi năm về trước lại có một đấng kỳ tài trong giang hồ gọi là Hư Ảo lão nhân cách hóa trang thật là tinh vi ảo diệu, trong khoảng thời gian nháy mắt lão có thể cải dạng ra một người khác nhau rồi. Chẳng những thế, lão tiền bối này còn có thể bắt chước giọng nói giống hệt không tài nào biết được. Mặc dù thế, Hư Ảo lão nhân trong vòng mấy chục năm nay không hiện thân trong chốn giang hồ, và nếu còn sống, lão đã ngoài trăm tuổi. Chắc chắn lão không làm chuyện này đâu.

Đường Thế Dân chen vào :

- Đây có thể do đồ đệ của lão Hư Ảo lão nhân hành động chăng?

Thâu Nhi lão nhân trì hoãn đáp :

- Từ lâu nay ta chưa từng nghe Hư Ảo lão nhân có đệ tử nào, nên không thể quyết đoán được. Nhưng nếu có thì có lẽ hắn đã hoạt động trong chốn giang hồ rồi.

Đường Thế Dân cười :

- Như thế, không phải hiện giờ tên đồ đệ Hư Ảo lão nhân bắt đầu hành động trên chốn giang hồ sao?

Thâu Nhi lão nhân buông trầm giọng :

- Lời nói đó nghĩ chẳng hề sai, nhưng nay chưa biết cái lai lịch của hắn cũng khó mà tìm ra được, chỉ sợ e hắn đứng trước mặt, bọn chúng ta vẫn chưa thể nhận ra.

Đinh Hương sáng ngời ánh mắt tuyệt đẹp :

- Dù sao thì chúng ta không thể cứ mãi tìm trong chốn giang hồ một cách vu vơ như vậy được, nay tiểu điệt có thiên kiến này chẳng hiểu chư vị sư thúc, tiền bối có nghe chẳng?

Thâu Nhi lão nhân hỏi :

- Hiền điệt nữ muốn nói gì?

- Theo thiên ý của tiểu điệt, thì hiện nay đối phương ăn quen mùi vị ngon lành chắc chắn sẽ còn trở lại chứ chẳng không, do đó chúng ta không thể không đề phòng được, hơn nữa tiểu điệt cũng có cái mưu nhỏ này.

- Hừ, cái con bé này mưu mẹo thì khá nhiều, hãy nói thử xem thế nào?

Đinh Hương buông nhẹ :

- Theo tiểu điệt nghĩ thì từ nay trở đi, chư vị thúc thúc hãy nên cải biến dung mạo chỉ trừ tiểu điệt và Đường tiểu huynh ra, vẫn cứ diện mạo như cũ để làm mục tiêu dẫn dụ bọn đối phương lộ diện, liền ra tay hạ thủ, đồng thời khỏi sợ phân biệt thật hay là giả mạo nữa.

Ánh Tử Nhân khen ngợi :

- Ý kiến rất hay. Hiện giờ chúng ta phải nhờ Vong Mạng lão huynh thi thố tài năng rồi. Đinh hiền điệt, Đường lão đệ hãy đi thay thế cho Vong Mạng lão huynh vào đây cho mau.

Đinh Hương gật đầu :

- Hay lắm. Đường đại ca, chúng ta cùng đi.

Hai người lắt mình ra khỏi tòa đại điện, ra ngoài thay thế cho Vong Mạng lão nhân quay vào.

Một chập sau đó.

Chợt thấy một chiếc bóng người lặng lẽ tiến ra trước mặt bọn Đinh Hương.

Theo bản năng tự vệ, Đường Thế Dân rúng động gờ thanh trường kiếm lên toan ra chiêu.

Đinh Hương ngó thấy vệt nắm tay chàng kéo lại :

- Đại ca lẩn thẩn quá đi.

Bây giờ Đường Thế Dân mới chợt tỉnh ngộ, nhận cho kỹ mới hay đó là Ánh Tử Nhân.

Chẳng những hình dung của Ánh Tử Nhân hoàn toàn khác lạ luôn cả cái bấu trên trán cũng biến mất.

Ánh Tử Nhân không có mở miệng, chỉ đảo mắt nhìn hai người một cái rồi lắt lư mấy lần là biệt dạng.

Đường Thế Dân hỏi :

- Hiền muội, cái bấu trên trán tiền bối đâu rồi?

Đinh Hương cười đáp nhỏ :

- Lão ta đã gỡ đi rồi, đó cũng chỉ là một cái bấu giả mà thôi.

Đường Thế Dân thề lưỡi, khen cách hóa trang của Vong Mạng lão nhân hay tuyệt diệu.

Liền đó từ trong đại điện hai chiếc bóng nữa thoáng ra ngoài.

Đó là hai vị với bộ mặt xa lạ chưa từng quen biết một lần nào, chỉ nhìn bộ áo quần mới hiểu đó là Vong Mạng lão nhân và Đồng Tử Nam.

Ai nấy đều lẳng lặng không mở lời cứ phóng đi nháy mắt là hút dạng đi rồi.

Chờ bọn lão nhân đi xa, bây giờ Đinh Hương mới bảo :

- Giờ chúng ta đi thôi đại ca.

Đường Thế Dân hỏi :

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

- đương nhiên là trở về thị trấn.

Đường Thế Dân chẳng hé nửa lời, cùng phóng đi với Đinh Hương.

Lúc ấy Đường Thế Dân đã trở lại trang phục ngày xưa, áo quần màu trắng chói lọi, từ xa đã có thể nhận ra.

Dọc đường Đinh Hương khẽ giọng :

- Nếu trong tình hình bên đối phương có xuất hiện, bất cứ xảy ra tình trạng gì đại ca chớ vội ra tay, tiểu muội đã có cách đối phó rồi. Đại ca chỉ nên chú ý một điều là chớ để cho chúng nó chạy thoát là đủ rồi.

Đường Thế Dân âm thầm :

- Ta sẽ làm theo lời hiền muội.

Đi độ khoảng chừng mười mấy dặm.

Đền đước nơi thị trấn đã sáng dần lên.

Chợt thấy có một chiếc bóng với bộ áo quần rộng thùng thình đang từ xa tiến lại.

Đường Thế Dân lạnh mắt nhận ra người kia là vị quái hòa thượng lúc nọ chàng từng gặp qua một lần.

Đó là Ngô Nhân hòa thượng.

Chàng nhủ thầm :

- Ô, lão cao tăng này đi đâu lúc ban đêm như thế

Nhưng Đinh Hương đã nghe lọt vào tai, thì thầm :

- Chớ có can dự vào chuyện người, ai có lập trường này.

Ngô Nhân hòa thượng đang phóng tới nhìn Đường Thế Dân chợt à lên một tiếng rồi thu bước.

Thấy vậy Đường Thế Dân cũng phải ngừng chân vòng tay thi lễ :

- Kính chào lão thiền sư, chẳng hay lão thiền sư hiện giảng lâm có điều gì chỉ giáo chăng?

Ngô Nhân hòa thượng trầm giọng :

- Lão bản tăng có một món vật mang tới cho Đường thí chủ.

Đường Thế Dân vội hỏi :

- Bạch Thiền sư là món vật gì vậy?

Ngô Nhân hòa thượng tiến lên mấy bước chỉ còn cách Đường Thế Dân có một tầm tay thôi :

- Thí chủ nhìn qua món vật là có thể thay đổi cái tâm trạng hiện giờ tức khắc.

Đường Thế Dân chợt vừa nhận ra Ngô Nhân hòa thượng có sự khác thường hơn lần gặp trước.

Nhưng cùng trong ánh chớp thời gian đó Ngô Nhân hòa thượng đã ra tay như làn chớp.

Chỉ vì hai người đứng cách nhau quá gần hơn nữa Ngô Nhân hòa thượng xuất thủ quá nhanh sự phản ứng của Đường Thế Dân dù có cũng chẳng còn hiệu quả nữa.

Trong tiếng ré thảm khóc nổi lên.

Đường Thế Dân bị Ngô Nhân hòa thượng quật bay ra ngoài ba trượng rớt trở xuống đất.

Đinh Hương thoáng nhận thét :

- Người muốn chết.

Ngọn chướng của nàng giở lên như làn sét.

Làn khí màu đỏ bắn vút tới Ngô Nhân hòa thượng hết phương tránh né hay chống đỡ.

Một tiếng kêu la trầm nặng nổi lên.

Tức thì thân hình của Ngô Nhân hòa thượng bay vút ra ngoài ba trượng vừa rống lên kinh hoàng :

- Thiên La Tử!

Rồi hấn loạn choạng bắn mình vào trong rừng cây nhảy mất đã hút dạng rồi.

Đinh Hương vì sự an nguy tính mạng của Đường Thế Dân nên không có rượt theo Ngô Nhân hòa thượng.

Nàng chỉ lách mình tới chỗ Đường Thế Dân nằm bất động ở dưới đất.

Hai mắt chàng nhắm tít lại, tình trạng có vẻ mê man đi.

Đinh Hương giơ bàn tay ngọc sờ vào mũi Đường Thế Dân xem chàng có thở hay không.

Nàng nghe hơi thở của chàng rất yếu ớt, chẳng khác sợi chỉ tơ mảnh trước làn gió nhẹ.

Đinh Hương hậm hực tự nhủ :

- Sớm đã có lo liệu tới chuyện này, tại sao lại sơ suất đến như thế?

Vừa nói, Đinh Hương vừa thò tay vào lòng lấy ra hai hoàn linh đơn nhét vào miệng Đường Thế Dân.

Sau đó nàng điểm vào nơi huyệt đạo trên mình của chàng, băng khuâng chờ một chập.

Cuối hết Đinh Hương thò tay nắm vào mạch đạo của Đường Thế Dân để xem phản ứng ra sao.

Bất giác nàng rung động tận đáy lòng.

Đường mạch của chàng gần như sắp tuyệt, tợ hồ không còn dò dẫm gì được nữa.

Cặp mắt đen lánh to của Đinh Hương chợt rơi giọt lệ lăn dài xuống má.

Nàng thốt giọng bi đát :

- Đại ca... không thể chết như thế này được... Đại ca...

Đinh Hương lật chàng nằm sấp lại, dùng bàn tay ngọc chắn ngang lưng chàng, rồi vận công cho chân khí của mình truyền qua cơ thể chàng.

Nhưng lạ thay, luồng chân khí từ lòng bàn tay nàng đưa đi là đã bị dội ngược trở lại.

Đinh Hương đành phải bó tay không biết phải làm cách nào cứu chàng được nữa.

Đinh Hương ngồi bên thân hình bất động của Đường Thế Dân nhìn chàng mà nước mắt chan hòa.

Quả thật chàng bị thứ độc chướng gì đánh trúng đây?

Đinh Hương vô cùng bối rối, đau thương đến cùng cực trong lòng vì không biết phải làm sao để cứu sống chàng.

Thình lình trong lúc đó.

Có chiếc bóng người xuất hiện như ma mị.

Chiếc bóng đứng chỗ lùm cây cách Đình Hương không bao xa, lặng lẽ giơ cánh tay lên :

- A di đà Phật!

Một giọng niệm Phật già dặn đưa tới tai Đình Hương.

Đình Hương giật mình quay lại nhìn, thì thấy chiếc bóng đang đứng phía sau lưng.

Nàng định thần nhìn cho kỹ coi đó là ai.

Vừa nhận ra đối phương Đình Hương thét :

- Người là ai?

Cánh tay của nàng giơ lên bắn ra làn sáng đỏ vờ Thiên La Tử lệ như chớp.

Chỉ nghe một tiếng kinh hãi rú lên.

Chiếc bóng kia bay ra ngoài vì đã trúng nhằm luồng Thiên La Tử của nàng rồi.

Song liền đó một tiếng long trời lở đất chấn động khắp cả vùng.

Đình Hương rúng động trong lòng :

- Chuyện gì đây!

Đình Hương bắn mình qua đình thần xem kỹ tại sân trường.

Nhiều mảnh thịt xương rơi dưới đất máu me lai láng, những mảnh vải bay tứ tung, khiến hơi thở của nàng bị căng thẳng lên.

Người chết là ai?

Là nhân vật đã từng thay hình đổi dạng chẳng?

Người chết dĩ nhiên có chất hỏa pháo trong mình nên bị nổ tung như vừa rồi.

Có thể đây là một cao thủ trong bọn Tứ bảo.

Đây rất rõ ràng sau khi kẻ kia bị chiêu Thiên La Tử của Đình Hương bắn nhằm ré lên một tiếng ngã xuống đất, chất hỏa pháo trong mình hấn phát nổ.

Kết quả hấn bị phanh thây ra mà chết.

Đình Hương lại nghĩ thật nhanh :

- Ô, tiếng niệm Phật vừa rồi có đúng là kẻ đã chết kia hay chẳng?

- Nghiệt hải vô biên, hồi đầu thị ngạn (Biển nghiệt khôn cùng, quay đầu là bến).

Giọng già dặn này phát ra từ phía rất gần chỗ Đình Hương đang đứng trầm ngâm.

Lẹ như chớp Đình Hương liền chuyển qua vị trí khác quét mắt nhìn coi nhân vật nào.

Chỉ thấy người vừa xuất hiện lại là Ngộ Nhân hòa thượng.

Đình Hương thét lạnh lạnh :

- Vậy thì ngươi phải chết!

Cánh tay ngọc của Đình Hương giở lên.

Làn sáng màu đỏ hồng tợ máu bắn tới Ngộ Nhân hòa thượng.

Ngộ Nhân hòa thượng la kinh hãi :

- Thiên La Tử!

Cánh tay áo rộng thùng thình của lão đại hòa thượng hất ra một cái.

Tức thì làn Thiên La Tử bị hóa giải trong vô hình.

Bất giác trong lòng của Đinh Hương rung động.

Đây là một thứ võ công chí thượng trong giang hồ thất truyền đã từ lâu năm rồi.

Ngộ Nhân hòa thượng lại biết sử dụng nó, chứng tỏ lão tăng công lực huyền thông vũ trụ rồi.

Bấy giờ Đinh Hương định thần nhìn kỹ Ngộ Nhân hòa thượng.

Sau đó nàng vòng tay thi lễ :

- Đại lão hòa thượng, xin ngài tha thứ cho cái tội hồ đồ của tiểu nữ, nay mới chính thực là ngài đây.

Ngộ Nhân hòa thượng nghe Đinh Hương nói như thế thì vô cùng kinh dị, hỏi nàng :

- Mô Phật. Sao lại có chuyện giả hay thật? Chuyện gì vừa xảy ra đây?

Đinh Hương đáp :

- Lúc này cách đây không bao lâu, có kẻ mạo nhận đại lão hòa thượng đi giết người, bị chiêu Thiên La Tử của tiểu nữ điểm trúng trọng thương bỏ chạy vào rừng chẳng hiểu sống chết thế nào? Hiện giờ lại thấy đại lão hòa thượng xuất hiện hóa giải được chiêu đó mà không có tổn hại gì nên tiểu nữ nghĩ chắc người lúc này đã giả dạng ra ngài chứ chẳng còn gì nữa.

Ngộ Nhân hòa thượng nghe vậy vô cùng sửng sốt.

Lão hòa thượng trầm nặng xuống :

- Lại có chuyện này xảy ra sao?

Vừa nói Ngộ Nhân hòa thượng vừa quét cặp mắt sáng ngời như hai vì sao nhìn qua sân trường.

Chợt lão hòa thượng ồ lên một tiếng vì vừa nhận ra Đường Thế Dân nằm dưới đất.

Ngộ Nhân hòa thượng khích động :

- Vị nằm kia chính là Đường thiếu hiệp phải chăng?

Đinh Hương gật đầu sâu thẳm :

- Bạch đại lão hòa thượng đúng như thế.

- Đường thiếu hiệp mang vết thương gì đây?

Đinh Hương buồn thảm :

- Tiểu nữ cũng chưa rõ chàng đã mang thứ độc công gì, hiện đang bối rối, kể đó đại lão hòa thượng giảng lâm.

Ngộ Nhân hòa thượng nói :

- Vậy thì để lão bản tăng xem bệnh tình của Đường thiếu hiệp coi trúng nhằm độc chủng gì đây?

Vừa bước đi Ngộ Nhân hòa thượng lại hỏi Đinh Hương :

- Hiện nay trong thiên hạ không có người thứ hai sử dụng được Thiên La Tử vì lối võ công này thất truyền từ mấy trăm năm qua rồi. Nữ thí chủ vốn thật là nữ đồ đệ của vị cao nhân, dị khách nào vậy.

Đinh Hương theo bên mình Ngộ Nhân hòa thượng đáp :

- Điều này... Tiểu nữ không thể nói ra, xin đại lão hòa thượng thứ tha cho vậy.

Ngộ Nhân hòa thượng không hỏi gì thêm nữa, tiến tới chỗ thân hình bất động của Đường Thế Dân.

Lão hòa thượng cúi xuống đưa bàn tay lướt đi trên thân hình của Đường Thế Dân xem xét một lúc.

Sau đó lão hòa thượng kêu lên hãi hùng :

- Rất là nguy hiểm, nếu trễ chừng một thời thần nữa là không còn cách nào cứu chữa được.

Đinh Hương vội hỏi :

- Đại lão hòa thượng, đây là thứ công lực gì gây thương tích cho Đường ca ca, mà tiểu nữ nhận mãi không ra?

Ngộ Nhân hòa thượng lặng trầm đi một chập như nghĩ ngợi, rồi khích động đáp :

- Lão bản tăng cũng lấy làm lạ. Kẻ mạo nhận giả dạng bản tăng làm điều hiểm độc chắc phải là người xuất gia. Nhưng người xuất gia thì không nên luyện thứ công lực tà ma này.

Đinh Hương nói :

- Bạch đại lão hòa thượng, có thể đối phương không phải là người đã xuất gia đầu Phật.

- Thế như thế nào?

- Theo tiểu nữ hiểu thì chỉ tại đối phương rất giỏi về lối hóa trang thay hình đổi dạng giống hệt đại lão hòa thượng gạt Đường ca ca đó thôi.

Ngộ Nhân hòa thượng vùng à lên một tiếng gật đầu liên liền sau cùng trầm giọng :

- Vậy thì đúng thật rồi. Đường thiếu hiệp đã bị Cô Âm Đoạt Phách Công tạo thành thương tích như thế. Cứ theo sự hiểu biết thiên cận của bản tăng thì những nhân vật luyện thứ tà công hiểm ác này chỉ có chừng độ vài người mà thôi.

Đinh Hương rúng động :

- Đại lão hòa thượng, là những nhân vật nào đây?

- Là những người trong môn phái Hóa Thân giáo ở tại vùng biên thù mới biết thứ độc công này.

Đinh Hương phấn chấn :

- Vậy thì đối phương là người trong tà phái Hóa Thân giáo phải chăng, đại lão hòa thượng.

- Có lẽ như vậy rồi, nhưng cũng có thể biết đâu những kẻ khác cũng lại luyện được thứ độc công tà đạo này.

Đinh Hương liền chuyển ý niệm :

- Đại lão hòa thượng, trong Tứ đại bảo người nào đã luyện thành thứ độc công?

Ngộ Nhân hòa thượng hỏi lại :

- Nữ thí chủ, tại sao thí chủ lại luôn luôn liên tưởng đến Tứ đại bảo như thế?

Đinh Hương nặng trầm xuống :

- Tối hôm nay đối phương từng có nhiều lần hóa trang gây thương tích cho nhiều người, trước đây chính tiểu nữ cũng bị họ cải dạng thành Vong Mạng lão nhân và đã thương suýt nữa mất mạng rồi. Lúc này người có chất lõi pháo trong mình nếu không là của Tứ đại bảo thì còn là ai vào đây?

Ngộ Nhân hòa thượng ngạc nhiên :

- Lại có chuyện như thế sao?

- Đúng vậy!

Ngộ Nhân hòa thượng trầm ngâm một chập, gật đầu :

- Cũng có thể đây là một mối nghi ngờ to tát. Vì nếu không thì trong chốn giang hồ hiện nay ai chủ xướng chuyện này? Còn người bị chất lõi pháo nổ phanh thây lúc này chính là kẻ đã hóa trang.

Đinh Hương sửng sốt :

- Đại hòa thượng bảo sao? Nạn nhân bị chất nổ tan thây nát cốt là một kẻ hóa trang à?

Ngộ Nhân hòa thượng gật gù :

- Nữ thí chủ, hiện giờ cứu người là chuyện cần thiết hơn hết. Sau này chúng ta sẽ bàn lại chuyện kia, tìm xem thủ phạm là ai. Nay nữ thí chủ hãy đứng bên ngoài làm hộ pháp, còn bản tăng thì lo chữa trị cho Đường thiếu hiệp. Nhớ lấy, chớ nên sơ suất trong khi ta chữa trị bằng không... hậu quả khó đo lường.

Đinh Hương vòng tay :

- Xin vâng lệnh đại lão hòa thượng.

Thốt xong nàng bản mình đi đứng phía ngoài làm hộ pháp cho Ngô Nhân hòa thượng trị bệnh cho Đường Thế Dân.

Đinh Hương cũng không quên quan sát kỹ kẻ bị chất nổ tiêu tan xương cốt, cũng không thấy gì lạ hơn nữa.

Trong khi đó.

Ngô Nhân hòa thượng thò tay vào túi lấy ra hai hoàn linh đơn nhai bỏ vào miệng Đường Thế Dân.

Lão hòa thượng dùng một đạo khẩu phong tống linh đơn vào đan điền của chàng.

Sau đó lão hòa thượng dùng chân công thâm vào người chàng.

Thời gian dần trôi trong bầu không khí nặng trĩu.

Đó đây im lặng.

Cảnh vật hoang vu.

Độ chừng một giờ sau, Đường Thế Dân từ từ hô hấp trở lại song còn yếu ớt.

Qua bóng tối thấy thân hình chàng động đậy.

Ngô Nhân hòa thượng vẫn ẩn song chưởng vào hai nơi đại huyệt của Đường Thế Dân thấu sang luồng lực đạo không ngừng.

Luồng lực đạo tràn trề như sóng biển chảy qua cơ thể của chàng thiếu hiệp giang hồ.

Bấy giờ đã thấy mồ hôi của Ngô Nhân hòa thượng toát ra ướt đầm cả thân mình.

Bởi vì trong khi chữa trị cho Đường Thế Dân, ngài đã hao hụt rất nhiều khí chân dương tinh khiết nhất.

Thêm nữa giờ sau.

Cuối cùng Đường Thế Dân tỉnh lại, thở phào một tiếng lớn từ từ mở mắt ra.

Ngô Nhân hòa thượng chỉ vì hao tinh lực quá nhiều nên phải tĩnh tọa vận hành công lực để phục hồi.

Đường Thế Dân ngồi phất dậy.

Trước tiên chàng quét mắt nhìn qua một cái.

Vừa nhận thấy Ngô Nhân hòa thượng tĩnh tọa vận công bất giác thần sắc chàng biến đổi.

Đường Thế Dân vụt đứng lên, gỡ ngọn chưởng vận công toan quật xuống đỉnh thiên linh tử của lão hòa thượng.

Nếu trúng ngọn chưởng này trong tình trạng đó Ngô Nhân hòa thượng sẽ chết liền tại trận.

Chợt Đường Thế Dân nghe một giọng nói êm dịu bên tai :

- Chớ có xông xáo, náo động. Lão đại hòa thượng này không đúng là lão ác tăng kia, chính ngài vừa tới và đã cứu sống Đường đại ca đó.

Đường Thế Dân sửng sốt :

- Đinh Hương, có chuyện như thế sao?

Đinh Hương lặng lẽ gật đầu mà không có đáp.

Đường Thế Dân định thần nhìn kỹ Ngô Nhân hòa thượng đang hành công dưới đất.

Sau đó, chàng lại gần Đinh Hương khẽ thăm :

- Đinh Hương, chuyện gì xảy ra đây?

Đinh Hương âm thầm thuật lại câu chuyện từ đầu chí cuối cho Đường Thế Dân nghe.

Đường Thế Dân như người vừa tỉnh bừng cơn ác mộng cứ ồ luôn miệng khi nghe Đinh Hương kể tới từng đoạn.

Cuối hết chàng nói :

- Hiền muội, theo ta thì những kẻ hóa trang toan sát hại bọn chúng ta phần nhiều có thể là bọn cao thủ trong Hóa Thân giáo chốn biên thùy, bởi hình như giáo phái kia từng hợp tác với Tứ đại bảo lâu rồi, chính Tiên Viên Công lão tiền bối bị phái ấy tiêu diệt chứ chẳng còn là ai nữa cả. Như vậy chúng tỏ Tứ đại bảo đã cho thiếp mời bọn Hóa Thân giáo tới để hiệp lực trừ chúng ta.

Đinh Hương lặng thầm đáp :

- Lời của Đường đại ca chí lý. Cũng có thể là như vậy lắm chứ chẳng không, sớm muộn gì chúng ta cũng nhận rõ chân tướng của chúng. Nay chúng ta hãy nên lưu tâm điểm này, bất cứ ai quen hay lạ tới gần thì cũng nên đề phòng chu đáo mới được. Như vậy chúng ta có thể tránh nguy hiểm xảy ra như vừa rồi xảy đến cho ca ca.

Đường Thế Dân gật đầu :

- Đúng như vậy, nếu vừa rồi ngu huynh lưu tâm một chút thì đâu đến nỗi bị hại. Trái lại, ta có thể tiêu diệt đi kẻ đã giả dạng đại lão hòa thượng đi rồi.

Ngẫm nghĩ một chập chàng nói :

- Vong Mạng lão nhân có biệt tài về cách hóa trang, vậy thì từ nay chúng ta cũng nên cải dạng ra hình thù khác để phá lại bọn chúng, lấy độc trừ độc có hơn không?

Nói xong, Đường Thế Dân liếc mắt nhìn qua Đinh Hương chờ đợi ý kiến của chàng.

Đinh Hương âm trầm đáp :

- Cũng hay. Nay chúng ta thấy cũng chẳng cần phải nhiều công phu dò hỏi làm gì, mà chúng ta nên chú hết tâm lực vào chuyện báo thù cho Phụng Hoàng trang là hay hơn. Vậy trước nhất chúng ta hãy vào Vân bảo để thi hành sứ mạng còn sót lại.

Đường Thế Dân sáng ngời cặp mắt :

- Đinh Hương, hiền muội từng hứa với ta là sẽ nói ra cái thân thể thực sự của nhân vật Đại Hành Quyết...

Xem tiếp chương 33 Vì nghĩa mà tự quyết

33. Chương 33 Vì Nghĩa Mà Tự Quyết

- Lúc này, giờ này trong cảnh ngộ này không thể nói rõ ra cho đại ca được.

Đường Thế Dân bắt giắc thở dài. Vậy là chàng phải đợi lần sau nữa mới có thể biết được nhân vật chính thống Đại Hành Quyết là ai.

Theo Đinh Hương thì nàng chỉ là kẻ thừa hành đại diện cho Đại Hành Quyết mà thôi.

Như đoán hiểu thấu tâm trạng của Đường Thế Dân, Đinh Hương cười thầm trong bóng tối :

- Đại ca cứ chờ có ngày sẽ rõ, hiện giờ theo như tiểu muội được biết thì chúng mình hãy còn trong vòng kiểm tỏa của đối phương, hãy lo chuyện đối phó là hơn.

Đường Thế Dân không nói gì nữa. Hai người đứng nhìn Ngộ Nhân hòa thượng hành công.

Một chập nữa.

Ngộ Nhân hòa thượng vận công hoàn mãn mở hai mắt sáng ngời như vì sao ra, rồi đứng dậy.

Lão đại hòa thượng tiến đến đứng gần bên Đường Thế Dân và Đinh Hương.

Đinh Hương lên tiếng trước :

- Đại lão hòa thượng, ân huệ của ngài để lại cho chúng tại hạ xin ghi tạc vào lòng không bao giờ quên được, nhưng đây là chuyện riêng tư không thể lẫn lộn với chuyện nhân vật Đại Hành Quyết được, ngài là người ngoại cuộc tiểu nữ thấy cũng không nên can dự vào.

Ngộ Nhân hòa thượng cười ha hả :

- Nữ thí chủ quả tình quá lạnh lẽo thì thôi, nay dùng những lời kỳ diệu để bịt mồm bản tăng đó phải chăng? Đúng vậy. Như bản tăng đây vốn là người ngoại cuộc cho nên không hề thiên vị bên nào cả, hề muốn là làm không muốn thì thôi. Song đối với Tứ đại bảo lão bản tăng có mối liên hệ cùng Ngộ Quả hòa thượng, sư đệ của lão bản tăng thì cũng có chút liên quan vậy. Mặc dù thế, bản tăng vẫn nghĩ sự nhân quả tuần hoàn trên thế gian này rất là khiếp sợ nên chuyện gì với mức độ vừa phải là được cho khỏi can phạm đến luật trời. Sát kiếp càng nhiều họa kiếp càng chồng chất chẳng có ích gì. Nữ thí chủ từng bảo rằng mình thay mặt cho Đại Hành Quyết, thi hành thiên mạng, vậy thì thí chủ có thể trả lời một câu hỏi của lão bản tăng hay không?

Đinh Hương trầm ngâm xuống :

- Đại lão hòa thượng, chuyện đẫm máu quá bi đát tại Phụng Hoàng trang năm xưa, từng bị hung đồ tàn sát đến chẳng còn một người nào sống sót, lại còn thiêu hủy cả toàn bộ trang trại. Đây chính là một cái đại ác trời không dung đất chẳng tha, cứ theo nhà Phật thì thiện ác đău đầu chung hữu báo, nếu trong giới võ lâm mất đi sự công bằng và chính nghĩa, thì há chẳng phải trong thiên hạ từ nay trở thành đại loạn hay sao?

Ngộ Nhân hòa thượng khe khẽ gật đầu :

- Đúng như thí chủ đã nói. Báo ứng nhưng đây là nói về thiên mệnh sẽ trả báo nhơn tiền, chưa nghe tới có người trả báo.

Đinh Hương cố cãi lại :

- Lời đại lão hòa thượng đã sai rồi. Nếu không ở nơi bàn tay người ra sức thì làm thế nào thực hành được cái quả báo đó.

Ngộ Nhân hòa thượng buông trầm :

- Nữ thí chủ. Cuộc báo thù trả hận nếu do nơi người thì không nên báo thay trời để thi hành thiên mệnh được.

Đinh Hương lạnh lùng vô phương :

- Đại lão hòa thượng, chẳng lẽ ngài không quan tâm tới chuyện làm hiểm độc của Tứ đại bảo hay sao? Nay đối phương đã gây đại ác bằng trời nếu không biết sám hối, ăn năn lại còn càng lúc càng ra tay độc hiểm, nếu không gặp điều may mắn đã có nhiều sinh mạng không còn rồi. Chính Tiên Viên Công tiên bối cũng bị chết trong những bàn tay đẫm máu đó. Nợ máu của bọn Tứ đại bảo ngày càng chồng chất chẳng lẽ chúng vẫn bối chịu bó tay chờ chúng thi hành thủ đoạn hay sao? Sự công bằng của võ lâm còn ở chỗ nào?

Ngộ Nhân hòa thượng hỏi :

- Phải chăng Tiên Viên Công là người Hộ pháp của Hóa Thân giáo?

Đinh Hương gật đầu :

- Đúng như vậy, nhưng Tiên Viên Công đã từ bỏ cái ma giáo này trở lại con đường chính đạo và bị sát hại. Hơn nữa lão tiên bối này có mối liên hệ thật sâu xa cùng nhân vật Đại Hành Quyết.

Đường Thế Dân từ nãy đứng nghe hai người đối đáp thủy chung không chen vào câu chuyện.

Khi nghe tới đây chàng mới chợt hiểu Tiên Viên Công vì liên hệ với Đại Hành Quyết nên mới bị chúng ra tay hiểm độc.

Một lúc, chợt nghe Ngô Nhân hòa thượng buông trầm :

- Nữ thí chủ, một lời sau cùng, nếu nay Tứ đại bảo chịu ngưng sự lưu huyết thì nữ thí chủ có bằng lòng nhận sự điều đình hay không?

Đinh Hương ngập ngừng rồi đáp :

- Chuyện tới đó sẽ hay, nhưng điều thứ nhất là tất cả những nhân vật từng nhúng tay vào máu Phụng Hoàng trang phải được đáp đền xứng đáng theo hình phạt của nó, song tiểu nữ khuyên đại lão hòa thượng chớ có nhúng tay vào vụ này.

Ngô Nhân hòa thượng chấp tay :

- Mô Phật! Lời đến đây đã dứt lão bản tăng xin cáo từ nhị vị.

Nói xong Ngô Nhân hòa thượng lắc mình mất dạng đi.

Bây giờ Đường Thế Dân mới mở lời :

- Hiền muội, nay chúng ta phải làm thế nào đây?

Đinh Hương nặng trầm :

- Cứ theo kế hoạch thi hành.

Đường Thế Dân lại hỏi :

- Có phải hiền muội bảo theo cách gây ông đập lưng ông, chúng ta lấy thủ pháp của họ đánh lại họ chăng? Chính trong lúc ấy.

Chỉ thấy trên không trung về hướng Phụng Hoàng trang bắn lên ba trái lửa màu xanh sáng ngời.

Khi lên tới không trung ba trái kia nổ tung rồi từ từ rơi xuống những đóm nhỏ lửa tắp.

Đinh Hương kinh hãi :

- Đây là cách báo hiệu của Tứ đại bảo, xem ra như thế chắc tại nơi Phụng Hoàng trang có chuyện gì xảy ra rồi chứ chẳng không. Đường đại ca, chúng ta hãy tới xem thế nào.

Đường Thế Dân ứng thanh :

- Vậy thì chúng ta cùng đi...

Hai người song song bắn mình đi.

* * * * *

Một bụi cây cách nơi sân cỏ Phụng Hoàng trang chừng năm mươi trượng.

Có vô số bóng người phóng đi phóng lại như mắc cửi.

Nếu chú mắt nhìn cho thật rõ thì thấy những người kia đang chạy vòng quanh trên một mảnh đất chu vi chừng tám chín trượng.

Hình như mảnh đất này có một bức tường vô hình ngăn cách nên những kẻ chung quanh không tài nào lọt vào trong được.

Lúc ấy trời trong sáng, nhưng ở nơi chu vi mảnh đất kia thì hơi lu mờ như bị một làn sương che phủ, làm cho cảnh vật cũng mập mờ.

Trông đám sương mù thật mỏng kia, đưa ra từng loạt tiếng quát tháo hò hét chấn động lẫn tiếng vũ khí va chạm nhau rộn người, nhưng lạ thay không thấy kẻ giao tranh.

Những chiếc bóng chạy vòng quanh đó hình như muốn đột nhập vào vùng sương mỏng, nhưng vừa xông tới là đã ré lên rồi tháo ra.

Đường Thế Dân và Đinh Hương khẩn cấp phóng tới sân trường chui ngay vào bụi cây rậm lá.

Bụi cây này cách sân trường chừng tám trượng nên nhìn rất rõ ràng.

Sau khi quét mắt nhìn qua sân trường một lượt Đường Thế Dân kinh ngạc thì thào :

- Bọn cao thủ Tứ đại bảo tới đây làm chuyện gì?

Đinh Hương lặng thầm :

- Muốn cứu người.

- Cứu ai?

- Đại ca có nghe tiếng binh khí giao tranh không. Bọn họ đang có người bị vây trong trận sương mù kia, nhưng họ dù muốn cứu đồng bọn cũng chẳng được.

Đường Thế Dân nhìn vào trận chợt nghĩ ra bật thốt :

- Đinh Hương, có phải đây là kỳ trận thất truyền của Thiên Ngoại Tổ Nữ hay không?

- Đúng vậy, chính là Thiên Ngoại Tổ Nữ chẳng sai.

- Người bị nàng bao vây là ai?

- Tiểu muội cũng chưa rõ. Lớp sương mù kỳ trận kia không làm sao nhìn thấu qua được, song chắc phải là một nhân vật võ công cao thâm tốt đỉnh chứ không phải tầm thường.

- Vậy thì chúng ta có nên tiếp tay cùng Thiên Ngoại Tổ Nữ hay không?

- Nếu cần Thiên Ngoại Tổ Nữ sẽ bảo cho chúng ta hay.

- Song Thiên Ngoại Tổ Nữ đâu có biết chúng ta đã tới nơi này?

- Tiểu muội đã dùng cách truyền âm bí mật báo tin cho Thiên Ngoại Tổ Nữ rồi.

Tới đây Đường Thế Dân lặng thinh không nói nữa.

Chàng thầm nghĩ Đinh Hương không phải tầm thường như những nhi nữ khác.

Do nhiều điểm hợp lại mà nhận xét thì nàng chính là tay trợ thủ đệ nhất của Đại Hành Quyết.

Thân thủ của Đinh Hương chỉ sợ e không kém gì chân hiện nay rồi.

Thình lình có tiếng thảm khóc ré lên từ trong trận kỳ đưa tới tai hai người.

Tiếng binh khí va chạm lúc đó cũng vừa im đi.

Có tiếng nói lạnh lùng như băng hà của Thiên Ngoại Tổ Nữ :

- Nay ngươi muốn tự quyết hay chờ ta ra tay?

Không nghe có tiếng đáp của đối phương.

- Công Tôn Long, ngươi hãy mở miệng đi. Muốn tự quyết hay chờ ta ra tay hành sự?

Đường Thế Dân chợt nói :

- Người bị vây trong trận kỳ kia chính là Công Tôn Long.

Bọn cao thủ Tứ bảo trước hiện tình muốn xông vào cứu nguy cho Công Tôn Long.

Giọng nói của Công Tôn Long nổi lên :

- Đã có ngày hôm nay thì tại sao lại có lúc ban sơ làm gì?

Thiên Ngoại Tổ Nữ nói :

- Ta phải chuộc tội với người.

Công Tôn Long buông trầm :

- Nay chúng ta không còn cách thức nào hòa hợp lại hay sao?

Thiên Ngoại Tổ Nữ cười lạnh lẽo như ma mị từ cõi âm hiện về dương thế :

- Đừng hy vọng hảo huyền vô ích. Ta đã làm một bước tức tiêu diệt cả cuộc đời, nếu không giết được người dù ta có chết cũng không được ngậm cười nơi chín suối.

Công Tôn Long run run :

- Hiền muội... quả thật...

Giọng nói của Thiên Ngoại Tổ Nữ sắc tanh mùi máu :

- Ta không còn thời giờ kéo dài thêm nữa, Công Tôn Long nay người đã khép nép mà nhận tội ác năm xưa cho rồi.

Công Tôn Long khiếp sợ :

- Thiên Ngoại Tổ Nữ, nếu người giết ta đi thì cũng đừng hòng gì sống sót được đâu.

- Hừ, ta đã chọn con đường tử vong rồi thì đâu còn muốn sống làm gì nữa. Công Tôn Long, mau đền tội ác!

Tiếp đó một tiếng bộp vang lên.

Liên theo đó có tiếng ré thảm khóc xé tan cả bầu trời đêm khiến cho mọi người đều khiếp đảm bay hồn.

Đường Thế Dân kích động :

- Hiền muội, gã Công Tôn Long nay đã chết rồi!

Đinh Hương nghiêng rằng :

- Đúng vậy. Hắn đã chết rồi. Chết để đền lại tội ác tày trời năm xưa.

Trong đám quần hùng chợt có một giọng thét chấn động lên :

- Chư vị, nay Bảo chủ đã chết đi rồi, chúng ta còn do dự gì nữa, hãy dùng chất lôi pháo hủy diệt ả tiện tỳ kia cho rồi.

Ngay lúc Đinh Hương thúc cùi chỏ vào hông Đường Thế Dân một cái :

- Đã đúng lúc rồi. Hãy xông vào trận chiến.

Ánh sáng ngọn lửa bốc cháy bùng lên.

Tiếp theo đó tiếng nổ vang dội cả sân tràng.

Đường Thế Dân tuốt thanh trường kiếm bắn mình tới thét :

- Bọn người tới số rồi!

Thanh Truy Hồn kiếm vung lên. Mấy tiếng rít thảm khóc. Tiếp đó ánh kiếm lóe tới, là tiếng rú thê thảm theo sau.

Bây giờ trận thế đã giải tỏa.

Màn sương khói mờ tan đi trong gió thoảng.

Đã thấy Thiên Ngoại Tổ Nữ ngồi dưới đất, cách chừng mấy trượng lại có tử thi Công Tôn Long nằm đó.

- Chúng ta hãy qua xem thế nào.

Khi tới gần bên Thiên Ngoại Tổ Nữ, quét mắt nhìn qua, Đường Thế Dân cảm thấy tình trạng khác thường.

Trong lòng cả hai cùng rúng động lên.

Đinh Hương run run gọi :

- Đại nương, người bị thương à?

Thiên Ngoại Tổ Nữ gật đầu :

- Ta mang thương tích rồi!

- Có quan hệ gì đến tính mạng không?

Chợt nghe Thiên Ngoại Tổ Nữ buông tiếng cười dài ảm đạm vô phương :

- Không quan hệ gì cả. Vì hiện thời cái gì, bất cứ cái gì cũng đã ảo diệt trong lòng ta rồi. Chuyện quan trọng vướng bận trong lòng ta mấy năm qua nay đã giải quyết xong. Hỡi ơi, đời người không thể nào đi sai một bước, trọn đời có sấm hối cũng chẳng xong.

Thiên Ngoại Tổ Nữ thở than khôn cùng, hiển nhiên đây là những lời hối hận, tự trách.

Đường Thế Dân chẳng hiểu gì cả, nhưng nghe giọng nói thì biết, tính mạng Thiên Ngoại Tổ Nữ đã nguy lắm rồi.

Khọt!

Một tiếng khô rợn rang lên.

Máu từ trong cuống họng Thiên Ngoại Tổ Nữ trào ra thành giọt bắn xuống đất.

Đinh Hương vịn lấy Thiên Ngoại Tổ Nữ lo âu :

- Đại nương, thế nào?

Thiên Ngoại Tổ Nữ lắc đầu, giọng rất yếu ớt :

- Không có gì quan trọng, nay ta thấy cần... phải đi về cõi đó... ta hối hận, ta ta...

Đinh Hương nghe giọng nấc lên kinh hãi :

- Đại nương, đại nương... không thể...

Đường Thế Dân cũng khiếp đảm :

- Bây giờ làm sao hử hiền muội :

Thiên Ngoại Tổ Nữ u sầu, hổn hển :

- Đinh Hương, hiền diệt nữ từng có nói với ta vài lần, có chuyện quan trọng muốn nói cho ta nghe, nay tuy chuyện gì trên thế gian này đối với ta coi như ảo diệt nhưng ta cũng muốn nghe hiền diệt nữ vài lời trước khi từ biệt cõi đời này.

Đinh Hương vội kề miệng vào tai Thiên Ngoại Tổ Nữ nói thì thào những câu gì đó.

Chợt nghe Thiên Ngoại Tổ Nữ à lên :

- Ô, chính hiền diệt nữ đây là...

Rồi không nghe tiếng Thiên Ngoại Tổ Nữ nói thêm gì nữa cả. Chỉ thấy cặp mắt của Thiên Ngoại Tổ Nữ trợn to lên, da mặt co rúm lại rất kỳ dị.

Toàn thân nàng run run lên, hiển nhiên là quá kích động trong giờ phút cuối cùng này.

Lại thấy hai cánh tay yếu ớt của Thiên Ngoại Tổ Nữ ôm ghì lấy thân hình kiều diễm của Đinh Hương, cặp mắt vô thần chợt ứa rịn hai dòng nước mắt.

Đường Thế Dân đứng ngoài xa, với những lời nói thì thào của Đinh Hương vừa rồi không nghe được một tiếng nào, hơn nữa chàng cũng không muốn nghe chuyện riêng tư của nàng làm gì.

Chàng chỉ ngược nhìn lên cảnh vật trời đêm im lặng.

Hơi thở của Thiên Ngoại Tổ Nữ đã mỗi mòn :

- Đây là... sự an ủi... cuối cùng của ta... Ta xin bái tạ... trời đất, Đinh Hương... con...

Chiếc đầu của Thiên Ngoại Tổ Nữ gục xuống, trong khi hai tay vẫn còn ôm lấy Đinh Hương, máu đầu chảy trên vai nàng.

Coi lại thì cặp mắt của Thiên Ngoại Tổ Nữ tròn tròn vo, nhưng đã thất thần rồi.

Đinh Hương như cảm thấy chuyện đã xong, nên khe khẽ thoát khỏi hai tay của Thiên Ngoại Tổ Nữ quay nhìn qua chột à lên một tiếng kinh hoàng.

Đường Thế Dân nghe tiếng quay mình lại, thì đã thấy Thiên Ngoại Tổ Nữ nằm ngay dưới đất.

Trong lòng chàng rúng động lên, tiến nhanh lại gần Đinh Hương cất giọng run run :

- Thiên Ngoại đại nương...

Đinh Hương ứa lệ, u sầu đáp :

- Nay Thiên Ngoại đại nương đã trở về chốn cũ rồi, nàng tự đoạn lấy mạch máu mình để tạ tội, chứ không phải vết thương gây cho nàng.

Đường Thế Dân khích động :

- Đinh Hương, tại sao Thiên Ngoại Tổ Nữ lại tự đoạn mạch máu quyền sinh như thế?

Đinh Hương trầm lặng giây lâu đáp :

- Chỉ vì nàng muốn tạ tội với một người đã khuất.

- Người đó là ai?

- Phụng Hoàng trang chủ.

Đường Thế Dân kinh ngạc tột bậc :

- Sao? Phụng Hoàng trang chủ à?

- Đúng vậy.

- Phụng Hoàng trang chủ là gì của nàng?

- Vị chính thê trước khi cưới người dì của đại ca.

- Vị chính thê?

- Phải. Trước kia hai người từng chung sống với nhau trong ba năm trời nhưng chỉ nàng không có thai ghen chi hết, nên không có con nối dòng, nàng khuyên bảo Phụng Hoàng trang chủ cưới thêm vợ bé, nhưng người như định không nghe theo. Sau đó đột nhiên nàng bỏ nhà ra đi, cố ý lui tới với Công Tôn bảo chủ, là kẻ đã có gia thất rồi, với mục đích làm cho Phụng Hoàng trang chủ buồn nên nổi trận lôi đình, viết thơ dùng những lời lẽ nặng nề thóa mạ nàng, sau đó mới cưới mẫu thân của Tiểu Tú Tử, vốn là dì của đại ca nay đã chết rồi.

Đường Thế Dân nghe qua trong lòng cực kỳ khích động. Sự bí ẩn này đây là lần đầu tiên chàng được nghe từ Đinh Hương.

Giọng chàng hơi run run :

- Rồi về sau thế nào?

Đinh Hương lau nước mắt :

- Lá thư ly dị đó khiến cho Thiên Ngoại Tổ Nữ đoạn trường. Nàng sinh ra oán hận Phụng Hoàng trang chủ vô biên, vì nàng cho rằng dưỡng của đại ca không hiểu rõ dụng tâm của nàng lại thóa mạ nàng quá lời cho nên lộng giả thành chân. Quả nhiên nàng ăn ở với Công Tôn Long thực tình, đó là hành động trả thù song trong thâm tâm nàng vẫn còn yêu thương Phụng Hoàng trang chủ. Trong thời gian sống chung với Công Tôn Long, nàng đã sơ ý tiết lộ câu chuyện bí mật với hắn, đó là chuyện quyền bí thư về một môn võ học tuyệt thế.

Đường Thế Dân vội hỏi :

- Rồi sao nữa Đinh Hương?

Đinh Hương trầm trầm :

- Công Tôn Long là một người có gia thất, dĩ nhiên cuộc tình tạm bợ đó đâu có thể kéo dài mãi đến trọn đời được, nên sau đấy chẳng bao lâu Thiên Ngoại Tổ Nữ bỏ đi. Nhưng nàng đâu có ngờ câu chuyện tiết lộ quyển kỳ thư kia làm hại cho Phụng Hoàng trang mang lấy họa sát không còn một người sống sót như thế. Sau khi Thiên Ngoại Tổ Nữ hay tin này trong lòng vô cùng hối hận thề quyết báo thù cho người quá cố, và hôm nay thì nàng đã toại nguyện rồi.

Đường Thế Dân nghe tới đây quá khích cảm cú đầu làm thỉnh không nói gì nữa cả.

Chàng không ngờ trên thế gian này lại có một cuộc tình éo le khúc chiết đến thế.

Giây lâu chàng hỏi :

- Có phải chính đích thân Thiên Ngoại Tổ Nữ đã nói với hiền muội những điều này chẳng?

Đinh Hương gật đầu :

- Đúng vậy, chính nàng đã nói với tiểu muội câu chuyện đó, và nàng bảo chỉ nói có một mình tiểu muội nghe thôi.

Đường Thế Dân ngạc nhiên :

- Là thay, tại sao Thiên Ngoại Tổ Nữ lại chỉ nói riêng với hiền muội mà thôi vậy.

- Bởi vì lúc trước tiểu muội từng có hỏi qua nàng chuyện này, nay tiểu muội đã hiểu phần lớn thì nàng không thể nào chẳng nói ra được.

Đột ý niệm thoáng vụt qua óc Đường Thế Dân.

Chợt chàng hỏi nàng :

- Hiền muội, phải chăng Thiên Ngoại Tổ Nữ chính là nhân vật chính thống Đại Hành Quyết.

Đinh Hương lắc đầu :

- Hoàn toàn không phải nàng.

Đường Thế Dân nhớ tới lời hứa của Đinh Hương lại tiếp :

- Hiền muội, vậy thì nhân vật chính thống Đại Hành Quyết chính thực là ai đây?

Đinh Hương hơi gắt :

- Đại ca bảo tiểu muội làm thế nào nói với đại ca nghe đây. Đại ca cũng phải nghĩ trong bóng tối chung quanh chúng ta hiện giờ có bao nhiêu lỗ tai đang sẵn sàng nghe câu chuyện bí mật này... hãy chờ lúc khác vậy thôi.

Bất giác Đường Thế Dân thở dài :

- Cũng được.

Đinh Hương nói :

- Hiện giờ chúng ta hãy lo liệu chuyện Thiên Ngoại Tổ Nữ trước, rồi chắc không bao lâu nữa bọn Tứ đại bảo kéo tới đây đông đảo có thể không chừng.

Đường Thế Dân gật gù :

- Đúng vậy. Vậy thì nay ngu huynh có đề nghị này: Chúng ta chôn cất Thiên Ngoại Tổ Nữ xong xuôi và cứ ở đây chờ đợi, sau cái chết của lão Công Tôn Long, chắc chắn chúng sẽ kéo rốc tất cả hảo thủ trong Tứ đại bảo đến. Vậy thì chúng ta giải quyết lần cuối cùng này còn hơn là mãi đi tìm những kẻ thù riêng rẽ.

Đinh Hương trầm lặng :

- Ý kiến rất hay.

Đường Thế Dân phấn khởi :

- Vậy thì hiện giờ hiền muội hãy mang thi thể Thiên Ngoại Tổ Nữ đi nơi khác, một mình ngu huynh ở lại đây dẫn dụ bọn chúng, ngấm ngấm chờ cơ hội ra tay, hiền muội thấy thế nào?

Ngẫm nghĩ một chập Đinh Hương tán đồng :

- Rất hay. Đại ca hãy nhớ cho rõ đây: Trong bọn Tứ đại bảo đại ca hành thủ nên chừa lại tên Vân Minh Hoàng, hấn cụt một cánh tay, vốn là Đại bảo chủ của Lôi bảo từ xa mới về, còn tên Giản Bá Tú, Đại bảo chủ Hỏa bảo, nếu có xuất hiện thì phải giết liền chớ cho chạy thoát. Đại ca nên cẩn trọng cho lắm mới được, và trong khi hành động phải nhanh chóng, chuyện gì đáng làm là làm ngay đừng để mất cơ hội còn một điều nữa chúng ta phải thay hình đổi dạng tức khắc mới kịp, làm vậy sẽ dễ dàng hành động, đồng thời phát giác kẻ mạo nhận tức thì. Xin đại ca ghi nhớ lấy.

Đường Thế Dân mạnh dạn :

- Ngu huynh xin ghi nhớ chẳng hề sai.

- Hay lắm, tiểu muội đi đây.

Liền đó, Đinh Hương bế xốc cái tử thi của Thiên Ngoại Tổ Nữ phóng mình mất dạng.

Đường Thế Dân nhìn theo sau lưng chiếc bóng diễm kiều của Đinh Hương trong lòng vô cùng cảm khái.

Giây lâu, phương đông đã ứng hồng.

Trời sắp sáng.

Cảnh vật buổi sáng sớm hãy còn lờ mờ vì sương mù đêm khuya còn sót lại.

Thình lình, Đường Thế Dân nhận thấy một đạo võ sĩ khiêng một chiếc kiệu phóng tới sân trường.

Hai bên và trước sau đều có võ sĩ hộ vệ chặt chẽ.

Chiếc kiệu kia dừng lại.

Có một ả thiếu nữ mặc áo trắng đứng gần chiếc kiệu từ xa Đường Thế Dân đã có thể nhận ra đó là Hồng Tiểu Ngọc rồi.

Bình nhật Hồng Tiểu Ngọc vốn thích mặc đồ hồng đỏ, nhưng nay vì tang cha Hồng bảo chủ nên nàng vận toàn trắng.

Người trong kiệu kia là ai?

Tại sao Hồng Tiểu Ngọc lại cùng đi với chiếc kiệu và tới nơi này để làm gì?

Đường Thế Dân vận nhãn nhìn qua đám võ sĩ thấy toàn là những kẻ tầm thường.

Đây chắc là họ tới để lo mai táng cho những cao thủ đã bị tử thương tại sân trường trong đêm qua.

Hiển nhiên Đại Hành Quyết không muốn giết những tên võ sĩ vô danh và vô can này làm gì.

Khi ấy màn kiệu vén lên.

Một người đàn bà áo đen từ trong kiệu bước ra tuy không nhận rõ mặt mày, nhưng trông qua dáng điệu là một người có địa vị cao sang trong xã hội.

Song người đàn bà kia dáng rất lạ, Đường Thế Dân chưa từng được gặp qua lần nào cả.

Chàng tự nhủ :

- Lạ thay, phụ nhân kia là ai?

Trong khi người đàn bà vẫy tay :

- Bọn ngươi hãy làm việc cho mau.

Mấy mươi tên võ sĩ tay cầm khí giới hô to một tiếng vang, rồi tiến vào sân trường.

Người đàn bà áo đen do Hồng Tiểu Ngọc đỡ, tiến lại chỗ thi thể Công Tôn Long.

Đường Thế Dân chợt thoáng trong đầu óc một ý niệm.

Chàng còn nhớ Hồng Tiểu Ngọc từng cho chàng hay là nàng còn bà mẹ ở Hứa Châu.

Như vậy người đàn bà kia chính là Hồng phu nhân chăng?

Ngờ đâu Hồng phu nhân đến hôm nay cũng lại hiện thân ra ở sân cỏ Phụng Hoàng trang này.

Người đàn bà kia u sầu nói :

- Công Tôn bảo chủ chết đi thật là thê thảm, hồi ơi, tự làm thì tự chịu, quả báo nhãn tiền, xưa nay không một ai chạy khỏi luật trời.

Hồng Tiểu Ngọc nói to :

- Thân mẫu, dù sao đối phương cũng không nên tàn sát đến như thế này được. Hành động quả thật độc hiểm vô phương.

Người đàn bà nói tiếp :

- Nay Tứ đại bảo tuy còn hình thức nhưng kể như tan rã thanh danh cả rồi, hiện giờ chỉ còn nơi sắp đặt cuối cùng của sư bá tổ, xem thử có ngưng đi cuộc đại lưu huyết hay không...

Xem tiếp chương 34 Công lực đã cùng

34. Chương 34 Công Lực Đã Cùng

Trong tình trạng này Đường Thế Dân cảm thấy không cần phải hiện thân ra làm gì, vì đám người này không có ai đáng cho chàng phải ra tay hành thủ.

Lúc ban sơ Hồng Tiểu Ngọc từng yêu thương Đường Thế Dân tha thiết vì chàng mà nàng đành khước từ cuộc hôn nhân của con trai Giản Bá Tu.

Nhưng giờ thì trái lại, chàng đã trở thành một kẻ cường thù của Hồng Tiểu Ngọc rồi, bởi vì chàng đứng về phía Đại Hành Quyết, hung thủ đã diệt thân phụ nàng.

Người đàn bà áo đen u sầu nói :

- Hồng Tiểu Ngọc. Con là con gái, sự hiểm ác, gian trá chốn giang hồ không thích hợp gì đối với con đâu, sau khi mọi việc xong xuôi con hãy theo mẹ trở về Hứa Châu sống với cảnh nhân nhã thanh tịnh là hay hơn.

Hồng Tiểu Ngọc cắn răng nói :

- Phong bảo vốn là sự nghiệp bao nhiêu công lao khó nhọc của thân phụ, có lẽ nào...

Người đàn bà than thở :

- Con ơi! Hiện nay may là ta còn sống sót lại trên cõi đời, để ăn ở cho hết cái mạng già này là quý hóa lắm rồi, còn muốn cạnh tranh hùng bá giang hồ làm gì.

Hồng Tiểu Ngọc nói :

- Tứ đại bảo oai hùng miền Bắc từ bấy nhiêu lâu nay, nay thế nào cũng không thể...

Người đàn bà áo đen thở dài :

- Đây là chuyện quá khứ. Sau khi chuyện này đồn đãi ra chốn giang hồ thì Tứ đại bảo còn cất đầu dậy nổi hay sao? Thanh danh không bị hủy diệt đi rồi à? Lại nữa Phụng Hoàng trang dù đã tiêu hủy, nhưng thanh danh vẫn còn chói ngời trong chốn võ lâm, và chúng ta cũng không thể nào từ chối cái trách nhiệm năm xưa được.

Những lời của người đàn bà thoát ra làm cho Hồng Tiểu Ngọc ngơ ngác im lặng luôn.

Trong bụi cây rậm lá Đường Thế Dân ẩn núp nghe rõ những lời của người đàn bà áo đen, chàng ngấm ngầm ca ngợi chuyện đại nhân đại nghĩa này.

Người đàn bà áo đen tiếp :

- Chắc con cũng đã biết qua rồi. Năm xưa cũng tại vì Phụng Hoàng song hiệp được quyển bí thư võ công tuyệt thế của giang hồ mà mang lấy tai vạ vào mình, còn Tứ đại bảo chỉ là tự rước lấy họa vào thân, mệnh trời như thế, nhân quả tuần hoàn làm sao tránh khỏi. Con đây là đứa con yêu quý của mẹ thì làm thế nào mẹ không lưu tâm tới vận mệnh tiền đồ của con được.

Những lời này rất có ý nghĩa, không phải là một phụ nhân tầm thường mà thốt ra được.

Hồng Tiểu Ngọc chột nói lớn :

- Mẹ. Nếu sự bá điều đình cùng Đại Hành Quyết không xong thì chắc chắn đối phương sẽ mạnh tay đối với chúng ta, chừng đó mẹ tính như thế nào?

Trầm ngâm một lúc người đàn bà áo đen nói :

- Nếu sự tình quả thật xảy ra như thế, thì tuy chúng ta đứng về phía phi nghĩa, song không có con đường nào sống khác hơn bắt buộc phải ứng phó với họ chứ biết sao.

Hồng Tiểu Ngọc hờn hờ :

- Con rất khâm phục sáng kiến của mẫu thân.

Đến đây tâm tình của Đường Thế Dân cảm thấy rất là mâu thuẫn.

Qua những lời của người đàn bà áo đen chàng cũng cảm thấy quý trọng, nhưng nghĩ tới cả Phụng Hoàng trang bị thảm tử năm xưa thì chàng nghĩ nhất định những kẻ thủ phạm nào có nhúng tay vào máu đều phải bị giết chết một cách thê thảm giống như họ đã làm vậy.

Huống hồ mãi tới nay Tứ đại bảo còn tạo ra nhiều huyết án tày trời làm sao dung tha cho được.

Mọi việc yên xong thì trời đã sáng.

Ngoài Công Tôn Long và một số cao thủ hữu hạng được mang trở về, còn lại tất cả tử thi chôn tại chỗ.

Một tên đầu mục tiến lên cung tay trước mặt người đàn bà áo đen :

- Kính xin phu nhân ban cho chỉ thị, nay mọi việc tại sân trường này đã xong xuôi.

Người đàn bà áo đen trầm ngâm một lúc nói :

- Hãy đưa mấy cái thi thể lên xe trở về rồi lo chuyện chôn cất.

Tên đầu mục vâng dạ, rồi tháo lui lo công chuyện.

Đường Thế Dân nhìn thấy xa xa có sẵn hai cỗ xe, chắc là để chứa xác chết trở về Bảo.

Mọi chuyện yên xong, bấy giờ người đàn bà áo đen mới lên chiếc kiệu cùng đám võ sĩ rời khỏi sân trường.

Sân cỏ Phụng Hoàng trang trở lại với hoang vu tịch mịch.

Đường Thế Dân thở dài một tiếng :

- Vậy thì ta cũng nên lui...

Kế đó chàng phóng mình ra khỏi Phụng Hoàng trang.

* * * * *

Đường Thế Dân trở về khách điểm nghỉ được nửa buổi, thức dậy dùng cơm trưa. Chàng lại nghỉ thêm một chập nữa là trời đã chiều.

Đường Thế Dân tiếp tục ăn buổi cơm tối do tên tiểu nhị dọn ra. Ánh đèn phản chiếu trên gương mặt chàng tuần tú như ngày nào.

Giờ phút này bên ngoài thật là náo nhiệt, song Đường Thế Dân lặng lẽ ngồi nhấp rượu đơn độc trong phòng.

Vừa cạn chung rượu thứ ba, chột tên tiểu nhị tiến vào phòng trình chàng một mảnh giấy :

- Xin công tử đọc xem.

Đường Thế Dân quét mắt đọc qua thì thấy trên mảnh giấy viết mấy chữ ngoằn ngoèo như sau :

“Hãy mau đến ngôi nhà hoang, chớ có trễ nải hỏng tất cả”.

Phía dưới không có chữ ký, cũng chẳng biết đó là dòng chữ của nhân vật nào cả.

Đường Thế Dân gấp rút hỏi tên tiểu nhị :

- Ai trao cho người mảnh giấy này?

Tên tiểu nhị đáp :

- Một thiếu nữ đưa qua phòng bảo trao lại cho công tử.

Đường Thế Dân ngẫm nghĩ rồi gật đầu :

- Thôi được, người hãy lui ra.

Tên tiểu nhị ứng thanh rồi tháo lui ra ngoài.

Đường Thế Dân cau mày nghĩ ngợi :

- Mảnh giấy này của ai? Nàng thiếu nữ kia là ai? Đinh Hương? Ngoài nàng ra thì hiện tại đâu còn ai lui tới với mình.

Nhưng tại sao chữ viết của Đinh Hương như thế này?

Sau cùng Đường Thế Dân quyết định chẳng quản điem dữ hay điem lành, cũng phải tới đó rồi sẽ hay.

Chàng chỉnh đốn lại y phục, tay cầm Truy Hồn kiếm ung dung rời khỏi khách điếm tiến thẳng tới ngôi nhà hoang.

Chỉ vì một loạt chuyện quái quỷ diễn ra khiến cho Đường Thế Dân lúc nào cũng canh phòng nghiêm ngặt dù võ công lẫn kiếm pháp của chàng hiện nay cao thâm đến không thể nào tưởng tượng được.

Chốc lát, chàng đã tới ngôi nhà hoang, đứng ngoài chờ đợi.

Thật lâu vẫn chưa thấy động tĩnh chi cả.

Đường Thế Dân đứng trước ngôi nhà hoang mà không tiến vào, đồng thời vận thánh lực tinh vi lắng nghe cho rõ.

Theo như lúc trước đây là chàng đã tự xô cửa bước vào trong rồi, song lần này thì khác.

Bởi chàng nhớ sự quỷ quyệt trong chốn giang hồ mấy lúc gần đây khiến chàng không thể tự phụ vào kiếm pháp thần kỳ của mình được.

Gần nửa giờ sau đó.

Chợt thấy một chiếc bóng thoáng hiện ra.

Nhìn chiếc bóng này bất giác trong lòng Đường Thế Dân rung động lên.

Vì chiếc bóng chính là Vong Mạng lão nhân.

Chỉ nghe Vong Mạng lão nhân buông trầm :

- Sao đây, bằng hữu lão phu chờ thiếu hiệp cũng lâu rồi!

Đường Thế Dân tiến bước lên rồi lại ngưng.

Chàng không thể phân biệt Vong Mạng lão nhân này là giả hay là thật.

Lần trước chàng đã bị lừa suýt toi mạng, lần này đã có bài học không ngoan đâu có dễ dàng gì hại chàng.

Sau cùng chàng hỏi :

- Bằng hữu kia là ai?

Vong Mạng lão nhân đáp :

- Chính là người của mình.

Nghe giọng nói thì quả thật là Vong Mạng lão nhân.

Đường Thế Dân lại tiến thêm vài bước, nhưng bất giác thân hình rúng động.

Chàng dừng bước lại lần nữa.

Chỉ vì chàng nhớ trước đây mấy hôm đồng bọn của chàng đã từng căn dặn ngoài chàng và Đinh Hương để mặt thật còn bao nhiêu đều hóa trang ra hình dạng khác.

Hiện giờ Vong Mạng lão nhân lại giữ bộ mặt nguyên vẹn, điểm này có chỗ quái dị rồi.

Tâm niệm của chàng thay đổi chớp nhoáng, càng đề cao cảnh giác hơn trước nữa.

Chàng chậm rãi hỏi :

- Bằng hữu là những vị nào đây?

- Là những vị đã từng chung sanh tử với chúng ta.

- Vậy thì Vong Mạng tiền bối hãy xuống đây để cùng tại hạ trò chuyện có điều quan trọng.

Vong Mạng lão nhân đảo mắt một vòng buồng trầm :

- Đường thiếu hiệp hãy vào trong nhà bàn chuyện đứng ngoài có điều bất tiện cho chúng ta.

Đường Thế Dân trầm mặt xuống :

- Song chuyện này rất khẩn cấp có liên hệ vô cùng.

- Khẩn cấp như thế nào đây?

- Tại hạ vừa mới gặp...

Nói tới đây Đường Thế Dân làm bộ đưa mắt nhìn chung quanh như coi có ai ẩn nấp rình nghe chuyện hay không.

Vong Mạng lão nhân cau mày :

- Thiếu hiệp gặp ai đây?

- Đại Hành Quyết? Chính thống.

- Sao đây. Đại Hành Quyết chính thống à?

Trong giọng nói của Vong Mạng lão nhân âm thanh rất là kinh khủng.

Đường Thế Dân thần bí :

- Đúng như vậy?

Vong Mạng lão nhân lộ vẻ bất bình thường :

- Hiện giờ Đại Hành Quyết đang ở đâu? Hắn có nói gì hay không?

Đến đây Đường Thế Dân vô cùng kinh dị trước cái cử chỉ quái lạ của Vong Mạng lão nhân.

Hơn nữa chàng cũng vừa phát giác thanh âm giọng nói của lão ta có phần lạ hơn Vong Mạng lão nhân hôm nọ.

Mặt nữa, tại sao Vong Mạng lão nhân nghe tới danh hiệu Đại Hành Quyết có vẻ như kinh hãi vô cùng.

Tại sao vậy?

Một hoài nghi càng tăng trưởng trong lòng của Đường Thế Dân.

Song chàng vẫn với bộ mặt lạnh lùng như nghiêm trọng vô cùng, để đánh lừa kẻ địch.

Chàng chợt hỏi :

- Đình Hương đã tới chưa?

Vong Mạng lão nhân đáp :

- Đến rồi. Đang ở trong căn nhà hoang này.

Đường Thế Dân lại nghĩ thêm một điểm khác.

Đó là tại sao Đình Hương tới rồi mà không chịu ra đây đón tiếp chàng.

Chàng lại tiếp :

- Chuyện của Đình Hương nay đã sắp xếp xong chưa?

Hơi ngập ngừng rồi Vong Mạng lão nhân ngạc nhiên :

- Công việc à? Việc gì của nàng nữa?

Đường Thế Dân chấn động lên :

- Đình Hương chẳng phải đi mời Thiên Ngoại Tổ Nữ lo đối địch với bọn kia hay sao?

Vong Mạng lão nhân như lấy làm quái dị lắm, ngừng đi một chập lão ta mới ngập ngừng :

- À, thì ra như thế. Nàng đã mời được Thiên Ngoại Tổ Nữ rồi.

- Thiên Ngoại Tổ Nữ đang ở đâu?

- Ở trong nhà hoang này đây, mọi người chờ thiếu hiệp tới xong xuôi là hành động ngay.

Đến đây Đường Thế Dân hoàn toàn đã hiểu nội vụ rồi.

Tinh thần chàng theo đó căng thẳng lên cực độ.

Quả tình Vong Mạng lão nhân này là Vong Mạng lão nhân giả hiệu mà thôi.

Thứ nhất, Thiên Ngoại Tổ Nữ đã chết từ đêm qua tại Phụng Hoàng trang đâu còn nữa để hiện diện nơi này.

Kể đó Đình Hương thì lo phụ trách việc mai táng Thiên Ngoại Tổ Nữ làm thế nào tới chốn này như vậy.

Điều này có lẽ chỉ vì đối phương không được hay tin nên mới hờ hênh đến thế.

Hiển nhiên ngôi nhà hoang này chính là địa bàn cạm bẫy dụ chàng sa vào lưới của chúng.

Mặc dù vậy, bề ngoài của Đường Thế Dân vẫn hòa hoãn như thường. Chàng nghiêm giọng :

- Vậy thì xin mời Vong Mạng lão tiên bối xuống đây. Đại Hành Quyết chính thống có chuyện khẩn cấp nhắn với lão tiên bối.

Vong Mạng lão nhân do dự :

- Thiếu hiệp không thể lên đây nói chuyện à?

Đường Thế Dân làm bộ gấp rút :

- Vong Mạng lão tiên bối, đây là chuyện riêng của lão tiên bối đâu có thể để cho mọi người biết được. Chúng ta nói xong rồi sẽ vào đấy cũng chẳng muộn gì.

Vong Mạng lão nhân như suy nghĩ một chút gật đầu :

- Thôi được.

Ứng thanh câu đó rồi Vong Mạng lão nhân từ trên nhà phóng xuống đứng cách Đường Thế Dân chừng một trượng.

- Quả có chuyện thần bí như thế sao Đường thiếu hiệp?

Đường Thế Dân đã nhận định rõ ràng nên trầm mặt xuống làm như sắp thốt ra những lời gì quan trọng lắm.

Giọng chàng bí mật :

- Vong Mạng lão tiên bối. Đây quả thật là một chuyện báo thù cực kỳ quan trọng, mà không thể nào tiết lộ ra ngoài được.

Miệng thì nói chân chàng tiến tới làm như chỉ cho một mình Vong Mạng lão nhân nghe thôi.

Lúc đó chàng chỉ còn cách Vong Mạng lão nhân chừng nửa trượng.

Bất giác Vong Mạng lão nhân như kinh hãi tháo lui trở lại mấy bước kích động :

- Chuyện báo thù như thế nào. Hãy nói nghe xem.

Đường Thế Dân vờ như chẳng thấy cứ tiến tới gần hơn rồi chợt cười khì lên :

- Ha ha... phép thay hình đổi dạng của các hạ kể cũng rất tinh vi đấy.

Vong Mạng lão nhân như rúng động :

-Ồ, chuyện gì...

Song liền đó một tiếng ré thảm khốc nổi lên từ nơi cửa miệng của Vong Mạng lão nhân.

- Chao ôi!

Thủ pháp của chàng thi triển lạ hơn lần sét trên mây.

Trên vai Vong Mạng lão nhân đã tuôn máu đào ròng ròng.

Đang lúc xuất kỳ bất ý, thanh Truy Hồn kiếm trong tay của Đường Thế Dân đã điểm tới.

Chiêu này là Truy Hồn nhất kiếm hiểm độc không thể nào tưởng tượng được dù cho bậc kỳ nhân cũng không sao chống đỡ kịp.

Nên Vong Mạng lão nhân bị chém trúng nơi vai một vết khá sâu.

Vong Mạng lão nhân tay kia bịt vai máu chảy xối xả, thần tình khấn trương tột độ :

- Đường Thế Dân, ngươi... ngươi định làm gì... lão phu vậy?

Đường Thế Dân lạnh như nhà mồ :

- Chẳng có gì, chỉ bắt buộc ngươi phải hiện nguyên hình coi ngươi là nhân vật nào?

Vụt!

Một đạo chưởng phong nặng như núi lở ào tới vị trí Đường Thế Dân, dĩ nhiên nhắm vào yếu huyệt.

Trong thân pháp Di Hình Đồ, Đường Thế Dân lắc mình một cái là đã như ma mị đứng chỗ khác.

Lạ hơn lần chớp Đường Thế Dân lại đưa ra chiêu Truy Hồn nhị kiếm thần bí vô song.

Lại một tiếng rú nổi lên.

Bên hông trái của Vong Mạng lão nhân thủng thêm một lỗ máu chảy lênh láng.

Thanh thần kiếm của Đường Thế Dân chưa thu hồi lại như lần chớp điểm ngay ngực đối phương.

Trong khi người kia đã tựa lưng vào vách tường hải hùng cực độ, còn toàn thân thì nhuộm máu.

Đường Thế Dân lạnh lùng :

- Đừng giấu nữa, các hạ quả thật là ai?

Người bị thương giả Vong Mạng lão nhân run run :

- Thiên Diện Khách!

Đường Thế Dân rúng động nhưng đã cười khà :

- Ha ha... Thiên Diện Khách. Người cũng có ngày này nữa hay sao. Nay hãy nhận tội cho mau.

Thiên Diện Khách chính là người giả dạng Vong Mạng lão nhân thở hào hển :

- Đường Thế Dân. Nay người chuẩn bị đối phó với lão phu như thế nào?

Giọng nói của Đường Thế Dân trầm trầm như quỷ mị :

- Đối phó như thế nào à? Chẳng có gì lạ cả, nay các hạ đã có cái biệt tài về cách thay hình đổi dạng, lại còn mô phỏng theo giọng nói của người, đó là nhờ nơi bàn tay và chiếc lưỡi. Vậy thì trước nhất ta chặt đứt hết hai cánh tay người để không còn cải trang được nữa, sau đó ta cắt lưỡi người để chẳng còn bắt chước giọng nói của người khác, gây huyết sát cho giang hồ. Người đã nghe rõ rồi chứ.

Thiên Diện Khách run run :

- Đồ người dám hành động.

Đường Thế Dân cười lớn :

- Có gì lại không dám. Bằng hữu. Thôi đừng để phí mất thời giờ, hãy mau mau nói rõ tội trạng của mình trước giờ lâm chung.

Liền đó có bốn chiếc bóng từ trong ngôi nhà hoang bắn xuống sân trường.

Bọn chúng vừa đặt chân tới đất là đã chia nhau vây chặt lấy Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân đã trông thấy song chẳng cần quay người lại, chỉ điểm nhẹ một cái.

Lưỡi kiếm đang ở giữa ngực của Thiên Diện Khách liền đâm thẳng vào.

Liền đó tiếng ré kinh hồn nổi lên.

Thiên Diện Khách run lên bần bật, máu từ nơi ngực phun ra thành vòi hết sức ghê rợn.

Phía sau lưng Đường Thế Dân giọng nói người biên thù nổi lên tợ sấm :

- Tiểu tử, Nay người có chịu thu hồi kiếm lại hay phải chết.

Cùng trong lúc đó.

Chao ôi!

Tiếng thê thảm lại nổi lên trong sân trường.

Tức thì một trong bốn người té quy xuống giã giụa chết liền tại trận.

Còn lại ba người kia phóng qua phía khác.

Không cần nghĩ ngợi Đường Thế Dân cũng đủ rõ chính người của chàng đã tới nơi rồi.

Chàng liền dùng chân đạp ngã Thiên Diện Khách ra để thu hồi thanh kiếm lại.

Chao ôi. Chao ôi!

Một loạt ba giọng ré kinh hoàng chấn động khắp cả sân trường.

Đường Thế Dân quay mình lại nhìn.

Trước nhất chàng thấy bốn tử thi bày ra dưới mặt đất.

Đó là bọn cao thủ vận theo lối biên thù.

Đứng gần đó là một thiếu nữ vẻ mặt xinh tươi.

Nàng chính là Đinh Hương.

Đường Thế Dân khích động :

- Đinh Hương. Hiền muội tới đây bao giờ.

Đinh Hương đáp :

- Tiểu muội vừa mới đến.

Đường Thế Dân tiến lại thò tay xách lấy thân hình của Thiên Diện Khách lên.

Bây giờ mới thấy hần hiện nguyên hình. Thì ra, đó là một gã trung niên mặt mũi cực kỳ hiêm ác.

Hắn đã chết đi từ bao giờ rồi.

Chợt thấy còn một tên đứng đây, Đường Thế Dân lại xách hắn lên xem thế nào.

Đây là một người tuổi trạc trung niên, mặt mày gian xảo vô cùng.

Đinh Hương cười :

- Bằng hữu. Nay có thể khai rõ lai lịch cho bọn ta biết hay chưa.

Gã trung niên mặt mày gian xảo này vẫn còn cứng đầu, buông trầm giọng xuống :

- Nàng muốn biết lai lịch ta à?

Đinh Hương gật đầu :

- Đương nhiên là như thế. Dưới tay của bản cô nương không thềm giết những kẻ vô danh tiểu tốt.

Da mặt người trung niên mặt mày gian xảo ấy co rúm lại trông càng hiêm ác lạ thường.

Hắn nghiêng răng kèn kẹt :

- Người giết lão phu đây người có biết hậu quả gì hay không?

Đinh Hương bĩu môi :

- Hậu quả à? Chỉ bất quá ta tốn một cỗ quan tài cho người chui vào đó, vậy là xong.

Người trung niên mặt mày gian xảo nổi giận :

- Hừ. Tiện tỳ, người có biết ta đây là ai không lại dám dùng lời đại ngôn như thế?

Đinh Hương lãnh đạm :

- Nếu người không phải là bọn tay sai thuộc hạ của bọn Tứ đại bảo thì cũng là một tên ngu si, đại dốt tới đây để chết thay cho chúng chứ còn gì nữa.

Người trung niên mặt mày gian xảo hừ lạnh :

- Chớ có hàm hồ, bản chức đây là vị Đại hộ pháp của Hóa Thân giáo, danh hiệu Dung Hóa Khách. Bọn người dám động tới một cọng lông của bản chức sẽ trông thấy hậu quả của nó.

Đinh Hương chợt trừng cặp mắt to đem thắm như vòm trời đêm lên nhìn Dung Hóa Khách sững sốt.

Khẽ bảo nàng buông lạnh :

- Thế là người đây là vị Hộ pháp của Hóa Thân giáo hay sao. Thật là thất lễ.

Chợt nghe Đường Thế Dân cất giọng khích động cùng cực :

- Đinh Hương, thủ phạm giết chết Tiên Viên Công chính thật là hắn chứ không còn là ai nữa.

Đồng thời sát khí mờ trời bốc trên gương mặt đẹp tuyệt thế của Đường Thế Dân.

Chàng dần mạnh tiếng :

- Dung Hóa Khách. Các hạ dám thừa nhận hay sao?

Dung Hóa Khách hầm hừ :

- Có gì lại không dám. Bản chức vào chốn Trung Nguyên này với chủ đích là dạy kẻ phản giáo một bài học lưu lại ngàn năm. Bản chức đã làm tại sao lại chối.

Đường Thế Dân cười nhạt một tiếng, tia mắt phóng ra thứ hàn quang khiếp người.

Chàng nghiêng rằng :

- Vậy thì chắc chắn ngươi phải chịu đền tội ác.

Đinh Hương hỏi :

- Các hạ nói rằng thừa lệnh thi hành giết kẻ phản giáo à?

- Đúng vậy!

- Thế tại sao các hạ còn đi làm tay sai cho bọn Tứ đại bảo?

Dung Hóa Khách cao giọng :

- Tiên Viên Công phản lại Hóa Thân giáo, là do nơi bọn ngươi xúi bẩy, vì vậy bản giáo hợp cùng Tứ đại bảo diệt trừ những kẻ thù chung, điều này rất là đạo nghĩa.

Đường Thế Dân hừ lạnh :

- Hừ, kẻ thù chung, ngươi nói sao nghe êm tai như vậy.

Rốp!

Theo đó có tiếng ré xen lẫn vào.

Dung Hóa Khách đã bị Đường Thế Dân bẻ gãy lìa một cánh tay buông thõng xuống, mặt co rúm lại vì đau đớn.

Bình!

Đường Thế Dân chưa chịu dừng tay, đưa ra nửa chưởng, thân hình của Dung Hóa Khách bay bổng ra ngoài bốn trượng rồi trở xuống đất như cánh diều đứt dây.

Hắn cứ rên la mãi không thôi.

Đinh Hương lắc mình theo lạnh trầm bảo :

- Hãy nghe cho rõ đây: Tiên Viên Công vốn là sư thúc của ta. Ngươi dám cả gan hạ sát người, thì hôm nay phải đền mạng. Ta trả mối thù ở trên mình ngươi đây.

Nói dứt Đinh Hương khe khẽ giở chân lên nhắm ngay giữa ngực Dung Hóa Khách đập một cái.

Trong một tiếng rống lồng lộng, máu từ nơi cửa miệng của Dung Hóa Khách trào ra.

Bộ ngực của hắn bị bàn chân của Đinh Hương đập bung cả lồng xương ra ngoài đồng thời dập xuống.

Hắn uốn éo thân mình một lúc rồi im đi.

Dĩ nhiên là Dung Hóa Khách đã chết đi rồi.

Đường Thế Dân hầm hừ :

- Chết bằng cách này cũng là một hình phạt hết sức nhẹ nhàng đối với những tội ác tày trời của hắn.

Lời chàng chưa kịp chấm dứt.

Thình lình một giọng già dặn quen thuộc nổi lên :

- A di đà Phật!

Liền đó đã thấy một chiếc bóng loạng choạng tiến vào sân trường.

Đinh Hương và Đường Thế Dân đưa mắt nhìn kỹ lại thì nhận ra đó là Ngộ Nhân hòa thượng.

Đường Thế Dân cau mày :

- Quả thật đại lão hòa thượng này như cái bóng âm hồn không tan, chúng ta đi tới đâu lão ta theo tới đó.

Giọng nói của chàng rất thấp định chỉ một mình Đinh Hương nghe mà thôi.

Song thánh lực của Ngộ Nhân hòa thượng đã đến cõi tinh vi nên nghe rất rõ ràng.

Lão hòa thượng cao giọng :

- Ha ha... thí chủ mắng chửi kẻ thu hành như bần tăng là can tội cùng trời đất.

Nháy mắt Ngộ Nhân hòa thượng quét mắt nhìn qua sân trường một cái rồi cau mày lại.

Lão hòa thượng niệm Phật một tiếng nói :

- Phật vốn từ bi. Nay lại bỏ đi hết năm mạng người nữa rồi.

Nói xong Ngộ Nhân hòa thượng tiến tới ngồi dựa vào cánh cửa ngôi nhà hoang.

Đường Thế Dân bước tới hỏi :

- Đại sư phụ hiện thân nơi đây chẳng hay có điều gì chỉ giáo chúng tại hạ hay chăng?

Ngộ Nhân hòa thượng chợt buông trầm :

- Cuộc sát kiếp này đến tối nay là chấm dứt.

Lời này khiến cho Đường Thế Dân khe khẽ sửng sốt lên :

Chàng hỏi lão hòa thượng :

- Đại sư phụ, lời của sư phụ vừa rồi có ý nghĩa gì đây?

Ngộ Nhân hòa thượng không có đáp câu hỏi của Đường Thế Dân mà chỉ nhìn qua Đinh Hương :

- Nữ thí chủ, phải chăng nhân vật thần kỳ Đại Hành Quyết sắp hiện thân ra giải quyết trận đại chiến này chăng?

Đinh Hương nghiêm lạnh :

- Đúng như vậy, nhân vật Đại Hành Quyết có thể xuất hiện trong những giờ phút tới đây, nếu bọn Tứ đại bảo đã tề tụ đến đây đông đủ.

Đại Hành Quyết xuất hiện.

Điều này khiến cho trong lòng của Đường Thế Dân phấn chấn vô cùng.

Bấy lâu nay chàng và Đinh Hương chỉ làm vai trò Đại Hành Quyết giả mạo để thực hiện những cuộc báo thù cho dựng chàng là Phụng Hoàng trang chủ.

Giờ Đại Hành Quyết chính thống bắt đầu xuất hiện quả thật là ước nguyện của chàng.

Chàng cũng muốn biết nhân vật Đại Hành Quyết là người như thế nào mà võ công thần kỳ dường đó.

Nhưng Đường Thế Dân cũng hơi lo ngại.

Vì nếu Tứ đại bảo tới đông đủ dĩ nhiên là bọn chúng sẽ kéo một đại đạo hùng mạnh gồm những cao thủ thượng thặng trên chốn giang hồ để đối phó với chàng và Đinh Hương.

Chưa rõ rồi đây cuộc diện sẽ như thế nào?

Ai thắng? Ai bại?

Mặc dù vậy, chàng vẫn tự tin nơi thanh Truy Hồn kiếm với kiếm pháp kỳ diệu của chàng có thể chống đỡ tất cả những cơn nguy khốn xảy tới cho chàng và Đinh Hương.

Xem tiếp chương 35 Trận đại chiến chưa từng thấy trong giang hồ

35. Chương 35 Trận Đại Chiến Chưa Từng Thấy Trong Giang Hồ

Lão hòa thượng trầm trầm :

- Hy vọng đêm nay có thể liễu kết cuộc nhân quả này.

Đường Thế Dân hơi khích động :

- Đại lão hòa thượng với tấm lòng từ bi hỉ xả, quyết tâm hóa giải trận sát kiếp này, song theo tại hạ nghĩ tới nay Tứ đại bảo không hề có ý sám hối, từ bỏ lòng tham vọng hiểm độc mình, bằng chứng là vừa rồi chúng đã đặt cạm bẫy tại hạ, nếu không hết sức đề phòng thì chắc chắn tại hạ đã không còn ở trên đời nữa. Vì vậy, chỉ sợ e rằng công lao của lão hòa thượng chỉ hoài công vô ích mà thôi.

Đinh Hương tiếp :

- Xin phép đại lão hòa thượng cho tiểu nữ bộc bạch vài câu: Nay đại lão hòa thượng đã ra mặt điều đình, nhưng Tứ đại bảo chưa chịu từ bỏ cái hành động tàn bạo, quỷ quyệt kia, thì cửa Phật tuy rộng, song khó mà độ được những kẻ vô duyên, rồi nếu như tới hôm nay Đường đại ca bị giết như lúc này, chắc chắn không còn cách nào cứu vãn được một trận đại huyết sát Tứ đại bảo không còn một con chó con gà.

Chính trong giờ phút đó.

Một chiếc bóng từ kia bắn tới nhanh lẹ như quỷ mỵ.

Nhìn kỹ lại thì đó là Thâu Nhi lão nhân.

Nay lão nhân này với bộ mặt thật không hóa trang chi cả.

Đinh Hương kêu lên :

- Thâu Nhi thúc thúc có chuyện gì?

Thâu Nhi lão nhân cười khà :

- Chuyện quan trọng, không thấy gì trở ngại. Quỷ thần lâu nay vốn thật là vô tư, tuyệt đối không để cho bọn tà ma, yêu quái lộng hành trong chốn giang hồ được đâu.

Nói xong, Thâu Nhi lão nhân vòng tay thi lễ trước mặt Ngộ Nhân hòa thượng :

- Đại thiền sư, ngài là bậc cao tăng có nhiều đức độ, vẫn được Phật tổ phù trì, nhờ vậy mà lão phu này mới phát giác dễ dàng âm mưu hiểm ác của bọn kia.

Ngộ Nhân hòa thượng biến sắc :

- Lão bản tăng thực lòng muốn đi hóa giải cái sát kiếp của võ lâm, lời nói của Thâu Nhi thí chủ có nghĩa gì? Hai tiếng âm mưu kia có nghĩa là làm sao?

Thâu Nhi lão nhân chưa kịp đáp lời, thì chợt thấy mấy chiếc bóng người phóng tới.

Coi kỹ lại thì đó là Ánh Tử Nhân, Đồng Tử Nam đã hiện thân ra trước sân trường.

Tiếp đó lại có một tốp ngựa chạy tới, một gã võ sĩ trên lưng ngựa nhảy xuống.

Tên võ sĩ này vòng tay xoay chung quanh thi lễ với quần hùng rồi nói với Ngộ Nhân hòa thượng :

- Đại sư, tiểu nhân tuân lệnh Bảo chủ Vạn Minh Hoàng, thỉnh đại sư cùng các vị quần hùng trong phái Đại Hành Quyết vào trong ngôi nhà kia nghỉ ngơi một lúc. Trong đó chúng tôi đã chuẩn bị sẵn một bữa tiệc chay và giấy lát là Bảo chủ sẽ tới bái kiến.

Ngộ Nhân hòa thượng buông trầm :

- Thế à...

Lão đại hòa thượng đứng lên.

Chợt Thâu Nhi lão nhân cười khà :

- Khoan đã.

Gã võ sĩ như giật mình vòng tay :

- Lão tiên bối có gì chỉ giáo hay không?

Thâu Nhi lão nhân cười ha hả :

- Tiểu tử, ngươi hãy trở về phục bầm lại cùng Bảo chủ Vạn Minh Hoàng rằng bọn Đại Hành Quyết đối với những món quà cơm chay trong ngôi nhà hoang rất cảm tạ sự thịnh tình đó. Nhưng tiếc vì chúng ta là xác phàm không thể dùng thứ đó được, vậy các ngươi hãy vào đây mà dùng với nhau. Ha ha... trời bất dung gian, đúng lúc lão phu đi ngoài kia vô tình làm ướm hết các ngòi nổ hỏa địa lôi của các ngươi rồi, đâu còn công hiệu gì nữa mà âm mưu hiểm độc. Vậy thì hiện nay chúng ta ở tại đây chờ bọn họ, nếu trong vòng nửa giờ mà không tới thì coi như chuyện phó hội bị bãi bỏ, hậu quả bọn ngươi phải chịu.

Những lời nói của Thâu Nhi lão nhân nói ra đã quá rõ ràng.

Hiện tại trong ngôi nhà hoang này có đặt chất nổ chờ lúc phát động giết người.

Sau những lời tố giác của Thâu Nhi lão nhân, chợt thấy tên võ sĩ kia mặt mày tái ngắt.

Cử chỉ này của gã đã tự để lộ cái âm mưu hiểm độc của bọn gã rồi.

Ngộ Nhân hòa thượng giận run người, nổi trận lôi đình nói to lên :

- Thôi đi. Bọn ngươi dám cãi lệnh ta, lại sắp đặt âm mưu hãm hại người lành lần nữa, và luôn cả lão tăng cũng chẳng từ, thật là loài nghiệt chủng vô biên. Nay ngươi trở về báo cáo lại với lão Vạn Minh Hoàng, nếu không chịu tuân theo chỉ thị của bản tăng thì nội trong nửa giờ nữa coi như bãi bỏ cuộc hẹn này. Sau đó cái hậu quả thảm khốc tiêu diệt hoàn toàn sẽ do bọn ngươi chịu trách nhiệm.

Tên võ sĩ kia lĩnh quýnh cung tay :

- Xin lĩnh ý đại lão Thiên sư.

Liền đó hần phóng trở lên ngựa, phi nhanh ra ngoài biến mất trong màn đêm tối.

Đình Hương trầm giọng :

- Lão đại hòa thượng, nay tiện nữ xin có lời cáo lỗi trước, nếu đối phương cứ hành động xảo quyệt, hiểm ác như thế, thì nơi đây chính là nơi đầm máu kinh hồn.

Ngộ Nhân hòa thượng chấp tay nhắm mắt :

- Mô Phật. Xin đức Phật từ bi hỉ xả cứu độ chúng sanh.

Bấy giờ nơi sân trường vắng lặng trở lại.

Quần hùng chẳng ai nói một lời gì nữa cả.

Nhưng ai cũng tiên đoán trận sát phạt kinh hoàng sẽ diễn ra trong những giờ sắp tới.

Bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Đường Thế Dân cũng nao nao trong lòng, không phải vì ngại trận huyết chiến sắp tới, mà chàng chỉ mong sao Đại Hành Quyết xuất hiện để chàng biết rõ dung nhan.

Hơn nữa, chàng cũng không hiểu Đại Hành Quyết có chịu đứng ra điều đình hay không.

Hay là trận đại lưu huyết rồi đây không tránh khỏi.

Chừng một thời gian sau đó.

Chợt thấy đám người ngựa từ kia tiến vùn vụt tới sân trường rồi ngừng hẳn lại.

Quần hùng thấy đều khẩn trương.

Mọi người quét mắt nhìn qua xem kỹ.

Đi đầu là Giản Dung, Bảo chủ tòa Hỏa bảo hiện tại, kế đó là Vạn Minh Hoàng, cụt một tay.

Sau đó người đàn bà áo đen, thân mẫu Hồng Tiểu Ngọc, có mặt luôn cả nàng nữa.

Cuối hết chừng hơn hai mươi đại cao thủ trong Tứ đại bảo đều tề tựu trước sân trường.

Ngộ Nhân hòa thượng bước tới đứng giữa hai phía Đại Hành Quyết và Tứ đại bảo.

Mấy người cao thủ Tứ đại bảo cùng cung tay thi lễ Ngộ Nhân hòa thượng tỏ sự kính trọng.

Giản Dung nói :

- Đại thiên sư, văn bối xin cung nghinh chỉ thị của ngài.

Trong khi lão nói vẫn còn thấy sát khí bốc trên bộ mặt.

Ngộ Nhân hòa thượng buông trầm :

- Lão bản tăng thừa sự ủy thác của sư đệ Ngộ Quả hòa thượng nên mới tái xuất giang hồ để liễu kết sự ân oán triền miên lưu huyết kinh hoàng này. Bọn người chẳng kể lời sư phụ dặn, đổi thay ý niệm gian tà, tiến vào con đường ma giáo tạo nên cuộc kiếp sát kéo dài cho tới ngày nay, tội ác mờ trời, nếu không chịu tỉnh ngộ cho kịp thời thì chắc chắn sẽ không còn cơ hội nào nữa cả. Bản tăng mong sự từ bi của đức Phật đem nay có thể đem lại ân oán yêu nghiệt này biến thành sự yên lành cho toàn thể võ lâm, nếu bọn người còn ngu si dẫn động thì lão tăng sẽ rời bỏ chốn này mặc cho cuộc tàn sát diễn ra.

Bọn Giản Dung chỉ biết cúi đầu im lặng mà không lời nào đáp được câu nói của lão Thiên sư.

Chính trong khi ấy.

Lại có đám người khác tiến tới sân trường.

Trong đám người này lại có chiếc kiệu xanh, nháy mắt đã cùng nhau tới trước mặt mọi người.

Ngộ Nhân hòa thượng quay sang chiếc kiệu :

- Lão bản tăng đã làm phiền nữ thí chủ nhọc công từ ngàn dặm giáng lâm đến đây.

Đường Thế Dân đưa mắt nhìn, thấy có Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ nữa.

Cánh cửa kiệu mở ra, một người đàn bà tóc bạc như sương bước tới với nụ cười trên môi.

Người đàn bà tóc bạc này chính thực là Võ Lâm Vương Mẫu.

Nhân vật hiện ra được liệt vào hàng cao cả nhất ngang với Võ Lâm Chí Tôn Ngộ Quả hòa thượng.

Khiến cho mọi người có mặt tại sân trường thấy đều rúng động.

Trong giới võ lâm rất trọng vọng đáng bề trên, nên bọn cao thủ hai bên đều tiến lên thi lễ.

Tư Đồ Mỹ đỡ lấy Võ Lâm Vương Mẫu, từ từ tiến lại đứng bên cạnh Ngộ Nhân hòa thượng.

Thấy Tư Đồ Mỹ, Đường Thế Dân chợt nhớ tới Thượng Quan Văn Phụng bắt giác bụi ngùi.

Bấy giờ Tư Đồ Mỹ xê mình tới gần Đường Thế Dân tủm tỉm cười :

- Đường tiểu huynh đã phục hồi dung nhan tuần tú vô cùng.

Đường Thế Dân cười gượng :

- Cảm ơn Tư Đồ cô nương đã khen ngợi.

Sau vài lời nói chuyện thì hai người nín đi, vì sân trường sắp tới giờ quyết liệt.

Võ Lâm Vương Mẫu mở lời :

- Ai là Đại Hành Quyết?

Ngộ Nhân hòa thượng quét mắt nhìn quanh sân trường rồi đáp :

- Đại Hành Quyết sẽ tới, có thể...

Đinh Hương nói to :

- Đại Hành Quyết đã tới sân trường rồi.

Tất cả sân trường đều xôn xao lên.

Toàn thể cặp mắt đảo quanh để tìm Đại Hành Quyết, nhân vật thần bí lạ lùng nhất trong lịch sử vô lâm kim cổ.

Họ muốn được thấy mặt Đại Hành Quyết để xem con người thế nào mà hành thủ quá khủng khiếp dường đó.

Ngộ Nhân hòa thượng áp ứng :

- Đại Hành Quyết hiện là ai?

Đinh Hương tiến lên một bước, cặp mắt của nàng bắn xạ hai tia hào quang lạnh khiếp người.

Âm thanh lời nói của nàng lạnh vô tả :

- Đại Hành Quyết chính là... tiểu nữ.

Một loạt xôn xao nổ ra tại sân trường.

Quần hùng chấn động lên một lúc rất lâu.

Nào có ai tin cho được Đại Hành Quyết, nhân vật khủng bố thần kỳ bậc nhất giang hồ lại là một thiếu nữ diễm kiều.

Song nếu không tin cũng chẳng xong, hành thủ của Đinh Hương đâu phải hạng tầm thường.

Bất giác Đường Thế Dân ê ẩm cả thân mình.

Đây quả thật là chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Vì chàng không ngờ Đại Hành Quyết từng ở bên chàng từ bấy nhiêu lâu nay mà chẳng hề hay biết.

Hắn lại là Đinh Hương nữa.

Ngộ Nhân hòa thượng dừng cặp lông mày bạc phơ :

- Nữ thí chủ, là... Đại Hành Quyết?

Đinh Hương chợt biến một con người thần bí khác, giọng nói lạnh lùng như dưới cỏi Âm :

- Đúng chẳng sai!

- Đinh Hương. Ta sẽ giết ngươi. Tên nữ tỳ phản bội.

Trong loạt tiếng hét đó một chiếc bóng kiều diễm kia phóng tới chỗ Đinh Hương.

Đó là Hồng Tiểu Ngọc.

Người của Hồng Tiểu Ngọc vừa phóng tới thì mũi kiếm đã đưa ra chiêu vô cùng độc hiểm.

Nhưng chớp cái Đinh Hương đã mất dạng.

Thân pháp của nàng lẹ như ma quỷ, khiến cho mọi người đứng trước sân trường đều rúng động.

Khi ấy Đinh Hương đã dời qua vị trí khác từ bao giờ.

Nàng lạnh trầm xuống :

- Hồng tiểu thư, xin tự xét lấy mình. Ai có phận nấy ta không giết tiểu thư.

Hồng Tiểu Ngọc nghe giọng nói của Đinh Hương ở sau lưng, quay mình lại hét to :

- Câm mồm, ta sẽ giết ngươi.

Mũi kiếm của nàng lại triển ra chiêu thứ nhì.

Song như chiêu trước kiếm pháp của nàng vô hiệu.

Hồng Tiểu Ngọc tấn công tám chiêu liền nhưng cũng chẳng làm gì được Đinh Hương.

Thân pháp của nàng quả nhiên quỷ thần run sợ.

Nàng chỉ quanh quẩn trong vòng ba thước chu vi mà Hồng Tiểu Ngọc vẫn bó tay.

Nếu Đinh Hương trong tình trạng này muốn giết Hồng Tiểu Ngọc quả thật dễ như trở bàn tay.

Ngộ Nhân hòa thượng quát to :

- Hãy tháo lui, không thể vô lễ như thế.

Bắt buộc Hồng Tiểu Ngọc phải dừng kiếm lại và trở lui ra ngoài với vẻ căm tức và thẹn thùng.

Nàng lui về đứng bên thân mẫu.

Ngộ Nhân hòa thượng nghiêm chỉnh :

- Nay nữ thí chủ lấy lập trường gì đi giết người trả thù cho Phụng Hoàng đại hiệp đây?

Đinh Hương lạnh lùng :

- Điều này đại lão hòa thượng hỏi hơi thừa. Tứ đại bảo chỉ vì mối tham vọng pho bí thư võ công tuyệt thế kia mà chẳng cần đến đạo nghĩa giang hồ, âm mưu sát hại toàn thể gia trang Phụng Hoàng đại hiệp, khiến cho hận thù cao tột núi, trời không dung đất không tha, thì bất cứ là ai, là người đại nghĩa trong chốn võ lâm đều có thể ra tay trừ khử.

Lời nói của Đinh Hương vừa hào hùng, vừa chính khí khiến cho nhứt thời Ngộ Nhân hòa thượng không dám mở lời đối đáp.

Nhiều người trong sân trường đều biết lời biện luận của Đinh Hương chưa có cái căn bản nhưng lại đúng lý của đạo nghĩa giang hồ từ xưa đến nay nên không biết phải dùng những câu gì đáp lại.

Riêng Đường Thế Dân thì hiểu bề trong của Đinh Hương còn bí ẩn chưa có nói ra đó thôi.

Song với chàng hiện tại đâu có thể mở miệng nói gì.

Lúc ấy Đinh Hương thò tay vào lòng lấy một mảnh giấy bầu nhàu trao cho mọi người, lạnh trầm như ma mộ :

- Chư vị anh hùng, cứ theo danh sách cừu nhân, thì hiện nay hãy còn bảy tên chưa đền tội ác.

Ngưng lại, rồi nàng tiếp :

- Cũng may là hiện giờ bọn họ đều có mặt tại sân trường, chúng tôi nhân cơ hội có mặt hai đấng chí tôn trong giới võ lâm xin chứng kiến cho cuộc liễu kết này.

Tuy Đinh Hương là ả thiếu nữ vừa dậy thì, nhưng cái thần tình và hành thủ dĩ vãng của nàng quá lấy lòng đã tạo thành cái uy thế lớn lao, khiến cho ai ai cũng phải khiếp sợ.

- A di đà Phật!

Sau tiếng niệm kinh Phật này Ngộ Nhân hòa thượng âm thầm giọng bảo Đinh Hương :

- Nữ thí chủ, sự sát kiếp kim cổ đều sẽ tuần hoàn, và chẳng bao giờ liễu kết được, quả đáng hãi hùng vô cùng. Bởi vì trên thì động tới thiên hòa, dưới thì tổn thương đến nhân đạo. Về vụ Phụng Hoàng trang bị thảm sát năm xưa, thí chủ đã ra tay và Tứ đại bảo đã trả một giá cũng khá đắt, thấy đủ răn dạy kẻ vô lâm sau này rồi. Cho nên lão bản tăng mới mạo muội phiền thỉnh ngọc giá của Võ Lâm Vương Mẫu tới đây cùng hòa giải cho cuộc xô sát đang tiếp diễn ngày càng khốc liệt và có cơ hội diệt vong, hy vọng nữ thí chủ niệm đức từ bi, từ nay chấm dứt mối thù này. Được vậy, quả thật là một đại đức vô lượng của nữ thí chủ.

Đinh Hương nghiêm sắc mặt :

- Đại lão hòa thượng, đây là hành vi trái cả tính người, nếu bắt tiểu nữ buông tay, có công bằng hay không?

Giọng nói của nàng hần học.

Ngộ Nhân hòa thượng nói :

- Nữ thí chủ, hành động đại nghĩa như thế của nữ thí chủ coi như là một sự tích đức là hay.

Hỏa bảo chủ hần hừ :

- Vậy thì cứ đánh là xong.

Đường Thế Dân thét :

- Người nói gì đây.

Chàng lác mình tới đứng gần Đinh Hương, thanh Truy Hồn kiếm nắm chặt trong tay sát khí ngút trời.

Hiện trong sân trường chắc chắn không một nhân vật nào chống nổi thanh thần kiếm của chàng.

Bọn Tứ đại bảo cũng rút vũ khí ra chuẩn bị đối phó với Đường Thế Dân và Đinh Hương dù trong lòng đã quá khiếp đảm.

Vô Lâm Vương Mẫu mở lời :

- Lão thân lấy danh nghĩa đệ tam nhân ra mặt điều đình vụ sát kiếp này cũng vì ta niệm tình tiên sư của bọn người, Vô Lâm Chí Tôn Ngộ Quả hòa thượng. Nay lão thân chỉ nói một lần, không lập lại, chuyện sát kiếp thấy cũng nên chấm dứt cho xong, nếu tiếp tục thì tang tóc mờ trời khổ nhục vô kể, con cháu của Tứ đại bảo vốn không có tội, cũng phải nhận lãnh lấy cực hình. Vậy thì bọn cô nương tốt hơn nên nhường một bước, đạo làm người không nên hiếu sát đến tận cùng.

Nói xong lời này, Vô Lâm Vương Mẫu làm thỉnh chờ đợi phản ứng của hai bên.

Ngộ Nhân hòa thượng tiếp :

- Nữ thí chủ, đây là lời vàng ngọc của Vương Mẫu, nay thì lão tăng cũng không nói thêm câu nào nữa cả, sự quyết định tồn vong giang hồ đều do nơi nữ thí chủ.

Nói xong cặp mắt của Ngộ Nhân hòa thượng nhìn qua phía Đinh Hương đợi chờ.

Đinh Hương nhìn Đường Thế Dân một chập ngẫm nghĩ rồi nói :

- Thực tình tiểu nữ không phải muốn huyết sát đối với bọn người Tứ đại bảo, chỉ vì bọn họ quá ngoan cố đến giây phút cuối cùng cũng không chịu từ bỏ thủ đoạn dâm độc đó thôi. Nay nhị vị trưởng bối đã ra mặt điều đình, nếu tiểu nữ cố chấp ý riêng thì không dung người, nhưng tiểu nữ chỉ có một điều...

Nói tới đây đột nhiên Đinh Hương dừng lại.

Tất cả nhân quang trong sân trường đều hướng về Đinh Hương hồi hộp vô cùng.

Ngộ Nhân hòa thượng hỏi :

- Điều gì xin nữ thí chủ nói ra?

Đường Thế Dân rất kích động vì không hiểu Đinh Hương sẽ thốt ra câu gì.

Đinh Hương nghiêng rằng :

- Muốn hòa giải vĩnh viễn, thì phải giải tán Tứ đại bảo.

Lời này thốt ra làm cho toàn thể sân trường đều rúng động lên.

Bảo chủ Lôi bảo la lớn :

- Không thể được.

Đường Thế Dân vận công lên thanh thần kiếm thét :

- Im lại. Người muốn chết hay sao.

Bầu không khí trở nên căng thẳng khác thường.

Trận đại lưu huyết có thể diễn ra bất cứ lúc nào.

Ngộ Nhân hòa thượng chống mạnh cây thiền trượng xuống đất, trở giọng :

- Giản thí chủ, hãy nên nghĩ tới hậu quả là hơn.

Tất cả trầm lặng, sự trầm lặng đến khủng khiếp.

Quả nhiên Vương Mẫu không có thốt lời.

Nhưng ai nấy đều nhận ra gương mặt không vui của lão bà.

Một chập lâu.

Giản Dung với giọng khích động :

- Vì muốn chuộc lỗi năm xưa và sự tồn vong của sinh linh, sự an nghỉ của tiên sư, chúng tôi xin... nhận lời giải tán Tứ đại bảo.

Ngộ Nhân hòa thượng tươi cười :

- A di đà Phật! Phật từ bi hỉ xả đây.

Vô Lâm Vương Mẫu mở miệng :

- Tốt lắm, Giản Bảo chủ, ngài là đại diện của Tứ bảo, lời nói do nơi người thốt ra, lão thân cùng Ngộ Nhân đại sư chứng kiến.

Nói xong lão bà quay qua Đinh Hương :

- Cô nương, chuyện này đã chấm dứt chưa.

Đinh Hương gật đầu :

- Vâng cũng xong.

Vô Lâm Vương Mẫu tiếp :

- Đinh cô nương, nay xin cho biết rõ cái thân phận của cô nương được chăng?

Đinh Hương trầm lặng một chập mới khích động đáp :

- Tiểu nữ là đứa con gái mồ côi của Phụng Hoàng song hiệp, được sống sót trong trận thảm sát năm xưa. Tiểu nữ tên là Hoàng Phổ Tú, lại gọi là Tiểu Tú Tử.

Trong sân trường xôn xao lên một lúc.

Ai cũng không ngờ Đinh Hương Đại Hành Quyết lại là Hoàng Phổ Tú, con gái của Hoàng đại hiệp.

Đường Thế Dân thẳng thốt cả người lâu lắm mới kêu lên :

- Tiểu Tú Tử, là muội đấy sao?

Đinh Hương chính là Tiểu Tú Tử quay người lại :

- Đường lang!

* * * * *

Bọn người rời khỏi sân trường chỉ còn lại Đường Thế Dân và Tiểu Tú Tử.

Đường Thế Dân ngơ ngác cả tâm hồn :

- Tiểu Tú Tử, bộ mặt của muội....

Tiểu Tú Tử cười và thò tay lên cào một cái.

Tức thì bộ mặt xinh đẹp tuyệt vời hiện ra.

Trông bộ mặt này Đường Thế Dân nhớ lại thời dĩ vãng ấu thơ lúc gần bên Tiểu Tú Tử.

Chàng mừng rỡ la lên :

- Quả thật Tiểu Tú Tử đây rồi!

Cặp trai gái ôm lấy nhau.

Thình lình trong lúc ấy.

Có một bóng người chạy tới mình mẩy đầy máu, phía sau lại có một gã thanh niên rượt theo.

Coi kỹ thì đó là Thượng Quan Văn Phụng, còn người đuổi theo chính thật Hạ Hầu Thiên.

Thượng Quan Văn Phụng thấy Đường Thế Dân đứng lại thở hổn hển :

- Ngũ sư ca hãy cứu muội.

Lúc đó Hạ Hầu Thiên cũng vừa tới y đứng cách xa chàng mười trượng.

Đường Thế Dân hỏi :

- Thượng Quan hiền muội là chuyện gì thế?

Thượng Quan Văn Phụng thở hổn hển :

- Ngũ sư ca, hắn đã giết thân phụ muội rồi!

Đường Thế Dân rúng động trợn mắt :

- Hiền muội bảo sao? Hạ Hầu Thiên đã giết sư phụ?

- Đúng vậy. Hắn dùng thứ ám khí lúc trước bắn trượt ngũ sư ca giết thân phụ muội để đoạt lấy ngôi vị Chương môn nhân.

Đường Thế Dân “à” lên một tiếng, nhìn qua Hạ Hầu Thiên nghiêng rằng :

- Vậy thì hắn phải chết.

Chàng lắc mình tới trước mặt Hạ Hầu Thiên thét :

- Có phải ngươi sát hại sư phụ chăng?

Hạ Hầu Thiên cười khà :

- Sư phụ cái quái gì, chẳng qua ta vâng lệnh Hóa Thân giáo lọt vào để nắm quyền bá chủ võ lâm miền Bắc đó thôi.

Đường Thế Dân hầm hừ :

- Có đúng năm xưa ngươi bắn ám khí hại nhị sư huynh chăng?

- Hắn đáng chết thì cứ để cho hắn chết còn hỏi làm gì?

Soạt!

Thanh thần kiếm đã cắm chắc trong tay Đường Thế Dân quát :

- Hãy rút vũ khí ra kéo chẳng còn cơ hội nữa.

Hạ Hầu Thiên rút thanh kiếm còn tay kia thò vào lòng.

Vụt...

Loạt ám khí bay tới Đường Thế Dân.

Nhưng thanh thần kiếm của chàng đã gạt bắn đi tất cả, rồi thì làn sáng chớp lên.

Có tiếng rú trong họng Hạ Hầu Thiên.

Tức thì hắn phơi thây tại trận.

Thượng Quan Văn Phụng vui mừng phóng tới, rút kiếm mổ lấy trái tim của Hạ Hầu Thiên.

Nàng lấy cái bọc đựng trái tim đó rồi quay qua Đường Thế Dân rơi lệ.

Rồi nàng phóng đi biệt dạng.

- Đường ngũ sư huynh vĩnh biệt, Đình cô nương vĩnh biệt.

Tất cả đều là ảo diệt.

Đường Thế Dân nhìn theo chiếc bóng của Thượng Quan Văn Phụng mất hút từ lâu mới quay lại Tiểu Tú Tử, bùi ngùi :

- Tội nghiệp cho nàng.

Tiểu Tú Tử thở dài :

- Rồi nàng sẽ sống với ai đây...

Cặp trai gái nắm tay nhau rời khỏi sân cỏ hoang tàn Phụng Hoàng trang.

Canh đã tàn.

Gió thổi lồng lộng.

Rừng già nổi lên từng tiếng kỳ bí, hãi hùng...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-hanh-quyet>